

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

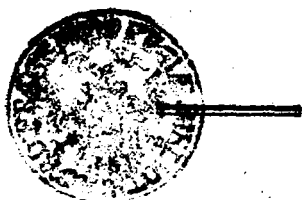
L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S I I

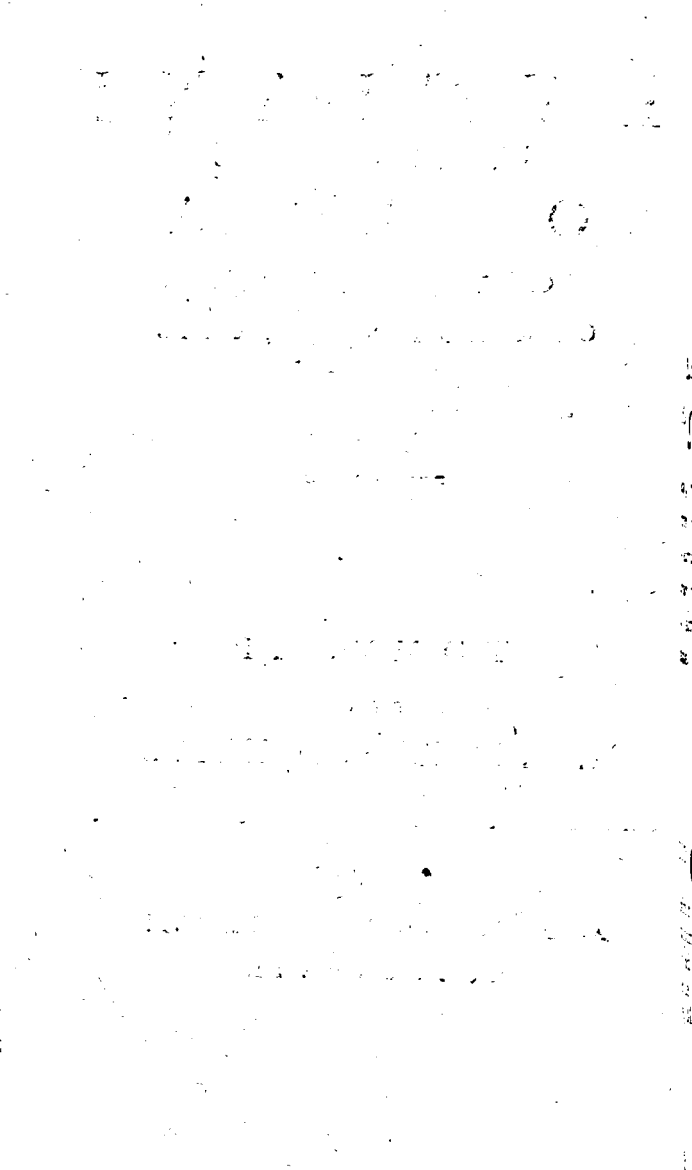
C V R A V I T

I O . P E T R . S C H M I D I V S

M I T A V I A E

A P V D I A C O B V M F R I D E R . H I N Z I V M

M D C C L X X V I I .

Νεκρικοὶ Διάλογοι.

I.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.

ΔΙΟ. Ω Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπει-
δὲν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γὰρ ἐστίν,
οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὐρίον) ἢν περ ἴδῃς Μένι-
ππον τὸν κύνα (εὗροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίν-
θῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐρι-
ζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶν-
τα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε,
κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ
γῆς

Mortuorum Dialogi.

Diogenis et Pollucis.

DIO. O Pollux, mando tibi, simulatque ad
superos escenderis (tuum enim est,
opinor, in vitam redire cras) sicubi videris Me-
nippum canem (inueneris autem illum Corin-
thi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes in-
ter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum,
Te, Menippe, iubet Diogenes, si tibi satis, quae
A super

γῆς καταγεγέλασαι, ἤκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω
 ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι
 ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ἔλως
 οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ ἔπαύσῃ
 βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλι-
 σα ἐπειδὰν ὄρῃς τὰς πλεσίους, καὶ σατράπας,
 καὶ τυράννους ἔτω ταπεινὰ καὶ ἀσκήτους, ἐν μόνῃς
 σίμωνι· διαγινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθα-
 κοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἀνω-
 ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι ἐμπλησάμενον
 τὴν πῆραν ἤκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ περ
 εὖροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον I) κείμενον,
 ἢ ὧν ἐκ καθαρσίης, ἢ τι τοιῆτο.

ΠΟΛ.

super terram geruntur, sunt derisa, venire huc
 multo plura irrisurum: illic etenim in ambi-
 guo tibi risus erat, illudque in ore multum,
 Quis enim omnino nouit, quae post vitam sint con-
 secutura: hic vero non defines bona fide ridere,
 veluti ego nunc: et maxime quidem ubi videris
 diuites istos, et satrapas, et tyrannos tam humiles,
 nulloque insigni distinctos, ex solo ciulatu di-
 gnoscendos, eosque esse molles et ignauos, quan-
 do recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi,
 atque insuper, ut impleta lupinis multis pera ve-
 niat, et si quam repperit in trivio Hecates coenam
 iacentem, aut ouum lustrale, aut tale quiddam.

2. P O L.

I. Ἑκάτης δεῖπνον] Superstitio sacrificulorum
 fraudi-

DIALOGI MORTVORVM 3

ΠΟΛ. Ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενης·
ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὅποῖος τίς ἐστὶ τὴν ὄψιν;

ΔΙΟ.

2. P O L. At ista renunciabo, Diogenes: ut
autem nouerim accuratissime, qualis est facie?

A 2

ΔΙΟ.

fraudibus incitata, ut ingentem rerum impurarum numerum excogitauit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inueniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero siue purgamenta sibi persuadebant haurire penitus et combibere quicquid erat contagionis, cuius expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem vllum permaneret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triuiis abiici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Hecatae vero quia velut ptopria cedebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus vsurpatum Ἐκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibi-que loco sumisset, ille foedissimus atque auersabilis piaculum commississe putabatur nullo piaculo luendum. Iam porro idemne, quod τὰ Ἐκαταῖα, fuerit Ἐκάτης δειπνον, an aliud ac separatum, in contro- versiam venire potest. Iunguntur a Luciano ὡς ἐκ καθαρσίων, quorum vsus scilicet

ΔΙΟ. γέρον, Φαλακρός, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελαῶ δ' αἰεὶ, καὶ ταπολλὰ τὰς ἀλαζόνας τέτρες Φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥαῖδισιν εὐρεῖν ἀπὸ γε τέτων. ΔΙΟ. βέλει καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκείνους ἐντεῖλωμαί τι τὰς Φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· εἰ βαρὺ γὰρ εἴδ'ε τέτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρᾷσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα 2) Φύουσιν
ἀλλή-

DIO. Senex, caluus, pallium habens multiforme, omni vento apertum, et adplicatis pannorum adfumentis varium: ridet autem semper, et ut plurimum illos arroganter mendaces philosophos illudit. POL. Facile est eum inuenire ab istis quidem indiciis. DIO. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam philosophos? POL. Licet: neque hoc quidem graue mihi fuerit. DIO. Ergo in summa serio ipsis denuncia, ut desinant nugari, de rebus vniuersis rixari,

cet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triuiis pro cibo tolli consueuisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant. Hemst.

2. Κέρατα] Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Ohrysippus: *Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes. Cognatus.*

DIALOGI MORTVORVM 5

ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλης 3) ποιῶσι, καὶ τοιαῦ-
τα ἄπορα ἐρωτᾶν 4) διδάσκῃσι τὸν νοῦν 5).

ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμυθῇ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι
φῆσσι, κατηγορεῖντα τῆς σοφίας αὐτῶν. ΔΙΟ.
σύ δὲ οἰμῶζειν αὐτοῖς παρ' ἐμῆ λέγε. ΠΟΛ.
καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟ. Τοῖς πλεσίσις δὲ, ὦ φίλτατον Πο-
λυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί
ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τι-
μωρεῖ-

xari, cornua generare sibi mutuo, et eiusmodi
perplexas interrogatiunculas docere iuvenes.
POL. Sed me indoctum et disciplinae exper-
tem esse dicent, qui audeam incusare sapien-
tiam eorum. DIO. Tum tu plorare illos a me
iube. POL. Et haec ipsa, Diogenes, referam.

3. DIO. Diuitibus autem, suauissime
Pollucèle, nuncia isthaec a nobis. Quid,
o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet
A 3 ipsi

3. Κροκοδείλης] Respicit hic argumentandi ge-
nus, quod a Crocodilo nomen habet. Cro-
codilus, inquebant, raptum puerum redditu-
rum se spondet verum respondenti: statimque
rogat, redditurusne puerum sit, an non. du Soul.

4. Ἐρωτᾶν] De philosophorum mutuis in-
terrogationum laqueis, quibus se inuicem
irretire conabantur, verbum paene pro-
prium. Hemst.

5. Τὸν νοῦν] Τῆς σοφίας scribe. Guicetus.

μωρεῖσθε ἑαυτὰς λογιζόμενοι τὰς τόκας, καὶ
 τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες, ἕς χρη-
 ῖνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ.
 εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνας. ΔΙΟ. ἀλ-
 λὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Με-
 γίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμαξένῳ τῷ πα-
 λαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, ἔτε
 τὰ χαροπὰ, ἡ μέλανα ὄμματα, ἡ ἐρύθημα
 ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἔτι ἐστίν, ἡ νεῦρα εὐτονὰ, ἡ
 ὦμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, Φα-
 σίδ), κρανία γυμνὰ τῷ κάλλει. ΠΟΛ. οὐ
 χαλε-

ipfi cruciatis, rationem ineuntes vsurarum, et
 talenta super talentis componentes, quos oportet
 vno obolo instructos huc venire paulo post?
 P O L. Et illa dicentur ad eos. D I O. Imo et-
 iam formosulis illis ac robustis dicito, Megillo
 Corinthio et Damoxeno luctatori, apud nos
 nec flauam comam, nec grate toruos et nigri-
 cantes oculos, nec florem in facie amplius
 adesse, aut peruos intentos, humerosue vali-
 dos; sed omnia, quod aiunt, vna Myconos,
 crania nuda pulcritudine. P O L. Ne ista qui-

6. Πάντα μία ἡμῖν κόνις, Φασί] Vbi sermo
 fit de mortuis, quorum corpora in pulue-
 rem rediguntur, frequenter adhiberi solet
 κόνις. At si, quibus incommodis haec ver-
 ba premantur, consideratius examinaris,
 alia

χαλεπὸν ἔδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὰς καλὰς καὶ ἰσχυρὰς.

ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν ἀπορίαν) λέγῃς μὴτε δακρύειν, μὴτ'

quidem molestum erit exponere apud pulcros et robustos.

4. ΔΙΟ. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane multi, et grauitur ferentes illam rem, misereque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas

Α 4 neque

alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianae respondeat. Primum Φασὶ notum prouerbium communique vsu receptum demonstrat; cuius quis dixerit vllum inueniri vestigium in Πάντα μία ἡμῖν κόνις; Deinde quorsum illud ἡμῖν tam inepte interiectum? Addam, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις; satis erat, κόνις πάντα. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκωνος, Φασὶ, κρανία γυμνά τῶ καλῶς, in quibus nihil est, quod vllam in partem offendant. Prouerbii potestas explorata complectitur eas res, quae diuersi generis atque ordinis sine vlllo discrimine eundem in locum et conditionem coguntur. *Lucianus* aptissime collocauit μίαν Μύκωνον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque iure cunctos inter se similes ac pares. *Hemst.*

μήτ' οἰμῶζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· καὶ ὅτι ὄψονταί τὰς ἐκεῖ πλεσίους ἔδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμᾶ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκκελεύσθαι αὐτὰς. ΠΟΛ. μηδὲν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· ἔ γὰρ ἀνέξομαι γε· ἃ δὲ πρὸς τὰς ἄλλας ἔφησθα, ἀπαγγελάω. ΔΙΟ. ἐκώσωμεν τέττας, ἐπεὶ σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεῖπον ἀπένεγκαι παρ' ἐμᾶ τὰς λόγους.

neque eiulatum edant, enarrata, quae hic obtinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos esse visuros, qui istuc in vita sunt diuites, nihilo meliores se. Et Lacedaemoniis tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque moribus solutis eos a pristina seueritate descivisse. POL. Caue, Diogenes, de Lacedaemoniis quicquam dixeris; equidem non patiar; quae vero ad alios mandasti, renuntiabo. DIO. Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

II.

ΠΛύτων, ἢ κατὰ Μενίππυ.

ΚΡΟΙ. **Ο**ὐ φέρομεν, ὦ Πλῦτων, Μενίππον
 τετονὶ τὸν κύνα παροικῆντα· ὥς
 ἢ ἐκεῖνόν ποι κατὰσῃσον, ἢ ἡμεῖς μετοικῆσομεν
 εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ. τί' ὑμᾶς δεινὸν
 ἐργάζεται ὁ μόνεκρος ὢν; ΚΡΟΙ. ἐπειδὴν ἡμεῖς
 οἰμώζομεν, καὶ γένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν
 5. ἄνω, Μίδας μὲν ἔτοσί, τῷ χρυσίῳ, Σαρδανά-
 παλος δέ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δέ, τῶν
 θησαυρῶν, ἐπιγελᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράπα-
 दा καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δέ
 καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ
 ὅλως,

Pluto, seu contra Menippum.

CROE. **N**on ferimus, o Pluto, Menippum
 istum canem iuxta nos habitantem:
 quare aut illum aliquo abire coge; aut nos mi-
 grabimus in alium locum. PLUT. Quid au-
 tem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit
 mortuus? CROE. Quando nos ploramus et
 gemimus, istorum reminiscentes, quae supra
 adfuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iste
 multae luxuriae, ego vero thesaurorum, irri-
 det, et conuiciatur mancipia nos et purga-
 menta piacularia vocitans: interdum etiam
 cantando obturbat nostros gemitus: in sum-
 ma,

ὅλως, λυπηρόσ' ἐσι. ΠΛΟΥ. τί ταῦτα Φασίν,
 ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλάτων. μισῶ
 γὰρ αὐτὰς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεθρίας ὄντας· οἷς
 ἔκ ἀπέχρησθ βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθαν-
 νόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω.
 χαίρω τοιγαρὲν ἀνιῶν αὐτάς. ΠΛΟΥ. ἀλλ'
 ἔ' χρε'· λυπῶνται γὰρ ἔ' μικρῶν σεβόμενοι. ΜΕ.
 καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλάτων, ὁμόψηφος ὢν
 τοῖς τέτων σεπχυμοῖς; ΠΛΟΥ. ἔδαμῶς. ἀλλ'
 ἔ'κ ἂν ἐθελήσαιμι σασιάζειν ὑμᾶς.

ΜΕ. Καὶ μὴν, ὦ κᾶκισοι Λυδῶν, καὶ
 Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ἔτω γινώσκετε,
 ὥς οὐδὲ παυσομέν' ε' μου· ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε,
 ἀκολα-

ma, molestus est. PLVT. Quid ista dicunt,
 Menippe? MEN. Vera, Pluto; odi enim eos,
 quippe ignavos et perditissimos, quibus non sa-
 tis fuit vivere male, sed et mortui recordantur,
 ac mordicus retinere cupiunt res superas: gau-
 deo propterea, dum dolore eos adficio. PLVT.
 At non oportet: dolent enim non paruis rebus
 privati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto,
 qui calculum adicias eorum suspiriis? PLVT.
 Neutiquam; sed nolim equidem seditionem vos
 mouere.

2. MEN. Atqui, pessime Lydorum et Phry-
 gum et Assyriorum, ira vobiscum statuite, me
 nullo pacto esse desitutum: quocumque enim iue-
 ritis,

DIALOGI MORTVORVM II

ἀκολυθήσω ἀνιῶν, καὶ κατὰδων, καὶ καταγε-
λῶν. ΚΡΟΙ. ταῦτα ἔχ ὕβρις γ); ΜΕΝ. ἔκ·
ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσ-
κυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐν-
τρυφῶντες, καὶ τῷ θανάτῳ τὸ παράπαν οὐ
μνημονεύοντες. τοιγαρὲν οἰμώζετε, πάντων
ἐκείνων ἀφηρημένοι. ΚΡΟΙ. πολλῶν γε, ὡ
θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. ὅσα μὲν
ἐγὼ χρυσῶ. ΣΑΡ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ.
εὐγε ἔτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δέ,
τὸ ΓΝΩΘΙΣΑΤΤΟΝ πολλάκις συνείρων,
ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις
οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

ritis, persequar aegre vobis faciens, occinens
et deridens. CROE. Istaec nonne contume-
lia est? MEN. Non est: sed ista, quae vos fa-
ciebatis, dignos, qui adoraremini, vos geren-
tes, liberis hominibus insultantes, mortisque
omnino immemores. Ideo ergo plorate omni-
bus istis spoliati. CROE. Multis, Dii, magnis-
que possessionibus. MID. Quanto quidem ego
auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN.
Euge, ita instituite: lamentamini quidem vos:
ego vero illud, NOSCE TE IPSVM, fae-
pius ingeminans occinam vobis; belle enim de-
ceat istiusmodi gemitibus adcantatum.

7. Ταῦτα ἔχ ὕβρις;] Attica loquendi for-
mula grauem indignationem continens. H.

III. Μενίπ-

III.

Μενίππε, Ἀμφιλόχῃ καὶ Τροφώνιῃ.

MEN. **Σ**ὦ μέντοι, ὦ Τροφώνις, καὶ Ἀμφιλόχε, νεκροὶ ὄντες, ἔκ οἱδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάτριοι τῶν ἀνθρώπων θεὰς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. ΤΡΟ. τί ἔν ἡμεῖς αἵτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκείνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ΜΕ. ἀλλ' ἔκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτερχτεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προσιδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. ΤΡΟ. ὦ Μενίππε, Ἀμφιλόχος μὲν ἔστος ἂν εἰδείῃ, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτῶ·

Menippi, Amphilochi et Trophonii.

MEN. **V**os autem, Trophoni et Amphiloche, mortui quum fitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, et vani mortales Deos esse vos arbitrantur. AMPH. Quid ergo? nosne in causa sumus, si prae dementia isti talia de mortuis opinentur? MEN. At non opinarentur, nisi et viui vos tales praestigias prae vobis rulissetis, quasi futura praesciretis, et praedicere possetis rogantibus. TROPH. Menippe, Amphilocheus hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. **Ego**

DIALOGI MORTVORVM 13

τῷ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἣν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ 8). σὺ δ' εἰπὼς ἐκ ἐπιδεδημμένον Λεβαδείαν τοπαράπαν· ἔ γάρ ἡπίσεις σὺ τέτοισι.

MEN. Τί Φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσαλμένος ταῖς ὀφθαλμοῖς γελοῖως, μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τῷ σόμῃ, ταπεινῶ ὄντος, ἐς τὸ σπήλαιον, ἐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ.
ἐξ.

Ego vero heros sum, et oracula reddo, si quis descenderit ad me; haud sane videris vnquam inuississe Lebadiam non enim fidem negares istis.

2. MEN. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, ossam manibus tenens irrepleto, per os depressum, in specum, nequeam scire te mortuum esse, quemadmodum nos, sola praestigiarum fraude diuersum? Verum, per artem diuinandi, quid autem heros est? ignoro enim. TROPH.
Ex

8. Κατέλθοι παρ' ἐμέ] vulgatissima sunt μαντεύεσθαι ἐν vel εἰς Τροφώνιζ. Rarius inuenies κατελθεῖν vel καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον. Hemst.

ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεῶ συνθετον. MEN. ὁ μήτε ἀνθρωπὸς ἐστίν, ὡς φῆς, μήτε θεός· καὶ συναμφότερόν ἐστι. νῦν ἔν πᾶ σε τὸ θεῶ ἐκείνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; TPO. χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτία. MEN. ἔκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλος εἴνεκρός, ἀκριβῶς ὁρῶ.

Ex homine quiddam et deo compositum. MEN. Quod neque homo sit, ut ais, neque Deus; sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista Dei dimidia pars abiit? TROPH. Oracula edit, Menippe, in Boeotia. MEN. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum esse mortuum, accurate video.

IV.

Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.

ERM. Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐτίς ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. CHA. λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ ὠρίσθαι περὶ αὐτῶν.

Mercurii et Charontis.

MERC. Rationes ineamus, Porritor, si videtur, quantum mihi iam debeas, ne quid denuo litigemus super istis. CHAR. Ineamus sane, Mercuri: melius enim certi quid esse

τῶν, καὶ ἀπραγμονέζετον. ΕΡ. ἄγκυραν ἐντεῖ-
 λαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. πολλὰ
 λέγεις. ΕΡ. νῆ τὸν Ἀἰδωνέα, τῶν πέντε ὠνη-
 σάμην, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν. ΧΑ. τί-
 θει 9) πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολὰς δύο. ΕΡ.
 καὶ ἀνέστραν ὑπὲρ τῆ ἰσίχ· πέντε ὀβολὰς ἐγὼ
 κατέβαλον. ΧΑ. καὶ τάττε προστίθει. ΕΡ.
 καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τῆ σκαφιδίε τὰ ἀνεω-
 γότα, καὶ ἦλκε δέ, καὶ καλῶδιον, ἀφ' ἧ τὴν
 ὑπέραν 10) ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

ΧΑ.

esse definitum ea de re, minusque habet mole-
 stiae. M E R C. Anchoram tibi mandanti attuli
 comparatam quinque drachmis. C H A R. Ma-
 gno dicis. M E R C. Per Plutonium ipsis quinque
 drachmis emi; et strophum adligando remo bi-
 nis obolis. C H A R. Pone quinque drachmas et
 binos obolos. M E R C. Et acum ad velum sar-
 ciendum: quinque obolos omnino persolui.
 C H A R. Et hos adscribe. M E R C. Tum ceram,
 qua oblinantur nauigii patentes rimae, et cla-
 vos itidem, et funem, unde hyperam con-
 fecisti; duabus drachmis haec cuncta. C H A R.

Euge

9. Τίθει] Proprietatem τῆ τιθέναι pro λο-
 γίζεσθαι, ponere, referre in rationes Is. Ca-
 saubonus observavit ad Theophr. Char. c. 23.
 p. 163. Hemst.

10. Τὴν ὑπέραν] Quos funes, qui antennas ad
 malos destinabant, Caesar vocat de B. G.

III.

ΧΑ. εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω. ΕΡ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἐν ταῦτ' ἀποδώσειν Φῆς; ΧΑ. νῦν μὲν, ὦ Ἐρμῆ, ἀδύνατον. ἦν δὲ λομὸς τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινας, ἐνέσαι τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ ποσθμία.

ΕΡ. Νῦν ἔν ἐγὼ καθεδᾶμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος II) γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τῶν ἀπολαύσοιμι. ΧΑ. ἐκ ἐστὶν ἄλλως, ὦ Ἐρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὄρᾱς, ἀφικνεῖνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ.

Euge, vili ista quidem pretio sumfisti. MERC. Haec sunt; nisi quid aliud nos praeteriit in computatione: quando igitur ista te redditurum ais? CHAR. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum hoc demiserit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in maiore turba fraudantem portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego confidebo, pessima quaeque precatus euenire, ut fructum ex iis percipiam. CHAR. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adueniunt nobis: est enim pax.

III. c. 14. Graecus haud inepte ὑπέρας vertit. Hemst.

II. Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γ.] Apud veteres etiam (εὐχεσθαι) pro imprecari coeptum erat sumi. Suidas... Hemst.

γάρ. ΕΡ. ἄμεινον ἔτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείν-
 νοιτο ὑπὸ σῆ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν
 παλαιοὶ, ὧ Χάρων, οἷσθα οἷοι παρεγίνοντο,
 ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, τραυμα-
 τία οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἡ Φαρμάκῳ τις ὑπὸ τῆ
 παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ
 τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη·
 ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, ἔδὲ ὅμοιοι
 ἐκείνοις. οἱ δὲ πλείοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκω-
 σιν ἐπιβελεύοντες ἀλλήλοις, ὥς εἰκόνασι. ΧΑ.
 πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐσι ταῦτα. ΕΡ. ἔκῃν
 ἐὸ ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαι-
 τῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σῆ.

παρ. MERC. Praestat ita se rem habere, et-
 iam si nobis protendatur a te debitum. Veteres
 tamen illi, o Charon, nosti quales aduenirent,
 strenui omnes, sanguinis pleni et faucii pleri-
 que: nunc autem vel veneno quis a filio sub-
 latus, aut ab vxore, aut ex luxu tumefactus
 ventre et cruribus: pallidi quippe omnes et igna-
 vi, neque similes istis: eorum autem plurimi
 propter opes veniunt infidiati sibi invicem, ut
 quidem videntur. CHAR. Valde scilicet ex-
 petendae sunt. MERC. Proinde neque ego
 videri possim peccare, qui paulo acerbius flagi-
 tem debita a te.

V.

ΠΛάτωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΛΟΥΤ. Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγη-
ρακότα λέγω, τὸν πλάσιον Εὐκρά-
την, ὃ παῖδες μὲν ἔκ εισίν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ
θιγρῶντες, πεντακισμύριοι; ΕΡ. καὶ, τὸν Σι-
κυώνιον Φῆς. τί ἔν; ΠΛ. ἐκείνον μὲν, ὃ Ἑρ-
μῇ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐπιεικῆσιν ἔτεσιν, ἃ
βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τσσαῦτα, εἴγε
οἶόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τὰς δέ γε κόλακας
αὐτῷ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τὰς
ἄλλας, κατὰσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. ΕΡ.
ἄτρεπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον. ΠΛ. ἔμενεν,
ἀλλὰ

Platonis et Mercurii.

PLVT. Senem nosti, illum inquam valde pro-
vectum aetate, diuitem Eucratem,
cui liberi quidem non sunt, haereditatem vero
qui venientur quinquaginta mille. MERC.
Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid au-
tem? PLVT. Eun; Mercuri, vinere fine, ad
nonaginta annos, quos vixit, admensus tori-
dem alios, siquidem fieri possit, et plures et-
iam. Verum adulatores eius, Charinum iuue-
nem, Damonem et ceteros detrahe per ordi-
nem omnes. MERC. Alienum plane vide-
ri queat hoc tale. PLVT. Neutiquam;
fed

ἀλλὰ δικαιοτάτον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιῶνται ἔδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐςὶ μικρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύουσιν, ἔνγε τῷ Φανερώ· καὶ νοσῶντος, ἃ μὲν βλεῦνται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνῶνται, ἣν ῥαῖση· καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔσω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίψαν αὐτῷ μάτην ἐπιχανόντες.

ΕΡ. Γελοῖα πείσονται, πανῆργοι ὄντες· πολλὰ καὶ κεῖνος εὖ μάλα διαβηκολεῖ αὐτὰς, καὶ ἐκελπίζει· καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι εἰσικῶς ἔρῃ-
ται

sed iustissimum: quam enim illi tandem ob causam optant obire eum, aut bonis eius sibi vindicandis inhiant nulla generis propinquitate coniuncti? Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia quum optent, tamen eum observant in propatulo quidem; et quando aegrotat, quae consilia agitent, omnibus sunt manifesta: neque tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si melius habuerit: et plane varia quaedam est et versuta hominum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepri.

2. ΜΕΡ. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: multum et ille perbelle deludit eos, et spe vana lactat: imo etiam semper moribundo similis

ται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆ-
ρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται 12), ζῶν
μακαρίαν πρὸς ἑαυτὰς τιθέντες. ΠΛ. ἔκ᾽ ἐν ὃ
μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰάλεως,
ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, τὸν
ὄνειροποληθέντα πλῆτον ἀπολιπόντες, ἡκέτω-
σαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡ. ἀμέ-
λησον, ὦ Πλῆτων· μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη
αὐτὰς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἑπτὰ δέ, οἶμαί, εἰσι.

ΠΛ.

valetudine est multo quam iuvenes firmiore; hi
vero iam sorte inter se diuisa securi pascuntur
vitam beatam sibi adscribentes. P L V T. Ergo
igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, repu-
bescat: illi autem a mediâ spe, somniatis opi-
bus relictis, detrusi iam veniant mali male
mortui. M E R C. At tu securo sis animo, Plu-
to: arcessam enim iam tibi eos singulos or-
dine: septem, opinor, sunt. P L V T.

Detra-

12. Τὸν κλῆρον ἐν σφίσι δ. βόσκονται] Hi
vero iam sorte inter se diuisa pecudum ritu
securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes,
rationibus suis adscribentes, ea τῇ τιθέναι
potestate, quam ad Dialogum superiorem
exposuimus: βόσκειν vero de hominibus
etiam usurpari, sed saepe cum contemptu
quodam et contumelia, vt significetur eos
pecoribus similes et abiectissimos esse, docet
Dukerus ad Thucyd. p. 476. n. 37. Hemst.

ΠΛ. κατὰσπα· ὁ δὲ παραπέμψει ἕνασον, ἀν-
τὶ γέροντος αὐθις πρωθήβης γενόμενος.

Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro
sene denuo primae pubertatis iuuenis factus.

VI.

Τερψίωνος καὶ Πλέρωνος.

ΤΕΡΨ. Τῷτο, ὦ Πλέρων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν
τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα
τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα γέροντα Θέκριτον
ζῆν ἔτι; ΠΛ. δικαιοτάτον μὲν ἔν, ὦ Τερψίων,
εἶγε ὁ μὲν ζῇ μηδένα εὐχόμεος ἀποθανεῖν τῶν
Φίλων· σὺ δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβέ-
λευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κληρον. ΤΕΡ. ἔ
γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι
τῷ πλέρῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τῷ βίῳ,
παρα-

Terpsionis et Plutonis.

ΤΕΡΡ. Istante res, o Pluto, iusta, vt ego vita
discedam triginta natus annos, vbi,
qui nonaginta superauit, senex Thucritus viuit
adhuc? PLVT. Iustissima quippe, Terpsion,
siquidem hic viuat neminem optans emori ami-
corum: tu contra per omne tempus insidiabaris
ipso, auide expectans haereditatem. ΤΕΡΡ.
Non enim oportebat, qui senex esset, neque
amplius vti diuitiis ipse possit, abire vita,

παρχωρήσαντα τοῖς νέοις; ΠΛ. καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλᾶτῳ χρῆσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

ΤΕΡ. Οὐκᾶν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τῷ τρίτῳ, ὅσις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι δὲ μηθαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρον, ὁδόντας τρεῖς ἔτι λοιπὰς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπισκευφόμενα, κορυζῆς μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τὰς ὀφθαλμὰς μεσὸν ὄντα, ἄδὲν ἔτι ἡδὺ εἶδόμενα, ἑμψυχὸν τινὰ τάφον,
ὑπὸ

locumque cedere iunioribus? PLVT. Tu quidem, o Terpsion, nouae legis es auctor, ut is, qui amplius diuitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem secus a Fato et Natura constitutum est.

2. TERP. Quin illam igitur incuso iniquae constitutionis: nam conueniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, senior ut prius abiret, et deinceps qui aetate proximus esset, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitem, cui dentes tres admodum sint residui, vix videntem, seruulis quatuor corpore curuato innixum, qui pituita nasum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius suae sentiat, animatum quoddam sepulchrum,

ὑπὸ τῶν νέων καταγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστως, καὶ ἐξέωμενεστάτως νεκρίσθως· αὐτὸ γὰρ ποταμῶν τὸ τό γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότῃ καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην αὖ ἐμὲς ἐδεράπευσον. τῶν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βῆν πολλάνης ἐκφέρει.

ΠΛ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε Φέροντες αὐτὰς 13); τοιγαρὲν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκεί-

chrum, ab adolescentibus derisum, duminterea moriuntur formosissimi robustissimique iuvenes: hoc utique perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem denique sciendum erat, quando quisque senum esset obiturus, ne frustra quosdam obseruarent: nunc autem quod proverbio vulgatur, Currus bouem saepe effert.

3. PLVT. Illa quidem, Terpsion, multo sapientius gubernantur, quam tu putas. Quae, malum, causa vos impellit, ut alienis inhieris, et orbis senibus vosmet adoptandos omnibus obsequiis ingeratis? propterea merito risum debetis

B 4

ab

13. Εἰσποιεῖτε Φέροντες αὐτὰς] Εἰσποιεῖν Graecis est, adoptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo pacto sensu

ἐκείνων κατοχυρτούμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς
πολλοῖς

ab iis defossi; resque illa plerisque iucundissima

sensu parum distat ab ἐκποιεῖσθαι, nisi quod illud ad familiam sit referendum, in quam quis transire iubetur, hoc ad eam, unde in alienam potestatem exiit; hic fori Attici usus. Εἰσποιήσασθαι vero non pater tantum dicitur filium adsciscens atque adoptans, sed et iudex talem adoptionem, si forte venerit in controuersiam, sententia sua confirmans. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖν ἑαυτὸν. Verum praeterea singularis est significandi vis in participio Φέρων. Aliquando verbis iunctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adiuuat. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat. Hinc iam porro eiusmodi verbis adnectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem et commendandi speciem praeferat: frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt. Nunc quando haec potestas ad vultures haeredipetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit et apposita *Luciani* verborum sententia: *Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis*

πολλοῖς ἡδισον γίνεται. ὅσω γὰρ ὑμεῖς ἐκαίνας ἀποθανεῖν εὐχέσθε, τοσάτω ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπιανοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἔρωντες· καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραστοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τῷ ἔρωτος, ἣν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτάς

diffima accidit; nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum, si vos ante moriamini. Nouam profecto illam artem excogitastis, vetularum et senum amorem, tum maxime, si prole careant; nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant. Quanquam multi iam eorum, qui non amantur, intellecta vestri amoris calliditate, etsi liberos habeant, illos odisse se fingunt,

nis inhiētis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis. Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio Φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab vno motus incitatoris capite, prout diuersis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diuersos, structura diducēte, potestatis eleganter immutatae rinulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam vtaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. *Hemst.*

τὰς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσιν.
εἶτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ
πάλαμ δορυφορήσαντες 14). ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ
Φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατᾷσι πάντων.
οἱ δὲ ὑποπρίξαι τὰς ὀδόντας ἀποσφυγέντες 15).

TER.

figunt, vt et ipsi amatores nanciscantur: ve-
rumtamen in testamentis excludi solent, qui
iam olim satellitum more fuerant sectari; libe-
ri autem et natura, sicuti iustum est, potiun-
tur omnibus: isti vero infrendunt dentibus
emuncti.

4. TER.

14. Δορυφορήσαντες] Qui diuitem spe tabu-
larum honorifice semper fuerant profecuri,
et perpetuo quasi satellitio stipauerant. *H.*

15. Ἀποσφυγέντες] Antequam explorati quid
constitui possit, enodanda venit paulo dili-
gentius natura verbi et propria significandi
dos. Illam veteres posuerunt non in igne
luculento, qui late flammam conspicuam
spargat, sed in eo, qui caecis intra viscera
corporum alimentis nutritus sensim ser-
pit proxima corripiciens, fumoque se tantum
prodit. His consideratis arduum non est
definire *Luciani* verborum sensum aliquem
haud plane absurdum: *Hi autem dentibus*
infrendunt interno ac caeco dolore macerati:
verum quantumlibet congruere videatur,
non desunt argumenta, quae huic lectioni
status controuersiam optimo iure moneant.

Omitto

TER. Ἀληθῆ ταῦτα Φῆς. ἐμὲ γὰρ Θύκρι-
τος πόσα κατέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξασθαι δοκῶν;
καὶ

4. TER. Vera sunt, quae dicis: ecce enim
Thucritus a me profecta quot dona consumsit
semper

Omitto vsum Aoristi secundi, nusquam cer-
te alibi mihi obseruatum. Primum indoli
τῷ σμύχειν non ita videtur conuenire ἀπὸ,
vt in vnum vocabulum commode coalescat:
vtrique scripsisset potius ὑποσφυγέτες cre-
berrimae consuetudinis auctoritate muni-
tum. Deinde cur non ὑποσφυχόμενοι;
aptius sane multoque magis ad hunc locum
appositum. Tandem magnum est corrupte-
lae latentis documentum interpretatio κα-
ταγελασθέντες, quam qui vocabulo, quod-
cumque in *Luciano* repererat, apposuit, hoc
quidem vulgatum ἀποσφυγέτες reperisse
nequaquam credi potest. Criticen ergo re-
stat vt aduocemus, si quid auxilii soluendo
nodo conferre possit: blanditur enim uero
Kusteri coniectura, qui rescribendum mo-
nuit ἀπομυγέτες. Quanquam nunc rarius
inueniatur, *Polluci* tamen nihil est causae,
cur fidem denegemus adfirmanti I, 78.
ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει
ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον. *Hesych.* Ἀπο-
μύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν. quod po-
sterius sine dubio pertinuit ad illustrandum
aliquem Comici locum, vbi miris praesti-
gijs delusus senex auro emungebatur. Con-
gruit

καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, ὁποσένων, καὶ μύχιόν τι,
καθάπερ ἐξ ὧν νεοττὸς ἀτελής, ὑποκρώζων,
ὡς ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἶόμενος ἐπιβήσιν αὐ-
τὸν τῆς σορῆ, ἔπεμπέν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερ-
βάλλουσιν

semper mox morituro similis, et, quando intra-
rem, altum gemens, ex imoque pectore, quasi
ex ovo pullus imperfectus, crocitando suspirans.
Ego autem, qui non dubitarem, quin iam iam
iniscensurus esset sandapilam, mittebam multa, ne
me

gruit Latinorum *emungere*, quod est per do-
lum et astutis technis defraudare. Quamob-
rem eleganter ἀπομυγέντες, ab eo, qui te-
stamento nequissimos vultures excluserat, de-
lusi atque emancti. Verum hoc pacto nec
dum apparet, quid Scholiasten deduxerit ad
suum illud καταγελασθέντες. Igitur ἀπο-
μυγέντες vel alia virtute, illudendi nimirum
subsannandique, accepit, vel in exemplari
suo legisse censendus est ἐπιμυγέντες. Nunc
si Scholiasten secutus probaueris ἐπιμυγέντες,
sensus orietur a priori nonnihil diuersus :
neque enim ad testatorem amplius, a quo
fuerint egregie ludificati, sed ad alios istos
pertinebit, de quibus modo Noster, τοῖς
πολλοῖς ἡδίζον γίνεται, quorum plenis ca-
chinnis pessimi captatores excipiuntur : Hi
vero dentes prae dolore collidunt a cunctis ob
destitutam haereditatis per insidias adpetitae
spem irrisi ac ludibrio habiti. Hemist.

βάλλοιנטό με οἱ ἀντερασά τῇ μεγαλοδωρεᾷ·
καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἀγρυπνος ἐκείμην,
ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γὰρ
μοι καὶ τῷ ἀποθανεῖν αἷτια γεγέννηται, ἀγρυπ-
νία, καὶ Φροντίδες· ὁ δὲ, τοσῶτόν μοι δέ-
λεαρ καταπιὼν, ἐφεισῆκει θαπτομένῳ πρώην
ἐπιγελῶν.

ΠΛ. Εὖγε, ὦ Θέκριτε, ζώης ἐπιμήκισον,
πλετῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν·
μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀπεθάνοις, ἢ προπέμψεις
πάντας ἰτὲς κόλακας. ΤΕΡ. τῷτο μὲν, ὦ
Πλέτων, καὶ ἐμοὶ ἡδισον ἡδῇ, εἰ καὶ Χαριά-
δης προτεθνήσκειται Θεκρίτῃ. ΠΛ. Θάρρει, ὦ
Τερψίων·

me superarent aemuli amatores magnitudine mu-
nerum; ac plerumque ex curis infomnis iace-
bam dinumerans singula, disponensque: imo
haec ipsa mihi mortis extitit causa, infomnia in-
quam, et curae; hic vero, tanta mihi esca de-
glutita, adstibat, quum terrae mandarer pridie
multo cum risu.

5. PLVT. Euge, Thucrite, vitam producas
quam longissime, diuitiis simul abundans, et ra-
les deridens; neque ante tu quidem moriaris,
quam fueris profecutus omnes istos adulatores.
ΤΕΡΡ. Id quidem, o Pluto, et mihi iam gra-
tissimum erit, si etiam Chariades ante Thucritum
ex moriturus. PLVT. Bono sis animo, Terpsion;
etenim

Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προσλεύσονται αὐτῷ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς Φροτίσιν 16). ΤΕΡ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζῶης ἐπιμήκισον, ὦ Θύκριτε.

etenim et Phidon, et Melantus, et plane cuncti eum praeuertent sub iisdem curis huc deduciti. ΤΕΡ. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thucrite.

16. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς Φροτίσιν] Capiendum est, quasi dixisset: omnes omnino ante eum huc aduenient earundem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducantibus. *Hemst.*

VII.

Ζηνοφάντης καὶ Καλλιδημίδης.

ΖΗΝ. Σὺ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίᾳ, πλέον τῷ ἰκανῷ ἐμΦαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. παρῆν,

Zenophantae et Callidemidae.

ZEN. Tu autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiisti? me quidem quum parasitus essem Diniae, et plus quam fatis erat ingurgitarem, fuisse suffocatum nostri: aderas enim mihi morienti. C A L. Aderam,

παρῆν, ὦ Ζηνοφάντες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· οἶσθα γὰρ καὶ σύ πᾶσι Πτοιοδώρον τὸν γέροντα. ΖΗΝ. τὸν ἄτεκνον, τὸν πλάσιον, ὦ σε τὰ πολλὰ ἡδεῖν συνόντα; ΚΑΛ. ἐκεῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξেসθαι 17). ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μὴ-

Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quiddam praeter opinionem evenit. Nec tu credo non nosti Ptoeodorum senem. ZEN. Orbem illum, ac diuitem, quocum te plerumque noueram una esse. CAL. Illum ipsum semper obseruabam promittentem, me relicto haerede, se moriturum. Quum autem illa res in longissi-

17. Ὑπισχνόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξесθαι] Berglerus quum ad Alciphr. I. Ep. 3. ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset in similibus exemplis a se productis ἐπὶ non facile reddi aequiuallente praepositione Latina, Lucianus, inquit, in dialogo Zenophantis et Callidemidae, ubi alter istorum, qui senis cuiusdam haecreditatem ambierat, dicit, ἐκεῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξесθαι i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me uiuo moriatur, siue superstitite me. Phrasis est sane valde familiaris ἀπολειφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισὶ, sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισὶ, relictis, superstitibus filiis obire. Hemst.

ἐς μήκισον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κληῖρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον· ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδῶρος αὐτῇ-
 ση πιεῖν (πίνει δ' ἐπιεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόν-
 τα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδῆ-
 ναι αὐτῷ· εἰ δὲ τῆτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπω-
 μοσάμην ἀφήσῃ αὐτόν. ΖΗΝ. τί ἂν ἐγένετο;
 πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λασάμενοι ἦκομεν, δύο
 ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν
 μὲν τῷ Πτοιοδῶρι, τὴν ἔχουσιν τὸ Φάρμακον,
 τὴν δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεῖς ἐκ οἷο' ὅπως, ἐμοί
 μὲν

longissimum protraheretur, Tithonumque senex
 annis excederet, compendiosam quandam viam
 ad haereditatem excogitavi: emto nimirum ve-
 neno induxi serum a poculis, simulatque Ptoeo-
 dorus petiisset bibere (bibit autem copiose) lar-
 gius infusum in calicem paratum ut illud habé-
 ret, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adiura-
 vi me ipsum manumissurum. ZEN. Quid ergo
 factum? aliquid enim valde inopinatum narratu-
 rus videris.

2. C A L. Postquam ergo loti adsumus, duos
 iam puer calices in proutu habens, alterum
 pro Ptoeodoro veneno infectum, pro me alte-
 rum, errore deceptus nescio quo pacto mihi
 venena-

μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ Ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλ' αὖ ἐκτάδην ἐκείλῃν, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνῃς νεκρῶς· τί τῷτο; γελοῖς, ὦ Ζηνάφαντες; καὶ μὴν ἔτι εἶδαι γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν.
 ΖΗΝ. ἄσθια γάρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας· ὁ γάρων δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνείδωμαι, τὸ γεγεννημένον, ἐγὼ καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ ἀντοχόος εἰργασαί. ΖΗΝ. πλὴν ἀλλ' εἰδὼς σὲ τὴν ἐπίτομον ἔχρην τραπέσομαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λωφάρας ἀσφαλτέρεον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν.

venenatam, Ptoiodorus veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus iacebam supposititium illius vice cadaver. Quid autem? riden, o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere.
 ZEN. Quippe festinium hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista? CAL. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum repentinum: tum, re, ut puto, cognita, et ipse ridebat ob ea, quae servus a poculis patraffet.
 ZEN. Enimvero neque tu ad compendariam istam debueras te convertere: venisset enim tibi haereditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

VIII.

Κνήμωνος καὶ Δαμνίππυ.

ΚΝΗ. Τὸτο ἐκείνο τὸ τῆς παρδιρίας, Ὁ νε-
βρὸς τὸν λέοντα 18). ΔΑΜ. τί ἀγα-
νακτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. πυνθάνη ὅ, τι
ἀγανακτῶ; ἡληροσέμον ἀκέσιος κατακλεισπὴ
κατασοφισθεῖς ὁ ἀθλιος, ἐς ἐβελέρην ἐν μά-
λισα σχεῖν τὰ μὰ παραλιπών. ΔΑΜ. πῶς τῷ
ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὸν, πάντ' ἡλίσσον
ἄτεκεν ὅντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· κακεί-
νος ἐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν πρῆσιετο. ἔδοξε
δὴ

Cnemonis et Damnippi.

CNE. Hoc illud est, quod prouerbio dici-
tur, Hinnulus leonem. D A M. Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu quid indignar rogas? haeredem inuitus reliqui, arte circumuentus miser, iis, quos volebam maxi-
me mea possidere, praeteritis. D A M. Qui-
nam illud accidit? CNE. Hermolaum illum valde diuitem colebam spe mortis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud in-
saper

18. Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα] Est in eo prouer-
bio inexpectati euentus atque ante non
prouisi significatio. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 35

δὴ μοι καὶ σοφὸν τῷτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας
εἰς τὸ Φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ-
μὰ πάντα, ὡς καὶ ἐκεῖνος ζῆλώσεις, καὶ τὰ αὐ-
τὰ πράξεις. ΔΑΜ. τί ἔν δὴ ἐκεῖνος; ΚΝΗ.
ὁ, τι μὲν ἔν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτῷ διαθή-
καις, ἔκ οἶδα· ἐγὼ γὰρ ἄφνω ἀπέθανον, τῷ
τέγῃς μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος
ἔχει τὰμὰ, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἀγκιστρὸν
τῷ δελέατι συγκατασπᾶσας. ΔΑΜ. ἔ μόνον,
ἀλλὰ καὶ αὐτὸν σε τὸν ἀλίστα· ὥς σοφισμα
κατὰ σαυτῷ συντέθεικας. ΚΝΗ. εἶομαι· οἶ-
μῶζω τοιγαυτῷ.

super videbatur mihi callidum esse, si profer-
rem testamentum in publicum, quo illum scri-
pseram haeredem bonorum meorum omnium,
ut ille vicissim me aemularetur, idemque face-
ret. DAM. Quid igitur ille? CNE. Quid
suis quidem in testamenti tabulis scripserit,
ignoro: Ego sane repente sum mortuus, tectus
mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus
habet mea, quasi lupus quidam marinus hamo
simul cum esca deorsum abrepto. DAM. Ne-
que hoc tantum; sed et ipso te piscatore. Ita-
que dolos aduersum te instruxisti. CNE. Ita
quidem videor, proptereaue gemo.

IX.

Σιμύλης καὶ Πολυστράτης.

ΣΙΜ. **Η**κεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη εἰμὶ εἰς πολὺ ἀπεδόντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς. ΠΟΛ. ἔκτω ἐπὶ τοῖς ἐγγενήκοντα, ὦ Σίμυλε. ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριακοντα; ἐγὼ γάρ, ἀμφὶ τὰ ἑβδομηκοντα σκόντος, ἀπέθανον. ΠΟΛ. ὑπερῆδισα, εἰ καὶ σοὶ παράδοξον τάτο δοξεῖ. ΣΙΜ. παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενὴς, ἀτεκνὸς τε προσέτι, ἤδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύναστο.

ΠΟΛ.

Simyli et Polystrati.

ΣΙΜ. **A**duenis aliquando tandem, Polystrate, tu quoque ad nos, cuius aetas, opinor, prope ab annis centum abfuit. ΠΟΛ. Octo annos supra nonaginta vixi, Simyle. ΣΙΜ. Quemadmodum autem istos post me triginta annos traduxisti? nam ego, quum tu admodum sepruagenarius esses, obii. ΠΟΛ. Supra quatuor dici potest suauissime, quanquam hoc tibi plane mirum videbitur. ΣΙΜ. Mirum enim uero, si tu vetulus et inbecillus, et praeterea liberis carens delectari fructu vitae potuisti.

2. POL.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυναίμην·
 ἔτι καὶ παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοί, καὶ γυναῖ-
 κες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας,
 καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. ΣΙΜ. καὶ
 νὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάντῃ Φειδόμενον ἤπι-
 σάμην. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐπέρρει 19) μοι, ὦ γενο-
 ναῖς, παρ' ἄλλων τὰ γυνῶν· καὶ ἔωθεν μὲν εὖ
 θυς ἐπὶ θυρᾶς ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ
 παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν
 τῆς γῆς καὶ λίαν. ΣΙΜ. ἐτυράνῃσας, ὦ Πο-
 λύστρατε, μετ' ἐμέ; ΠΟΛ. ἂν· ἀλλ' ἐρασάς
 εἶχον μυρίας. ΣΙΜ. ἐγέλασα· ἐρασάς σὺ τη-
 λικῆτος

2. P.O.L. Primum omnia poteram: deinde ad-
 erant etiam pueri formosuli sane multi, et mu-
 lieres tenerrimae, et vnguenta, et vinum fra-
 grans, et mensae vel Siculis delicatiores. SIM.
 Noua narras: equidem te valde parcum cogno-
 veram. P.O.L. At adfluebant mihi, vir optime,
 ab aliis haec commoda. Summo mane statim ad-
 ianuas salutarum ventitabant frequentes: tum
 postea omnis generis dona adferebantur, ex quo-
 cumque terrarum angulo praestantissima. SIM.
 An regnasti, Polystrate, post meum obitum? POL.
 Neutiquam: verum amatores habebam ingenti
 numero. SIM. Ridere libet: amatores tu ea

C 3

aeta-

19. 'Επέρρει.] Dicitur ἐπιρρεῖν de abundanti
 scaturigine, qua, ni moles obiciantur,
 campi ipsi inundentur. du Soul.

ληϊῶτος ὢν, ὀδόντας τέτταρας ἔχων; ΠΟΛ.
νὴ Δία τὰς ἀρίστες γε τῶν ἐν τῇ πέλει. καὶ γέ-
ροντά με, καὶ Φαλακρὸν, ὡς ὄρεῖς, ὄντα, καὶ
λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο
θεραπεύοντες, καὶ μακίριος ἦν αὐτῶν ὅν τινα
ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα. ΣΙΜ. μῶν καὶ σὺ
τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Χίῳ διε-
πόρθευσας, εἴτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἴ-
ναι; καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξίερασον;
ΠΟΛ. ἔκ' ἄλλὰ τοιᾶτος ὢν, περιπόδητος ἦν.
ΣΙΜ. αἰνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὲν πρόδηλός γε ὁ ἔρωσ ἐτοσὶ
πολὺς ὢν, ὁ παρὶ τὰς ἀτέκνες καὶ πλεσίεας γέ-
ροντας. ΣΙΜ. νῦν μανθάνω σε τὸ κάλλος,
ὦ θαυ-

aetate, dentes quatuor habens? P O L. Ita me
Iupiter amet, primarios quidem ciuitatis: illi
me vetulum, set, vti vides, caluum, lippum
praeterea, et senili mucro fluentem mirifica vo-
luptate colebant; isque eorum erat beatus,
quemcumque solum adspicerem. S I M. Num
et tu, vt Phaonem ferunt, Venerem ex Chio
transuexisti, quae tuum tibi optanti dederit esse
iuuenem et pulcrum denuo, atque amabilem?
P O L. Haudquaquam; sed vel talis summe de-
siderabar. S I M. Aenigmata loqueris.

3. P O L. Atqui manifestus est amor hicce
tam frequens, qui orbis senibus et locupletibus
insidiatur. S I M. Nunc intelligo tuam illam,

vir

ὦ θαύμασι, ὅτι παρὰ τῆς χρυσεῆς Ἀφροδίτης ἦν. ΠΟΛ. ἀτάρ, ὦ Σίμυλε, ἐκ ὀλίγων ἐρασῶν ἀποσέλαυκα, μονογαχί προσκυνημένος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐθρυπτόων δὲ πολλὰ κίς, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβώλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμέ Φιλοτιμίᾳ. ΣΙΜ. τέλος δ' ἐν πῶς ἐβωλεύσω περὶ τῶν κτημάτων; ΠΟΛ. ἐς τὸ Φανερὸν μὲν ἔκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀποδίδειν ἔφασκον· ὃ δ' ἐπίστευε τε, καὶ κολακευτικώτερον παρεσπύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμώζεν ἅπασι Φράσας.

ΣΙΜ.

vir admirande, pulcritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam. POL. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin saepe superbius adspernabat, et excludebam eorum nonnullos aliquando: hi vero contendebant inter se, et alius alium praecedere conabantur studio et obsequiis erga me. SIM. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus iniisti? POL. Palam singulos illorum haeredes me relicturum esse dietitabam: credebant scilicet, eoque magis ad adulationem se comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas mecum servans reliqui, plorare iussis omnibus.

ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖα τὸν κληρονομὸν ἔσχον; ἦπερ τίνα τῶν ἀπὸ τῆ γενέας; ΠΟΛ. ἔμὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μεριανίων τῶν ὠραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ πόσα ἔτη ὦ Πολύστρατε; ΠΟΛ. σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἅτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. ΠΟΛ. πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομαῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὀλεθρος 20), ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θραπτεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησά με· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαϊς ἀριθμεῖται, ὑπεξυνημένος μὲν

4. SIM. Quem ultimae scriptum haereditaria habuerunt? num quid aliquem genere propinquum? POL. Nullo modo; sed recens emtum quendam adolescentulorum forma commendabilem Phrygem. SIM. Quid aetatis circiter, Polystrate? POL. Annos admodum viginti natum. SIM. Iam teneo, quae tibi ille gratificaretur. POL. Vel sic tamen multum illis dignior, qui haereditatem cerneret, quantumvis barbarus, et nequam; quem ipsi iam optimates adfectantur. Is igitur haeres meus fuit, et nunc summo loco natis adnumeratur ille mento raso

20. Βάρβαρος ἦν καὶ ὀλεθρος.] Vsurpari solet de perditissimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant inprimis Phryges. Hemst.

μὲν τὸ γένειον, καὶ βαμβαρίζων· Κόδρε δὲ εὖ
γενέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεὺς
συνετώτερος λεγόμενος αὖτις. ΣΙΜ. ἔμοι μέ-
λει, καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκῇ·
ἐκείνοι δὲ, μὴ κληρονομαίτωσαν μόνον.

rafo delicatulus, et barbare loquens, qui tamen
Codro nobilior, Nireo formosior, Vlyxe pru-
dentior esse perhibetur. SIM. Nihil hoc ad
me: vel Imperator sit Graeciae, dummodo ne
isti haereditatem capiant.

X.

Χάρωνος, καὶ Ἑρμῆ, καὶ νεκρῶν
διαφόρων.

ΧΑΡ. **Α**κούσατε, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα.
μικρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκα-
φίδιον,

Charontis et Mercurii, et Mor-
tuorum diuersorum.

Interlocutores, Charon, Mercurius, Mor-
tui, Menippus, Charmoleus, Lampi-
chus, Damafias, Philosophus,
Rhetor.

CHAR. **Α**uscultate, quo statu nostrae sint res:
parvula vobis, ut videtis, est sca-
phula,

Φίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐσι, καὶ διαρρέει τὰ πολλὰ, καὶ ἦν τραπῇ ἐπὶ θάτερα, οἰχέσεται παριτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσῦτοι ἄμυχ ἤκετε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος· ἦν ἂν μετὰ τῶτων ἐμβήτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε· καὶ μάλιστα ὅπόσοι νεῖν ἐκ ἐπίσασθε. ΝΕΚ. πῶς ἂν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν; ΧΑΡ. ἐγὼ ὑμῖν Φράσω· ἡμυγὰς ἐπιβαίνειν χρεῖ, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡϊόνος καταλιπόντας. μόλις γάρ ἂν καὶ ἄτω δέξαίτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῇ, μελήσει τὸ ἀπὸ τῶτε μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλά, ὥσπερ. ἔφην, ἀποβαλὼν. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἕως διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ

phula, et nonnihil vetustate labefacta, rimisque crebris perfluit: si inclinauerit in alterutram partem, pessum ibit euerfa: vos autem tot simul aduenitis multis onusti sarcinis singuli. Cum istis itaque rebus si ingressi fueritis, metuo ne postmodum poeniteat, vos maxime, qui nare non nouistis. ΜΟΡΤ. Quid ergo facto opus est; ut prospera nauigatione utamur? CHAR. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, superuacuis istis omnibus in litore relictis: vix enim vel sic ceperit vos nauicula haec vectoria. Tibi autem, Mercuri, curae erit, exinde neminem eorum ut admittas, qui non fuerit onere vacuus, et supellectilem, ut dixi, deposuerit. Ad scalam itaque navalem

καὶ ἀναλαμβάνων, γυμνὰς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

EP. εὖ λέγεις· καὶ ἔτω ποιήσωμεν.

Οὗτοσί τις ὁ πρῶτός ἐστι; MEN. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδὲ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βακτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρέϊφθων. τὸν τρίβωνα δὲ ἔδ' ἐκίμισα, εὖ ποιῶν. EP. ἔμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄρισε, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλᾷ, ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαντας.

Ὁ καλὸς δ' ἔτος, τίς ἐστι; XAP. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραςος· ἔ τὸ Φίλημα διτάλαντον ἦν. EP. ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς Φιλήμασι, καὶ
τὴν

valem adstans dispice eos, ac recipe, nudosque scapham conscendere cogito. MERC. Recte mones; eoque modo faciamus.

2. Hicce primus quis est? MEN. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri, baculusque in paludem sunt abiecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem. MERC. Inscende, Menippe, virorum optime, primanique sedem habe iuxta gubernatorem in alto, ut inspicias omnes.

3. Pulcer hicce quis est? CHAR. Charmolauus Megaris, amabilis ille, cuius osculum binis talentis aestimabatur. MERC. At enim exue formam, et labia cum ipsis osculis, et
comam

τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν πα-
ρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέσμα ὅλον. ἔχει καλῶς,
εὐζῶνος εἶ· ἐπίβαινε ἤδη.

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ἄτοσί, καὶ τὸ διάδη-
μα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΛΑΜ.
Λάμπιχος, Γελῶων τύραννος. ΕΡ. τί ἔν, ὦ
Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρεαι; ΛΑΜ. τί
ἔν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῇ, γυμνὸν ἦκειν τύραννον ἄν-
δρα; ΕΡ. τύραννον μὲν εὔδαμῶς, νεκρὸν δὲ μά-
λα· ὥς ἀπόθῃ ταῦτα. ΛΑΜ. ἰδὲ σοὶ ἐπὶ πλᾶ-
τος ἀπέρριπται. ΕΡ. καὶ τὸν τύφον ἀπόρρι-
ψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροχίαν· βαρῆ-
σει γὰρ τὸ πορφυρεῖον συνεμπεσόντα. ΛΑΜ.
ἔκῃν

comam promissam, ruborisque florem genis in-
fidentem, cutemque totam. Recte habet: ac-
cinctus es: iam ingredi.

4. Tu vero cum purpurea veste et diadema-
te, vultu truculentus, quis tandem es? LAMP.
Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid
ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades?
LAMP. Quid autem? decebatne, Mercuri, nu-
dum venire virum tyrannum? MERC. Haud
quidem tyrannum, sed mortuum omnino: qua-
re deponere ista. LAMP. Ex tibi diuitiae sunt ab-
iectae. MERC. Praeterea fastum abiice, Lam-
piche, et despectionem aliorum: onerabunt eni-
m nauiculam, si secum simul inciderint. LAMP.

At

ἐκὲν ἄλλὰ τὸ διάδημα ἑκόν με ἔχειν, καὶ τὴν
 ἱφιερίδα. ΕΡ. ἔδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.
 ΛΑΜ. εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, οἷος
 ὄρῳ. ΕΡ. καὶ τὴν ὡμότητα, καὶ τὴν ὕβριν,
 καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. ἰδὲ
 σοι ψιλός εἰμι. ΕΡ. ἔμβαινε ἤδη.

Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολυσαρκεύς, τίς εἶ; ΔΑΜ.
 Δαμασίας, ὁ ἀθλητής. ΕΡ. ναὶ εἰκας, εἶδα
 γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδὼν. ΔΑΜ.
 ναί, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ παραδεξαί με γυμνὸν οἷτα.
 ΕΡ. ἔ γυμνόν, ὦ βέλτισε, τοσαύτας σαρκας
 περιβεβλημένον· ὥς ἀπόδυθι αὐτάς, ἔπει
 καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερ-
 θείς

At saltem diadema sine me retinere, amiculum-
 que purpureum. MER C. Neutiquam: vestium
 et ista mitte. LA M P. Fiat: quid porro? nam,
 vi vides, cuncta dimisi. MER C. Etiam crude-
 litatem, et amentiam, et contumeliam, et iram,
 ista, inquam, omnia dimitte. LA M P. Ecce me
 tibi plane nudum. M E R C. Ingredere nunc
 scapham.

5. Tu autem obesus, carnum mole gratis, quī
 es? DAM. Damasias athleta. M E R C. Ita sane
 videris: notū enim, ut qui te saepe viderim in pa-
 laestris. DAM. Sic est, Mercuri: at tu me recipere
 nudum. M E R C. Haudquaquam nudum, vir opti-
 me, quī tot carnibus obtegaris: quam ob rem istas
 exue, ceteroqui demerfurus scapham vel altero
 tantum

θεῖς μόνον· ἀλλὰ καὶ τὰς σεφάνης τέτρες ἀπόρ-
ρηψον, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. ἰδὲ σοὶ γυ-
μνός, ὡς ὄρεῖς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοσάσις
τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. ἔτως ἀμεινον ἄβαρῃ
εἶναι, ὥς ἐμβαινε.

Καὶ σὺ δὲ τὸν πλῆτον ἀποθέμενος, ὦ Κρά-
των, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυ-
φήν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν
προγόνων ἀξιώματα· καταλίπε δὲ καὶ γένος,
καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν
εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων
ἐπιγραφάς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ
ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημο-
νυόμε-

tantum pede imposito. Immo etiam coronas istas
abijce, et praeconia. DAM. Ecce me tibi ve-
re nudum, ut vides, ceterisque mortuis aequa-
lem pondere. MERC. Sic praestat esse leuem:
itaque naviculam conscende.

6. Tu quoque diuitiis positus, o Crato, et
mollitie insuper, ac luxuria, nec tecum por-
ta tegumenta funebria, nec maiorum dignita-
tes: relinque verò et genus et gloriam, et si
quando ciuitas publica te praeconio decorauit
bene meritum, et statuarum inscriptiones: nec
quod magnum monumentum tui honoris causa
exaggerarint dicito, grauant enim ista, vel com-
memo-

καύομενα. ΧΑΡ. ἔχ' ἐκὼν μὲν, ἀποδείξω δὲ τί γὰρ αὖ καὶ πάθοιμι;

ΕΡ. Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἑναπλος, τί βέλεις; ἢ τί τὸ τρόπαιον ἔτ' ἔτο φέρεις, ΣΤΡΑΤ. ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἐρμῆ, καὶ ἡρίθυσσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν αἶθ' γὰρ εἰρήνη, καὶ ἔδεν ὀπλων δεήσει.

Ὁ σεμνὸς δὲ ἔτος ἀπό γε τῆς σχήματός, καὶ βρενδυόμενος 21), ὅτ' αὖς ὁ Φρῦς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ τῶν

memorata. C H A R. Inuius equidem, abii-
ciam tamen; nam quid faciam?

7. M E R C. Papae: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropaeum illud geris? S T R A T. Quia vici, Mercuri, belloque res praeclaras gessi, et praemius me ciuitas honoravit. M E R C. Mitte humi tropaeum: in orco pax, nihilque armis opus erit.

8. Ille vero seuerus, de habitu quidem, fastumque praefereus, superciliis arrectis, in medi-

21. Βρενδυόμενος] Eborat in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt. Facilius autem in βρενδυομαι significandi vim exemplorum ope declarare, quam abstrusam originem aperias. Mihi videtur in βρενδος primaria fuisse virtus tumoris ex ὄγκῳ, quae quasi materies subiecta

τιῶν Φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τῶν βαδὺν πώγων
 να καθευμένος; MEN. Φιλόσοφος τις, ὃ ἔρα
 μῇ· μᾶλλον δὲ γέης, καὶ τερατείαις μεσός· ὥς
 ἀπόδυσον καὶ τῆτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γε-
 λοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. E.P. κατὰ
 θε οὐ πὰ σχῆμα πρῶτον· εἴτα καὶ ταυτὶ πάν-
 τα. ὦ Ζεῦ, ὅσῃν μὲν τὴν ἀλαζονεῖαν κομίζει,
 ὅσῃν δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔραν, καὶ κενοδοξίαν,
 καὶ

meditando defixus quis est, iste qui prolixam
 barbam demisit? MEN. Philosophus aliquis,
 Mercuri: quin potius incantator, et prodigio-
 rum plenus: idcirco istum quoque exuere se
 iube: videbis enim multa et ridicula sub pallio
 abscondita. MER.C. Depone tu habitum pri-
 mum; tum ista omnia. Iupiter! quantam ina-
 nem ostentationem gerit, quantam inscitiam,
 et rixandi libidinem, et vanam gloriam, quae-
 stiones

subiecta se porrigit ad diuerfos significandi
 ductus. Βρενδης certe apud *Athen.* XIII.
 p. 611. E. pro *fastu tumido et arrogantia*
conuersatoria ponitur. Fuerit etiam lectum
 alicubi ἡ βρενδύς, nisi me fallit in *Hesychio*
 corrigendo coniectura, Βρενδύς, πυθμῆν,
 τύμβος, καὶ ὄρετον, ὃ καὶ βρενδης. Hinc
 prono alueo defluunt βρενδύσθαι et βρεν-
 δύνεσθαι; non secus atque ἀπληθύς exi-
 stunt πληθύνειν et πληθύνειν. *Hemst.*

καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρων, καὶ λόγους ἀκανθώδεις,
καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπο-
νίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον ἐκ ὀλίγον, καὶ
ὑβλῆς, καὶ μικρωλογίαν· νῆ Δία καὶ χρυσίον
γε ταῦτι, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναισχυν-
τίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν·
ὃ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις
αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθε, καὶ τὸν τύ-
φον, καὶ τὸ εἶσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων.
ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποῖα
πεντηκόντορος δέξαιτο ἂν σε; ΦΙΛ. ἀποτίθε-
μαι τοίνυν αὐτά, ἐπεὶ περ ἔτω κελεύεις.

MEN.

stiones impeditas, disputationes spinosas, et
sententias perplexe inuolutas: imo etiam inu-
tilem laborem valde multum, nugasque non
paucas, et quisquilias, ac minutas disceptation-
culas: quin et per Iouem nummulos istos au-
reos, et praeterea suauiter viuendi volupta-
tem, impudentiam, iram, luxum et mollietem;
neque enim me fallunt, quantumcumque stu-
diose praetegas ea. Tum porro mendacium de-
pone, atque inflatam arrogantiam, eamque
de te opinionem quasi melior sis aliis: etenim
si cum istis omnibus conscendas, quae te
quingenta remorum nauis accipiat? PHIL.
Depono igitur ista quandoquidem ita iubes.

D

9. MEN.

MEN. Ἀλλὰ καὶ τὸν πάγωια τῷτον ἀπο-
 θέσθω, ὦ Ἑρμῇ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον,
 ὡς ὀρεῖς· πάντε μνῶν τρίχες εἰςὶ τελέαχιζον.
 EP. εὖ λέγεις· ἀπόθῃ καὶ τῷτον. ΦΙΛ. καὶ
 τίς ὁ ἀποκείρων ἔσσι; EP. Μένιππος ἔτοσί,
 λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν 22), ἀποκό-
 ψει αὐτὸν, ἐπικόπῃ τῇ ἀναβάθρῃ χρησάμε-
 νος 23). MEN. ἔκ, ὦ Ἑρμῇ, ἀλλὰ πρίονά
 μοι

9. M E N. At barbam istam quoque depo-
 nat, Mercuri, grauem sane et hirtam, ut vi-
 des: quinque minas pili minimum pendunt.
 M E R C. Recte mones; et istam remoue.
 P H I L. Quis autem erit, qui detondeat?
 M E R C. Menippus ille, capta securi nauti-
 ca, praecidet eam pro codice vsus scala na-
 vali. M E N. Minime, Mercuri: verum ferram
 mihi

22. Πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν] Pro πέλεκυν
 ναυπηγικῆν· est illa loquendi forma propria
 fere Atticorum. Hemst.

23. Ἐπικόπῃ τῇ ἀναβάθρῃ χρησάμενος]
 Aut legendum est ἐπικοπάνῳ, aut ἐπικο-
 πον pro ἐπικόπανον vsus est Lucianus. Sic
 autem vocabatur τράπεζα μαγειρικῇ, in
 qua secabant in frusta carnes assandas, vel
 coquendas. Vtrumque veteres videntur
 vsurpasse ἐπικόπον, et ἐπικόπανον, sed ta-
 men non verustissimi; recentiora enim sunt
 vocabula. Sane non nisi apud nouae Co-
 moediae

DIALOGI MORTVORVM 51

μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τῷτο. ΕΡ. ὁ πέ-
 λευς ἰκνός. ΜΕΝ. εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ
 νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτῷ τὴν κη-
 βραν. βῆλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ἐφύων;
 ΕΡ. μάλισα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύ-
 τας ἐπῆρκεν, ἐκ οἷδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυ-
 τόν. τί τῷτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάρθαμα, καὶ
 πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; ἔμβηθι δ' ἔν. ΜΕΝ.
 ἔν ἐτι τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡ.
 τί, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ,
 πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ.
 ἔκῃν

mihī porrige: nam hoc quidem magis ridicu-
 lum. ΜΕΡC. Securis est satis idonea. Enge;
 hominī nunc quidem similior euasisti, deiectis
 ibi sordibus hircinis. ΜΕΝ. Vinne paulum et-
 iam demam de superciliis? ΜΕΡC. Omnino:
 super ipsam enim frontem ea sustulit, nescio cu-
 ius rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc?
 etiam lacrimaris, scelerate, et ad mortem expaue-
 scis? quin ocyus incende. ΜΕΝ. Vnum adhuc
 grauissimum sub ala tenet. ΜΕΡC. Quidnam,
 Menippe? ΜΕΝ. Adulationem, Mercuri, quae
 multum in vita vtilitatis ipsi adtulit. PHIL.

D 2

Quin

moediae scriptores ἐπιμόπανον reperiri,
Pollux tradit. Ἀναβάθρα est siue *scala*,
 qua in nauem altiore, aut *tabula*, qua in
 lintrem aut scapham peruenire commodè
 possumus. *Graeuus.*

ἐκὼν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθῃ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ αἰνυκόν, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γὰρ τῶν ἀλλῶν γελοῖς. ΕΡ. μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κἄφά γε καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατὰπλυν χρῆσιμα.

Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθῃ τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τὰλλα βάρη τῶν λόγων. ΡΗ. ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι. ΕΡ. εὖ ἔχει. ὥςτε λύε τὰ ἀπογεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνσπᾶσθω· πέτασον τὸ ἰσίον, εὐθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

Τί

Quin tu igitur, Menippe, depone mentis et linguae libertatem, illudque doloris expers et generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. ΜΕΡC. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe leuia, portatuque facilia, et ad hancce nauigationem percommoda.

10. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam et infinitam adfluentiam, opposita, paria paribus aequata, comprehensiones sententiarum, barbarissimos, ceteraque orationum pondera. ΡΗΕΤ. Ecce enim uero, pono. ΜΕΡC. Bene habet: solue itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: anchora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clauum. Bene nobis fit.

11. Quid

Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλις αὖ Φιλόσοφος σὺ; ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδωμένος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ὦμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕΝ. ψεύδεται· ἄλλα γὰρ εἶπες λυπεῖν αὐτόν. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΜΕΝ. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῖ δειπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιών, ἀπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατελήσας, περιείσιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα· καὶ ἑωθεν ἐξαπατῶν τὰς νέας ἐπὶ τῇ σαφείᾳ ἀργύριον ἀρπίζει. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ἐκ ἄχθῃ ἀποθανών; ΜΕΝ. πῶς, ὃς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός.

Ἄλλὰ

II. Quid ploratis, inepti, tuque maxime, philosophe, cuius iam modo barba fuit euastata? PHIL. Hoc scilicet, Mercuri, quod mortalem opinabar animam esse. MEN. Mentitur: nam alia sunt, quae credas eum pungerē. MERC. Qualia? MEN. Quod non amplius coenabit apparatus coenas, neque de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput obvolutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo mane decipiens iuvenes sapientiae praetextu argentum accipiet: haec vrunt eum. PHIL. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse? MEN. Egone, qui festinaui ad mortem citante nemine.

Ἀλλὰ μεταξύ λόγων, ἡ κραυγὴ τις ἀκούεται,
ὥσπερ τινων ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. ναι, ὦ
Μένιππε, ἀπὸ ἐνὸς γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς
τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γελῶσι πάν-
τες ἐπὶ τῷ Λαμπίχῃ θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐ-
τῷ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παι-
δία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κείνα ὑπὸ τῶν παί-
δων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ
Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινᾷσιν ἐν Σικυῶνι
ἐπιταφίης λόγους διαξέοντα ἐπὶ Κράτῳ τῷ τέτῳ.
καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίη μήτηρ κωκυῖσα ἑξάρ-
χει τῷ θρήνῃ σὺν γυναιξίν ἐπὶ τῷ Δαμασίῳ·
σέ δὲ εἰδείς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καὶ ἡ συ-
χίαν δὲ κείσασθαι μόνος.

MEN.

12. Verum interea dum caedimus Iermones,
nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra
vociferantium? MERC. Sane, Menippe, ne-
que ab vna tantum regione: etenim hi in con-
cionem coeuntes laeti rident cuncti ob Lampi-
chi mortem: eiusque vxor comprehensa tene-
rur a mulieribus, et infantes teneri pariter et
ipsi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii
Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui
funebri oratione cohonestat exsequias huius Cra-
tonis. Atque etiam profecto Damasiae mater
gemitus ciens praeit lessum cum feminis in fu-
nere Damasiae: te vero nullus, o Menippe,
lacrimis prosequitur, quieteque iaces solus.

13. MEN.

MEN. Οὐδ' αὖτις, ἀλλ' ἀκήσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἰκτιζόν ἐπ' ἐμοί, καὶ τῶν κορυάκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπότε ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. E P. γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλυνάμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθεΐαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθηθεὶς ἄλλας μετελευσάμεθα. MEN. εὐπλοῖτε, ὦ Ἑρμῆ, προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί ἂν ἔτι καὶ μέλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει· καὶ τὰς καταδίκας Φασὶν εἶναι βαρύνει, τροχὰς, καὶ γύγκυς, καὶ λήθαξ. δειχθήσεταί δὲ ὁ ἐκείνου βίος.

13. MEN. Nequaquam; sed audies canes iam iam miserabiliter ululantes mei causa, corvosque flebilem in modum alis concrepantes, quando frequentes sepelient me. MERC. Fortem te praestas, Menippe. Sed quoniam in portum appulimus, vos abite ad tribunal, recta illac progressi: ego vero et portitor alios arcessemus. MEN. Prospera sit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoueamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino iudicium subire oportebit: et poenas aiunt esse graues, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam vniuscuiusque vita.

XI.

Κράτητος καὶ Διογένης.

ΚΡΑΤ. **Μ**οίριχον τὸν πλέσιον ἐγίνωσκας, ὦ Διογένης, τὸν πάνυ πλέσιον, τὸν ἐν Κορίνθῃ, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα; ἔ ἀνσψιὸς Ἀριστεάς, πλέσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἰώθει ἐπιλέγειν, "Ἢ μ' ἀνάειρ", ἢ ἐγὼ σε. ΔΙΟ. τίνος ἔνθα, ὦ Κράτης, εἴθε ράπευον ἀλλήλους; ΚΡΑ. τῷ κλήρε ἔνθα ἰκάντερος, ἡλικιωτάμ ὄντες· καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ Φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστεάν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφισίς τῶν ἑαυτῷ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεάς, εἰ προαπέλ-
θαι

Cratetis et Diogenis.

CRAT. **M**oerichum opulentum illum noras, Diogenes, illum diuitiis adfluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naues, cuius consobrinus Aristeeas, et ipse diues, Homericum illud solebat dictitare, Aut tu tolle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Mutuis obsequiis captabant alter alterius haereditatem aetate aequales; et testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristeeas Moerichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Moericho vicissim Aristeeas, si an-

δοί' αὐτῶν. ταῦτα μὲν ἐγγράπτοι. οἱ δὲ ἐθεράπευον
ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ μολαμείᾳ. καὶ οἱ
μάντεις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄσρων τεκμαιρόμενοι. τὸ
μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥσπερ Χαλδαίων
παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτός, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ
παρῆχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ τά-
λαν' ἀποδοῖ μὲν ἐπὶ τέτον, κῦν δ' ἐπ' ἐκείνον ἔρρετε.

ΔΙΟ. Τί ἂν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκῶ-
σαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθναῖσιν ἐπὶ
μῆς ἡμέρας. οἱ δὲ κληροὶ εἰς Εὐνόμιον καὶ Θρα-
συκλέα περιῆλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, ἀδελ-
φώποτε. πραγμαντευομένους ἄτω γανέσθαι ταῦ-
τα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος εἰς Κίρ-
ραν.

si ante eum abiret: haec quidem in testamento
erant scripta: illi vero obseruabant sese inuicem
antecedere alter alterum adulatione conantes.
Vates etiam, siue ab astris coniectarent futura,
siue ex somniis; siue Chaldaeorum imbuti disci-
plina, quin et ipse Pythius modo Aristeae tri-
buebat victoriam, modo Moericho; lancesque
nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

2. DIOG. Quem ergo exitum res habuit,
Crates? est enim audire operae pretium. CRAT.
Ambo mortem obierunt eodem die; haeredita-
tes autem ad Eunomium et Thrasyclem inopinato
peruenerunt, utrosque cognatos, nullo vnquam
mentis praesagio diuinantes haec ita fore: Moeri-
chus enim et Aristaeas quum Sicyone traicerent

ραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόν-
τες· τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙΟ. εὖ
ἐποίησαν.

Ἡμεῖς δέ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, ἄδεν τοιᾶ-
τον ἐνενοῶμεν περὶ ἀλλήλων· ἔτε πώποτε εὐ-
ξαίην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομή-
σαιμι τῆς βακτηρίας αὐτῆ (εἶχεν δὲ πᾶν κη-
τεράν ἐν κοτίνῃ ποιησάμενος) ἔτε, οἶμαι, σὺ,
ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος
ἐμῆ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίδακα, καὶ τὴν πη-
ραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. ΚΡΑ. ἔδεν
γάρ μοι τέτων ἔδει· ἀλλ' ἔδὲ σοί, ὦ Διόγενες·
ἃ γὰρ ἔχρην, σὺ τε Ἀντισθένης ἐκληρονόμη-
σας, καὶ ἐγὼ σὺ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνό-

Cirrham, medioque cursu in obliquum Iapy-
gem incidissent, eversa naui perierunt. DIOG.
Bonum factum.

3. Verum nos, quando in vita eramus, nihil
tale cogitabamus de nobis invicem: neque un-
quam optavi Antisthenem emori, ut haeredita-
tem nanciscerer eius baculi: habebat autem ad-
modum robustum, quem ex oleastro ipse confe-
cerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas haeres
esse, mortuo me, bonorum, dolii, peraeque
choenices lupinorum duos habentis. CRAT.
Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Dio-
genes: quam enim decebat tu ab Antisthene ad-
eptus es haereditatem; ego a te, multo maiorem
grauio-

τέρα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟ. τίνα ταῦτα
 Φῆς; ΚΡΑ. σοφίαν, αὐτάρχειαν, ἀλήθειαν,
 παρρησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟ. νῆ Δία, μέμνη-
 μαί τῆτον διαδεξάμενος τὸν πλεῖστον παρ' Ἀν-
 τισθένης, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπὼν.

ΚΡΑ. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι ἡμέλχον τῶν τοιούτων
 πτημάτων, καὶ ἔδεις ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρο-
 νομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες
 ἔβλεπον 24). ΔΙΟ. εἰκότως· ἔ γάρ εἶχόν,
 ἔνθα δεξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διεγέρθη-
 κότες

graviorisque momenti quam Persarum imperium,
 DIOG. Quae tu bona dicis? CRAT. Sapien-
 tiam, frugalitatem paruo contentam, veritatem,
 loquendi fiduciam, animi libertatem. DIOG.
 Memini profecto eas me opes accepisse ab An-
 tisthene, tibi que etiam ampliores reliquisse.

4. CRAT. At ceteri non curabant eiusmodi
 possessiones, nemoque nos adsectabatur talis
 haereditatis spe; siquidem auro omnes inhia-
 rent. DIOG. Quippe; neque enim habebant,
 ubi recondere accepta a nobis talia bona, dif-
 fluen-

24. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον] Non
 hic tantum, verum et alibi βλέπειν vel
 ὁρᾶν est affectare, petere, cupere, adiuncta
 praepositione ἐς vel πρὸς, sed et aliquan-
 do omissa. Iensius.

κότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν
βλαπτικῶν. ὥς· εἴ ποτε καὶ ἐμβύλλοι τις ἐς
αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέ-
πιπτεν εὐθύς, καὶ διέρρει, τῷ πυθμένος σέ-
γειν ἂν δυναμένῃ· οἷον τι πάσχεισιν αἱ τῷ Δα-
γαῷ αὐταὶ παρθέναι, ἐς τὸν τετραπλημένον πί-
θον ἐπαντλάσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὁδῶσι, καὶ
ὄνου, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ.
ἤκῃν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κἀνταῦθα τὸν πλεόν·
οἱ δὲ ὀβολὸν ἤρξει κομίζοντες· καὶ τῷτον ἄχρι
τῷ πορθμῶς.

fluentes prae luxu, veluti rupta verustate mar-
supia. Proinde si quis vel immergeret in eos si-
ve sapientiam, siue libertatem loquendi, siue ve-
ritatem, excidebat protenus et diffinuebat, quum
fundus ingesta continere nequireret, quale quid-
dam accidit Danaï filiabus istis, quae in perfo-
ratum dolium haustam aquam infundunt: au-
rum vero dentibus vnguibusque et omni ma-
china custodiebant. C R A T. Propterea nos
quidem habebimus hic quoque nostras diuitias:
hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque
ad portitorem vsque tantum.

XII.

Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβη, Μίνως,
καὶ Σκηπίωνος.

ΑΛΕΞ. **Ε**μὲ δεῖ προκεκρίσθαι σε, ὦ Λίβυ·
ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. ἔμενεν,
ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. ἔκινεν ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ.
τίνας δ' ἐσέ; ΑΛ. ἔτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχη-
δόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλεξάνδρος ὁ Φιλιππεύς. ΜΙΝ.
νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφοτέρω· ἀλλὰ περὶ τίνος
ὕμιν ἡ ἔρις; ΑΛ. περὶ προεδρίας· Φησὶ γὰρ
ἔτος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμᾶ. ἐγὼ δὲ,
ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τοῦτου μόνον,
ἀλλὰ

Luciani Scipio.

Alexander, Hannibal, Minos, Scipio.

ALEX. **M**e par est praeponi tibi, Afer: me-
lior enim sum. ΑΝ. Neutiquam;
verum me. ΑΛΕΧ. Ergo Minos causam dis-
ceptet. ΜΙΝ. Quinam estis? ΑΛΕΧ. Hic
Annibal Carthaginienſis: ego Alexander Phi-
lippi filius. ΜΙΝ. Profecto clari utriusque: sed
qua de re orta vobis lis est? ΑΛΕΧ. De pri-
mae sedis iure: fert enim hicce se praeſtan-
torem exiſtiſſe Imperatorem me. Ego vero,
quemadmodum omnes norunt, non illi ſolum;
sed

ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμῆ Φημί διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN. ἔκ᾽ ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἐν μὲν τῷτο, ὦ Μίνως, ὠκάνην, ὅτε ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν ἐξέμαθον· ὥς ἐδὲ ταύτῃ πλέον ἔτος ἐνέγκαιτό με, Φημί δὲ τέτρες μάλισα ἐπαίνε αἰξίς εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὁμῶς ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγον ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην, ἄριστος κριθεῖς· καὶ τὰς γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν

sed cunctis fere, qui ante me fuerunt, aio me praestitisse belli peritia. MIN. Ergo per vices vterque dicat: tu prior, Afer, causam tuam age.

2. ANN. Id quidem vnum, Minos, me iuvat, quod hic loci Graecum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte prae me quicquam habeat praecipui. Eos autem pono maxime laude dignos esse, quotcumque quum initio nihil essent, tamen ad magnum potentiae fastigium processerunt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti. Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, quum primum sub fratris auspiciis militassem, summae rerum praefui, belli peritissimus iudicatus. Exinde Celtiberos in potestatem redegi, Gallos occiden-

τῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα
 ὄρη ὑπερβὰς, τὰ περὶ τὸν Ἑρδανὸν ἅπαντα
 κατέδραμον, καὶ ἀναστὰς ἐποίησα τοσαύτας
 πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρῶσαμην,
 καὶ μέχρι τῶν προαλείων τῆς περχέσης πό-
 λεως ἦλθον· καὶ τοσάτης ἀπέκτεινα μιᾷς ἡμέ-
 ρας, ὥς τε τὰς δακτυλίας αὐτῶν μεδίμνοις ἀπο-
 μετρήσαι, καὶ τὰς ποταμὸς γεφυρῶσαι νεκροῖς.
 καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ἔτε Ἀμμωνος υἱὸς
 ὑνομαζόμενος, ἔτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος,
 ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος
 εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετῶτά-
 τοις ἀντεξεταζόμενος 25), καὶ στρατιώταις τοῖς

μαχι-
 occidentales deuici, superatisque magnis mon-
 tibus, quae circa Padum sunt, omnia sum de-
 populatus, et sedibus emoui tot vrbes; campe-
 strem Italiam subieci; ad suburbia usque pri-
 mariae vrbis perueni; tot interfeci vno die, vt
 annulos eorum modiis sum mensus, inque fluuiis
 cadauerum pontes struxerim. Haec omnia gessi,
 qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus
 esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar;
 sed me hominem esse fassus, cumque ducibus
 prudentissimis comparatus, et cum militibus
 pugna-

25. Ἀντεξεταζόμενος] Valet, tanquam parenti
 componi, et cum alio congregari; quare de iu-
 diciis etiam vsurpatur. Hemst.

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ἔ Μήδης καὶ Ἀρμενίης καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην.

Ἀλέξανδρος δὲ πατρῶαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὀρμῇ. ἐπειδ' ἔν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσῳ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτησεν, ἀποσὰς τῶν πατρῶων προσκυνεῖσθαι ἤξια, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμικαίφονει ἐν τοῖς συμποσίοις τὰς Φίλας, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ 26). ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος,

pugnacissimis congressus: non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, et audenti statim cedentes victoriam.

3. Alexander autem, quum paternum imperium suscepisset, id auxit et multis partibus ampliavit vsus secundo fortunae impetu, at postquam vicit illum nullius pterii Darium, atque ad Issum et Arbelis superior fuit, pertaesus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam et effeminatam viuendi rationem degenerauit: tum impie trucidabat inter conuiuia amicos, comprehendebatque ad mortem duccendos. Ego contra praefui aequo iure patriae,

26. Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] Est συλλαμβάνειν τινὰ, aliquem capere, comprehendere. Ergo

δος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολέμιων
 μεγάλῃ σάλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης 27),
 ταχέως ὑπήκασα, καὶ ἰδιώτην ἑμαυτὸν παρέ-
 σχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμένως
 τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἐπραξα βάρβαρος ὢν,
 καὶ ἀπαιδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς καὶ
 ἔτε Ὀμηροῦ, ὥσπερ ἔτος, ῥαψωδῶν, ἔτε ὑπ'
 Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ
 τῇ Φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ἐσιν, ἃ
 ἐγώ

atque vbi me domum arcessebat, hostibus ma-
 gna classe adortis Africam, e vestigio parui,
 meque priuatum praeberi: condemnatus tuli
 animo moderato casum. Haec feci barbarus
 et expers disciplinae Graecae, neque Homeri,
 prout hicce, carmina recitando decantans,
 nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus,
 ac sola vsus natura bona. Haec sunt, quibus
 ego

Ergo συλλαμβάνειν τινα ἐπὶ θανάτῳ est
 ad verbum, aliquem comprehendere ad mor-
 tem, h. e. vt ad mortem ducatur, vel, mor-
 tis supplicio afficiatur. Bos.

27. Ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης] Discedit
 haec structura a certa scribendi consuetudi-
 ne: ferri poterat πλευσάντων ἐπὶ τῆς Λι-
 βύης· si teneas ἐπιπλευσάντων, vt sane
 retinendum est, omnino reſingi decet, τῇ
 Λιβύῃ. Hemst.

ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων Φημί εἶναι. εἰ δ' ἔστι
καλλίων ἔτοςσι, δίστι διαδήματι τὴν κεφαλὴν
διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά·
καὶ μὲν διὰ τῶν ἀμείνων δόξουσιν ἂν γεναίῃ καὶ
στρατηγικῶς ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλεον ἤπερ τῇ
τύχῃ κεχερημένῃ. ΜΙΝ. ὁ μὲν εἴρηκεν ἐπ' ἀγνο-
ντὴν τὸν λόγον, καὶ ὡς Αἰβυονεὶος ἦν, ὑπὲρ αὐ-
τῶ. σὺ δέ, ὦ Ἀλεξάνδρῃ, τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

ΑΛ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄν-
δρα ἔτῳ θρασύν· ἱκανὴ γάρ ἡ Φήμη διδάσκει
σε, οἷός μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ ἔτος ληστῆς
ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῷ διή-
νεγκα· ἔς γεός ὧν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγ-
ματα,

ego Alexandro praestare me fero: ille autem si
pulchrior est, quia diademate caput habet reuin-
ctum, apud Macedonas ista forte maiestatem ha-
bent; attamen idcirco praeferendus non existi-
metur viro strenuo, atque artibus imperatoriis
instructo, qui solerti prudentia plus, quam for-
tuna fuerit usus. ΜΙΝ. Hic certe dixit mascu-
lam orationem, nec qualem ab Afro expectasses,
pro se: tu, Alexander, quid ad illa respondes?

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam au-
daci: satis enim te fama docuerit, qualis ego
rex, hic contra qualis fuerit latro; vide tamen,
an paruo intervallo illum superarim, qui
iuuenis adhuc ad rerum administrationem ad-
gressus

ματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχεον,
καὶ τὰς Φονέας τῷ πατρὶος μετῆλθον, κατα-
φοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ,
στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, ἐκ ἡξίω-
σα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἄγαπᾷν
ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶ-
σιν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἠγησάμενος,
εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιοι, ὀλίγας ἄγων ἐπέ-
βαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τῇ Γρανικῷ ἐκρά-
τησα μεγάλη μάχη· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν,
καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐν πε-
σὶν αἰεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἴσσον, ἔνθα
Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ
ἄγων.

Καὶ

gressus imperium turbatum continui, et per-
cussiores parentis supplicio sum ultus: tum per-
cussis Thebanorum excidio Graecis, dux eorum
suffragiis lectus indignum existimaui, si soli
Macedonum regno incubans contentus essem
imperio a patre mihi relicto: sed vniuersum
mente terrarum orbem complexus, intoleran-
dumque putans, nisi omnium forem dominus,
paucis mecum ductis militibus inuasi Asiam;
ad Granicum magno praelio fui superior; Ly-
diaque capta, Ionia et Phrygia, in summa pro-
xima quaeque subiiciens perueni ad Issum, ubi
Darius expectabat cum immensa copiarum mul-
titudine.

Καὶ τὸ ἀπὸ τέττα, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴδε. ὅσας
 ὑμῖν νεκρὰς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπερασα. Φη-
 σὶ γὰρ ὁ πορθύμευς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε
 τὸ σκῆφος, ἀλλὰ σχεδίας διαπηξαμένους τὰς
 πολλὰς πύτων διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα δὲ
 ἐπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώσκε-
 σθαι ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μη-
 δὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοισι διηγῆσομαι, ἀλλὰ καὶ μέ-
 χρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιοῦ-
 σάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τὰς ἐλέφαντας αὐτῶν
 εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρώσαμην· καὶ Σκύθας δὲ,
 ἐκ εὐκαταφρονήτας ἀνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τά-
 ναϊν, ἐνίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ· καὶ τὰς Φί-
 λας εὖ ἐποίησα, καὶ τὰς ἐχθρὰς ἡμυνάμην. εἰ
 δὲ καὶ

5. Exinde, Minos, vos non praeterit, quot
 vobis mortuos vno die huc demiserim: portitor
 quidem adfirmat, non suffecisse ipsis tunc cym-
 bam, sed ratibus iunctis multos eorum traiecisse.
 Equidem ista agebam ipse me ante alios peri-
 culis offerens, vulnerarique pulcrum ducens.
 Et ne tibi quae Tyri sunt gesta, quacque Ar-
 belis enarrem, ad Indos vsque penetraui,
 Oceanumque limitem feci imperii, elephan-
 tos eorum cepi, Porum subegi: Scythas etiam,
 minime contemnendos viros, transgressus
 Tanaim magna deuici equestri pugna: ami-
 cis benefeci, inimicos vltus sum. Quod si
 Deus

δὲ καὶ θεὸς ἐδόκην τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ
εἶναι, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ
τοιᾶτόν τι πισεύσαντες περὶ ἡμῶν.

Τὸ δ' ἐν τελευταίῳ, ἐγὼ μὲν βασιλεύων
ἀπέθανον, ἄλλος δὲ ἐν Φυγῇ ὢν παρὰ Περ-
σία τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανεργότα-
τον, καὶ ὠμώτατον ὄντα, ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε
τῶν Ἰταλῶν, εἰς λέγειν, ὅτι ἐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ
πονηρίᾳ, καὶ ἀπιζίᾳ, καὶ δόλοισι νόμιμον δέ,
ἢ προφανὲς ἔδει. ἐπεὶ δέ μοι ἀνείδισε τὴν
τρυφὴν, ἐκλελίσθαι μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει ἐν
Καπύῃ, ἑταίρας συναρ, καὶ τοὺς τοῦ πολέ-
μου κακρούς ὁ θαυμάσιος κατηδυπαθῶν 28).
ἐγὼ

Deus etiam videbar hominibus, veniam illi me-
rentur ob magnitudinem rerum gestarum tale
quiddam de me sibi persuadentes.

6. Denique ego regnans diem obi: hicce pa-
tria extorris apud Prusiam Bithynum, ut dignum
erat, fraudulentissimum, crudelissimumque ho-
minem. Nam quomodo superavit Italos, mitto
dicere; non fortitudine sane, sed malitia, perfu-
dia et dolis; nihil autem in praeliis iustum at-
que apertum. Quandoquidem vero mihi ex-
probrauit luxuriam, oblitus mihi videtur,
qualia fecerit Capuae, meretriculis adfixus,
et belli opportunitates in deliciis disperdens.

E 3

Ego

28. Κατηδυπαθῶν] Est elegans loquendi
formu-

ἔγω δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ
τὴν ἐμὴν μᾶλλον ὤρεμσα, τί ἂν μέγα ἔπραξα,
Ἰταλίαν ἀντιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ
μέχρι Γαδεύρων ὑπερχόμενος; ἀλλ' ἐκ ἀξιομάχα
ἔδοξέ μοι ἐκείνη, ὑπαπτήσσοντα ἤδη, καὶ δε-
σπότην ὁμολογᾶντα, εἶρηκα. σὺ δέ, ὦ Μίνως,
δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμὴ ἀνέστης.
ΜΙΝ. τίς γὰρ εἰ, ὦ βέλτις; ἢ πόθεν ὦν εἶς;
ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ὁ καθ-
ελὼν

Ego autem nisi parvifacitis orbis occidui rebus
in Orientem irruissem, quid grande praestit-
issem Italia incruente capta, Libyaeque, et cun-
ctis ad Gades vsque subactis? at illae partes bel-
lo mihi dignae non videbantur, ut quae vitro
iam metu iugum subirent, ac dominum fateren-
tur. Dixi: tu, Minos, iudica: haec enim ipsa
de multis sufficiunt.

7. S C I P. Ne prius tamen, nisi de me quo-
que audieris. M I N. At quis tu, viro-
rum optime, aut unde domo dicturus eris?
S C I P. Italus Scipio, Imperator, qui fregi
Car-

formula τὰς τῶν πολέμων καὶ εἰρῆς καὶ θηδύπα-
θεῖν, luxu et voluptatibus alienatum belli op-
portunitates perdere atque e manibus amittere:
eamque potestatem pluribus verbis confert
adfixa praepositio κατὰ. Hemst.

ελών Καρχηδόνα, καὶ ἡρᾷτήσας Λιβύων μεγά-
λαις μάχαις. MIN. τί ἐν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΗ.
Ἀλεξάνδρῳ μὲν ἡττῶν εἶναι, τῷ δ' Ἀννίβου
ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικητὰς αὐτόν, καὶ Φυγὰν
ἐκταναγκάσας ἀτίμως. πῶς ἐν ἐκ ἀνάσχυν-
τος ἔτος, ὃς πρὸς Ἀλεξάνδρῳ ἀμιλλᾶται, ὃ
καὶ Σκηπίῳ ἐγὼ, ὃ νενικημένος αὐτὸν, παρ-
βάλλεσθαι ἀξίῳ; MIN. νῆ Δ' ἐγγνώμενα Φῆς,
ὃ Σκηπίῳ· ὥς πρῶτος μὲν κενρίσθω Ἀλέ-
ξανδρος, μετ' αὐτόν δέ, σὺ· εἴτα, εἰ δευτέ-
ρην τῆς Ἀννίβου, εἰς ἔτος εὐκαταφρόνητος εἶναι

Carthaginem; Afrosque deuici magnis pnelisi
MIN. Quid igitur porro tu dices? SCLP.
Alexandro quidem me concedere, verum An-
nibalem anteire, vt qui victum illum pepuli,
fugamque turpem capessere coëgi: quomodo
non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro
contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum
superavi, comparari sustineo. MIN. Ita me
Iupiter amet, æquum loquere, Scipio: quare
primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi
secundus esto: postea, si videtur, Annibal; ne
ipse quidem facile contemnendus.

XIII.

Διογένης καὶ Ἀλεξάνδρος.

ΔΙΟΓ. Τί τῆτο, ὦ Ἀλεξάνδρε; καὶ σὺ τέθνη-
 κας, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες; ΑΛ.
 ὁρᾷς, ὦ Διόγηνες; εἰ παράδοξον δὲ, εἰ ἀνθρω-
 πὸς ὦν ἀπέθανον. ΔΙΟ. ἔκιν ὁ Ἀμμων εἰπέ-
 δετο, λέγων ἑαυτῷ σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίπ-
 πῳ ἄρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππῳ δηλαδὴ· εἰ γὰρ
 ἐν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνὸς ὦν. ΔΙΟ. καὶ μὴν
 καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδας ἄρρωια ἐλέγοντο, δρα-
 κοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ·
 εἴτα ἔτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φιλίππον ἐξη-
 πατῆσθαι, οἰόμενον πατέρα σε εἶναι. ΑΛ.
 καὶ γὰρ

Diogenis et Alexandri.

DIOG. Quid hoc, Alexander? et tu mortuus
 es perinde atque nos omnes? ALEX.
 Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum,
 si homo natus mortem obii. DIOG. Igitur
 Ammon mentiebatur te praedicans suum esse
 filium, quum tu interea Philippi foves. ALEX.
 Quippe Philippi: neque enim Ammone geni-
 tus decessissem. DIOG. Atqui etiam de Olym-
 piade similia quaedam ferebantur, draconem
 cum ea rem habere et conspici in lecto; tum ita
 te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum,
 qui opinaretur se tibi patrem esse. ALEX.

Et

καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ, ὅτι
 εἶδέν ὑγιᾶς ἄτε ἡ μήτηρ, ἄτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων
 προφῆται εἰσγόν. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐ-
 τῶν καὶ ἀχρηστὸν σοί, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ
 πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησαν
 θεὸν εἶναι, σε νομίζοντες.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι τὴν τῆσάυτην ἀρχὴν κα-
 ταλείπεις; ΑΛ. καὶ οἶδα, ὦ Διογένης· εἰ γὰρ
 εἴφθασα ἐπισκῆψαι τι περὶ αὐτῆς· ἢ τὰτα μο-
 ρον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκα τὸν δακτύλιον
 ἐπέδωκε. πλὴν ἀλλὰ τί χελεύς, ὦ Διογένης;
 ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει
 ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρεληφόντα τὴν ἀρχὴν
 κολακεύοντες, καὶ προσάτην αἰρέμενοι, καὶ

σφατη-

Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc
 video nihil veri nec matrem, neque Ammonio-
 rum vates dixisse. DIOG. Verum mendacium
 eorum non inutile tibi, Alexander, ad res ge-
 rendas fuit: multi enim metu succumbebant,
 Deum esse te rati.

2. At cedo mihi, cui illud tantum imperium
 reliquisti? ALEX. Nescio sane Diogenes: nam
 nihil antequam moteretur mandavi quicquam de
 eo, nisi hoc solum, quod animam agens Per-
 diccae annulum tradidi. Intrerea tu quid rides,
 Diogenes? DIOG. Quid scilicet aliud, quam
 in memoriam revocari, qualia faceret Graecia, te
 suscepto iam modo imperio adlati, praefectumi-

στρατηγὸν ἐπὶ τὰς βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς
δώδεκα θεοῖς προσκείμενους, καὶ νεῶς σινοδομέ-
μενοι, καὶ θύοντες ὡς) θεῶν υἱῶν.

Ἀλλ' εἰπέ μοι, πᾶς σέ οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν;
ΑΛ. ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κείμεναι τρίτην ταύτην
ἡμέραν· ὑπὸ σχυνεῖται δὲ Πτολεμαῖος, ὁ ὑπάσπι-
σης, ἣν ποτὲ ἀγαγὴ θολήν ἀπὸ τῶν θρόνων
τῶν ἐν ποσίν, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με· θά-
ψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.
ΔΙΟ. μὴ γελάσω, ὦ Ἀλεξάνδρε, ὁρῶν κατ' ἐν
αἶθε ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀτρεβιν,
ἢ Ὀσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτά μὲν, ὦ
θεϊότατε, μὴ ἐλπίσης· ἔ' γὰρ θέμις ἀνελθεῖν
τινα

que capientes et imperatorem aduersum barba-
ros: nonnulli etiam duodecim Diis adiungebant,
templaque et sacra faciebant tanquam Iserpen-
tis filio.

3. At quaeso, ubi te Macedones sepeliuerunt?
A L E X. Etiamnum Babylone iaceo tertium
istum diem: promittit autem Ptolemaeus satel-
les, si quando otium agat a turbis, quae nunc
urguent, se in Aegyptum me delatum humatu-
rum ibi, ut vnus fiam Aegyptiorum Deorum.
D I O G. Non ego rideam, Alexander, quum
te video in Orco quoque desipientem, sperantem
que fore, ut Anubis aut Osiris euadas: et tu ta-
men ista, diuinissime, ne speres: fas enim non est,
sursum

τινα τῶν ἀπὸ διασπλευστάντων τὴν λίμνην, καὶ
εἰς τὸ εἶσω τῇ σαρμίσ παραλαβόντων· ἡ γὰρ ἀμετ-
λης ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σέ, πῶς
φέρεις, ὅπου ἂν ἐννοήσης ὅσην εὐδαιμονίαν
ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σώματος Φυλακας,
καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσόντο-
σῆτον, καὶ ἔθνη προσκυνῶντα καὶ Βαβυλῶνα,
καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν,
καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντά,
διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορ-
φυρίδα ἐμπεπορημένον· καὶ λυπεῖ ταῦτά σε
ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε;
καὶ δὲ

fursum redire quemquam eorum, qui semel tra-
iecerunt hanc paludem, et cirra ostium illud
sele penetrarunt; neque enim Aeacus est ne-
gligens, nec talis Cerberus, quem facile con-
temnas.

4. Istud autem perlibenter didicerim a te,
quo animo feras, quum cogitando percentes,
quanta felicitate in terra relicta, huc adueneris;
corporis custodes inquam, satellites, satrapas,
auri tantum numerum, populos adorantes, Ba-
bylonem, Bactra, immanes belluas, honorem,
et gloriam; idque praeterea, insignem esse curru
vestum, religatum taenia candida caput, purpu-
ream vestem fibula substrictam gerentem: non illa
te pungunt mentem subuentia? Quid lacrimaris,
inepte?

ὅδε ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσεν
μὴ εἶσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης.

ΑΛ. Σοφὸς ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπι-
τριπτότατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστο-
τέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμῶ, οἷα δὲ
ἐπέσειλθεν, ὥς δὲ κατεχρήτο με τῇ περὶ παι-
δείαν Φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπικινῶν ἄρτι
μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὥς καὶ τῷτο μέρος ὦν τὰ γα-
θῶ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλῆτον.
καὶ γὰρ αὖ καὶ τῷτ' ἀγαθὸν ἡγεῖται εἶναι, ὥς
μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὡ
Διόγενης, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλ-
λὰ τῷτο γε ἀπολελαυκα αὐτῷ τῆς σοφίας, τὸ
λυπεῖ-

inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles
non putare certa, quippe fortunæ dona?

5. ALEX. Sapiens omnium iste adulatorum
perditissimus? me solum sine ad Aristotelem
quæ spectant scire, quam multa petierit a me,
quales literas miserit, quam fuerit abusus meo
doctrinarum ambitioso studio, dum blande asser-
tatur, laudatque nunc ob pulchritudinem, quasi
et illa pars sit boni; nunc ob res gestas et diui-
tias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut
nullo pudore dereritus oblatas a me opes accipe-
ret: praestigiator, Diogenes, plane, et mirus ar-
tífex. Illum adeo percepi fructum ex eius sapien-
tia,

λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς κείνοις, ἃ κατηριθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν.

ΔΙΟ. Ἄλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος εἴφεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Ληθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε· καὶ αὐτὸς πίε, καὶ πολλὰκις. ἔτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστετέλεις ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλειτόν ἐκείνον ὄρω, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλας πολλὰς ἐπὶ σὲ ὀρμῶντας, ὡς διασπάζαιντο, καὶ ἀμύναιντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτάς. ὥς τε τὴν ἐτέραν ἐν ταύτῃ βιάδιζε, καὶ πῖνε πολλὰκις, ὡς ἔφην.

tia, ut doleam amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

6. DIOG. At scin' tu, quid facias: remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lerthes aquam ore parulo ductam bibe, iterumque bibe et saepius; sic enim desines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum et Clitum illum video, et Callisthenem aliosque multos in te irruentes, ut discerpant, atque viciscantur iniurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredi, et bibe saepius, ut dixi.

XIV.

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

ΦΙΛ. **Ν**ῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, ἐκ ἂν ἕξαρτος
 γένοιο, μὴ ἐκ ἐμοῦ υἱὸς εἶναι· οὐ
 γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνός γε ὢν. ΑΛ. εἰδὲ
 αὐτὸς ἤγνόην, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τῷ Ἀμύν-
 τε υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς
 χρήσιμον 29) ἐς τὰ πρᾶγματα οἰόμενος εἶναι.
 ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρ-
 ἔχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προ-
 φητῶν;

Alexandri et Philippi.

PHIL. **N**unc sane, Alexander, inficias hand
 iueris te filium esse meum; nequa-
 quam enim mortuus fores, siquidem Ammonis
 esses. ALEX. Nec ipse ignorabam, pater, me
 Philippi Amynta natī filium esse: sed interpreta-
 bar in meam partem oraculum, conducibile ra-
 tus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? condu-
 cible tibi videbatur praeberetemet decipiendum
 a pro-

29. Ὡς χρήσιμον] Existimet aliquis vel ὡς
 superuacuum esse, vel οἰόμενος εἶναι, vel
 denique scribi non absurde posse ὡς χρησι-
 μώτατον. Verum sciendum est, eum saepe
 locum tenere particulam ὡς, quem si-
 ne orationis detrimento facile relinquere
 queat. Hemst.

Φητῶν; ΑΛ. ἔ τῆτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατε-
πλάγησάν με, καὶ ἔδεις ἔτι ἀνθίσατο, οἶόμε-
νοι θεῷ μάχεσθαι· ὥς ῥᾶεν ἐκράτεν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησα; σύ γε ἀξιωμαίων ἀν-
δρῶν, ὃς δειλοῖς αἰεὶ συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ
πελτάρια, καὶ γέρεα οἰσύναι προβεβλημένοις;
Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φω-
κίων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτι-
κόν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τὰς Ἠλείων
ἀκοντισὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελτασικόν, ἡ
Θρᾷκας, ἡ Ἰλλυρίκας, ἡ καὶ Παιόνιας χειρωσα-
σθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δέ, καὶ Περ-
σῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνδρῶ-
πων

a prophetis? ALEX. Non illud dico: sed ba-
bari stupore perculsi me formidabant, nullus-
que amplius resistebat, arbitrati cum Deo se
pugnare.

2. PHIL. At quos tu deuicisti bello vinci
dignos virōs, qui cum ignavis semper manum
conseruisti, qui arcus, peltas minutas, scuta
denique viminea prae se proiciunt? Graecos su-
perare labor erat, Boeotos, Phocenses, et Athe-
nienſes: tum Arcades grauis armorum, Theſſa-
lum equitatum, Eleorum iaculatores, Manti-
nensium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios,
quin etiam Paeonas subiicere, hoc praeclarum:
Medos autem, Persas et Chaldaeos auro nitentes
homi-

πων καὶ ἀβρῶν, ἐκ οἷσθα, ὡς πρὸ σ' αὖ μύριοι
μετὰ Κλεάρχῳ ἀνελθόντες ἐκράτησαν, ἐδ' εἰς
χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν
ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι Φυγόντων.

ΑΛ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαί γε, ὦ πατέρ, καὶ οἱ
Ἰνδῶν ἐλέφαντες ἐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον
καὶ ὅμως ἐ διασῆσας αὐτὰς, ἐδὲ προδοσίαις
ὠνήμενος τὰς νίκας, ἐκράτην αὐτῶν· ἐδ' ἐπιώρ-
κησα πώποτε, ἢ ὑποσχομένος ἐψεύσαμην, ἢ
ἄπισον ἐπραξά τι τῶ νικῶν ἕνεκα. καὶ τὰς Ἑλ-
ληνας δέ, τὰς μὲν ἀνχιμῶτι παρέλαβον· Θη-
βαίης δέ ἴσως ἀνδρείς ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ.
οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ
μοι,

homines ac molles non meministi ante te a de-
cem illis millibus, qui cum Clearcho in Persi-
dem sunt profecti, esse superatos, quum ne ma-
nus quidem gradumque conferre sustinerent, sed
antequam telum ad eos peruenirer, in fugam se
darent.

3. ALEX. Attamen Scythae, pater, et Indo-
rum elephanti haud sane contemnendi; quos equi-
dem, non factione mota diuisos, nec emta proditio-
ne victoria, superavi tamen: neque peieraui um-
quam, promissamue fidem sefelli, aut perfidum
aliquid designaui vincendi causa. Graecos porro,
hos sine sanguine mihi adiunxi; Thebanos autem
forte inaudiuisti quibus suppliciis sim persecutus.
PHIL. Noui isthaec omnia: Clitus enim renuncia-
vit

μοι, ἔν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπ-
νῆντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις
ἐπαινέσαι ἐτόλμησε.

Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα κατὰ-
βαλὼν, κἀνδυν, ὥς Φασι, μετενέδους, καὶ τιά-
ραν ὀρεθὴν ἐπέθε, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μα-
κεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡξίεις· καὶ, τὸ
πάντων γελοϊότατον, ἐμιμᾷ τὰ τῶν νενικημέ-
νων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέξοι
συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ γά-
μους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἑφαισίωνα ὑπεραγα-
πῶν. ἐν ἐπήνεσα μόνον ἀκῆσας, ὅτι ἀπέσχε
τῆς τῷ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὐσης, καὶ
τῆς

vit mihi, quem tu spiculo traiectum inter coenam trucidasti, quia me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit.

4. Tu praeterea Macedonica chlamyde pro-
iecta, mutato, ut aiunt, in candyn Persicam
habitu, et tiaram rectam capiti imposuisti, et
adorari a Macedonibus, ab hominibus liberis
volebas, quodque omnium erat maxime ridi-
culum, aemulabare mores deuictorum; nam
omitto dicere, quae alia perpetraris, dum in
eandem caueam cum leonibus includis eruditos
viros, nuptiasque tales celebras, et Hephaestio-
nem ultra modum diligis: id vnicum laudaui tan-
tummodo relatum, abstinuisti te a Darii uxore
formosa,

τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθη· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

ΑΛ. Τὸ Φιλοκίνδυνον δέ, ὦ πάτερ, ἔτι ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τῆς τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. ἔτι ἐπαινῶ τῆτο, ὦ Ἀλεξάνδρε· ἔτι ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τῇ στρατῇ· ἀλλ' ὅτι σοι τοιῷτο ἦκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τρωθείης, καὶ βλέποίεν σε Φοράδην τῇ πολέμῳ ἐκχομιζόμενον, αἵματι ξέομενον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ἑρῶσι· καὶ ὁ Ἀμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο,

formosa, eiusque matre, et natarum curam habuisse: haec enim regia sunt.

5. ALEX. Ad pericula vero subeunda promptum animum, pater, non laudas, nec quod in Oxydracis primus desiluerim intra murum, totque acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Alexander; non quod pulcrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, et pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: deus enim quum videbare, si quando vulnerareris, viderentque te portatum praelio efferri, cruore manantem, ingemiscentem vulnere. haec utique ridendi materies erat futura spectantibus, et Ammon impostor, falsusque vates argue-

το, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς ἐκ αὐτῶν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν τῷ Διὸς υἱὸν λειποψυχῶντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὁπότε ἤδη τέθνηκας, ἐκ σῖβι πολλὰς εἶναι τὰς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομένοντας, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τῷ θεῷ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφησ, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τῆς κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατορθωμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεῷ γίνεσθαι δοκῆν.

ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονῶσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμῆ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τι θεασί

arguebatur; prophetae vero adulatores. Et quis non risisset, si videret Iouis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, quum iam mortuus es, non tu censes multos esse, qui simulationem diuinitatis istam acerbioribus iocis proscindant, quum vident cadaver Dei porrectum, putrescens iam ac tumidum ex lege corporum omnium. Praeterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriae rerum egregie gestarum: nihil enim non videbatur minus et infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

6. ALEX. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Hercule et Baccho compa-

θέασί με. καίτοι τὴν Ἀορνὸν ἐκείνην, ἔθ' ἐτέ-
ρε ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην.
ΦΙΛ. ὅρᾳς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις,
ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν;
καὶ ἐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλεξάνδρε, ἔδδ' τὸν τύφον
ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἡ-
δὴ νεκρὸς ὢν.

rant: quin imo Aornum, illam inaccessam au-
bus rupem, quam neuter illorum ceperit, ego
solus subegi. PHIL. Viden' ista te tanquam
Ammonis filium dicere, qui Herculi et Baccho
aequiparas te ipsum: nonne te pudet, Alexan-
der, nec factum dediscas, teque ipse cognosces,
et iam intelliges te mortuum esse?

XV.

Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.

ANT. Οἶα πρῶτην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀ-
δυσσεά σαι εἴρηται περὶ τῆς θανά-
τε· ὡς ἀγεννῇ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμ-
φοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικος; ἡμερώμην γάρ,
ἐπότε

Achillis et Antilochi.

ANT. Qualia pridie, Achilles, ad Vlyssēm
a te sunt dicta de morte, quam
humilis animi minimeque digna vtrisque prae-
ceptoribus Chirone et Phoenice! auscultabam
enim

ὁπότε ἔφης βέλεισθαι ἐπάρχερος ὢν θητεύειν
 παρὰ τινι τῶν ἀκλήρων, ὧ μὴ βίотος πολὺς
 εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν.
 ταῦτα μὲν ἐν ἀγεννῇ τινα φρύγα δειλὸν, καὶ
 πέρεα τῶ κελῶς ἔχοντος Φιλόζων ἴσως ἐχρῆν
 λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὲν, τὸν Φιλοκινδυνό-
 τατον ἡρώων ἀπάντων, τὰπεινὰ ἔτω περὶ αὐ-
 τῶ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιό-
 της πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὅς, ἐξόν
 ἀκλειῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν,
 ἐκὼν προσέλα τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θά-
 νατον.

· A X. ὦ παῖ Νέσφορ, ἀλλὰ τότε μὲν ἀπει-
 ρος ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὢν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκεί-
 νων

enim, quando dictebas malle te in terra vitam
 degentem mercenariam operam praestare cuiuspiam
 inopum, cui victus copia non abundet, quam
 omnibus imperare mortuis: ista abiectum ali-
 quem ignaumque Phrygem, ultra quam deco-
 rum sit, vitae cupidum forte fas erat proloqui; at
 Pelei filium, heroum omnium promptissime se pe-
 riculis offerentem tam demissa de se cogitare pu-
 dendum plane, et multimodis discrepans a rebus
 in vita gestis; ut qui, quum liceret inglorium in
 Phthiotide diuturnumque regnum possidere, ultro
 praetulisti coniunctam cum pulcra laude mortem.

2. A C H. Nestoris filii, tunc equidem in-
 expertus rerum inferarum, ignarusque utrum

νων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύσηνον ἐκεῖνο δο-
ξάριον προστίμων τῷ βίῳ· νῦν δὲ συνίημι ἤδη,
ὥς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ
ἀνω ἐκψωδήσασιν· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία·
καὶ ἔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὧ Ἀντίλοχε, ἔτε ἡ
ἰσχὺς πάρεσιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ
αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' ἑδὲν ἀλλήλων δια-
φέροντες· καὶ ἔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδία-
σί με, ἔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰση-
γορία δὲ ἀκριβής, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμὲν κα-
κός, ἡδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχ-
θομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ΑΝΤ. Ὅμως τί ἂν ἂν τις πάθοι, ὧ Ἀχιλ-
λεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντως ἀπο-
θνήσκειν

ex duobus praeftaret, miseram istam gloriolam
anteponebam vitae: nunc vero iam tandem in-
telligo, illam esse infructuosam, quicquid etiam
superi garriant, inter mortuos autem aequalia ho-
noris iura: neque forma illa, Antiloche, nec ro-
bur adest; sed iacemus omnes sub eadem caligine
similes, et nulla parte alter ab altero diuersi: ne-
que Troianorum umbrae pertimescunt me, ne-
que Achiuorum obseruant: verum aequalitas,
iuris exacta, mortuique similes, ignaui fuerint
an fortes. Ista me torquent, et grauitur fero,
qui mercenariam vitam non agam.

3. ΑΝΤ. Attamen quid facias, Achilles?
hoc enim ita visum fuit naturae, vt omnino mo-
riantur

θνήσκειν ἅπαντας. ὥς ἐ χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ,
καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς διατετρυμένοις. ἄλλως
τε ὄρῳ, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἑσμέν οἶδε·
μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πᾶν-
τως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τῶν
πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι.
ὄρῳ τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλ-
λως θαυμαστὰς ἀνδρας, οἳ ἔκ ἂν, οἶμαι, δέξαιν-
το 30) ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτὰς ἀναπέμψῃς θη-
τεύσοντας ἀκλήροισι καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν;

A X. Ἑταιρική μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ
οὐκ οἶσ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον
ἀνιά.

riantur omnes. Quamobrem legi obtemperan-
dum est, neque oportet grauari iussa: atque et-
iam vides, sodalium quot circa te sumus; Vlyf-
ses autem iam iam aderit omnino: adfert quip-
pe solatium societas rei malae, et quod eam
non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem et
Meleagrum, aliosque viros admirandos, qui
puto, non cupiant sursum in vitam redire, si
quis eos emiserit mercedem merituros apud in-
opes pauperculosque homines.

4. A C H. Qualis sodalem decet est haec admo-
nitio: me tamen nescio quomodo memoria rerum

F 4

per

30. Δέξαιντο] *Qui non velint, non cupiant:*
quasi dicas, qui oblatam redeundi in vitam
conditionem non accipiant. Hemst.

ἀνιᾶ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμο-
 λογεῖτε, ταύτῃ χεῖρας ἐς ἐς, καὶ ἡσυχίαν αὐ-
 τὸ πάσχοντες. ANT. ἔη, ἄλλ' ἀμείνεις, ὦ
 Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελές τ'εῖ λέγειν ὀφῶμεν.
 σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δέ-
 δοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ
 σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

per vitam actarum angit; ni fallor, et vestrum
 vnumquemque: quod si minus fatemini, tanto
 peiores estis, qui taciti eodem dolore adficiamini.
 ANT. Minime, sed meliores, Achilles:
 nullum enim esse proloquendi fructum videmus:
 filere igitur, et ferre ac tolerare casum consti-
 tutum est nobis, ne risum insuper debeamus,
 quemadmodum tu, talia optantes.

XVI.

Διογένης καὶ Ἡρακλῆς.

ΔΙΟΓ. Οὐχ Ἡρακλῆς ἔτός ἐστιν; ἔμενεν ἄλ-
 λος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον,
 τὸ ῥόπαλόν, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρα-
 κλῆς

Diogenis et Herculis.

DIOG. Non Hercules est hicce? haud sane
 alius, me Hercule: arcus, claua,
 leonina pellis, statura; plane ipse Hercules
 est.

κλῆς ἐσιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὦν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυσον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῶ. ΗΡΑ. καὶ ὀρθῶς ἔθυσες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν ἔρανῳ τοῖς θεοῖς συνέσει, καὶ ἔχει 31) καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ δ' εἰδωλον εἰμὶ αὐτᾶ. ΔΙΟ. πῶς λέγεις εἰδωλον τᾶ θεῶ; καὶ δυνατόν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; ΗΡΑ. ναί· εἴ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἢ εἰκλὼν αὐτᾶ.

ΔΙΟ. Μανθάνω. ἄντανδρόν σε τῷ Πλούτωνι παρέδωκεν ἀνθ' ἑαυτᾶ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκεῖνῃς ἡλ

est. Et diem obiit supremum, Iouis filius qui fit? Quaeso te, pulcerrimis victoriis inclyte, mortuusne es? at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam Deo. HERC. Merito quidem: etenim ipse verus Hercules in coelo cum Diis versatur, et habet formosam pedibus Heben: ego autem eius sum simulacrum. DIOG. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altero dimidio. HERC. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego eius effigies.

2. DIOG. Rem teneo: te vicarium Platonem tradidit pro se; tuque nunc eius vice mor-

F 5

31. Ἐχειν] Sicuti Latinis habere. Hesych.
Ἐχεν, ἐγεγαμήκει. Hemst.

ἐκείνῃς νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοιᾶτό τι. ΔΙΟ. πῶς
 ἐν ἀκριβῆς ὧν ὁ Αἰακὸς ἐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα
 εἰκῆνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρα-
 κλέα παρόντα; ΗΡΑ. ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς.
 ΔΙΟ. ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γάρ, ὥς αὐτὸς
 εἰκῆνος εἶναι. ὅρα γὰρ μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί· σὺ
 μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἰδῶλον γεγάμηκε τὴν
 Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύ-
 ση σκώπτων ἐς ἐμέ, εἴσῃ αὐτίκα, οἷα θεῶ εἰ-
 δῶλόν εἰμι. ΔΙΟ. τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ
 πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἄ-
 παξ τεθνηώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς τῷ σὺ Ἡρα-
 κλέης,

mortuus es. HERC. Sic fere se res habet.
 DIOG. Qui ergo factum, ut, quantumvis di-
 ligentissimam curam adhibeat, Aeacus non anim-
 aduerterit te non esse istum, et receperit sup-
 positum Herculem huc aduenientem? HERC.
 Exacte scilicet similis eram. DIOG. Vera lo-
 queris: exacte quidem, ut ille ipse esses: ca-
 ve ergo, ne res contra cadat, tuque sis Hercu-
 les, illud autem simulacrum duxerit Heben
 apud Deos.

3. HERC. Audaculus es, et loquax: quod si
 non destiteris cauillari me, iam senties, qualis
 Dei sim simulacrum. DIOG. Arcus quidem ex-
 promptus, et ad manum: sed ego quid te meruam
 semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum
 Hercu-

κλέες, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἶδωλον ὦν; ἢ εἰς μὲν ἦτε παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν εἰς θεὸς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἶδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ἅδ' αἶψα πάρει; ΗΡΑ. ἐχρῆν μὲν μὴδ' ἀποκρινασθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελῶντα· ὁμῶς δ' ἔν καὶ τᾷτ' ἀκασον· ὁπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τᾷτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὁ δὲ ἦν τᾷ Διὶ, ἐν ἔρανῳ συνεσι τοῖς θεοῖς·

ΔΙΟ. Σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γὰρ, Φῆς, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τᾷ Διὶ· ὥσε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι.

Herculem, quum is viuebat, aderasne ipsi tunc etiam eius effigies? an potius vnus eratis in vita; postquam vero mortem obiistis segregati, ille ad Deos euolauit, tu simulacrum, vt par erat, huc ad inferos aduenisti? HERC. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Iouis erat, in coelo inter Deos agit.

4. DIOG. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Ioue: quippe nobis latuerat, geminos esse vos eadem matre progna-

τριοι. ΗΡΑ. ἔκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἀμ-
 Φῶ ἤμεν. ΔΙΟ. ἔκ ἔσι μαθεῖν τῆτο ῥάδιον,
 συνθέτας δὺ' ὄντας Ἑρακλέας, ἐκτὸς εἰμὴ ὡς-
 περ ἵπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκό-
 τες, ἀνθρώπος καὶ θεός. ΗΡΑ. εἰ γὰρ καὶ
 πάντες ἔτω σοι δοκᾷσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν,
 ψυχῆς καὶ σώματος; ὥς τί τὸ κωλύον ἐστὶ, τὴν
 μὲν ψυχὴν ἐν ἔρανῳ εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διός, τὸ
 δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟ. Ἀλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη,
 καλῶς ἂν ταῦτ' ἐλέγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ
 ἀσώματον εἶδωλον εἶ· ὥς κινδυνεύεις τριπλᾶν
 ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἑρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τρι-
 πλᾶν;

prognatos. H E R C. Neutiquam, inepte: is
 ipse ambo eramus. D I O G. Haudquaquam est
 ad intelligendum facile, duos esse Hercules eos-
 que in vnum conflatos: nisi forte quasi Hippo-
 centaurus aliquis eratis, in vnum coaliti homo
 et Deus. H E R C. Non ergo omnes sic tibi vi-
 dentur componi ex binis anima et corpore?
 quid igitur impedit, quo minus anima sit in coe-
 lis; quae erat ex Ioue, ego autem mortalis illa
 pars apud mortuos?

5. D I O G. Sed optime Amphitryoniades,
 per ista commode dixisses, si corpus fores:
 nunc incorporeum es simulacrum; adeo ut
 periculum sit, ne triplicem iam conficias
 Herculem. H E R C. Quid ita triplicem?
 D I O G.

πλῆν; ΔΙΟ. ὦδέ πως· εἰ γάρ ὁ μὲν τις ἐν ἔ-
 ρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶ-
 μα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρεῖς δὴ ταῦ-
 τα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα
 τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. Θρασὺς
 τις εἶ, καὶ σφισῆς· τίς δὲ καὶ ὢν τυγχάνεις;
 ΔΙΟ. Διογένης τῷ Σινωπέως εἰδωλον. αὐτὸς
 δὲ ἔμὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ
 τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὀμήρῃ, καὶ τῆς
 τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

DIO G. Hunc fere in modum: si vnus aliquis
 in coelo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum ver-
 faris, illius simulacrum, tum corpus in Oeta
 iam in cineres solutum, tria nimirum ista ha-
 bentur: atque adeo vide, quem tertium patrem
 inuenturus sis corpori. ΗΕRС. Te hominem
 audacem et sophistam: quis tandem es? DIOG.
 Diogenis Sinopenfis vmbra: ipse autem non
 profecto inter Deos immortales, sed cum ma-
 nium praestantissimis versor, Homerum tamque
 frigidus eius fabulationes deridens.

XVII.

Μενίππς καὶ Ταντάλς.

MEN. **Τ**ί κλάσεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν
 ὀδύρη, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐσῶς; TAN.
 ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῷ δίψῃ.
 MEN. ἔτις ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ἐπικύψας πιεῖν,
 ἢ καὶ νῦν Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; TAN.
 ἔδεν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· Φεύγει γὰρ τὸ
 ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθηταί με· ἦν δέ
 ποτε καὶ ἀρύσσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ σώμα-
 τι, ἔφθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ
 τῶν δακτύλων διαρρέυσεν ἔκ οἷδ' ὅπως αὐθις ἀ-
 πολεῖπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. MEN. τερά-
 σιον

Menippi et Tantali.

MEN. **Q**uid ploras, Tantale? quidue temet
 ipse commiseraris ad lacum adstans?
 TAN. Quia, Menippe, enecor siti. MEN.
 Itane piger es, ut ne corpore quidem inclina-
 to bibas, siue magis etiam hauriendo caua ma-
 nu? TAN. Nihil iuuat, si pronus procum-
 bam: fugit enim aqua, ubi accedentem me sen-
 ferit: quod si quandoque hausero, orique ad-
 mouero, simul ac rigavi extrema labia, statim
 per digitos dilapsa nescio quomodo iterum de-
 stituit siccam manum meam. MEN. Porten-
 tosum

σιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τί γὰρ καὶ δεῖν τῷ πεινῆν; εἴ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία πρὶν τέθραπται, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἡ διψῶης, ἡ πίνοις; ΤΑΝ. τῶτ' αὐτὸ ἡ κόλασις ἐστίν, τὸ διψῆν μετὰ τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα ἔσαν.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ τῷτο μὲν ἄτω πισεύσομεν, ἐπεὶ φῆς τῷ δίψει κολλάσθαι. τί δ' ἔν σοι τὸ δεινὸν ἐστίν; ἡ δέδιας, μὴ ἐνδεία τῷ πρὸς τὸ ἀποθανῆς; εἴ γὰρ ἄλλον μετὰ τῷτον αἶδην, ἡ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. ὁρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τῷτο δ' ἔν μέρος τῆς
κατα-

torum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tanto opere indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum est, cui et esuriendi et sitiendi facultas inerat: tu vero iam anima quo tandem pacto amplius aut sitias aut bibas? ΤΑΝ. Ea ipsa re constat supplicium meum, ut siti adficiatur anima mea velut corpus.

2. ΜΕΝ. Sed id quidem ita esse credemus, quandoquidem ais sitim tibi poenam esse impositam: quid tamen hinc tibi molesti accidet? an metuis, ne inopia potus moriari? equidem non video alium post huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus. ΤΑΝ. Recte tu quidem loquere: at illud ipsum est pars
poenae,

καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.
 MEN. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς
 ποτ᾽ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτεια γε ἐλεβόρεα νῆ
 Δία, ὅς τις τ᾽ναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττώντων
 ἡνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, ἔ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ
 τὴν δίψαν πεφοβημένος. TAN. ἔδὲ τὸν ἐλ-
 λεβόρον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γένοι-
 τό μοι μόνον. MEN. θάρρει, ὦ Τάνταλε,
 ὡς ἔτε σὺ, ἔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύ-
 νατον γάρ· καίτοι ἔ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐν
 καταδίκης διψῶσι, τᾷ ὕδατος αὐτὰς ἔχ ὑπο-
 μένοντος.

poenae, ut desiderem bibere nullius potus in-
 digus. MEN. Ineptis, Tantale, et reuera po-
 tu indigere videris, mero scilicet, ita me Iupi-
 ter amet, helleboro, qui contraria ratione at-
 que illi, quos rabiosi canes momorderint, adfe-
 ctus sis, non aquam sed sitim abhorrens. TAN.
 Ne helleborum quidem, Menippe, renuo bi-
 bere: hoc mihi modo contingat. MEN. Bono
 esto animo, Tantale: nam nec tu, neque alius
 quisquam bibit mortuorum: hoc enim fieri ne-
 quit. Haud omnes sane, quemadmodum tu,
 ex inflicta poena sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

Μενίππυ καὶ Ἑρμῆ.

MEN. Πού δέ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλαί, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νήλυν ὄντα.

ERM. ἂ σχολή μοί, ὦ Μενίππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιά, ἔνθα Ἑκάβη, Τάκινθος τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδω. καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα.

MEN. ὅς᾽ ἄ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν γυμνά, ὅμοια τὰ πολλὰ. ERM. καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὅς᾽, ὧν σὺ ἕοικας καταφρονεῖν. MEN. ὅμως

Menippi et Mercurii.

MEN. Vbi autem pulcri sunt et pulcræ, Mercuri? viæ ducem te mihi praebe, quippe hospiti et nouo aduenæ. MERC. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respice, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, et Narcissus, et Nireus et Achilles, et Tyro, et Helena, et Leda; summatim, vetustae formae omnes. MEN. Ego ossa tantum video et crania carnibus nudata, similia pleraque. MERC. Atqui illa sunt, quae omnes poëtae admirantur, ossa, quorum tu contemptum prae te ferre videris. MEN. Attamen

ὁμως τὴν Ἑλένην μοι δείξον· ἔ γάρ ἂν διαγνοίην
ἐγώ γε. E P M. τὰτὶ τὸ κρανίον ἢ Ἑλένη ἐστίν.

MEN. Εἴτα αἱ χίλια νῆες 32) διὰ τῷτο ἐ-
πληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ το-
σῶτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ το-
σαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγονόσιν; E P M.
ἀλλ' ἐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα·
ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσσητον εἶναι Τειγῆδ'
ἁμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
ἴσται καὶ τὰ ἀνδρῶν ξηρὰ ὄντα εἰ τις βλέποι ἀπο-
βεβληκότα τὴν βαφὴν, ἀμορφα δηλονότι αὐ-
τῷ

Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego
quidem non dignouerim. MERC. Istud cra-
nium est Helena.

2. MEN. Et mille navium classis propter il-
lud instructa fuit ex tota Graecia, totque ceci-
derunt Graeci et barbari, vrbiumque tantus nu-
merus interneccione periit? MERC. At non vi-
disti, Menippe, mulierem viam: scilicet ipse
dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendam,
talem ob feminam multum tempus aerumnas
pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur
amisso colore, forma nimirum ipsi carere vi-
debun-

32. Εἴτα αἱ χίλια νῆες] Notae particulae vis
atque elegantia praesertim scriptoribus Ar-
ticis valde familiaris. Apud Latinos eadem
potestas residet in *et*. Hemst.

τῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιάν, καλλις ἔσιν. MEN. ἔτι τῆτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος ἔτις ὀλιγοχρονία, καὶ ῥαδίως ἀπανθῆντος πονῶντες. EPM. ἔσχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι· ὥς ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν 33). ἐγὼ δὲ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἤδη μετα-
λευσομαι.

debuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcerrimi sunt. MEN. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achiuos de re tam brevis aetatis tamque facile deflorescente se laborare. MERC. Otium mihi non est, Menippe, philosophari tecum: quare delecto loco, vnicumque velis, iace prostrato corpore: ego vero alios mortuos iam arcessam.

33. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν] Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταρρίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter se proiiciunt, vel corpora humi prosternunt, idque in magno luctu grauibisque malis, quae decori habitus cogitationem excutiant: aut si quis duriore cultu et vitae genere commode corpus componere non curet. Recte vero κεῖσο: hoc enim umbris *Noster* tribuit p. 400. v. 5. κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι. Hemst.

XIX.

Αἴαντ', Πρωτεσίλαε, Μενελάε
καὶ Πάριδος.

ΑΙΑΚ. Τί ἄγχις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλέ-
νην προσπεσών; ΠΡΩ. ὅτι διὰ ταύ-
την, ὦ Αἴαντ', ἀπέθανον, ἡμιτελῇ μὲν τὸν δό-
μον καταλιπών, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖ-
κα. ΑΙΑ. αὐτῷ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις
ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν.
ΠΡΩ. εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον. ΜΕΝ.
ἂν ἐμὲ, ὦ βέλτισε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πά-
ριν, ὃς ἐμᾶ τῷ ξένῃ τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα
τὰ δίκαια ὥχαστο ἀρπάσας. ἔτος γὰρ ἔχ' ὑπὸ
σῶ

Aeaci, Protefilai, Menelai,
ac Paridis.

AEAC. Quid strangulas, o Protefilae, Hele-
nam, impetu in eam facto? PROT.
Quod propter eam, Aeace, interii imperfecta
domo relicta, et vidua, quae modo fuerat nupta,
vxore. AEAC. Incusa igitur Menelaum, qui
vos talis mulieris causa in Troiam duxit. PROT.
Bene mones: is ergo mihi reus est agendus.
MEN. Non ego, vir optime, sed iustius Pa-
ris, qui mei hospitis vxore praeter omne ius
ac fas rapta se proripuit: hic enim non a te
solo

DIALOGI MORTVORVM 101

εἰ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ
 βαρβάρων ἄξιός ἀγχεσθαι, τοσέτοις θανάτοις
 κίττιος γεγεννημένος. ΠΡΩ. ἄμεινον ἔτω. σὲ
 τοι γὰρ ἔν, ὦ Δύσπαρι, ἐκ ἀφῆσω ποτὲ ἀπὸ
 τῶν χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτε-
 σίλας, καὶ ταῦτα ὁμοτεχνον ὄντα σοι· ἐρωτη-
 κός γάρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατα-
 δοχημαί· οἶσθα δὲ, ὡς μέσσιόν τί ἐσι, καί τις
 ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύ-
 νατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἶθε ἔν μοι τὸν Ἐρωτᾶ
 ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατόν ἦν. ΑΙΑΚ. ἐγὼ σοι
 καὶ περὶ τῷ Ἐρωτᾶ ἀποκρινᾶμαι τὰ δίκαια·
 φήσει γὰρ αὐτός μὲν τῷ ἔρῳ τῷ Παρίδι ἴσως
 γεγενῆ-

solo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris di-
 gnus est strangulari, ut qui tot hominibus mor-
 tis extiterit causa. PROT. Ita quidem praes-
 tat; atque adeo te, inominatè Pari, non dimit-
 tam vnquam e manibus. PAR. Iniusta feceris,
 Protefilæ, idque in eum, qui artem eandem
 ac tu colit; nam et ipse sum deditus amori, ab
 eodemque Deo occupatus: scis autem inuolun-
 tarium esse quiddam, Deumque aliquem nos
 agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

2. PROT. Verrè dicis. Vtinam ergo mihi
 Amorem hic comprehendere detur! AEAC. At ego apud te causam Amoris étiam agam:
 dixerit enim, amandi se Paridi fortasse ex-

γεγενῆσθαι αἴτιος, τῷ θανάτῳ δέ σοι κτείνων
 ἄλλον, ὃ Πρωτεσίλας, ἢ σεαυτὸν· ὃς ἐκλαθ-
 μένος τῆς νεογάμῃ γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρε-
 σθε τῇ Τρώαδι, ἄτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονε-
 νοημένως προσπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρα-
 σθεῖς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθα-
 νες. ΠΡΩ. ἐκὼν καὶ ὑπὲρ ἑμαυτῷ σοι, ὦ Αἴα-
 κς, ἀποκρινέμαι δικαιότερα. εἰ γὰρ ἐγὼ τοῦ-
 των αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μαῖρα, καὶ τὰ ἐξ ἀρχῆς
 ἔτως ἐπικεκλῶσθαι. ΑἴΑΚ. ἀρθῶς. τί ἐν
 τέτρεσσι αἰτίαι;

titulle causam; mortis vero tibi neminem alium,
 Protefilae, quam temet ipsum, qui oblitus no-
 vae nuptiae vxoris, vbi appellebatis ad Troa-
 dem, tam audacter et desperate ante alios ex-
 siluisti gloriae cupiditate ductus, ob quam pri-
 mus in escensu occubuisti. PROT. Enimue-
 ro pro me tibi, Aeace, respondebo aequiora:
 non enim ego istorum causa, sed fatum, fata-
 lisque staminis ab initio viram hominum tem-
 perantis necessitas. AEAC. Recte: quid igitur
 istos accusas?

XX.

Μενίππος καὶ Αἰακός.

MEN. Πρὸς τῷ Πλάτωνος, ὃ Αἰακὲς, περιήγη-
 σάι μοι 34) τὰ ἐν ᾧδε πάντα. ΑἰΑΚ.
 ἔρῳδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μὲν τοια
 κεφαλαιώδη, μάνθανε· ἔτι μὲν ὅτι Κέρβε-
 ρός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθημέα τῷτον, ὅς
 σθ

Menippi et Aeaci.

MEN. Per Plutonem, Aeace, quaeſo co-
 mes mihi monſtra, quae in Orco
 ſunt, omnia. AEAC. Haud pronum eſt, Me-
 nippe, omnia: quaecumque tamen praeci-
 pua ſummatim percurri poſſunt, diſce: hunc
 eſſe Cerberum noſti, portitoremque illum, qui
 G 4 te

34. Περιήγησάι μοι] ſignificat περιηγεῖσθαι
 proprie officium, quod peregrinis praestari
 ſolet, per omnes partes circumducendi, quae-
 que viſu digna ſunt, monſtrandi atque enar-
 randi. Inde περιηγηταί, qui per vrbes
 Graeciae, pleraſque priſcarum hiftoriarum
 monumentis claras, ſe peregrinis comites ap-
 plicabant, et oſtendendi ſingula uatrandique
 operam tenui lucello vendebant. Ab hac ori-
 gine porro περιηγεῖσθαι eſt, accurate ſingu-
 lae rei geſtae partes narrando proſequi. Hemſt.

σε διεπέρασε· καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυρι-
φλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐσιών. ΜΕΝ. οἶδα
ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πολωρεῖς· καὶ τὸν βασι-
δέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑριννῦς· τὰς δ' ἀνθρώπους
μοι τὰς πάλαμ δειξον, καὶ μάλιστα τὰς ἐπισή-
μας αὐτῶν. ΑἸΑΚ. ἔτος μὲν Ἀγαμέμνων, ἔ-
τος δ' Ἀχιλλεύς, ἔτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον,
ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἴτα Αἴας, καὶ Διομήδης,
καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

ΜΕΝ. Βαβαί, Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψωδιῶν
τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρρίπται ἄγνώστῃ, καὶ
ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἄμε-
νην ὡς ἀληθῶς κάρηνα. ἔτος δὲ, ὦ Αἰανέ,
τίς ἐστὶ; ΑἸΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖ-
σος,

te transuexit: et lacum et Pyriphlegethontem
iam vidisti, quando haec loca intrabas. ΜΕΝ.
Scio ista, et te custodem esse portae infernalis:
regem porro vidi et Erinnyas. Verum homines
mihi veteres illos ostende; atque in primis eo-
rum insignes. ΑΕΑC. Hic Agamemnon; ille
Achilles; iste propius aliquanto Idomeneus:
tum Vlysses, deinde Ajax, et Diomedes, et
praestantissimi Graecorum.

2. ΜΕΝ. Papae, Homere: qualia tibi exi-
mia carminum tuorum decora humi iacent abie-
cta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugaeque
magnae, imbecilla vere capita. Hicce autem; Aea-
ee, quis est? ΑΕΑC. Cyrus est: hic autem Croe-
sus;

DIALOGI MORTVORVM 105

σος, καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ
τάτης, Μίδως· ἐκείνος δὲ Ξέρξης. ΜΕΝ. εἰτά
σε, ὦ κάθαμα, ἢ Ἑλλάς ἐφριττε ζευγνύντα
μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὄρων πλεῖν
ἐπιθυμῶντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι· τὸν
Σαρδανύπαλον δὲ, ὦ Αἰάνε, πατάξαι μοι κα-
τὰ κόρης ἐπίτρεψον. ΑΙΑΚ. μηδαμῶς· δια-
θρύψεις γὰρ αὐτᾶ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν.
ΜΕΝ. ἐκὼν ἀλλὰ προσπτύξομαι γε πάντως
ἀνδρογύνῳ ὄντι 35).

ΑΙΑΚ.

lus; atque apud eum Sardanapalus; qui super
istos, Midas; ille vero Xerxes. ΜΕΝ. Et te,
purgamentum hominis, horrescebat Graecia
iungentem Hellespontum, perque montes na-
vigare desiderantem? Qualis autem et Croesus
est! at Sardanapalo, Aeace, ut alapam in ca-
put impingam, permitte mihi. ΑΕΑC. Neuti-
quam: diffringes enim cranium ipsius molle ac
muliebre. ΜΕΝ. Enimvero conspuam omni-
no effeminatum istum.

G 5

3. AEAC.

35. Προσπτύξομαι γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄν-
τι] Nego verbum illud Medium προσπτύσ-
σεσθαι vel προσπτύξασθαι ex ingenio lin-
guae Graecae recte Dativo coniungi: ge-
nuinam structurae rationem dabit Noster
p. 221. v. 72. τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν νε-
κρὸν ἐκλεψε προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ
νύκτι· nunquam aliter Homerus, Euripides
ceteri-

ΑΙΑΚ. Βάλε' σοι ἐπιδείξω καὶ τὰς σοφάς;
 ΜΕΝ. νῆ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτος ἔτος σοι
 ὁ Πυθαγόρας ἐσί; ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ Εὐφροβη,
 ἢ Ἀπολλων, ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλης. ΠΥΘ. νῆ καὶ
 σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἔτι χρυσῆς ὁ
 μηρός ἐσί σοι; ΠΥΘ. εἰ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἰδῶ
 εἴτι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει. ΜΕΝ. κυάμας,
 ὦ γα-

3. A E A C. Vin' tibi demonstrem etiam sa-
 pientes? ΜΕΝ. Ita per Iouem. A E A C. Pri-
 mus hicce tibi Pythagoras est. ΜΕΝ. Salue,
 Euphorbe, aut Apollo, aut quocumque nomi-
 ne velis appellari. P Y T H. Sane tu quoque
 Menippe. ΜΕΝ. Non tibi aureum femur am-
 plius est? P Y T H. Non quidem; verum age vi-
 deam, si quid tibi ad edendum paratum pera haber.
 ΜΕΝ.

ceterique scriptores. Ergo *Lucianum* ut li-
 beremus indecenti orationis structura, re-
 ficiendum est emendatione procliui *προσ-*
πτύσομαι, vel, *προσπτύσω* μέν γε πάντως
ἀνδρογύνῳ ὄντι. Grauem habet contume-
 liam, acerbissimique notam contemptus ple-
 rorumque populorum moribus *προσπτύειν*
τινι, os alicui conspuere. Hinc *προσπτύειν*
τινὶ πράγματι, quacumque rem abominari,
despectam longe a se *adsperuari*, et, quod
 Latini dicunt, *consputare*. Iam si animum
 attendas ad *Luciani* sales, locique rationem,
 optime congruere lectionem hanc patebit.
Hemst.

ὦ γὰρ θεῶν ὥς ἐ τῷ σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ.
δὸς μόνον· ἀλλὰ παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμα-
θον γάρ, ὥς ἐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαι-
τοκήων ἐνθάδε.

ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξημεσίδης, καὶ
Θαλῆς ἐκείνος· καὶ παρ' αὐτῶν, Πιττακὸς καὶ
οἱ ἄλλοι· ἐπτα δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾶς. ΜΕΝ.
ἄλυποι ἔσθι, ὦ Αἰακῆ, μόνοι καὶ Φαῖδροι τῶν
ἄλλων. ὁ δὲ σποδὲ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας
ἄρτος, ὁ ταῖς Φλυκταίναις 36) ὅλος ἐξηνθηκώς,
τίς

MEN. Fabas, optime, quae quidem edules ti-
bi non sunt. P Y T H. Praebetantum: alia sunt
apud mortuos decreta; etenim didici nihil hic
esse simile fabis et capitibus parentum.

4. A E A C. Hicce autem Solon Execestidae fi-
lius, et Thales ille, iuxtaque eos Pittacus ceteri-
que: septem vero sunt cuncti, vti vides. ΜΕΝ.
Hi tristitiae immunes, Aeace, soli ceterorum, at-
que hilares. Iste vero cinere plenus velut subci-
nericius panis, qui pustulis totus effloruit, quis
est?

36. Ὁ ταῖς Φλυκταίναις etc.] Φλυκταῖναι
pustulae sunt et corporis et panis sub cine-
ribus cocti ardore ignis excitatae. Venuste
Noster tale verbum posuit, quod Empedo-
cli non minus, quam subcineritio pani con-
veniret. Hemst.

τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὃ Μένιππε,
 ἡμῖς Φθός ἀπὸ τῆς Αἴτης παρών. ΜΕΝ. ὃ
 χαλκὸς πε βέλτισε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τὰς
 κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολία τίς, ὃ
 Μένιππε. ΜΕΝ. εἰ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία,
 καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπην-
 θράκωσεν αὐταῖς κρηπίσιν ἐκ ἀνάξιον ὄντα,
 πλὴν ἀλλ' ἐδέν σε τὸ σοφισμα ὥρησεν· ἐφω-
 ράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δέ, ὃ Αἰα-
 κέ, πᾶ ποτε ἄρά ἐστιν; ΑΙΑΚ. μετὰ Νέστωρος
 καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλὰ. ΜΕΝ.
 ὅμως ἐβελόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπε ἐνθάδε ἐστίν.
 ΑΙΑΚ. ὀρᾷς τὸν Φαλακρόν; ΜΕΝ. ἀπαν-
 τες Φαλακροὶ εἰσιν· ὥς πε πάντων ἂν εἴη τῶ-

το

est? AEAC. Empedocles, Menippe, qui semi-
 coctus huc aduenit. MEN. Optime tu, aetereis
 indute calceis, quid causae fuit, cur ipse te in
 Aetnae crateras immitteres? EMP. Atra quae-
 dam bilis, Menippe, MEN. Nullo pacto; sed va-
 na gloria, et superbiae tumor, et multa stultitia:
 haec te scilicet exustularunt cum ipsis crepidis
 haud indignum: attamen nihil te callidum com-
 mentum iuuit; patuit enim esse te mortuum? So-
 crates vero, Aeace, ubi tandem est? AEAC.
 Cum Nestore et Palamede ille nugatur plerum-
 que. MEN. Vellem tamen eum videre, sicubi hic
 esset. AEAC. Viden istum caluum? MEN. Omnes
 utique sunt calui: idque adeo omnium fuerit
 indi-

το τὸ γνῶρισμα. ΑΙΑΚ. τὸν σιμὸν λέγων·
ΜΕΝ. καὶ τῷθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμέ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. καὶ
μάλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. τί τὰ ἐν Ἀθή-
ναις; ΜΕΝ. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέ-
γῃσι. καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βα-
δίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι.
ΣΩΚ. μάλα πολλὰς εἶδρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ εἰ-
δρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος,
καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀπ' αἰνέων μύρῃ· ὁ
δὲ τὰς ἐν Σικελίᾳ τυράννης θεραπεύειν ἐκμαθὼν.
ΣΩΚ. περὶ ἐμῶ δὲ τί φρονᾷσιν; ΜΕΝ. εὐδαί-
μων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ τάγε τοιαῦτα·
πάντες ἂν σε θαυμάσιον οἶοντα ἄνδρα γεγενῆ-
σθαι,

indicium. AEAC. At simum istum dico. MEN.
Hoc etiam perinde simile: cuncti enim simi.

5. SOCR. Mene quaeris, Menippe? MEN.
Maxime, Socrates. SOCR. Quid agitur Athe-
nis? MEN. Multi iunenum philosophari se
praedicant: et habitus quidem atque incessus
si spectauerit aliquis, summi philosophi. SOCR.
Valde multos vidi. MEN. At vidisti, opinor,
qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse Plato:
ille vnguentum spirans; hic tolere Siculos tyrā-
nos edoctus. SOCR. De me vero quid sentiunt?
MEN. Felix, Socrates, es homo ista quidem
parte: omnes adeo te admirabilem existimant
virum

σθαί, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα (δεῖ γὰρ, οἶμαι, τάληθές λέγειν) ἔδεν εἰδότα. ΣΩΚ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτὸς· οἱ δὲ εἰρωνείαν ὥοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

ΜΕΝ. Τίνες δὲ ἔτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τῷ Κλεινίᾳ. ΜΕΝ. εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ταῦθα μέτει τὴν σαυτῷ τέχνην 37), καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἡδίων πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάνεισο, εἰ δοκεῖ. ΜΕΝ. μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ,

virum fuisse, et cuncta sciuisse, idque (est enim, ut puto, veritas dicenda) nihil scientem. SOCR. Equidem affirmabam hoc ipsum apud eos: illi meram ironiam interpretabantur factum meum.

6. ΜΕΝ. Quinam hi circa te sunt? SOCR. Charmides, Menippe, et Phaedrus, Cliniaeque filius. ΜΕΝ. Bene factum, Socrates, ut qui et hicce colas artem tuam, neque despicias pulcros. SOCR. Nam, quid aliud iucundius agam? Verum prope nos recumbe, si videtur. ΜΕΝ. Nequaquam: ad Croesum enim

37. Τέχνην] Τέχνην Socratis intelligit παιδε-
μασίαν sive puerorum formosorum amorem;
quod crimen admirabili viro saepe quidem,
sed falsissime fuit obiectum. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM III

ἡμῶν, καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκῶ-
 των αὐτῶν. ἔσμαι γὰρ ἐκ ἐλίγα γελάσσεσθαι,
 σιμωζόντων ἀνέων. ΑΙΑΚ. καὶ γὰρ ἤδη ἄπει-
 μι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγῶν.
 τὰ πολλὰ δ' ἐσαῶθις ἔψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ.
 ἄπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἰκανὰ, ὦ Αἰακῆ.

enim et Sardanapalum abeo proxime illos habi-
 taturus: videor equidem non parum risurus
 plorantes eos audiens. A E A C. Iamque ego
 abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat:
 plura in posterum vides, Menippe. M E N.
 Abi modo: haec enim ipsa sunt satis, Aeace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΕ καὶ ΚΕΡΒΕΡΕ.

ΜΕΝ. Ω Κέρβερε', συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι,
 κύων καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς
 τῆς Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κα-
 τήει πρὸς ἡμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλα-
 κτεῖν

Menippi et Cerberi.

ΜΕΝ. C erbere, nam cognatus sum tibi, quip-
 pe canis et ipse, dic mihi per Sry-
 gem, qualis esset Socrates, quando descende-
 bat ad vos: par est te Deum scilicet non la-
 trare

κτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπότ' ἐθέλοις. ΚΕΡ. πόρρωθεν μὲν, ὦ Μενίππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀπρέπτῳ τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ ἔκ πανυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τῆτ' ἐμφῆναί τῆς ἑξω τῆ σομῆς ἐξῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκλιπεν εἰς αὐτὴν χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζῦφον, καὶ γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακνὼν τῷ κωνεῖῳ κατέσπασα τῆ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτῆ παιδίᾳ ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο. ΜΕΝ. Οὐκἔν σοφιστῆς ὁ ἀνθρωπος ἦν, καὶ ἐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος; ΚΕΡ. οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκάϊον αὐτὸ εἶρα, κατεθρασύνετο, ὡς δῆθεν ἐκ ἄκων πεισόμενος,

trare solum, sed et humano more loqui, quum velis. C.E.R. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur constanti et imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatus infernae domus, et vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutae morfu correptum detraxi pede, sicut infantes eiulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

2. ΜΕΝ. Ergo subdolan erat hic homo sophista, nec reuera contemnebat mortem? C.E.R. Minime: sed ubi necessariam animaduertit, audacter sese offerebat, quasi, scilicet non inuitus subito-

νος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσονται οἱ θεαταί· καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τῆς βορμῆς τοῦ αἰμυροῦ, καὶ ἀνδρείοι· τὰ δ' ἐκδοθέν, ἑλεγχος ἀκριβής. ΜΕΝ. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα; ΚΕΡ. μένος, ὦ Μένιππε, αἰτίας τῆς γένεως, καὶ Διογένης πρὸ σῆς· ὅτι μὴ ἀναγκασόμενοι ἐσθίετε, μὴδ' ὠθέμενοι, ἀλλ' ἐδράσιοι; γελῶντες, εἰμώζεν παρωγγέλαντες ἀπασι.

subiturus, quod omnino oportebat pari, ut eum admirarentur spectatores. In summa de omnibus quidem eiusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum. ΜΕΝ. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum? CΕΡ. Solus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsī, sed voluntarii, ridentes, plorare iubentes cunctos.

XXII.

Χάρωνος καὶ Μενίππου.

ΧΑΡ. **Α** πόδες, ὦ κατάρατε, τὰ πορθημῖα.
ΜΕΝ. βόα, εἰ τὸ τοῦ σοι ἡδίων, ὦ Χάρων.

Charontis, Menippi, et Mercurii.

CHAR. **R**edde, scelerate, portorium. ΜΕΝ.
Vociferare, si id tibi adlubescit,
H Charon.

Χάρων. ΧΑΡ. ἀπόδος Φημί, ἀνθ' ὧν σε δι-
πορθμευσάμην. ΜΕΝ. ἐκ ἂν λάβοις παρὰ τῷ
μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. ἔσι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχω;
ΜΕΝ. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, ἐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ
ἐκ ἔχω. ΧΑΡ. καὶ μὲν ἄγξω σε εἴ τὸν Πλε-
τώνα, ὃ μίαρῃ, ἢν μὴ ἀποδῷς. ΜΕΝ. καὶ γὰρ
τῷ ξύλωσσε πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ.
μάτην ἂν ἔσῃ πεπλευκώς τοσῶτον πλεῖν. ΜΕΝ.
δ' Ἐριῆς ὑπὲρ ἐμᾶ σοι ἀποδότη, ὃς με παρῆ-
δωκε σοι.

ΕΡ. Νῆ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γὰρ καὶ ὑπερ-
επτήκειν τῶν νεκρῶν. ΧΑΡ. ἐκ ἀποσηΐσμαι
σε. ΜΕΝ. τέττε γὰρ ἐνεκα νεωλκήσας τὸ πορθ-
μεῖον

Charon. CHAR. Redde, inquam, pro eo quod
te transuexi. MEN. Haud acceperis ab eo,
qui non habet. CHAR. Estne aliquis, qui
obolum non habeat? MEN. An alius aliquis,
haud scio: de me vero, non habeo. CHAR.
Enimuero fauces tibi praecludam, detestande,
nisi dederis. MEN. Ego contra baculo tibi
percussum dissoluam cranium. CHAR. Fru-
stra igitur nauigaueris tam longam nauigationem.
MEN. Mercurius pro me tibi soluat, qui me
tradidit tibi.

2. MERC. Per Iovem, belle mecum agatur, si
mortuorum etiam vice soluendum mihi sit. CHAR.
Missum re non faciam. MEN. Quod ad istam
quidem rem attiner, vel subducto nauigio adfi-
duus

μειῖον· παράμεινε· πλὴν ἀλλ' ὅς γε μὴ ἔχω; πῶς
 αὖν λάβοις; ΧΑΡ. σὺ δ' ἐκ ἡδεῖς ὡς κομίζου
 δέον; ΜΕΝ. ἡδεῖν μὲν, ὥς εἶχαν· δέ. τί εἴη;
 ἐχρην διὰ τῆτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνος
 ἐν αὐχῆσεσι προῖκα πεπλευσέναι; ΜΕΝ. οὐ
 προῖκα, ὦ βέλτισε· καὶ γὰρ ἤντηλθα, καὶ τῆς
 κώπης ἐπελαβόμην, καὶ ἐκ ἐκλαιον μόνος πᾶν
 ἄλλων ἐπιβατῶν. ΧΑΡ. εὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ
 πορθημιά· τὸν ὀβολὸν ἀποδῶναί σε δεῖ· ἔγχε
 θέμις ἄλλως γενέσθαι.

ΜΕΝ. Οὐκ ἐν ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὸν
 βίον. ΧΑΡ. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς
 ἐπὶ τέτῳ παρὰ τῷ Αἰαντῇ προσλάβω. ΜΕΝ.
 μὴ ἐνόχλει σύ. ΧΑΡ. δείξον τί ἐν τῇ πῆρε
 ἔχεις.

duus esto flagitator: attamen quod non habeo,
 qui tandem accipias? CHAR. Tu nesciebas obo-
 lum esse tibi apportandum? MEN. Sciebam equi-
 dem, nec tamen habebam: quid ergo? propter-
 eane oportebat non mori? CHAR. Solus igitur
 gloriabere gratis te nauigasse? MEN. Non gra-
 tis, vir optime: etenim anliam duxi, et remum,
 et vnus omnium vectorum non plorabam. CHAR.
 Nihil ista faciunt ad portorium: obolum persolue-
 re te decet: neque enim fas est aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rursus abduc in vi-
 tam. CHAR. Pulcre sane; vt plagas insuper ea-
 propter ab Aeaco accipiam. MEN. Ergo desiste
 negotium facessere. CHAR. Ostende, quid in pe-

ἔχεις. ΜΕΝ. Θέρμας, εἴθελέας, καὶ τῆς Ἑ-
κάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. πόθεν τᾶτον ἡμῖν,
ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύναν ἡγάγας; οἷα δὲ καὶ εἰλάλει
παρὰ τὸν πλᾶν, τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων κατα-
γελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων, οἰ-
μωζόντων ἐκείνων. Ε. Ρ. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων,
ὁποῖον ἄνδρα διεπόρθημυσας; εἰλεύθερον ἀκρι-
βῶς, κἄθενός αὐτῷ μέλει 38). ἔτος ἐστὶν ὁ Μό-
νιππος. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἂν σε λάβω σὺ τέ. ΜΕΝ.
ἂν λάβῃς, ὦ βέλτισε· δις δὲ ἐκ τῶν λάβοις.

ra geras. ΜΕΝ. Lupinos, si lubet, et Heca-
tae coenam. CHAR. Vnde istum nobis, Mer-
curi, canem adduxisti? et qualia fabulabatur in-
ter nauigandum, vectores omnes deridens, et
iocis incessiens, solus cantans iis gementibus.
MERC. Nescis, Charon, qualem virum trans-
vexeris? liberum exacte, quique neminem cu-
ret. Hicce est Menippus. CHAR. At si te vn-
quam prehendero. ΜΕΝ. Si prehenderis, vir
optime: bis quidem me non capias.

38. Κἄθενός αὐτῷ μέλει] Οὐδενός pro muta-
to genere vel rem vel personam indicat:
posterius mihi placuit: eum explicandi mo-
dum postulat solius veritatis memor Cyni-
ci persona, cuius dicendi libertatem nulla
hominum conditio, nulli dignitatum gra-
dus refraenabant. Hemst.

Πλούτωνος καὶ Πρωτεσίλαος.

ΠΡΩΤ. **Ω** δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέ-
τερε Ζεῦ, καὶ σὺ, Δῆμητρος θυ-
γατερ, μὴ ὑπερίδῃτε δέσῃσιν ἐρωτικῇν. ΠΛΟΥΤ.
σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχά-
νεις; ΠΡ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλε,
Φυλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶ-
τος ἀποθανὼν τῶν ἐπ' Ἰλίου. δέομαι δὲ ἀφε-
θεῖς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛ. τοῦ-
τον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νε-
κροὶ ἐρῶσι· πλὴν εἰδείς ἂν αὐτῶν τύχην. ΠΡ.
ἀλλ' εἰ τῷ ζῆν, Αἰδωνεῦ, ἐρῶ ἐγώ γε, τῆς γυ-
ναικὸς

Plutonis et Protefilai.

PROT. **O** Domine, et rex, nosterque Iupi-
ter, et tu Cereris nata, ne spreue-
ritis petitionem amatoriam. PLVT. Quid ti-
bi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es?
PROT. Sum Protefilaus Iphicli filius, Phyla-
cius, commilito Achiuorum, quique primus
eorum, qui ad Ilium venerunt, interii: oro
autem vt accepto in breue tempus commeatu,
in vitam redire mihi liceat. PLVT. Istum
amorem, Protefilae, omnes mortui amant: quo
tamen eorum nemo potiatur. PROT. Equi-
dem non viuendi, Pluto, amore teneor, sed
H 3 vxoris,

ναϊκὸς δὲ, ἣν νεόγαμιν ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ κα-
ταλιπὼν, ὠχόμεν ἀποπλέων· εἴτα ὁ κακοδαί-
μων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τῆς Ἑκτο-
ρος. ὁ ἔν ἔρωι τῆς γυναικὸς ἔ μετρίως ἀπο-
κναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βέλομαι καὶν πρὸς
ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

Π Α. Οὐκ ἔτις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης
ὔδωρ; Π Ρ. καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγ-
μα ὑπέρογκον ἦν 39). Π Α. καὶν περιμένον·
ἀφί-

vxoris, quam nouam nuptam adhuc in thalamo
dereliqui, conscensaque naui me proripui: dein-
de miser, dum in littus exponimur, Hectoris
manu cecidi. Exinde amor vxoris non mediocri-
ter me contabefacit, domine: velimque vel pau-
lulo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

2. PLVT. Non tu bibisti, Protefilae, Lethes
aquam? PROT. Maxime, domine: sed amor
meus vim Lethaei liquoris vehementiae magnitu-
dine vincebat. PLVT. Quin ergo manē atque ex-
pecta:

39. Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Ὑπέρογκα
dicuntur a Graecis proprie, quae molem
magnitudinis enormen habent, atque im-
moderata sunt: inde manat, pro tumide
magnificis, extraordinariis rebus, quaeque
hominum oculos ad se conuertunt, eam-
dem vocem poni, sic tamen, vt in illa po-
testate semper aliquid vitiosi atque indeco-
ri haereat admixtum. Hemst.

ἠΦίξεται γὰρ σκείνη ποτὲ, καὶ ἔδεν σε ἀναλ-
θεῖν δεήσει. ΠΡ. ἀλλ' εἰ Φέρω τὴν διατριβὴν,
ὦ Πλάτων· ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἴ-
σθα ὅτι τὰ ἔργα ἔστω. ΠΛ. εἴτα τί σε ὀνήσει
μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
ὀδυρέμενον; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσειν καὶ σκείνην
ἀπολαθεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥςθ' ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκρὰς
λήψῃ μετ' ὀλίγον. ΠΛΟΤ. εἰ θέμις γενέσθαι
ταῦτα, ἔδὲ ἐγένετο πῶποτε.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλάτων· Ὀρφεῖ
γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίην
παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μὲν ἈλκΗΣΙΝ παρε-
πέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛ. θελήσεις
δὲ

pecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad
superos euadas, necesse habebis. PROT. At
non fero moram, Pluto: amore nimirum et tu
ipse iam captus fuisti, et nouisti, quale sit ama-
re. PLVT. Et quid te inuabit unum diem re-
uiuiscere, quum post paulo sis eadem lamenta-
turus. PROT. Puto me persuasurum ipsi, ut
comes me sequatur ad inferos: atque adeo pro
vno duos mortuos recipies breui. PLVT. Ista
fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

3. PROT. At faciam, ut reminiscare, Pluto:
nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydi-
cen tradidistis, et consanguineae meae Alcesti
commeatum dedistis Herculi gratificari. PLVT.

δὲ ἔτω κακίον γυμνόν ὦν καὶ ἄμορφον τῇ κα-
λῇ σε ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κακίον
πράσσειται σε, ἐδὲ διαγινῶναι δυναμένη; φο-
βήσεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ φεύξεται σε· καὶ
μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. ΠΕΡ.
ἔκῃν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τῷτ' ἴασαι; καὶ τὸν Ἑρ-
μῆν κέλευσον, ἀπειδὰν ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρω-
τέσιλος ᾗ, καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ 40),
νεανίαν εὐθύς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος
ἦν

Tune voles cranium ita nudum et forma desti-
tutum in conspectum formosae tuae sponsae ve-
nire? quomodo autem admitter te, quem digno-
scere nequeat? imo perterrefiet, sat scio, te-
que fugiet; et frustra tam longam ad superos
viam relegeris. P R O S. Quin tu, mari-
te, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, vt, postquam luci redditus
erit Protefilas, eum potenti virga conta-
ctum iuuenem statim efficiat pulcrum, qualis
erat

40. Καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] *Lucianus* nihil
ab optimorum scriptorum vsu alienum fe-
cit, quum hic interposuit ἐν τῇ ῥάβδῳ.
Multi haud infimi ordinis ita sunt locuti
non tantum quando ablatius instrumenti,
sed et alius quicumque ponendus erat: ideo
non raro fit, vt in eodem orationis contex-
tu additum omissumque reperiatur. *Hemst.*

ἦν ἐκ τῆ πασῶ. ΠΛΟΥ. ἐπεὶ Περσεφόνη
 συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τῆταν αὐθις ποιήσον νυμ-
 φιον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

erat ex thalamo nuptiali. PLVT. Quoniam
 hoc Proserpinae quoque placet, duc illum ad
 superos iterum, Mercuri, et redde sponsum.
 Tu, Proctilae, memineris, vnius diei acce-
 pisse te comneatum.

XXIV.

Διογένης καὶ Μαυσώλης.

ΔΙΟΓ. Ω Καρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ
 πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;
 ΜΑΤ. καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὧ Σινωπεῦ,
 δὲ ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ
 Λυδῶν ἐνίων, καὶ νῆσας δὲ τινὰς ὑπηγάγομην,
 καὶ ἄχρι Μιλήτε ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰω-
 νίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας.
 καὶ

Diogenis et Mausoli.

ΔΙΟΓ. Tu Car, ob quam rem magnum spiras,
 omnibusque nobis praeferri postu-
 las? ΜΑΥS. Primum ob regnum, Sinopenfis,
 vt qui rex fuerim Cariae vniuersae, imperauerim
 etiam Lydorum nonnullis, insulas quasdam sube-
 gerim, et Miletum vsque progressus pleraque Io-
 niae debellarim. Deinde quia pulcer eram et ma-
 gnus,

καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνημα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκον ἢ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' ἔδὲ ἔτως ἐς κάλλος ἐξησηκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθῃ τῇ καλλίστῃ, οἷον ἔδὲ νεῶν εὖρη τις ἂν ἐπαδίως. ἔ' δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τέτοις μέγα Φρονεῖν;

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τῇ τάφῃ; ΜΑΤ. νῆ Δί· ἐπὶ τέττοις. ΔΙΟ. ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, ἄτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, ἄτε ἡ μορφὴ πάρεσιν. εἰ γὰρ τινα ἐλοιόμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, ἢ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον

gnus, belloque strenuus. Tum, quod maximum est, quia Halicarnassi monumentum ingens habeo mihi impositum, quantum mortuus alius nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam expolitum, equis virisque exactissime adsimilatis ex lapide pulcerrimo, quale ne templum quidem facile quis inuenerit. Non tibi videor iure ob ista superbius efferri?

2. DIO G. Ob regnum, inquis, et formam, et pondus sepulcri? ΜΑΥΣ. Omnino ob ista. DIO G. Sed, formosae Mausole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adest. Quare si capiamus iudicem de pulcritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium antepo-

νίον προτιμηθεῖν ἂν τῷ ἐμῷ· Φαλακρὰ γάρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τὰς ὀδόντας ὁμοίως περ-
φαίνομεν, καὶ τὰς ὀφθαλμούς ἀφηρήμεθα, καὶ
τὰς ῥίνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ
οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσοῦσι
μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι
πρὸς τὰς ξένας, ὥς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐ-
τοῖς ἐστὶ· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ἔχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπο-
λαύεις αὐτῷ, πλὴν εἰ μὴ τῷτο φῆς, ὅτι μάλ-
λον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικήτοις λίθοις
πιεζόμενος.

ΜΑΤ. Ἀνόνητα ἔν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ
ἰσότιμος ἔσαι Μαύσωλος, καὶ Διογένης; ΔΙΟ.
ἔκ ἰσότιμος, ὦ γενναϊότατε· ἔγάρ. Μαύσω-
λος

anteponendum sit meo: vtrique calua et nuda:
dentes perinde nobis prominent; oculis fumus
spoliati, naresque fimas gerimus. De sepulcro
autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnas-
sensibus forte conducant ad ostentandum, et
ambitiosius ad peregrinos iactandum, ingens ali-
quod aedificium esse scilicet penes se. Tu au-
tem, vir optime, non video quo tibi monu-
mentum profit; nisi hoc dixeris, te maius quam
nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

3. ΜΑΥΣ. Infructuosa igitur ista mihi fue-
rint omnia; et pari honore aequabitur Mau-
solus ac Diogenes? ΔΙΟΓ. Non pari,
vir praestantissime: haudquaquam. Mausolus
etenim

κος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μαινημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτῆ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῷ ἔρει ἑαυτῆ ὑπὸ Ἀρτεμισίης τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τῆ μὲν σώματος εἰ καὶ τινὰ τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· ἄλλο γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τέττα· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτῆ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκῶς ὑψηλότερον, ὃ Καρῶν ἀνδραποδωδέσατε, τῆ σῆ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιότερῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

etenim lamentabitur, recordatus eorum, quae in terra praesto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia vxore simul et sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui commemorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit sublimiorem tuo, Carum abiectissimum mancipium, monumento, inque tutiore loco conditam.

XXV.

Νιρέως, Θερσίτης καὶ Μενίππης.

NIP. Ἰδὰ δὴ Μενίππος ἄτοσι δικάσει, πότε-
ρος εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπέ, ὦ Μέ-
νιππε, ἂ καλλίων σοι δοκῶ; ΜΕΝ. τίνες δὲ
καὶ ἐσὶ; πρῶτερον, αἶμα, χρεὶ γὰρ τῶτο εἰδέ-
ναι. NIP. Νιρέως, καὶ Θερσίτης. ΜΕΝ. πό-
τερος ἂν ὁ Νιρέως, καὶ πότερος ὁ Θερσίτης; ἄ-
δέπω γὰρ τῶτο ὀήλον. ΘΕΡ. ἐν μὲν ἤδη τῶτ'
ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι, καὶ ἄδὲν τηλικῶτεν
διαφέρεις, ἤλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς
ἐπῆνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσειπὼν·
ἀλλ' ὁ Φαῖος ἐγὼ, καὶ ψεδνός, ἄδὲν χείρων ἐφά-
νην

Nirei, Therfitæ, et Menippi.

NIR. Ecce enim, Menippus hicce iudicabit
vter sit formosior. Dic, Menippe,
non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam eitis?
nam prius, opinor, illud scire commodum est.
NIR. Nireus et Therfitæ. MEN. Vter ergo
Nireus, vter Therfitæ: nondum enim hoc mani-
festum. THER. Iam vnum hoc in rem meam te-
neo, quod similis sim tibi, et nihil tanto ope-
re præcellas, quantum te Homerus iste caecus
laudavit, omnium formosissimum appellans:
sed ille ego, cui caput in acutum desinens,
et rari crines, nihilo inferior visus sum iu-
dici.

νην τῷ διμασῇ. ὦρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ὄντι-
να καὶ εὐμορφότερον ἦγῃ. NIP. ἐμέ γε τὸν
Ἀγλαΐας, καὶ Χάρωπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ
Ἰλιον ἦλθον.

MEN. Ἀλλ' εἴχῃ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι,
κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὁμοία, τὸ δὲ
κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τῆ
Θερσίτα κρανίε, ὅτι εὐθρυπτον τὸ σὸν· ἀλα-
παδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ ἐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. NIP.
καὶ μὴν ἔρχ' Ὀμηρον, ὁποῖός ἐν, ὁπότε συν-
εγράτευσον τοῖς Ἀχαιοῖς. MEN. ὀνειράτά μοι
λέγεις· ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκείναι
δὲ οἱ τότε ἴσασιν. NIP. ἐκὼν ἐγὼ ἐνταῦθα
εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; MEN. ἔτε
σὺ,

dici. Expende vero, Menippe, quemnam for-
mosiorem ducas? NIP. Me certe filium Aglaiae
et Charopis, qui pulcherrimus homo sub Ilium
venī.

2. MEN. Non quidem sub terram, ut puto,
pulcherrimus venisti; sed omnia similia; cranium
autem ea re sola nimirum discernatur a Therstae
cranio, quod fractu facile sit tuum: molle enim
illud et minime virile geris. NIP. Verumtamen
sciscitare Homerum, qualis essem, quum inter A-
chiuos militabam. MEN. Somnia mihi narras:
ego quippe, quae conspicio, et nunchabes; ista,
qui tunc vixerunt, noverint. NIP. Non ego hic-
ce sum formosior aliis, Menippe? MEN. Nec
tu,

τὸν, ἔτι ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν αἵδε, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμαί μὲν καὶ τῷ τοῦ ἰανόν.

tu, neque alius est formosus: nam aequo iure in Orco versantur, et similes omnes. THER. Mihi quidem hoc suffecerit.

XXVI.

Μένιππος καὶ Χείρωνος.

MEN. Ἥκιστα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμείας ἀποθάνειν. ΧΕΙΡ.

ἀληθῆ ταῦτ' ἤκιστας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. MEN.

τίς δὲ σὲ ἔρωσ' τῷ θανάτῳ ἔσχεν, ἀνθρώποις τοῖς πολλοῖς χρήματος; ΧΕΙΡ. ἐγὼ πρὸς σὲ οὐκ

ἀσύμετον ὄντα· καὶ ἦν ἐτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανά-

Menippi et Chironis.

MEN. Audisti, Chiron, te, quamvis Deus foret, cupuisse mori. CHIR. Audi-

visti vera, Menippe: et mortem, ut vides, obij, quum immortalis esse potuissem. MEN. Quid est,

cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud insipientem: non erat amplius iucundum frui

im mor-

ἀθανάσιας. MEN. εἴχ' ἡδὺ ἦν, ζῶετα ὁρᾶν
 ὑπὸ Φῶς; ΧΕΙΡ. ἄν, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ
 ἡδὺ ἐγώ γε ποικίλόν τι καὶ εἴχ' ἀπλὴν ἡγῆμαι
 εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ 41), καὶ ἀπολαύων τῶν
 ἡμετέρων, ἡλίου, Φωτός, τροφῆς· αἱ ὥραι δὲ αἱ
 αὐταί, καὶ τὰ γινόμενα ἀπαντα ἐξ ἡμετέρων,
 ὥσπερ ἀκολαθῆντα θάτερον θατέρω· ἐνεπλή-
 σθην γὰρ αὐτῶν. ἢ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλ-
 λά καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.
 MEN. ἢ λέγεις, τὰ Χείρων· ἢ ἐν αἰδᾷ

δὲ
 immortalitate. MEN. Non incundum erat vi-
 vum videre lucem? CHIR. Non, Menippe:
 etenim incundi naturam ego quidem varium esse
 quiddam et non simplex duco: quam autem sem-
 per viverem, fruererque rebus iisdem, sole, lu-
 ce, alimentis; tum et tempestates anni eadem,
 et quae fierent cuncta per seriem singula velut
 alterum alteri adhaerens sequerentur, exsatiatus
 sum iis: non enim in eo, quod semper idem est,
 sed in perpetua rerum mutatione posita est volu-
 ptas. MEN. Vere, Chiron. At quo animo hunc
 rerum

41. Ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ] Est in hac oratione ἀ-
 νακόλεθον· dicturus erat, Ἐγὼ δὲ --- τρο-
 φῆς, ἐνεπλήσθην αὐτῶν hanc seriem in-
 terrumpunt, quae post τροφῆς addita le-
 guntur: quamobrem γοῦν idem, quod λα-
 πε, munus habet, ut priorem structuram
 repeti patefaciat. Hemst.

πῶς φέρεis, ἀφ' οὗ παρελόμενος αὐτὰ ἦκεις;

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε καὶ δούλην, ὥσπερ ἄνω, ἔτε πενήν δει, ἀλλ' ἀνεπίδεῖς τάτων ἀπάντων ἐσμέν.

ΜΕΝ. ὄρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ 42), καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περισῇ.

ΧΕΙΡ. πῶς τῷτο Φῆς; ΜΕΝ. ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ

rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis praelatis huc aduenisti?

2. CHIR. Non illibenter, Menippe: est enim æquus et par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tanto opere differt, in luce verferis, an in tenebris: porro nec sitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus. ΜΕΝ. Vide ramen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, et in orbem tibi sermo redeat. CHIR. Quid ira? ΜΕΝ. Nimirum si eorum, quas in vi-

42. Περιπίπτῃς σεαυτῷ] Est περιπίπτειν εαυτῷ, quando quis iis argumentis et probationibus vitur, quibus in se conuersis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi conuincatur: hoc sane eius est, qui aduerso capite pugnantia locutus sibi contradicit. Henst.

τῷ βίῳ τὸ ἑμοίων ἀεὶ καὶ ταυτὸν ἐγένετό σοι
 προσκορῆς, καὶ ἐνταῦθα ἑμοια ὄντα προσκορῇ
 ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν γε ζη-
 τεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἴ-
 μαί ἀδύνατον. ΧΕΙΡ. τί ἔν ἂν πάθοι τις,
 ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. ὅπερ οἴμαι καὶ Φασί, συν-
 ετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παρῆσι,
 καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἰεσθαι.

in vita sunt, par semper et idem status satietatem tibi pepererit, hic etiam, quum sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebitque migrationem quaerere aliquam etiam hinc in aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR. Quid ergo faciat aliquis, Menippe? ΜΕΝ. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit prudens, acceptis fruatur contentusque sit praesentibus, nihilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

XXVII.

Διογένης, Ἀντισθένης, καὶ Κράτιτος.

ΔΙΟΓ. Ἀντίσθενες, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγμεν· ὥς τι ἔκ ἡμῶν εὐδὲ τῆς καθόλου.

Diogenis, Antisthenis, et Cratetis.

DIOG. Antisthenes et Crates, octum agimus: quare quid vetat, quominus abeamus

καθ' ὁδὸν περιπατήσοντας, ὁψόμενοι τὰς κατιόν-
τας, οἷοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ;

ΑΝΤ. ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ
θάμα ἡδὺ γένοιτο, τὰς μὲν δακρύοντας αὐτῶν
ὄρῃν, τὰς δὲ ἰκατεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίς δὲ
μέλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τραχὺλον ὠθάντος
τῷ Ἑμῷ ὁμῶς ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίως ἀν-
τρεΐδοντας, ἔδεν δέον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ γὰρ καὶ
διηγέσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅποτε κατήειν, κατὰ
τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ Κράτης· εἰ-
κας γὰρ τινα παγγέλοια εἶρεῖν.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαι-
νον ἡμῖν· ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμενόδωρος
τε ὁ

mus recta ad descensum Auerni ambulaturi, vi-
surique eos, qui deorsum veniunt, quales tan-
dem sint, et quid eorum unusquisque faciat?

ΑΝΤ. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit incundum hos eorum lacrimantes vi-
dere, illos supplicantes, ut dimittantur, quos-
dam aegre descendentes, et quamvis in caput
proturbet Mercurius, tamen resistentes, et su-
pino corpore renitentes sine vlla proficiendi spe.

ΚΡΑΤ. Ego enim uero persequar vobis, quae
vidi, quum descenderem, per viam. ΔΙΟΓ.
Narra quaeso, Crates: nam videre quaedam
perridicula dicturus.

2. ΚΡΑΤ. Et alii quidem multi vna nobis-
cum descendebant, et in iis insignes Ismenodo-
rus

τε ὁ πλάσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μη-
δίας ὑπαρχος, καὶ Ὀρεσίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν
ἐν Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευστο γὰρ ὑπὸ ληστῶν
παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, εἰς Ἐλευθῖνα, οἶμα βα-
δίζων, ἔσενε τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν
εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνά, ἃ κατελελοί-
πει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμύμφετο τῆς
τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ
περὶ τὰς Ἐλευθερίας χωρία πανέρημα ἔντα ὑπὸ
τῶν πολέμων, διοδεύων, δύο μόνες οἰκέτας
ἐπήγετο· καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς,
καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτῶ ἔχων.

Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δί'
ἔκ' ἄσπεμος τὴν ἔψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθε-
το,

rus ille diues noster, et Arsaces Mediae prae-
fectus, et Oroetes Armenius. Ismenodorus er-
go (nam trucidatus erat a latronibus iuxta Ci-
thaeonem, Eleusinem, ut puto, iter faciens)
gемebat, vultusque in manibus habebat: tam
infantes parvulos, quos reliquerat, voce ciebat,
suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi
Cithaeon erat superandus, Eleutherisque loca
proxima bellis prorsus euasata transeunda, bi-
nos tantum seruos secum duxerit; idque quum
phialas quinque aureas et cymbia quatuor se-
cum haberet.

3. Arsaces autem iam aetate prouecta, et sane
non illiberali facie, barbaricum in morem indi-
gnaba-

το, καὶ ἡγωνίσκει παρ' οὗ βαδίζων, καὶ ἤξιν τὸν ἵππον αὐτῷ προσωχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μὲν πληγὴ ἀμφοτέρω διαπαρέντες, ὑπὸ Θρακῆος τινος πελταστῆ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ ἔλαυνεν, ὡς διηγέται, πολὺ τῶν ἄλλων πρὸς παρορμήσας· ὑποδύς δὲ ὁ Θραξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἐπὶ σείσται τὸν Ἀρσάκα κατὸν· αὐτὸς δὲ ὑποδύς τὴν σάρισσαν αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον.

ΑΝΤ. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μὲν πληγὴ τὰτε γενέσθαι. ΚΡΑΤ. εἴσα. ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ ἔλαυνεν ἀμασάπην τινά κοῦτον προβεβλημένον· ὁ Θραξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ

gnabatur, aegroque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum sibi adduci: simul enim cum eo equus obierat, dum vno ictu uterque caderent: perfolli a Thrace quodam peltasta in congressu cum Cappadocae ad fluvium Araxem. Enim Arfaces in hostem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios prouolans: Thrax autem impetum excipiens pelta, submisso corpore, amolitur Arfaci contum: tum ipse a vestigio obiecta sarissa eum simul et equum transfigit.

4. ΑΝΤ. Qui potest, Crates, vno ictu hoc confici? ΚΡΑΤ. Facillime, Antisthenes; hic enim irruerat, viginti cubitorum conto proiecto; Thrax vero, postquam pelta

πέλτῃ ἀπεκρέσσατο τὴν προσβολήν, καὶ παρ-
 ἤλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωή, ἐς γόνυ ἐκλάσας, δέχε-
 ται τῇ σάρισσῃ τὴν ἐπιδάσιν, καὶ τιτρώσκει
 τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ ξέρον, ἐπὶ θυμῷ καὶ εὐφρο-
 δρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα· διελαύνεται δὲ
 καὶ ὁ Ἀρσάνης ἐς τὸν βαθῶνα διαμπὰξ ἀχρεῖ
 ὑπὸ τὴν πυγὴν. ὁρᾷς ὁρῶντι γένετο; εἴτε ἀν-
 δρὸς, ἀλλὰ τῷ ἵππῳ μᾶλλον τὸ ἔργον. ἡ γὰρ
 νάντει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ
 ἡξία ἵππευς κατιέναι.

Ὁ δὲ γε Ὀραίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπα-
 λὸς τῷ πόδε, καὶ τὸ ἐξάναι χαμαὶ, εἴχ' ὅπως
 βυδίζειν ἐδύνατο. πᾶσχεσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς
 Μηδοὶ πάντες, ἐπὶν ἀποβάσῃ τῶν ἵππων, ὡς-

περ

demonit isum, sic ut culpis eum praeteriret,
 tum genu nitus excipit satissimae praelata impe-
 ram, et vulnerat equum sub pectus, qui prae
 ardore, eurusque vehementia semet ipse in re-
 lum induebat. eadem Ardates opera transodi-
 tur per inguen penitus usque sub ipsas nates.
 Vides quid, quoque modo acciderit, non viri,
 sed equi potius facinus. Attamen moleste fere-
 bat, pari se cum aliis esse loco, volebatque
 eques descendere.

5. Oroetes, autem primae fortunae homo,
 pedibusque debilis admodum ne stare quidem
 humi, nodum ingredi poterat: accidit autem hoc
 ipsum prius Medis omnibus, quum descenderint
 ab equis;

περ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροπο-
δητὶ μάλισ βαδίζουσιν. ὥς ἐπεὶ καταβαλὼν
ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ ἔδεμῳ μηχανῇ ἀνίστασθαι
ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράματος αὐτὸν ἐκ-
μισεν ἄλλῃ πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

ΑΝΤ. Κἀγὼ δὲ, ὅτε κατήειν, εἰδ' ἀνέμιστα
ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείξομαι ὁμῶς ὄντας αὐ-
τὰς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέ-
λαβον χώρην, ὥς ἂν ἐπιπηδῶν πλεύσαιοι.
παρὰ τὴν πλῆν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυ-
τίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς.

ΔΙΟ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες,
τοιαῦται ἐτύχετε ξυνοδοιπάρων· ἐμεῖ δὲ Βλε-
ψίας τε ἐδάκρυες, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπρις
ὁ Ἀκαρ-

ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis
pedibus, vix progrediuntur. Quare quum pro-
stratus iaceret, nullaue machina surgere vellet,
optimus Mercurius in humeros sublatum portavit
usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

6. ANT. At ego, quum descenderem, ne
imniscui quidem me ceteris, sed relictis ploran-
tibus illis, ubi adcurreram ad cymbam, ante
alios occupavi locum, quo commode nauigare:
in trajectu vero hi quidem lacrimabantur et nau-
seabant, ego contra valde oblectabar iis.

7. D I O G. Tu Crates, tuque Antisthe-
nes istiusmodi naēti fuistis itineris socios: me-
cum Blephas danista ex Piraeō, Lampis

ὁ Ἀκαρνᾶν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλεῖστος
 ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ἐπὶ
 τῷ παιδὸς ἐκ Φαρμακίων ἀποθανόν· ὁ δὲ Λάμ-
 πης, δι' ἔρωτα Μυρτίε τῆς ἐταίρας ἀποσφα-
 ξας ἑαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἀθλίος ἐλέγε-
 το ἀποσκληνέναι 43), καὶ ἐδήλα· ὡχρὸς ἐξ ὑπερ-
 βολῆν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβοῦσάντων Φαίνε-
 μενός· ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδώς, ἀνέκρινον ὃν τρέ-
 πον ἀποθάνοι· εἶτα τῷ μὲν Δαμίδι αἰτιωμέ-
 νῳ τὸν υἱόν, ἐκ ἁδμα μέντοι ἔπαυες, ἔφηκ,
 ὅπ'

Acarnan mercenarii militis praefectus, et Da-
 mis ille dives Corintho vna descenderunt: Da-
 mis scilicet p̄r filium veneno sublatius: Lam-
 pis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata:
 Blephas autem fame miser dicebatur extabuisse;
 idque satis indicabat, ut qui pallidus mirum in
 modum, atque attenuatus exactissime conspice-
 retur: ego vero, quamquam scirem, exquirē-
 bam, quo pacto obiisset. Tum Damidi accusan-
 ti filium, atque non iniusta passus es, inquam,
 ab

43. Ἀθλίος ἐλέγετο ἀποσκληνέναι. Ὁ ἀθ-
 λιος scribendum est, ut paulo post ὁμο-
 ταίος, vel ἀθλίως· alterutrum venustas
 orationis Graecae flagitat. Proprie vero
 λιμῷ ἀποσκληνέναι· nam fames exstua-
 tum corpus contabescit; atque adeo fame
 miserrime in nihilum emori. Hemst.

ὑπ' αὐτῆς, ὅς τάλαντα ἔχων ὁμᾶ 44) χιλία,
καὶ τρυφῶν αὐτός, ἐννεσηκονταέτης ὢν, ὀκτω-
καιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολὰς παρεί-
χες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνᾶν (ἔστεν γὰρ καὶ καῖνος,
καὶ κατηράτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτιά τὸν ἔρω-
τα, σαυτὸν δὲ ὅς; ὅς τῆς μὲν πολυμίας εἰς πώ-
ποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ Φίλοκινδύνως ἠγωνίζε· πρὸ
τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τῆς τυχόντος παιδισκαγίης,
καὶ δακρύων ἐπιπλάσων, καὶ ξυναγμῶν ἐάλως
ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἐαυτῆ
κατηγορεῖ Φθάσας πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι
χρή-

ab eo tu, qui talenta quum possideres admodum
mille, inque luxu ipse viueres nonaginta natus an-
nos, octodecim annorum iuueni quatuor obolos
praebebas. Tu vero, Acarnan (gемеbat enim et
iste; dirisque Myrtium prosequеbatur) quid in-
fimalas amorem, non temet ipsam? qui hostes
nunquam exhorruisti, sed periculi securus prae-
lium inibas ante alios, a vulgari meretricula,
lacrimisque fictis et suspiriis captus es vir tam
fortis.. Nam quod ad Blepsiam adinet, se ipsam
aconsabat primus multae dementiae, quod

I 5

44. [Ὅμᾶ] Frequens apud Atticos ὁμᾶ nu-
meris adionētum, et significans *cumque*, ad-
modum. Habet autem ideo potestatem eam,
quia τοῦτον ἐστὶ Atticis, sine aduerbium
locatus neque minus, ut solet hoc genus,
χρῆμα δηλωτικόν. Hemst.

χρήματα ἐφύλαττε· ταῖς μὴδὲν προσήλκε· ἰσχυρονόμοις, εἰς αἰεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος κομίζων. πλὴν ἐμοὺς ἔτι τὴν τυχεῖαν τερπικλὴν παρέσχον τέτε σέοντες,

Ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ σορίῳ ἐσμέν· ἀπεβλέπην χερὶ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τὲς ἀφανέμεναι. βαβαί· πολλοί γε, καὶ παῖδες, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τέτων καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πένυ γενηρανοῖτες ὀδυρόνται· τί τῆτο; ἄρα τὸ φίλτρον αὐτὰς ἔχει τῆ βίᾳ;

Τῆτον ἔν τὸν ὑπεργηγρων ἔρεσθαι βούλομαι· τί δακρύεις, σκληρὸς ἀποδακνὺς, τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτις; καὶ τὰτα γέρον

opēs custodiret nulla sibi necessitudine iunctis haereditus; sempiternum se victurum ineptissimus ille putans. Milii enimvero non vulgarem detestationem praeberunt tunc gementes.

8. Sed iam ad Orci ostium sumus; contueri oportet et prospicere se longinquo venientes. Papae: multi sane diuersique, et omnes lacrimarum pleni praeter istos recens natos et infantes: quin et valde sones lamentantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus eos tenet vitae amor?

9. Illum equidem aetatis pronectissimae hominem antefrogare vole. Quid lacrimare id aetatis mortuus? quid indignaris, optime: idque senex quum

ἐφίγμενος; ἤπερ βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. εἴδα-
 μῆς. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. εἰδὲ τῆ-
 το. ΔΙΟ. ἄρα· ἔν' ἐπλάτεις, εἴτα ἀνιῶ σε τὸ
 πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι. ΠΤΩ.
 εἰδὲν τοιαῦτον· ἀλλ' ἐτὴ μὲν ἐγγενέειν ἀμφὶ τὰ
 ἐννεήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλῶν καὶ
 ὀρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτακ-
 τος τε, καὶ προσέτι χυλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέ-
 πων. ΔΙΟ. εἴτα τοιαῦτος ὢν ζῆν ἠΰθεες;
 ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ Φῶς· καὶ τὸ τεθ-
 θάναι δεινόν, καὶ Φευκτέον. ΔΙΟ. περαπαίεις,
 ὦ γέρον, καὶ μεираκιεύῃ πρὸς τὸ χρεῶν· καὶ
 ταῦτα ἡλικιωτῆς ὢν τῷ πορθεύει. τί ἔν' ἂν
 τις

quum huc addeneris? an forte rex eras?
 MEN D. Haudquaquam. DIO G. At certe
 satrapa. MEN D. Neque istud. DIO G. Num
 ergo diuitiis adhaerebas? idque adeo dolorem
 tibi creat, quod multo luxu relicto mortem oh-
 ieris. MEN D. Nihil tale: sed annos quidem
 attigi propemodum nonaginta: vitam vero in-
 ōpem calamo piscatorio ac linea sustentabam in-
 signiter egenus, prole carens, praeterea clau-
 dus, hebetique visu. DIO G. Tum tu talis
 vivere sustinuisti? MEN D. Sanequani: iu-
 cunda quippe erat lux; mori contra grāue et
 fugiendum. DIO G. Deliras, senex, et iuue-
 nibiter atque inepte fato aduersaris; quum ta-
 men annis ipsam Charontem assequas. Quid iam
 dicat

τις ἐτι λέγει περὶ τῶν νέων, ὅτε οἱ τηλικῶ-
τοι Φιλόζωοι εἰσὶν; ἔς ἐχρῆν διώκειν τὸν θά-
νατον, ὡς τῶν ἐν τῇ γῆρᾳ κακῶν Φάρμακον.
ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπείσθῃται ὡς
ἀπόδρασιν βαλεῖν, ὁρῶν περὶ τὸ ζῶντος
ἐλκεμένους.

dicat aliquis de iuuenibus, vbi id aetatis homi-
nes vitam amplexantur, quos oportebat confe-
ctari mortem, tanquam senilium malorum re-
medium? Verum abeamus, ne quis nos sus-
pectos habeat fugae cogitatione, dum videt circa
hoc ostium obuerfantes.

XXVIII.

Μενίππυ καὶ Τειρεσίᾳ.

ΜΕΝ. Ω Τειρεσία, εἰ μὴν καὶ τυφλὸς εἶ,
ἐκέτι διαγινώσκει φάειον· ἀπασε
γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὀμματα κενά· μόνον δὲ αἱ
χωραὶ αὐτῶν, τὰ δ' ἄλλα, ἐκ ἐτ' ἀνείπειν ἔχοις,
τίς

Menippi et Tiresiae.

ΜΕΝ. Τίρεσια, caecusne sis, non amplius di-
agnoscere facile: cunctis enim nobis
perinde oenli sunt vacui: solum restant acu-
dorum caecitiae. Ceterum dicere nequeas,
vter

τίς ὁ Φηεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι
μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφοτέρωθεν ἐγένε μόνος,
ἀνὴρ καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκέραιος οἶδα. πρὸς
τῶν θεῶν τοιγαρὶν εἶπέ μοι, ὅποτε ἐπείρα-
θης ἡδίστου τῶν βίων, ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ
γυναικεῖος; ΤΕΙΡ. ἀμείνων ἦν παραπολὺ, ὦ
Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ
καὶ δεσπόζει τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ ἔτε
πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, ἔτε παρ' ἐπαλξιν
ἐστάναι, ἔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεισθαι, ἔτ' ἐν
δικαστηρίῳ ἐξετάζεσθαι.

ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς
Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οὐκατείσκοντα τὸ γυ-
ναικεῖον, ὡς ἀθλίαν ἔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα
τὸν

uter Phineus sit, an Lynceus. Iam vatem fuisse,
et vtrumque te solum, marem et feminam, ex
poëtis audiuisse memini. Per Deos itaque te ob-
testor, expone mihi, vtrum expertus fueris sua-
vis vitae genus, quum mas foret, an femina?
ΤΙΡ. Potior erat magno intervallo, Menippe,
vira feminini sexus, quippe magis negotiorum
expers: tam dominantur in viros mulieres, ne-
que eas bello vacare necesse est, neque ad mu-
torum pinnas stantes excubare, neque in con-
cionibus altercari, neque in iudiciis versari.

2. ΜΕΝ. Non tu audiisti, Tiresia, Euri-
pidæ Medeam, qualia dixerit deplorans mu-
liebre seculum tanquam miseram, atque intoleran-
dum

τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον ὑφισταμένας; ἀτὰρ
εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆς Μηδείας
ἱαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὅποτε γυνὴ ἦσθα,
ἢ σεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ;
TEIP. τί τῆτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; MEN.
ἔδεν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀποκριναι,
εἴ σοι ῥάδιον. TEIP. εἰ σεῖρα μὲν ἦμην, οὐκ
ἔτεκον δ' ὅμως. MEN. ἱκανὸν τῆτο· εἰ γὰρ
καὶ μήτραι εἶχες, ἐβαλόμην εἰδέναι. TEIP.
εἶχον δηλαδὴ. MEN. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα
ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπε-
φράγη, καὶ οἱ μασθοὶ ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀν-
δρεῖον ἀνεψύη, καὶ πύγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐ-
τίκῃ ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; TEIP. εἴχα
ὄρω,

dum ex puerperis dolorem sustinentes. Verum
dic mihi (nam admonuerunt me isti Medae
iambi.) peperistne aliquando, quum mulier eras,
an sterilis et partus expers degisti in illo vitae
statu? TIR. Quid illud, Menippe, rogitas?
MEN. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin
responde, si tibi promptum. TIR. Haud steri-
lis eram, neque tamen peperī. MEN. Satis
est: nimirum an matricem habuisses, volebam
scire. TIR. Habebam scilicet. MEN. Tem-
poris autem tractu tibi matrix evanuit, pars mu-
liebris obstructa fuit, mammae emarcuerunt, et
virile membrum succreuit, barbamque protulisti,
an statim ex femina masculus evasisti? TIR. Non
video,

ὁρῶ, τί σοι βέλεται τὸ ἐρώτημα· δεκεῖς δ' ἔν μοι ἀπισεῖν, εἰ ταῦθ' ἔτως ἐγένετο. ΜΕΝ. ἔχρη γὰρ ἀπισεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιαύτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινα βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατὰ ἔσιν, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

ΤΕΙΡ. Σὺ ἔν ἐδὲ τὰλλα πισεύεις ἔτω γενέσθαι, ὅπότ' ἂν ἀκίστης ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τῷ Λυκάονος θυγατέρα; ΜΕΝ. ἦν περ καὶ κείναις ἐντύχω; εἰσπαύμαι δ' ἅτι καὶ λόγισι. σὺ δέ, ὦ βέλτισε, ὅποτε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύετο τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἑμάδες εἶναι; ΤΕΙΡ. ἔρῳ; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διέλυσ-

video; quid tibi velit quaesitum illud: nisi quod videre mihi non credere haec ita fuisse facta. ΜΕΝ. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus sed velut insillsum, re non explorata fierine possint nec ne, probare.

3. ΤΙΡ. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse facta; quando audis aures ex mulieribus extitisse; aut arbores aut feras; sicuti Aedona, Daphnen, aut Lycaonis filiam. ΜΕΝ. Illis si quando forte obviam venero, cognoscam quid dicant; tu autem, vir optime, quum mulier eras, tunc etiam vaticinabare; quemadmodum postea, an simul vir et vates esse didicisti? ΤΙΡ. Ecce enim ignoras; quae ad me spectant omnia; me scilicet

διέλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα
ἐπὶ ἤρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαν-
τικῇ τὴν συμφορὰν. ΜΕΝ. ἐπὶ ἔχῃ, ὦ Τει-
ρεσίᾳ, τῶν ψευσμάτων; ἀλλὰ κατὰ τὰς μάν-
τεις τῶτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς
λέγειν.

scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum
ut Iuno me visu priuaverit, Iupiter autem mihi
tugauerit arte vaticinandi donata calamitatem il-
lam. ΜΕΝ. Adhuc tu, Tirefia, adfixus hae-
res mendaciis? Verum hoc quidem solemni va-
tum more facis: soletis enim vates nihil sani et
veri proloqui.

XXIX.

Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφά-
νευσας, ἐμέλλησας 45) δὲ καὶ ἡμᾶς
ἀπαν-

Aiacis et Agamemnonis.

ΑΓΑΜ. Si tu furore actus, Ajax, temet
ipse interemisti, nosque omnes desti-

45. Ἐμέλλησας] Saepius ita ponitur μέλλειν,
ut praecedentis verbi repetitus infinitivus
illi adnecti debeat, etiamsi persona, quae
loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque
fieri solet, suscipitur mutata. Hemst.

ἅπαντας, τί αἰτία τὸν Ὀδυσσεά; καὶ πρῶην
 ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μαντευσθ-
 μένος, ἔτε προσειπεῖν ἡξίωσας ἄνδρα συστρατιώ-
 την καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βί-
 νων παρήλθες. ΑΙΑΣ. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον.
 αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος
 ἀντεξέτασθεις ἐπὶ τοῖς ἅπλοις. ΑΓΑΜ. ἡξίως
 δὲ ἀνχναγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκρονιτὶ κρατεῖν
 ἀπάντων; ΑΙΑΣ. ναί, τάγε τοιαῦτα· οἰεῖαι
 γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τῇ ἀνεψιῇ γε ἔσχα. καὶ
 ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε
 τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων.
 ὁ δὲ Λαέρτης, ἐν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδύ-
 νευόντα

destinaras, quid inculcas Vlyxen? et nuper ne
 adspexisti quidem eum, quando Tiresiam inter-
 rogatum veniebat, neque adloqui dignum ha-
 buisti commilitonem et sodalem, sed superbe
 grandi passu incedens praeteriisti. ΑΙΑΧ. Et
 merito, Agamemnon: is enim mihi furoris cau-
 sa fuit solus, mecum qui se composuerit in armo-
 rum iudicio. ΑΓΑΜ. Volebasne aduersarium
 habere nullum, et sine pulvere ac certamine
 vincere omnes? ΑΙΑΧ. Sane, hac quidem in par-
 te: nam generis iure ad me pertinebat tota haec
 armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo
 praestantiores detrectastis certamen, et contro-
 versiam mihi praemiorum nullam mouistis. Ve-
 rum Laërtae filius, quem ego saepe seruavi in peri-
 culo

νεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἤξίς εἶναι, καὶ ἐπιτηδείοτερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

ΑΓΑΜ. Αἰτιά τοιγαρῶν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἥ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, Φέρεσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. ΑΙΑΣ. ἔκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεύ, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης, ἡδίστα πράγματος, ὑπὲρ ἧ καὶ ἡμῶν ἑκάστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασαῖς. ΑΙΑΣ. οἶδα ἐγὼ, ἥτις με κατεδίκασεν· ἀλλ' ἐθέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γὰρ Ὀδυσσεύ
μὴ

culo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat et magis idoneum, qui possideret arma.

2. AGAM. Accusa itaque, vir fortissime, The-
tin, quae, quum oporteret haereditatem armo-
rum tibi tradere, quippe cognato, in medium ad-
lata proposuit. AIAX. Minime; sed Vlyxen, qui
contra me solus illa sibi vindicavit. AGAM. Venia
dignum, o Ajax, si homo cupiditate tactus fuerit
gloriae, gratissimae rei, cuius causa quisque no-
strum pericula subire non refugit: quin vero supe-
rauit te, idque Troianis iudiciis. AIAX. Equi-
dém scio, quatenus me condemnauerit: sed fas
non est dicere quicquam de Diis. Vlyxen enim
vero

μη' ἔχι' μισεῖν ἐκ' αὖν δυνάμην, ὦ Ἀγάμεμνον·
 ἔδ' εἰ αὐτὴ μοι Ἀθηνᾶ τέτο' ἐπιτάττοι.

vero ut non oderim impetrare a me nequeo,
 Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva praecipiat.

XXX.

Μίνως καὶ Σωσράτης.

MIN. **Ο** μὲν ληστὴς ἔτος Σώστρατος ἐς τὸν
 Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὃ δ'
 ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω· ὃ
 δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῇ, παρὰ τὸν Τιτύον ἀπο-
 ταθείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς
 τὸ ἥπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἀπιτε κατὰ τὰ-
 χος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον, καὶ τὰς μακάρων
 νήσους κατοικεῖτε, ἀνδ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ
 τὸν βίον. ΣΩΣ. ἄκυσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια
 δόξω

Minois et Sostrati.

MIN. **H**ic quidem latro Sostratus in Pyriphle-
 gethontem iniiciatur: ille sacrile-
 gus a Chimaera dilaceretur: iste tyrannus;
 Mercuri, iuxta Tityum porrectus a vulturibus
 praecordia tondeatur. At vos probi abite quan-
 tocius ad Elysium campum, Beatorumque insu-
 las incolite pro eo, quod iusta feceritis per
 vitam. SOST. Audi, Minos, si tibi iusta
 videar

δόξω λέγειν. MIN. νῦν ἀνέσω αὖθις; ἔ γὰρ ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώσρατε, πονηρὰς ὧν, καὶ τοσάυτας ἀπέκτονώς; ΣΩΣ. ἐλήλεγμαι μὲν· ἀλλ' ὄρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. MIN. καὶ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. ὅμως ἀπόκριναι μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαι σε. MIN. λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας διακρίνωμεν ἤδη.

ΣΩΣ. Ὅπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερ' αἱ ἐκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωσό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας; MIN. ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή. ΣΩΣ. οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκῶντες ἡμεῖς, ἐκεῖν' ὑπηρετοῦντες,

videar dicere. MIN. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es, Sostrate, maleficij totque homicidiorum? SOST. Sum sane convictus: considera tamen, an iuste supplicio sum adficiendus. MIN. Omnino; siquidem dare meritas poenas iustum est. SOST. Quin ergo responde mihi, Minos: nonnihil enim rogare te volo. MIN. Loquere, dum ne prolixa, ut et de aliis iudicium iam reddamus,

2. S O S T. Quaecumque egi in vita, vtrum sponte mea egi, an fatali itamine destinata mihi fuerant a Parca? MIN. A Parca videlicet. S O S T. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur nos, illi ministrantes
haec

της, ταῦτα δρῶμεν. MIN. ναι, τῇ Κλωθοῖ,
ἢ ἐκάσῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣ.
εἰ ἔν τις ἀνταγκασθεὶς ὑπ' ἄλλῃ Φονεύσειεν τι-
να, ἔδυστάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος,
εἶον δῆμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πει-
σθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τῷ Φόνου;
MIN. δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον·
ἐπεὶ ἄδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τῷτο,
ὄργανον ἐν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτῳ παρα-
σχόντι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣ. εὖγε, ὦ Μίνως,
ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ 46) τῷ παραδείγματι.
ἦν δέ

haec facimus. MIN. Prorsus, Clothoni quip-
pe, quae vnicuique nato iniunxit, quae facien-
da forent. SOST. Si quis ergo occiderit aliquem
necessitate adactus ab alio, cui contradicere non
potuerit vi compulsus, velut carnifex aut satel-
les, ille iudici morem gerens, hic tyranno,
quem reum ages caedis? MIN. Nimirum iudi-
cem aut tyrannum: nihil certe minus, quam
ipsum ensẽ; is enim administer est, utpote
instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit
caedis causam. SOST. Perbene, Minos, qui
vberius illustres et cumulatius exemplum meum.

K 3

Si

46. Ἐπιδαψιλεύῃ] Δαψιλῆς, δαψίλεια, δα-
ψιλεύειν copiam et abundantiam significant,
at talem praecipue, quae proluxa largitate
ad utilitates aliorum et commoda diflunda-
tur.

ἦν δὲ τις, ἀποσείλαντος τῷ δεσπότῃ, ἤκη αὐ-
τὸς

Si quis porro, mittente domino, ipse veniat
aurum

tur. Δαψίλεια τῇ ἐνδείᾳ saepius est con-
traria. Δαψιλεύεσθαι non tantum *adfluere*,
abundare, sed et *passive*. Pecora solent,
si in vbertate pabuli largissima versentur,
ἐνδαψιλεύσασθαι. Indidem hocce nostrum
ἐπιδαψιλεύειν potestatis originem traxit
per varios veluti riuulos diuergentis: nam
primum actiuæ formæ neutra virtus est
subiecta. Multo rarius est, vi forma me-
dia hunc in vsum veniat: itemque contra
valde infrequens, si actiua ponatur pro
munifice largiri; quod extra Grammaticos
vix reperiās. Deinde forma verbi ἐπιδα-
ψιλεύεσθαι media virtute sibi propria gau-
det, *luculentum ac copiosum siue liberaliter*
largiendo, *siue quodlibet aliud faciendo se*
præbere. Tum porro solemni more, qua-
lem verba media recipiunt, vim actiuam
adipiscitur, structuræ tamen ductu varie
disparatam; *suis ex copiis et facultatibus lar-*
giter aliquid erogare, *atque aliis tribuere*.
Hinc alio transir, cunctisque rebus, quæ
luculenter in aliorum vtilitatem præstan-
tur ac conferuntur, aptari solet. Ad hanc
rationem optime quadrat, qui genitium,
sed hoc in casu accusativo parem, adiunxit
Xenophoni. K. Π. II. p. 29. ἡμῖν δὲ πάντως,
εἶπεν, ἐν τοῖσδε τοῖς Φίλοις τέττε τῷ ὀλί-
γῃ ἀξίῃ γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ· vbi præ
libera-

τὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰσέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραπτέον; MIN. τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατ'· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

ΣΩΣ. Οὐκ ἔν ὀρεῶς, πῶς ἄδικα ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθῶ προσέταττε,

aurum argentumue apportans, vtri gratiae habendae, beneficiumque acceptum erit ferendum? MIN. Mitteri, Sostrate; quippe minister tantum erat, qui portauit.

3. SOST. Non tu iam vides, quam iniusta facias, qui nos ad supplicium condemnes ministros eorum, quae Clorho imperabat,

K 4

illos

liberaliter et copiose fundes eum usurpasse, bene notat Budaeus, atque adeo tantumdem esse, ac si diceret, praelarge nobis ridendi materiam praebebis. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praesertim recentioribus, familiaris, satis constat: verum rarius occurrit, quem noster usurpat, additus huic verbo casus tertius. Ex his intelligi satis potest, siue sententiam Luciani, seu phrasin spectes, parum omnino interesse, vtrum accipias, Bene vero factum, Minos, quod exemplo producto largius aliquid adcumules atque admetiaris; an, quod in exemplo proposito uberius illustrando impensius etiam, atque ipse fecerim, verferis. Hemst.

ἔταπτε, καὶ τὰς τιμῶν τὰς διακονησαμένους
 ἄλλοτρίοις ἀγαθοῖς; ἔ γάρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχου-
 τις ἄν, ὥς ἀντιλέγειν δυνατόν ἦν τοῖς μετὰ
 πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. ΜΙΝ. ὦ
 Σώσρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα ἔ κατὰ λό-
 γον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἄλλα
 σὺ τᾷτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι ἔ
 λησῆς μόνον, ἄλλὰ καὶ σοφισῆς τις εἶναι δοκεῖς.
 ἀπόλυσον αὐτόν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολα-
 ζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐρωτᾷν
 τὰ ὁμοῖα διδάξῃς.

illos contra praemiis et honore adicias, qui ad-
 ministrantur aliena bona? illud enim uero dice-
 re quis nequeat, resisti potuisse rebus, quae
 summa cum necessitate imperabantur. ΜΙΝ.
 Solstrate, multa videas alia non ex ratione fieri,
 si rem accurate explores. Verum tu quidem
 eum propositae quaestionis fructum feres, ut
 non latro solum, sed et sophista videare. Sol-
 ve illum, Mercuri; poenaeque liber esto. At
 caue, ne alios quoque mortuos similes interro-
 gatiunculas proponere doceas.

Μένιππος ἢ Νεκυομαντεία.

Μένιππος καὶ Φιλωνίδης.

MEN. Ω χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἐξίας
ἐμῆς.

Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς Φάος μελών.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος ἔτός ἐστιν ὁ κύων; ἄμε-
νουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίπ-
πους ὅλους. τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλό-
κοτον τῷ σχήματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεον-
τῇ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Με-
νιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολὺν γὰρ χρό-
νον εἰ πέφηνας ἐν τῇ πόλει.

MEN.

Menippus, siue, Oraculum Mortuorum
consultum.

Menippus et Philonides.

MEN. Salve domus, aedisque vestibulum
meae: ut te lubens adspexi luci red-
ditus. PHIL. Nonne hic Menippus est ille
canis? non hercle alius, nisi hallucinor: plane
Menippus ipse est. Quid autem ipsi vult inso-
lens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quip-
pe adeundum est ad illum. Salve Menippe:
et unde tu nobis aduenisti? iam enim multo
abhinc tempore non visus es in urbe.

MEN. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότῃ πύλας
Λιπῶν, ἵν' αἶδης χωρεῖς ὥκισαί θῆῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμῶς ἀ-
ποθανόν· καὶ τ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἐτ' ἐμπνευ αἶδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παρα-
δόξῃ τυχύτῃ ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τ᾽ ἐνὶ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λέγε
ἔτι πῶς ἀπλῶς καταβάς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων I).

τίς

MEN. Venio mortuorum recessu, caliginisque
infernae portis relictis, ubi Orcus procul a Diis
sedem nactus est. PHIL. Hercules tuam fidem:
nobis ignaris mortem Menippus obierat; tum-
que denuo rediit in vitam? MEN. Non: sed
etiam me spirantem inferna regio recepit. PHIL.
At quae causa tibi fuit novae et fidem superantis
huius peregrinationis? MEN. Iuventus me
impulit, atque audacia magis quam prudens
mentis consilium. PHIL. Desine, vir bone,
tragicos numeros recitare, et dic ita simpliciter
pedestri sermone, ubi descenderis a iambis,
quis

I. Καταβάς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων] Recte iubet
καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἱαμβείων, quem sub-
limiore velut iamborum curru vectum de-
scendere vult ad orationem pedestrem, at-
que

τίς ἡ σολή; τί σοι τῆς-κάτω πορείας ἐδέησεν;
ἄλλως γὰρ ἂν ἠδεῖά τις, ἔξ' ἑσπέραιος ἢ ἐδός.

MEN. ὦ Φιλότης, χρεῖώ με κατήγαγεν
εἰς αἶδαο,

Ψυχῇ χρησόμενον Θεβαῖε Τειρεσίαιο.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἢ 2) παραπαίεις· ἔ γάρ ἄν
ἔτως ἐμμέτρως ἐρράψῳδεις πρὸς ἄνδρας Φίλους.

MEN. μὴ θαυμάσης, ὦ ἐταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐ-
ριπί-

quis ille fit ornatus? quid tibi itinere ad infe-
ros suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin
haud iucunda, neque expetenda via. MEN.
Amicorum suauissime, negotium me necessa-
rium deduxit ad Orci domos, umbram ut con-
sulerem Thebani Tiresiae. PHIL. At tu
plane deliras: aliter enim non ita modula-
tos versus occentares hominibus amicis. MEN.
Ne mirere, mi sodalis: nuper enim Euripi-
dem

que adeo tanquam pedibus incedentem fa-
miliari more colloqui: versus autem quali
vehiculum aliquod orationis spectari obser-
uauimus ad p. 39. sq. Tom. I. Hemst.

2. 'Αλλ' ἢ] Hoc accentu, qui plerarumque
est Edd. seruat, sensus erit oratione dire-
cta, *At tu profecto deliras*: verum si cum
Iuntina circumflectas ἀλλ' ἢ, interrogatio-
nem dabit, *Heus tu, num deliras?* Hemst.

ριπίδῃ καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, ἔκ οἱδ' ὅπως
ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ
μέτρα ἐπὶ τὸ σῶμα ἔρχεται.

Ἄτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ
τί ποιῶσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὸν οὐδέν,
ἀλλ' οἷα καὶ πρό τῆς, ἀρπάζουσιν, ἐπιιορῶσι, το-
κογλυφῶσιν, ὀβολοσατῶσιν. ΜΕΝ. Ἀθλοῖοι,
καὶ κακοδαίμονες· ἔ γάρ ἴσασιν οἷα ἔναγχος κε-
κῦρωται παρὰ τοῖς κἄτω, καὶ οἷα κεχειροτό-
νηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλεσίων, ἀ,
μὰ τὸν Κέρβερον, εἰδεμία μηχανὴ τῆς διαφυγεῖν
αὐτῆς. ΦΙΛ. Τί Φῆς; ὅςδεσκαί τι νεώτερον
τοῖς κἄτω περὶ τῶν ἐνθάδε; ΜΕΝ. Νῆ Δία
καὶ

dem et Homerum quum conuenerim, nescio
quō pacto repletus sum versibus, et sponte sua
mihi numeri in os veniunt

2. Verum dic mihi, ut se res in terris ha-
beant, et quid faciant in vrbe? PHIL. Nihil
quidem noui, sed perinde atque antehac rapiunt,
peierant, fordide foenerantur, vsuras exten-
dunt. MEN. Miseros atque infelices: ignorant
enim, qualia nuper admodum sancita sint apud
inferos, et qualia sint perlata cunctis suffragiis sci-
ta aduersus diuites, quae sane per Cerberum nul-
lis machinis effugere licebit. PHIL. Quid ais?
nouumne aliquod factum est ab inferis decretum
de superis, qui hic sunt. MEN Per Iouem
sane

καὶ πολλά. ἀλλ' εἰ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς
ἅπαντας, ἐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ
καὶ τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τῷ
Ῥαδαμάνθου. ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε,
πρὸς τῷ Διὶ, μὴ Φθονήσης 3) τῶν λόγων Φί-
λῳ ἀνδρὶ. πρὸς γὰρ εἰδότες σιωπᾶν ἐρεῖς· τὰτ'
ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν
μὲν ἐπιτάττεις τ' ἐπίταγμα, καὶ εἰ πάντα ἀσφα-
λές· πλὴν ἄλλὰ σέ γε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε
δὴ τὰς πλασίας τέτας, καὶ πολυχρημάτους,
καὶ τὸ χρυσίον κατὰ κλειςον, ὥσπερ τὴν Δανάην,
Φυλάττοντας. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἶπης, ὦ γὰρ εἰ,

τὰ

sane multa: verum fas non est illa efferre ad
omnes, neque arcana euulgare, ne quis etiam
nobis dicam scribat impietatis apud Rhadaman-
tum. PHIL. Ne tu, Menippe, per Iouem
villo pacto inuideas hosce sermones homini ami-
co: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; praeter-
eaque ad initiatum. MEN. Difficile quidem
mandas mandatum: neque usque quaque tu-
tum: attamen tui gratia audendum est. Vi-
sum igitur est diuites illos, ac pecuniosos,
qui aurum occlusum, tanquam Danaën,
seruant. PHIL. Ne prius dixeris, o bone,

quae

3. Μὴ Φθονήσης] Saepe de sermone liben-
ter atque amice communicando solet poni:
Dio Chrys. p. 558. D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἰπέ
καὶ μὴ Φθονήσης. *Hemst.*

τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἂ μάλιν
 ἂν ἠδέως ἀνέσταιμι σε, ἥτις αἰτία σοι τῆς κα-
 θόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών;
 εἶθ' ἐξῆς ἄτε εἶδες, ἄτε ἤκασας παρ' αὐτοῖς.
 εἰκὸς γὰρ δὴ Φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν
 ἀξίων θεᾶς ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

MEN. Ὑπεργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ
 ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποτε Φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο;
 καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν,
 καὶ ὅθεν ὠρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ
 γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκῶν Ὀμήρου καὶ
 Ἑσιόδου πολέμου, καὶ σάσεις διηγεμένων ἔμ-
 νον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν,
 ἔτι

quae decreta sunt, quam ista fueris persecutus,
 quae libentissime audiuerim ex te; quae causa
 tibi descensus constiterit, quisque fuerit itine-
 ris dux? tum deinde quae visu, quaeque audi-
 tu acceperis apud eos: quippe credibile est te
 hominem elegantem nihil eorum, quae videri
 audiriue merebantur, praetermisisse.

3. MEN. Haec etiam opera tibi nauanda est:
 quid enim aliquis faciat, quando blande vir
 amicus cogit? Iamque primum tibi enarrabo
 consilium meum, et vnde impetum descenden-
 di ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in
 pueris eram, audiebamque Homerum et Hesio-
 dum bella et factiones narrantes non solum
 semideorum, sed ipsorum etiam Deorum,
 praeter-

ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγάμην εἶναι καλὰ, καὶ ἐπαρξέμενος ἐκινῆμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἡρξάμην, πάλιν αὖ ἐν ταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τὰναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μὴτε μοιχεύειν, μὴτε ζασιάζειν, μὴτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ ἔνκαθεισκήκειν ἀμφιβολίᾳ, ἔκ εἰδώς ὅ, τι χρῆσαιμην ἑμαυτῷ ἔτε γὰρ τὰς θεὰς ἂν ποτε ἡγάμην μοιχεύσαι καὶ ζασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τέτων ἐγίνωσκον· ἔτ' ἂν τὰς νομοθέτας τὰναντία τέτοις παραινεῖν, εἰ μὴ λυσitteλεῖν ὑπελάμβανον.

Ἐπεὶ

praetereaue eorum adulteria, vim, raptus, iudicia, parentum expulsionones, fratrum nuptias, cuncta illa ducebam esse honesta, nec mediocriter ad ea commouebar. Vbi vero virilem aetatem ingredi coepi, e contrario tum leges audiebam, quae pugnancia poetarum praeceptis iubebant, non moechari, neque seditiones excitare, nec rapere. In magna igitur versabar haesitatione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos vnquam arbitrabar moecharios fuisse, mutisue seditionibus collisos, nisi has res honestas esse indicassent; nec rursus legislatores his contraria praecipere, nisi ea conducere putassent.

4. Quo-

Ἐπεὶ δὲ διηπόρην, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ
 τὰς καλεσμένας τάτας φιλοσόφας, ἐγχειρίσαι
 τε ἑμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαι μοι
 ὅ, τι βέλονται, καὶ τινα ἔδὸν ἀπλὴν καὶ βε-
 βραίην ὑποδείξαι τῇ βίᾳ. ταῦτα μὲν δὴ Φρο-
 νῶν προσήειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς
 αὐτό Φασι τὸ πῦρ ἐκ τῆ καπνῆ βιαζόμενος.
 παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μάλιστα εὕρισκον ἐπισκοπῶν
 τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίην πλείονα· ὥς μοι
 τάχιστα χρυσὴν ἀπέδειξαν ἔτσι τὸν τῶν ιδιωτῶν
 βίον. ἀμέλει δ' μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι,
 καὶ μόνον τῆτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τῆτο γὰρ
 εἶναι τὸ εὐδαιμον. ὁ δὲ τις ἔμπαιιν, πονεῖν
 τὰ

4. Quoniam itaque incertus haerebam, vi-
 sum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philo-
 sophos accederem, meque ipsum traderem, ac
 rogarem, me quo vellent modo vterentur, et
 viam aliquam vitae simplicem ac tutam mihi
 praemonstrarent: hoc animo adibam eos, mi-
 nime prospiciens fore, ut in ipsum, quod aiunt,
 ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hos-
 ce maxime inueniebam, re considerata, insci-
 tiae dubitationisque plus; adeo ut cito, aurum
 esse persuaderent idiotarum vitam. Ecce enim
 hic eorum praecipiebat omnino voluptati indul-
 gere, idque solum omni modo persequi; nam
 ea in re sitam esse felicitatem: ille contra, in
 labore

τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα κατα-
ναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶ-
σι δυσαρעζῶντα, καὶ λοιδορέμενον, συνεχές ἐπὶ
φαιφωδῶν τὰ πάνδημα ἐκείνα τῷ Ἡσιόδῳ περὶ
τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν ἐπὶ
τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημά-
των παρεκλεύετο, καὶ ἀδιάφορον εἶσθαι τὴν
κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δὲ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶ-
ναι καὶ τὸν πλεῖτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. περὶ
μὲν γὰρ τῷ κόσμῳ τί χρὴ καὶ λέγειν; ὥς γε
ιδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ μενᾶ,
καὶ τριῆτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀσημέραι παρ'
αὐτῶν ἀκίων ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν
ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων
ἐκ-

labore perpetuo versari, corpusque contunderet
sordidum et squalentem, cunctis offensum et
conuicia ingerentem, dum continuo insculcat illa
peruulgata Hesiodi de virtute carmina, sudorem-
que, et in summum verticem adscensum: alius
despicere opes adhortabatur, et indifferentem
putare possessionem earum: at alius iterum
in bonis etiam esse diuitias decernebat: nam
de mundo quid attinet dicere? Siquidem ide-
as, incorporea, indiuidua, spatia vacua ta-
lemque turbam vocabulorum quotidie ab iis
dum audiebam, nausea mihi oriebatur. At
omnium illud absurdissimum, quod de rebus
plane contrariis, quum unusquisque eorum
L dice-

ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανὰς λόγους ἐπορίζετο, ὥς μὴτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μὴτε τῷ ψυχρὸν ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδὼτα σαφῶς, ὡς ἂν ποτε θερμὸν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς ἂν ἔπασχον τοῖς νυῤῥαξι τέτοκ ὁμοίον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἐμπάλιν.

Ἔτι δὲ πολλῷ τᾶτο ἐκείνων ἀτοπώτερον· τὰς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὗρισκον ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, εἰρων ἀπρίξ· ὄχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τούτων

diceret, valde praestantes probabilesque rationes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem affirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue nunquam rem eandem et calidam esse et frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus; nunc ut adnuerem, mox vice versa renuerem.

5. Praeterea vero longe hoc istis erat absurdus: nam illos ipsos inueniebam obseruando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae vitae rationem instituere: eos itaque qui contemnere praecipunt opes, animaduvertebam illum in modum iis adhaerere, ut inde diuelli non

τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύον-
τας, καὶ πάντα ἕνεκα τάτων ὑπομένοντας 4).
τάς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα
πάντα ἐπιτηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἁ-
παντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ
προσηρημένους.

Σφωλεῖς ἔν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μάλ-
λον ἐδυσχεραῖνον, ἡρόμα παραμυθόμενος ἑμαυ-
τὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφό-
δρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων 5), ἀνόητός τε
εἰμι,

non possent, de usuris litigare, pacta mercede
docere, nihil non pecuniae causa perpeti: illos
porro, qui gloriam abiiciendam putent, gloriae
causa cuncta suscipere; voluptatem denique pae-
ne omnes criminantes, at priuatim huic soli ad-
fixos.

6. Frustratus igitur hac spe magis etiam mo-
leste ferebam, sensim tamen me consolans,
quod cum multis, iisque sapientibus et val-
de ob prudentiam celebratis demens sim, et

L 2

veri

4. Πάντα ἕνεκα τάτων ὑπομένοντας] Est
quasi formula quaedam loquendi solemnis,
in malam partem potissimum accipienda de
iis, qui nihil habent pensi, modo prauis
artibus libidinem explere possint. Hemst.

5. Ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων] Haec profert
Thomas Mag. in Διαβόητος, quum docuif-
set διαβόητον, et διαβεβοῦσθαι plurimum
in

εἰμι, καὶ τὰληθές ἐτι ἀγνοῶν περιέρχομαι.
καί μοι ποτέ διαγρυπνῶντι τέτων ἕνεκα εὐόξεν
ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναι τινος τῶν μά-
γων, τῶν Ζωροάστρε μαθητῶν καὶ διαδόχων·
ἦρχον δ' αὐτὰς ἐπὶ δαίς τε καὶ τελεταῖς τισιν
ἀνοίγειν τε τῇ ᾗδε τὰς πύλας, καὶ κατὰγειν,
ὅν ἂν βέλονται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐθις
ἀναπέμπειν. ἄριστον ἔν' ἡγάμην εἶναι παρὰ τι-
νος τέτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλ-
θόντα παρὰ Τυρεσίην τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν
παρ' αὐτῷ, ὅτε μάντεως καὶ σοφῆς, τίς ἐστιν
ὁ ἄρι-

veri haecenus ignarus circumuager. Iam mihi
insomnem aliquando noctem horum causa du-
centi visum fuit Babylonem profectum implora-
re auxilium cuiusdam magorum Zoroastris disci-
pulorum et successorum: fama autem cognoue-
ram eos incantationibus et sacris quibusdam
aperire Orci fores, et demittere, quem ve-
lint, tuto, iterumque rursus reducere. Opti-
mum igitur factu ducebam, ab eorum ali-
quo comparata mihi descendendi copia, adi-
re ad Tiresiam Boeotum, ab eoque disce-
re, quippe vate et sapiente, quae sit opti-
ma

in deteriore partem usurpari, tamen mo-
nens μετὰ προσθήκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλάτ-
τειν. Nihil exploratius est, quam veterum
more in utramque partem dici. Hemst.

ὁ ἄριστος βίας, καὶ ὃν ἂν τις ἔλοιτο εὖ Φρονῶν.
καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχως ἔτεινον εὐ-
φύ Βαβυλῶνος. ἔλθων δὲ συγγίνομαί τινι τῶν
Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θρασυπέσιω τὴν τέχ-
νην, πολλοῦ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα
σεμνὸν καθεμμένῳ· τένομα δὲ ἦν αὐτοῦ Μιθρο-
βαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθιστεύσας, μό-
λις ἔτυχον παρ' αὐτῷ ἐφ' ὅτῳ βέλοισι μισθῷ
καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ.

Παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας
ἐννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος,
ἔλουε, κατὰ γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν,
πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν
ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ
γὰρ

ma vita, quamque sibi quis deligat bene pru-
dens. Atque adeo repente exiliens quam po-
teram celerrime tendebam recta Babylonem:
ibi conuenio quendam Chaldaeorum virum sa-
pientem, et arte diuinum, qui canus erat co-
ma, barbamque plane venerabilem promittebat,
nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus
obtestatus vix exorauī, vt, qua vellent, merce-
de se mihi ducem praeberet viae.

7. Tum me adsumtum ille vir primum dies
nouem et viginti, a luna noua initio facto, la-
vabat deducens ad Euphratem summo mane, et
ad orientem solem carmen aliquod longum effa-
tus, quod equidem non admodum exaudivam:

γὰρ οἱ Φαῦλοι τῶν ἐν ταῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπί-
 τροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθόγγετο· πλὴν ἀλλ'
 εἴηκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ
 γὰρ τὴν ἐπωδὴν τρεῖς ἄν μὲ πρὸς τὸ πρόσωπον
 ἀποπτύσας, ἐπανήει πάλιν 6), οὐδένα τῶν
 ἀπαντῶντων προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν
 τὰ

ut enim mali, qui sunt in ludis, praecones, vo-
 lubile quiddam et inconditum proferebat; nisi
 quod videretur genios aliquos invocare. At post
 incantationem, quum ter in faciem meam
 inspuisset; redibam rursus neminem obui-
 rum intuens. Cibus autem nobis arboreae
 nucēs:

6. Ἐπανήει πάλιν] Vix dubito, quin litera
 sit erasa, scriptumque fuerit ab auctore
 ἐπανήειν· cur enim hoc de Mithrobarzane
 solo, non de Menippo, cuius in gratiam
 omnis hic apparatus magicus fuerat insti-
 tutus, potius dicatur, nulla reddi potest
 causa probabilis: pertinebat enim ad sacri
 rationem, ut quum magus fascino depel-
 lendo ter in Menippi faciem exspuisset, ipse
 demisso vultu, neminem obuium intuens,
 domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς
 τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα. Or-
 tum ab imperito lectore vel librario vitium,
 qui ad praecedens ἀποπτύσας, quod ab-
 solute poni pro ἀποπτύσαντες, vel ἐπειδὴ
 ἀπέπτυσσε, non perspexerat, sequentis ver-
 bi personam accommodavit. Hemst.

τὰ ἀκρόθαια, ποτὲν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον
καὶ τὸ τῆς Χοάσπης ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριας
ἐπὶ τῆς πύλας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς προδια-
τήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα
ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ με, καὶ ἀπέμα-
ξε, καὶ περιήγνισε δαδί, καὶ σκίλλη, καὶ ἄλλοις
πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην ὑποτον-
θορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ πε-
ριελθὼν 7), ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν Φαν-
τασμάτων, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον,
ἀναποδίζοντα· καὶ τοιοῦτόν ἀμφὶ πλῆν εἶχομεν
Αὐτὸς

nuces: potus fac, mulsum et Choaspis aquaz
lectus sub diuo in herba. Postquam vero satis
erat praeparationis, circa mediam noctem ad
Tigrin fluvium deductum lustravit me, deterfit-
que, et circumtulit teda, scilla, aliisque pluri-
bus; simul et istam incantationem submurm-
rans: deinde me totum quum arte magica incan-
tasset, et circumiisset, ne laederer a spectris, redu-
cit me domum, vt eram, retrocedentem: tum
porro nauigationi parandae intenti eramus.

L 4

8. Ipse

7. Περιελθὼν] Vt ab incurfu malorum ge-
niorum prorsus lustratum defenderent, vi-
timus erat sacri magici circuitus, ad quem
significandum περιέχεσθαι solet adhiberi.
Hinc περιάγειν et περιεσγχεῖν circumferre
quasi propria lustrationibus verba. Hemst.

Αὐτὸς μὲν ἔν μαγικὴν τιν' ἔδν φορὴν, τὰ
πολλὰ εἰκνύων τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τέτοιαι φέ-
ρων ἐνεσκεύασε τῷ πύλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ
προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ παρεκελεύσατο, ἣν τις
ἔρηται με τᾶνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν,
Ἡρακλέα δέ, ἢ Ὀδυσσεά, ἢ Ὀρφέα. ΦΙΛ.
ὥς δὴ τί τᾶτο, ὦ Μένιππε; ἔ γάρ συνήμι τὴν
αὐτίαν ἄτε τῷ σχήματος, ἄτε τῶν ὀνομάτων.
ΜΕΝ. καὶ μὴν πρόδηλόν γε τᾶτο, καὶ ἔ παν-
τελῶς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ ἔτοι πρὸ ἡμῶν ζῶν-
τες ἐς ἄδ' ἀκαταλύθ' εσαν, ἤγεθ' οὐ, εἰ με ἀπει-
κάσειν αὐτοῖς, ῥαδίως ἂν τὴν τῷ Αἰακῷ Φρε-
ρὸν διαλαθεῖν, καὶ ἀκαλύτως παρελθεῖν, ἄτε
συνηθέ-

8. Ipse quidem magicam quandam induebat
stolam, perfimilem Medicae: me vero istis
omnino instruxit, pileo, leonina pelle, itidem-
que lyra: praecepitque, si quis roget me no-
men, Menippum ut ne dicerem, sed Hercu-
lem, aut Vlyxem, aut Orpheum. P H I L.
Quorsum illud, Menippe? neque enim in-
telligo causam vel habitus, vel nominum. MEN.
Atqui perspicuum illud quidem est, nec pror-
sus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos
vivi ad inferos descenderunt, existimabat, si me
illis adsimilasset, fore ut facile custodiam Aea-
ci fallerem, et sine impedimento transirem, ut-
pote

συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον
ὑπὸ τῇ σχήματος.

Ἦδη δ' ἐν ὑπέφαιναν ἡμέραι· καὶ κατελθόν-
τες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγγιγνόμε-
θα· παρσκευάσο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ
ἱερεῖα, καὶ μελίσκωτα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν
τελετὴν χρήσιμα. ἐμβολόμενοι ἐν ἅπαντα τὰ
παρσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ Βαίνομεν
ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ
μέχρι μάντινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ 8)
εἶτα

pote consuetior, tragiceque plane commenda-
tus ab ipso habitu.

9. Iam igitur illucescebat dies, quum descen-
dentes ad fluvium soluendo nauigio operam daba-
mus: comparata enim ipsi fuerant et scapha, et
victimae, et mulsu, et quaecumque alia ad sacri-
rationem conducebant. Ergo impositis in nauim,
quae fuerant parata, cunctis, sic demum et ipsi in-
gredimur tristes, largasque lacrimas effundentes.
Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine:

L 5

post

8. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ] Qui se-
cundo flumine deferebantur, eos recte di-
xit Scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ πο-
ταμῷ, neque ad loquendi formulam infra
Babylonem fuerit iste lacus, an supra,
quicquam refert, modo Euphratis in palu-
des distracti riuius aliquis eo permearit.
Hemst.

εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν εἰς τὸ ἔλος, καὶ τὴν λίμνην, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνήμεθα εἰς σιχωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· εἰς δ' ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ἐρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάζομεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσομεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τούτῳ δ᾿αδαικισμένην ἔχων ἐκ ἑτ' ἡρεμαίᾳ τῇ Φωνῇ, παμμέγεδρες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμᾶ πάντας ἐπεβοᾷτο, καὶ Ποινάς, καὶ Ἑρινύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ ἑπαινήν Περσεφόνειαν, παραμιγνύς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ἰνόματα, καὶ πολυσύλλαβα.

Εὐθύς

post inuecti sumus in paludem et lacum, in quem Euphrates immergitur: eo traiecto devenimus in locum desertum, sylvestrem et sole carentem: quo ubi escesum est (viam autem praeibat Mithrobarzanes) foveam effodimus, oves mactauimus, et sanguinem circa scrobem adpersum libauimus. Magus interea redam ardentem tenens non iam sedata voce, sed quam poterat maxima exclamans, daemones simul omnes inuocabat, Poenas et Furias, et nocturnam Hecaten, et tremendam Proserpinam admixtis etiam barbaris quibusdam ignotisque nominibus, et multarum syllabarum.

10. Sta.

Εὐθύς ἔν' πάντα ἐκείνα ἔσαλεύετο, καὶ ὑπὸ
τῆς ἐπωδῆς τᾶδα Φος ἀνερρύγνυτο, καὶ ἡ ὕλα-
κὴ τῷ Κερβέρῳ πύρρῳθεν ἠκέετο, καὶ τὸ πρᾶγ-
μα ὑπερκάτη Φες ἦν, καὶ σκυθρωπόν. "Εδδαι-
σαν δ' ὑπ' ἡνέθρεν ἀναξ ἐνέρων Ἀΐδωνεύς. κατε-
φαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλείστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ
ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τῷ Πλάτωνος τὰ βασί-
λεια. κατελθόντες δ' ὁμῶς διὰ τῷ χάσματος
τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὗρομεν τεθνεῶτα μικρῷ
δεῖν ὑπὸ τῷ δέξας· ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέν-
τοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μιν κρέσαντος
τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῷ μέλους.
ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρῷ μὲν
ἔδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλήρες τὸ πορθ-
μεῖον,

10. Statim igitur omnia ibi quassabantur, po-
tentique carmine solum fissum discedebat, la-
tratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res
valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse
pertimuit in inferna regione rex manium Plu-
to: apparebant enim iam pleraque, lacus,
Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos ta-
men ubi descenderamus per hiatum, Rhada-
manthum inuenimus mortuum propemodum
prae metu; Cerberus autem latrauit ille qui-
dem, ac nonnihil se commouit, verum me
cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu.
Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit,
ut non traiceremur: iam enim onusta portu-
toris

μεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σπῆλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ τίνος πολέμου παρόντες. ὅμως ὃ ἦν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντὴν, οἰηθεὶς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διεπάρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβάσαι διεσημαίνει τὴν ἀτραπὸν.

Ἐπεὶ δὲ ἤμην ἐν τῷ σκότῳ, προήει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰπόμεν δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτῷ, ἕως πρὸς λαιμῶνα μέγιστον ἀΦικνήμεθα, τῷ ἀσφοδελῷ κατὰφυτον. ἐνθα δὴ περιεπέτοντό ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἰσκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα

toris erat cymba, eiulatuque plena; quippe faucii omnes in ea nauigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo aduenisse. Verumtamen optimus Charon ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse recepit me, lubensque transuexit, atque etiam egressis demonstrauit semitam.

11. Quum autem eramus in caligine, praeibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhaerens, donec ad pratum ingens peruenimus asphodelo consitum: ibi tum circumuolitabant nos stridulae mortuorum umbrae. Sensim autem progressi accessi.

θα πρὸς τὸ τῷ Μίνῳ δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ
ὁ μὲν ἐπὶ θρόνῳ τινὸς ὑψηλῷ καθήμενος· παρῆν
ἐγκείμεσαν δὲ αὐτῷ Ποιναί, καὶ ἀλάστορες, καὶ
Ἑριννύες. ἑτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τι-
νες ἐφεξῆς ἀλύττει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο
δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοβοσκοί, καὶ τελῶναι,
καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὁ-
μίλος τῶν πάντα κυκλῶντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς
δὲ οἱ τε πλέσιοι, καὶ τοκογλύφοι 9) προσή-
σαν,

accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in
folio quodam sublimi sedebat: adstabant autem
ipsi Poenae, scelerum vindices generis, et Furiae.
Ab alia vero parte adducebantur ordine multi sa-
ne longa catena vincti, qui dicerentur esse ad-
ulteri, lenones, publicani, adulescentes, sy-
cophantae, talisque turba hominum cuncta
permiscentium in vita. Seorsim porro divi-
tes sordidique foeneratores accedebant pallidi,
ventre

9. Τοκογλύφοι] Vt supra *Noster* c. 2. iunxit
ὀβολοσατεῖν et τοκογλυφεῖν, sic ὀβολοσα-
την et τοκογλύφον *Philo Iud.* p. 454. C.
Genus hominum Athenis et ubique inui-
sum: haec bina vocabula vulgo in peiorem
partem accipiuntur, quam δανεισῆς· vtra-
que vetustatem vsus ipsa compositione pro-
dunt, quippe ab eo vsque tempore dedu-
cta, quo pendere solebant pecuniam, et li-
teras in tabulis sculper. *Hemst.*

παν, ὠχροί, καὶ προγάσσορες, καὶ ποδαγροί,
κλοιὸν ἑκάστος αὐτῶν, καὶ κόρακα 10) διτάλαν-

τον

ventre proiecto, podagra capti, boiam singuli
canemque, qui bina talenta pendat, imposi-
tum

10. Κόρακα] Mihi quidem vox adeo videtur
insolens hoc loco, ut parum absit, quin vi-
tio contaminatam putem. Satis constar, κέ-
ρακος coruique nomen ad non vnum ma-
chinarum instrumentorumque genus esse
traductum, ob aduncam figuram, qua ro-
stra cornuorum imitantur, et ad comprehen-
dendum tenendumque valent: ita saepe
apud veteres Mechanicos. Marculus etiam
ianuae, qui *Homero* κορώνη, posterioribus
ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον, κέρκος τῆς θύρας,
vocatur a Graecis κόραξ et κορακίον. In
his similibusque aliis nihil est, quod cum
κλοιῶ commodè iungatur, et ad vincien-
dos reos pertineat. Ad vncos si quis con-
fugerit nocentibus impactos, fatebor equi-
dem, haec non sine quadam veri specie
posse proferri, modo compertum foret,
Graecos scriptores vnquam illum in modum
κόρακας vsurpasse: omitto iam huic expli-
cationi loquendi formam ἐπιεικίμηνος κόρα-
κα vehementer repugnare. Ergo circum-
spicienti, an quid in locum τῆς κέρακος
apte reponi posset, primum offerebatur
χοῖνιξ, quae *Hesychio* πέδιον, et, Χοῖνις,
αἱ βαδεῖαι πέδιλα, quas utrasque copulauit
Ari-

τον ἐπικείμενος. ἐφραῶτες ἂν ἡμεῖς ἐωρῶμεν
τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἡκόμεν τῶν ἀπολογα-
μένων. κατηγόρων δὲ αὐτῶν καινοὶ τινες καὶ
παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες ἔστοι, πρὸς
Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τῷτο εἰπεῖν. ΜΕΝ.
οἶσθ' ἅπερ ταυτασί τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτε-
λεμέ-

tum ferentes. Nos igitur prope stantes videba-
mus; quae fierent, audiebamusque causam suam
agentes, dum accusarent eos noui quidam at-
que inopinati oratores. P H I L. Quinam hi,
quaeso per Iouem? illud enim quoque ne di-
cere refugias. M E N. Nostin illas ad so-
lem

Aristoph. in *Plut.* v. 276. Sed deinde, quan-
doquidem *χρίνικες* tum plurali numero ple-
rumque soleant esse ferri, tum pedibus im-
plicandis comparatae, minus quadrare vide-
rentur verbo *προσῆσαν*, ad *σχύλακα* de-
latus sum huic, ut opinor, loco appositissi-
mum. Quomodo Latini *canem* et *catulum*,
ita *σχύλακα* Graeci vinculum ferreum ap-
pellant ceruici circumdatum: *δεσμὸν σιδη-
ρῶν* exponit *Polk.* X, 167. prolaris Platonis
comici verbis: ibidem praecedunt *κλώες*,
κλοιὸς et *άλυσις*. Iam si legeris in *Lucia-
no*, *κλοιὸν ἑκαστος αὐτῶν, καὶ σχύλακα*,
vel, ἡ *σχύλακα διτάλαντον ἐπικείμενος*, et
perquam levis erit mutatio, et nihil am-
plius restabit, quod ullam in partem offen-
dat. *Hemst.*

λαμμένους σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πάν-
 μὲν ἔν. ΜΕΝ. αὐταὶ τοίνυν, ἐπειδὴν ἀπο-
 θάνωμεν, κατηγορεῖσσι τε καὶ καταμαρτυρεῖσι,
 καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν
 βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκῶ-
 σιν, ἅτε αἰεὶ συνῆσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμε-
 ναι τῶν σωμάτων.

Ὁ δ' ἔν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμ-
 πεν ἕκαστον εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον, δίκην
 ὑφείκοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. καὶ
 μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο, τῶν ἐπὶ πλετοῖς τε
 καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μενοναχί καὶ
 προσκυνεῖσθαι περιμενόντων, τὴν τε ὀλιγοχρά-
 νιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυ-
 σαττό-

lem proiectas a corporibus umbras? P H I L.
 Vtique. M E N. Hae igitur ipsae, postquam
 mortui sumus, accusant, testimonium aduersus
 nos dicunt, et arguunt, quae a nobis per vi-
 tam sunt acta; et valde videntur earum quae-
 dam esse fide dignae, quippe quae semper ad-
 sint, neque vnquam absistant a corporibus.

12. Minos ergo cum cura singulos explo-
 rans ablegat ad impiorum sedes poenas subi-
 tuos meritis pro facinoribus patris. Maxi-
 me vero acerbius eos tractabat, qui ob diui-
 tias et imperia fuerant inflati, et tantum
 non adorari se postulabant, ostentationem eo-
 rum breuissimi temporis inanem, et factum
 dete-

σαττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμμένητο θνητοὶ τὰ ὄντες αὐτοί, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχημένοι. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκείνων πάντα, πλέττες λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναθείας, γυμνοὶ, κάτω νενευκότες παρείσθηκισαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεριπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥς ἐγωγε ταῦτ' ὄρων ὑπερέχαιρον, καὶ εἰ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσίων ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπεμίνηττον οἶος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίον ἐφύσα τότε, ἥνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλῶνων παρείσθηκισαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠθούμενοί τε, καὶ ἀποκλείεμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀνατείλας II)

αὐτοῖς

detestatus; itidemque quod non meminissent, se mortales esse, ac bona mortalia sortitos. Hi autem, exutis splendidis istis omnibus, diuitiis inquam, genere et imperiis, nudi demisso in terram vultu adstabant, quasi somnium aliquod secum retrahentes, quam apud nos habuissent, felicitatem. Quare ego ista quum viderem, impense gaudebam, et, si quem agnoscerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuisset in vita, et quantos spiritus tunc gessisset, quum multi mane vestibulis adstabant egressum eius expectantes, impulsu exclusique a vernulis: hicce vero vix tandem exortus

II. Ἀνατείλας] Quasi Sol, quo nomine reges suos parasiti atque adulatōres appellabant. H.

M

αὐτοῖς πορφύρεῳ τις, ἢ περικλυτός, ἢ διαποικίλος, εὐδαίμονας ὥστο καὶ μακρὴς ἀποφαίνειν τὰς προσειπόντας, ἢ τὸ σῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοῖν καταφιλεῖν. ἐκείνο μὲν εὖ ἠγιῶντο ἀκούοντες.

Τῷ δὲ Μίνωϊ μίᾳ τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικασθῇ δίκη· τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίῳ κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιάς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίσιππος ὁ Κυρηναιὸς (ἄγχι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κήτῳ) μισρῷ δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν.

Ἀπο-

ortus ipsis in veste purpurea, vel auro praetexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si pectus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis.

13. A Minoë vero vnum quoddam in gratiam disceptatum est iudicium: etenim Siculum Dionysium multorum ac nefariorum a Dione criminum infimulatum, umbraeque suae testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenaeus (eum in honore habent, multumque pollet apud inferos) iam iam Chimaerae adligatum exsoluit poena, dum diceret in multis eruditum pecunia iuvandis eum dextre fuisse versatum.

14. Di-

Ἀπευζάντες δὲ ὁμῶς τῷ δικαστηρίῳ πρὸς τὸ
κολαστήριον ἀφικνήμεθα. ἔνθα δὴ, ὦ Φίλε,
πολλὰ καὶ ἄλγεϊνὰ ἦν ἀνῆσαι τε, καὶ ἰδεῖν
μασίγων τε γὰρ ὁμῶς ψόφος ἤκετο, καὶ σιμω-
γὴ τῶν ἐπὶ τῷ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ ζρεβλαμ,
καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπά-
ραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάριδαπτε· ἐκολάζον-
τό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δῆλοι, σατρά-
παι, πένητες, πλάσιοι, πτωχοί· καὶ μετέμε-
λε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίκε δὲ αὐτῶν
καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅπόσοι ἦσαν τῶν ἐναγ-
χος τετελευτηκότων· οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο,
καὶ ἀπέσφροντο· εἰ δὲ καὶ πρᾶσθλέποιεν, μά-
λα δαλοπρεπέες τι, καὶ κολαυευτικόν· καὶ ταῦ-
τα,

14. Digressi tamen a tribunali ad supplicii lo-
cum peruenimus: ibi enim nero, amice mi, mul-
ta miserandaque erat audire ac videre; nam si-
mul et flagellorum sonitus exaudiebatur, et
ploratus eorum, qui in igne torrebantur, et tor-
menta, et cippi, et rutae: Chimaera discerpēbat,
Cerberus laniando vorabat: una autem omnes
puniebantur, reges, serui, satrapae, pauperes, di-
uites, mendici; cunctosque poenitebat patrato-
rum: nonnullos agnouimus etiam conspicati, eo-
rum de numero scilicet, qui nuper vitam finierant:
illi vero prae pudore vultus tegebant, seseque
auertebant: quod si forte respicerent, valde qui-
dem seruilem in modum, atque adulatorie, illi ipsi,
qui

τα, πῶς οἱ βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται πα-
ρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν
κακῶν ἐδέδοτο, καὶ ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολά-
ζοντο. καὶ μὴν καὶ κεῖνα εἶδον τὰ μυθῶδη, τὸν
Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάν-
ταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τίτυν.
Ἡράκλεις ὅσος! ἐκείτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγρῶ.

Διελθόντες δὲ καὶ ταύτας, ἐς τὸ πεδίον ἐσβαλ-
λομεν τὸ Ἀχερεΐσιον· εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τὰς
ἡμιθέας τε, καὶ τὰς ἡρώϊδας, καὶ τὸν ἄλλον
ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ Φῦλα διαιτω-
μένους· τὰς μὲν παλαιὰς τινάς, καὶ εὐρωτιῶν-
τας, καί, ὥς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνὰς· τὰς δὲ
νεαλαεῖς,

quī fuerant quam putas graues, et superbi alio-
rum contemptores in hac vita: at pauperibus pro
dimidia parte malorum immunitas erat conce-
ssa: et quum interquieuissent, denuo poenis
adficiebanrur. Porro illa etiam vidi fabulosa,
Ixionem, Sisyphum, Phrygem Tantalum ma-
le se habentem, terrigenam Tityum: Hercu-
le, quantus erat! iacebat enim spatium oc-
cupans agri.

15. His quoque praeteritis in campum nos
inferimus Acherusium, inuenimusque ibi se-
mideos, et heroïdas, ceteramque mortuorum
in populos et tribus dispertitam turbam ibi
commorantem; veteres alios situque mucio-
dos, et, ut ait Homerus, roboris expertes;
alios

νεαλαῖς, καὶ συνεσηκώτας· καὶ μάλιστα τὰς Αἰ-
 γυπτίων αὐτὰς διὰ τὸ πολυαρκὺς τῆς παρηχείας.
 τὸ μέντοι διαγινώσκειν ἕκαστον ἑπ' αὐτὸ τι ἦν ῥά-
 διον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοισι γίνονται
 ὅμοιοι, τῶν ὁσέων γεγυμνωμένων· πλὴν μόγις
 καὶ διὰ πολλὰ ἀναθεωρῶντες αὐτὰς ἐγινώσκο-
 ρεν. ἕκαστο δ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἀμαυροί, καὶ ἄση-
 μοι, καὶ ἔδεν ἔτι πῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάτ-
 τοντες. ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταύτῳ σκελετῶν
 κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι,
 καὶ διάκενον δεδορκότων, καὶ γυμνὰς τὰς ὁδόν-
 τας προφαίνοντων, ἠπόρχεν πρὸς ἑαυτὸν, ὥ-
 τιτι διακρίναίμην τὸν Θερσίτην ἀπὸ τῆ καλῆς Νι-
 ρέως, ἢ τὰν μεταίτην Ἴρην ἀπὸ τοῦ Φαία-
 κων

alios recentes et compactos, illosque in primis
 Aegyptiorum fere insolubiles ob conditurae du-
 rabilitatem. Quamobrem vnumquemque digno-
 scere non admodum erat facile: omnes enim pla-
 ne sibi inuicem fiunt similes ossibus nudatis: vix
 tamen permultum tempus contemplari eos nosci-
 tabamus. Iacebant autem acervatim obscuri, igno-
 ritique, et nihil eorum, quae apud nos pulcra vide-
 bantur, servantes. Quinimo, multis eodem in lo-
 co sceletis iacentibus, cunctisque similibus, qui
 terribile quiddam per vacuos oculorum orbes in-
 tuerentur, nudosque dentes ostenderent, mecum
 haesitabam, quo signo discernere Thersten a
 formoso Nireo, aut mendicam Irum a Phaea-

κὼν βασιλεύς, ἡ Πυρρῆαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τῆς Ἀγαμέμνονος· εἶδεν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρήμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγράφα, καὶ ὑπ' εἰδένος ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα.

Τοιγάρτοι ἐκείνα ὁρῶντι εἶδ' οἱ μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινὶ μακρᾷ προσεσκηέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἑκάστα ἡ Τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύεσι σχήματα προσάπτεσσα· τὸν μὲν γὰρ λαβῆσα, ἡ Τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε (12), τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ

cum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius pristinorum indiciorum ipsis adhaerebat, sed consimilia ossa erant, incerta nullisque notis inscripta, sic ut a nemine amplius distingui possent.

16. Tum vero ista videnti videbatur mihi hominum vita pompae cuiusdam longae similitudinem habere; administrare vero atque ordinare singula fortuna, diversos ac varios pompam ducentibus habitus adtribuens: hunc enim oblatum regali cultu instruxit, tiara imposita, satelli-

12. Δισκεύασε] Scenae proprium; qualia sunt σκευή, διασκευή, κατασκευή, σύσκευή, et inde ducta verba. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae simillima, usurpari nihil est quod mirerur:

καὶ δορυφόρος περὶ δῶσα, καὶ τὴν κεφαλὴν σέ-
ψα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ αἰετῷ σχῆμα πε-
ριέθηκε· τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐνόμισσε·
τὸν δὲ ἄνευρον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παν-
τοδαπὴν γὰρ οἶμαι δαῖν γέεσθαι τὴν θέαν.
πολλὰς δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε
τὰ ἐνίων σχήματα, ἐκ ἑῶσα ἐς τέλος διαπαμ-
πεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα
τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τῷ οἰετῷ καὶ
αἰχμαλώτῃ σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάν-
δριον,

satellitibus additis, et capite diademate corona-
to: alteri servilem schemam circumdedit: alium
quendam formae decore ornavit: illum defor-
mem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, pu-
to, formis decet componi hoc spectaculum. Saepe
vero per mediam pompam immutare solet non-
nullorum habitus, haud finens ad finem vsque
pompaе interesse quo collocati fuerant ordine:
atque adeo detracto priore vestitu Croesum coë-
git serui captivique ornatum fuscipere; Maean-

M 4

drio

remur: potius autem hic loci compositum,
quam, vti in aliis Codd. extat, ἐσκεύασε
probaverim. Iam tiaram et diadema, siue
regium insigne candidae fasciae ob tiaram
circumuolutae, vt saepe solet, distinxit No-
ster, qua de re monuit Barv. Briffon. de
R. P. I. p. 32. Hemst.

δριον, τῶς ἐν ταῖς οἰκίσταις πομπεύοντα, τὴν Πολικράτης τυραννίδα μετενέδουσε. καὶ μέχρι μὲν τινος εἶασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὴ δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τῆνικῦτα ἑκάστος ἀποδῆς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τῷ σώματι, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς γίνεσθαι, μηδὲν τῷ πλησίον διαφέρων. ἐνίοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπισῆσα ἡ Τύχη, ἄχθονται γε, καὶ ἀγανακτῶσιν, ὥσπερ οἰκίστων τινῶν σερισκόμενοι, καὶ ἔχοντες πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο 13), ἀποδιδόντες.

Οἶμαι

drio contra, qui haecenus in pompa feruis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eo-que ad aliquod tempus permittit vti habitu. Verum ubi pompae tempus praeteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet diuersus. Sunt autem, qui prae dementia, quando repetit ornatum instans ipsis fortuna, grauiter ferunt, atque indignantur quasi propriis suis rebus orbat, non ea reddentes, quae ad paruum tempus mutua sumferant.

Opinor

13. "Α πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] "Α ἐχρήσαντο nihil aliud quam, quae mutua sumferant, vel acceperant a fortuna; vt satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ οἰκίστων τινῶν σερισκόμενοι. Hemst.

Οἶμαι δέ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις
 ἑωρακέναι τὰς τραγικὰς ὑποκριτὰς τέχας, πρὸς
 τὰς χρεῖας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας,
 ἐνίοτε δὲ Πριάμους γυγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας·
 καὶ ὁ αὐτός, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μά-
 λα σαμνῶς τὸ τῷ Κέρροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆ-
 μα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον αἰδέτης προῆλ-
 θεν ὑπὸ τῷ ποιητῇ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ πέρ-
 ρας ἔχοντας τῷ δράματι, ἀποδυσάμενος ἕκα-
 στος αὐτῶν τὴν χρυσόπασσον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ
 τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ
 τῶν ἐμβατῶν, πάνης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται,
 ἐκ ἑτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρεΐδης, εἰ δὲ Κρέων ὁ Με-
 νοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέης Σανιεὺς ὀνομα-
 ζόμενος,

Opinor autem eorum, qui versantur in scena,
 saepe te vidisse tragicos actores istos, qui, pro-
 ut usus fabularum poposcerit, nunc Creontes,
 alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idem-
 que, si forte, qui paulo ante valde magnifice
 Cecropis aut Erechthei personam sustinuit, con-
 festim seruus prodire solet a poeta iussus: at
 finito iam dramate, quum exuerit eorum quis-
 que auro sparsam illam vestem, personam po-
 fuerit, et descenderit a cothurnis, pauper et
 humilis obambulat, non amplius Agamemnon
 Atrei filius, neque Creon Menoecei, sed
 Polus Chariclis Suniensis nomine nunc suo dictus,

ζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογονίτωνος Μαραθωνίου.
τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἔσιν,
ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τὲς πολυτελεῖς τέχας καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγραμματα, ἔδδν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ ἄνθρωπε. εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τῆς τάφου περιβόητον) εὐ οἶδα ὅτι ἐκ αὐτοῦ ἐπαύσω γελῶν· ἔτω ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν παραβύσῳ περ 14), λανθάνων ἐν τῷ
λοιπῷ

aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

17. PHIL. At dic mihi, quaeso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum et celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebei mortui? MEN. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cuius ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abiectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum
rum

14. Ἐν παραβύσῳ περ] Παραβύειν, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu et

ἄσπιπρῷ δῆμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσῶτον
ἀπολαύων τῷ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο
τηλικῶτον ἄχθος ἐπιειμένους. ἐπειδὴν γὰρ, ὃ
ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἐκάσῳ τὸν τόπον
(δαῖδωσι δὲ τὸ μέγιστον ἂν πλεονέχῃ ποδός) ἀνάγκη
ἀγαπῶντα κατανεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνε-
σταμένον. πολλῶν δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας,
εἰ ἐδεύσω τὲς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατρά-
πας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἦτοι ταρι-
χοπῶλῆντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδά-
σκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τῷ τυχόντος ὑβρι-
ζομένους,

rum gente, tantum, opinione mea, fructus ca-
piens ex monumento, quantum grauabatur tam
grandi onere pressus: nam, amice, postquam
Aeacus admensus est suum singulis locum (tri-
buit autem ad summum non plus pede) eo ne-
cesse est contentos decumbere corpore ad mo-
dulam spatii contracto. Iam porro multo magis,
puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud
nos et satrapae fuerant, mendicantes ibi, et vel
falsamentarios ex inopia, vel elementa prima
docentes, dum a quolibet ex vulgo contume-
lias,

et oculis amoveas: hinc ἐν παραθύρῳ,
clam, occulte: quod plerumque in deterio-
rem partem accipitur de iis rebus adioni-
busque, quae conscientiam et lucem alio-
rum refugiunt. Hemst.

ζομένας, καὶ κατὰ κόρρης παρομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότερα. Φίλιππον γὰρ τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος ἔδ᾽ κρτεῖν ἐμαυτῷ δυνατός ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίᾳ τινὶ μισθῷ ἀκήμενοί τε καὶ τὰ σαφρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτῶντας, Εὐρύκας λέγω, καὶ Δαρεῖας, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἀτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικρὰ δεῖν ἅπισα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἐπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶ καὶ περιέρχεται διελέγχων ἅπαντας· σῦνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἰ

lias, et alapas in caput impactas patiuntur, perinde ac mancipiorum vilissima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar, plane me continere non poteram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede refarciens adtritatos calceos. Multos praeterea alios videre licebat in triuiis stipem potentes, Xerxes inquam, Darios et Polycrates.

18. P H I L. Absurda narras de regibus, et partum abest quin incredibilia. Quid autem Socrates agebat et Diogenes, et si quis alius sapientum? M E N. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adsunt autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, et si quae

εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μὲντοι ἐπεφύ-
γητο αὐτῷ, καὶ δηρὸν ἔκει ἐκ τῆς Φαρμακοπο-
είας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιος Διογένης παροι-
κεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδῳ
τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν.
αἰνέων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν
τύχην ἀναμετρεμένων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται,
καὶ τὰ πολλὰ ὑπτιος κατακείμενος ᾄδει μάλ᾽ α-
τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐ-
τῶν ἐπικαλύπτων, ὥς ἀνιᾶσθαι τὰς ἀνδρας,
καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν, ἔ φέροντας τὸν
Διογένην.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα
ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν
πλ.

quae alia est umbra garrula: adhucdum vero
inflata illi erant, atque extumuerant e veneni
potu crura. Optimus autem Diogenes habitat
iuxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem,
et alios quosdam hominum splendorum: eos
quum audir plorantes, pristinamque fortunam
animo remetientes ridet ac delectatur; tum plu-
rimum supinus recumbens cantat, valde aspera
ac dura voce eiulatus eorum abscondens; quod
illi adeo moleste patiuntur, ut consilia voluant
migrandi, non ferentes Diogenem.

19. PHIL. Ista quidem satis: sed quid erat il-
lud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum
esse

πλυσίων; MEN. Εὖγε ὑπέμνησας· εἴ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τῶν λέγειν προθέμενος, πάντοτε ἀπεπλανήθην τῷ λόγῳ. διατρίβοντος γάρ με παρ' αὐτοῖς, πρῶθ' ἔσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν (15) περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν ἔν πολλὰς συνθέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὖ

esse aduersus diuites: MEN. Bene vero submonuisti: nescio enim quomodo, quum de eo dicere proposuissem, longissime aberrarim ab instituto sermone. Ergo dum versabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem vtilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus vmbriis statim vnus eram illorum, quibus in concione

15. Πρῶθ' ἔσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν] Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienses consuetudinem aptissime respondet. Prytanum erat munus senatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicare: id Polluci est VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ἧν δεῖ χρηματίζειν. Aristoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρία ἐκκλησία: atque ita Aeschines de male obita legatione, προεχέψαμ τὰς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τὰς νεύας p. 35. v. 43. p. 36. v. 4. Idem est προθεῖναι ἐκκλησίας. Liban. Decl. XVI. p. 466. B. ῥαίω μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας. Heinsf.

θὺς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκαλησιασῶν· δεικνύ-
θη μὲν ἔν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ
τῶν πλυσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγορήτο
πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ
ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστὰς τις τῶν
δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιῷτον.

Ψήφισμα.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλείοσι δρῶ-
σι παρὰ τὸν βίον ἀρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι,
καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων καταφρονέον-
τες, Δέδοικται τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπει-
δὲν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολά-
ζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν·
τὰς

nem veniendi ius erat: tum igitur et alia sunt
administrata, et denique quod ad diuites spe-
ctabat negotium. Itaque quum criminum ac-
cusati essent multorum et grauium, violentiae, ar-
rogantiae, superbiae, iniustitiae, tandem surgens
aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

P s e p h i s m a.

20. Quandoquidem multa et iniusta diuites
perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo,
omnibusque modis pauperes despiciatui habendo,
visum est Senatui Populoque, ut,
quum obierint, eorum corpora poenas sub-
eant, non secus atque aliorum improborum;
animas

τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπέμφθεις αὖτις εἰς τὸν βίον,
καταδύεσθαι εἰς τὰς ὄντας, ἄχρῃς ἂν ἐν τῷ τοιᾷ-
τῳ διαγᾶγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν,
ὄνοι ἐξ ὧν γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφορῶντες,
καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι· τέντευσεν
δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τὴν
γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσιεύς, Φυλῆς
Ἀλιβαντίδος.

Τότε ἀναγνωσθέντος τῷ ψηφίσματος ἐπε-
ψήφισαν μὲν καὶ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ
πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὴ, καὶ ὑλάκ-
τησεν ὁ Κέρβερος· ἔτω γὰρ ἐντελῆ γίγνεται,
καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα.

Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐγὼ δέ,
ἔπερ ἀφίγμην ἔνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν
ἰκέτευον

animas autem furtim remissas in vitam demergi
in asinos, usque dum in tali statu transegerint
bis centum et quinquaginta mille annos, asini
ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pau-
peribus acti: exinde demum ut liceat ipsis mo-
ri. Dixit sententiam Cranion Sceletionis F.
Necysiensis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto psephismate suffragia dant magistra-
tus, sciuit plebs, infremuit Brimo, et latrauit
Cerberus: nam eo pacto firma fiunt et rata,
quae lecta fuerunt.

21. Atque haec tibi sunt acta concione. Ego
porro, cuius gratia eo veneram, Tiresiam adii,
eum-

ἰατρεύον αὐτόν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰ-
πεῖν πρὸς με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον
βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔσι δὲ τυφλὸν τι γερόν-
τιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον) ὦ τέκνον,
Φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σε τῆς ἀπορίας, ἔτι
παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, καὶ ταὐτὰ γίνω-
σκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ καὶ θέμις λέγειν πρὸς σέ·
ἀπειρήται γὰρ ὑπὸ τῷ Ῥαδαμάνθου. μηδα-
μῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπὲ, καὶ μὴ
περίιδης με σὲ τυφλώτερον περιϊόντα ἐν τῷ
βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλ-
λων ἀποσπᾶσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ ἔς
Φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν 16) ἄριστος βίος, καὶ
σωφρο-

eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut ex-
poneret mihi, qualem tandem ducat optimam vi-
tam. Tum ille risu sublato (est autem captus
oculis seniculus, pallidus, et tenuissima voce)
fili, inquit, causam novi tuae fluctuationis a sa-
pientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident:
at fas non est haec ad te proloqui; interdictum
enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam,
suavissime pater, quin eloquere, neque me
asperneris, qui te ipso caecior oberrem in vita.
Ille enimvero, quum me seduxisset, longeque
ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad au-
rem, Idiotarum, ait, optima est vita, et pru-
dentissi-

16. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν] *Privatos vertunt: non*
N iniuria

σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης παντάμηνος
 τῷ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκο-
 πεῖν, καὶ καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τέτων
 συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμε-
 ρος, τῷτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ
 παρὸν

dentissima. Quare tu, posita dementia rimandi coelestia, et fines ac principia rerum inspicendi, despues solertes illos syllogismos, et haec talia pro nugis ducens illud ex omnibus vnum modo venabere, vt eo, quod in mani-

bus
 iniuria dissentit *Fabricius B. G. IV. c. 16.*

p. 498. *Quod vero Tiresias, inquit, Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse τῶν ἰδιωτῶν, nolim intelligere de vita privatorum, sed illiteratorum, qui philosophis a Luciano opponuntur, difficiles vias magno cum fastu tractantibus.* Sane nihil est frequentius, quam Φιλοσόφος et ἰδιώτης inter se opponi. Nec philosophis solum, sed et philologis contrarii sunt οἱ ἰδιῶται· atque adeo cuiuscumque artis rudes ἰδιῶται sunt, si ad artifices comparentur. Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, et res, quae usu quotidie veniant, commode atque eleganter dispensar, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, saepe laudatur. *Hemst.*

παρὸν εὖ θέμενος 17), παραδράμης γελῶν τὰ
πολλὰ

bus est, sapienter vsus praetercurras. ridendo
N 2 plera-

17. Τὸ παρὸν εὖ θέμενος] Huic formulae lo-
quendi dignitatem proverbiū veteres addi-
derunt: id circo παλαιὸν λόγον vocat τὸ πα-
ρὸν εὖ ποιεῖν Plato in Gorg. p. 340. E. vtrum-
vis enim ποιεῖν et θέσθαι, illud quidem lon-
ger rarius, hoc frequentissime in adagio locum
tenet. Interpretes, vt solent in locutionibus
non explore cognitis, mire fluctuant. Nec
nihil, neque omnia dixerunt: altior enim
quaedam potestas eo proverbio continetur;
cuius vis et ratio a formula loquendi perspe-
cta pender. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capien-
dum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ προστεταγμένα
atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, res
praesentes, et quodcumque fuerit oblatum lucro
approuere, inque rem suam conuertere. Deinde
εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dici-
tur, vt in Hesiodo Οἶκον τ' εὖ θέσθαι, id est,
interprete Moschopulo, τὸν ἑαυτῷ οἶκον κα-
λῶς διοικῆσαι. Sic Thucyd. VIII, 84. τὸν πό-
λεμον εὖ θέσθαι et, quod rarius est, omisso
εὖ I, 26. ἐν ἀπόρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρὸν.
Duplex fere potestas, quam tamen causa non-
nunquam variat, in hoc adagio residet; pri-
ma, quod in manibus est, solerter dextreque cu-
rare et administrare; sapienter rebus praesenti-
bus utendo commodis suis consulere: altera, si
quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, for-
tunamque sinistram industria subleuare. Hemist.

πολλά, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπαδακώς. ὥς εἰπὼν
πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψέ ἦν, ἄγε δὴ, ὦ
Μιθροβαρζάνη, φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ ἔν
ἄπιμεν αὐθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα,
θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γὰρ σοι
καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ δὴ ἀπα-
γαγὼν με πρὸς τι χωρίον τῷ ἄλλῃ ζοφερώτε-
ρον, δείξας τῇ χειρὶ πύρρῳθεν ἀμαυρὸν τι καὶ
λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθείας ἐσρέον Φῶς, Ἐκεῖ-
νο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τῷ Τροφωνίᾳ, καὶ κεῖθεν
κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτην ἔν ἅν
θι, καὶ εὐθὺς ἐσθ' ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἡσθεις
δὲ

pleraque, nec quicquam serio studio confecte-
ris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo
confitum pratūm.

22. Atque ego, etenim iam serum erat, age
vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra mo-
ramur, et non abimus iterum in vitam? Ad
haec ille, bono, inquit, esto animo, Menippe:
breuem equidem tibi et minime molestum osten-
dam tramitem: simul abduxit me ad quendam
locum reliquis caliginosiorē, ostendensque ma-
nu procul obscurum aliquod et tenue tanquam
per fenestram influens lumen, illud, ait, est
Trophonii fanum, atque inde descendunt Boeo-
ti. Hac igitur enitere, et statim eris in Graecia.

Ego

δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγώ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασά-
μενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τῆς σομίας ἀνερπύ-
σας, ἐκ οἷδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago,
quum difficulter admodum per angustum ostium
erepsissem, nescio quomodo in Lebadia adsum.

Χάρων, ἢ Ἐπισκοπῆντες.

Ἑρμῆς, καὶ Χάρων.

ΕΡΜ. Τί γελάς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθη-
μεῖον ἀπολιπὼν δεῦρο ἀνελήλυθας,
ἐς τὴν παρῆσαν ἡμέραν ἐπ' ἅνυ εἰσθῶς ἐπιχω-
ριάσεις τοῖς ἄνω πράγμασιν; ΧΑΡ. Ἐπεθύ-
μησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐσι τὰ ἐν τῷ
βίῳ,

Charon, siue Contemplantes.

Mercurius et Charon.

MERC. Quid tu rides, Charon? quidue
maucula derelicta huc euasisti,
ad praesentem vsque diem non valde solitus
frequentare res superas? CHA R. Deside-
raui, Mercuri, inspicere qualia sint, quae
N 3 versan-

βίω, καὶ ἅ πράττεισιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ,
 ἢ τίνων σερέμενοι πάντες εἰμώζωσι κατιόντας
 παρ' ἡμῶς· ἐδεῖς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευ-
 σεν. αἰτησάμενος ἐν παρὰ τῷ Ἀδρ καὶ αὐτὸς,
 ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν
 ἡμέραν λειπόνεως 1) γενέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς
 τὸ Φῶς· καὶ μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναί
 σοί· ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με συμπερινο-
 σῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα.
 EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθημεῦ· ἀπέρχο-
 μαί γάρ τι διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀν-
 θρωπι-

versantur in vita, quaeque ibi agant homines:
 deinde quibus priuati omnes plorent, vbi deor-
 sum venerint ad nos: nullus enim eorum sine
 lacrimis traiecit. Quare postulata ab Orco, non
 secus ac Theffalus ille iuuenis, ad vnum diem
 linquendae nauis venia, escendi in lucem;
 mihiq̄ videor in te peropportune incidisse:
 non enim dubito, quin hospitem amice du-
 cturus sis mecum obeundo singula monstran-
 doque, vt qui noris omnia. MER C. Non
 fante vacat, Portitor! etenim propere cu-
 raturus supero Ioui quiddam negotioli huma-
 ni:

1. Λειπόνεως] In bonam partem accipitur,
 impetrato commeatu: alioqui crimen erat
 λειπόνεω γίνεσθαι, quod actione λειπο-
 ναυτίε persequabantur. — Hemst.

θρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δεδία-
μῇ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον εἶσθι εἶναι,
παρὰ δὲ τῷ ζῳφῷ· ἢ, ὅπερ τὸν Ἡφαιστου
πρώην ἐποίησε, εἴψῃ καὶ με τέταγώς τῃ ποδὸς
ἀπὸ τῆ θρασυπέσῃ βηλᾷ, ὡς ὑποσκάζων γέλω-
τα παρέχομαι καὶ αὐτὸς οἶνοχοῶν. ΧΑΡ. Πε-
ρίσσει ἔν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ
ταῦτα ἐταῖρος, καὶ ξύμπλης, καὶ συνδιάκτο-
ρος 2) ὢν. καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὧ παῖ Μαίαις,
ἐνεί-

ni: hicce vero, quippe facilis irasci, metuo ne
me cessantem vestrae ditionis esse totum sinat
traditum in tenebras: -aut, quod Vulcano nu-
perrime fecit, me quoque proiciat pede cor-
reptum de sacro coeli limine, ut subclaudogres-
su risum et ipse praebeam vinum ministrans.
CHAR. Ergo te nulla mei cura tanget temere
oberrantis in terra, idque quum sodalis sim, re-
cumque simul nauigem et umbras transueham.
Atqui non indecorum erat, Maiae fili, eo-
rum

N 4

2. Συνδιάκτορος} Mercurium Homerus, He-
siodusque διάκτορον Ἀργεῖ Φῶντην vocarunt:
ratio nominis utriusque inter Grammaticos,
ut solet, non explorare constat, aliis aliam
originem adsignantibus. Duplex sententia
potissimum obtinuit, ab eiusdem verbi fon-
te, sed dispari ductu, vocem illam repe-
tens: prima, quam probandam existimo,
διάκτορον interpretatur *nuncium mandata*
perfe-

ἐκείνων γὰρ σε μεμνήσθαι, ὅτι μηδεπώποτε σε
ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευτα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ
: σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τῷ κατὰσφρώματος ἐκταθείς,
ὥμους ἄτω καρτερὰς ἔχων· ἢ εἴ τινα λάλον νε-
κρὸν εὖροις, ἐκείνω παρ' ὅλον τὸν πλῆν διαλέ-
γῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτερος ὢν, τὴν δειωπίαν ἐλ-
κων,

rum quidem vt meminisses, quod nunquam te
antliam ducere iussi, nec remis admoui: quin
stertis in transtris porrectus tu, qui humeros
habes tam validos; nisi si garrulam aliquam
vmbra inueneris, quacum per totum cursum
confabuleris: ego interea vetulus binos remos
agens

perficientem ἀπὸ τῷ διάγειν τὰς ἀγγελίας.
Altera *transuēctorem animarum*, propterea
quod Mercurius ψυχοπομπὸς vmbas de-
ducens Acherontis etiam traiectum procu-
ret. *Διάγειν* vero, quod est *traicere, trans-*
uehere, de Charonte posuit *Aristoph.* Ran.
v. 140. et commodē *Schol. Aeschyl.* ad *‘E.*
ἐπὶ Θ. v. 864. ναυσόλον θεωρίδα, quo-
modo cymbulam inferni peritioris Tragi-
cus appellauerat, exponit τὴν διάγασαν
τὰς νεκρὰς. Hanc postremam interpreta-
tionem secutus est, pro tempore saltem,
Lucianus, vt Mercurium iure Charon non
tantum ξύμπλην, sed etiam ξυνδιάκτορον
nuncuparet, quia secum operam in tradu-
cendis mortuorum vmbis communem ex-
ercebat. *Hemst.*

καιν, ἐρέτω μόνος· ἀλλὰ πρὸς τῷ πατρὶ, ὃ
 Φάτατον Ἑρμίδιον, μὴ καταλίπης με· περὶ
 γησαί δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν
 ἐπανέλθοιμι· ὥς ἦν με σὺ ἀΦῆς, εἰδὲν τῶν
 θυφλῶν διαίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλο-
 νται διαλισσάμενοι ἐν τῷ σκότει, ἔτω δὲ
 καὶ γὰ σοὶ πάλιν 3) ἀμβλυώττω πρὸς τὸ Φῶς
 ἀλλὰ δὸς, ὦ Κυλλήνιέ, μοι ἐς αἰὲ μεμνησομένη
 τὴν χάριν.

ΕΡΜ. Τὰτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον κα-
 ταστήσεται μοι. ὁρῶ γὰρ ἤδη τὸν μισθὸν τῆς
 περιη-

agens solus remigo. At per patrem te obsecro,
 suavissime Mercuriole, ne me destituas: imo
 age per partes, in hominum vita quae finit,
 omnia mihi demonstra, ut fructum aliquem ex
 ea contemplatione referam. Quod si tu me de-
 serueris, nihil inter me et coecos intererit:
 quemadmodum enim hi vacillant frustratis per
 lubrica vestigiis in caligine, similiter sane et
 ego tibi iamdudum acie sum ad lucem hebetata.
 Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori
 futuro hanc gratiam.

2. MERC. Hocce negotium mihi non sine
 plagis abibit: iamque video mercedem praestiri

N 5

officii

3. Πάλιν] Scribendum est *πάλαι*, quod in
 versione secutus sum: nam illud *πάλιν*
 quomodo sententiae congruat, nemo faci-
 le dixerit, *Hemst.*

περιγηγήσεως ἐκ ἀκούδουλον πάντα πασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπερφητέον δὲ ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις; ὅποτε Φίλος τις ὦν βιάζοιτο; πάντα μὲν ἔν σε ἰδεῖν κατ' ἑκάστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὡ πορθεμεῖ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τῷ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τῷ θεῷ ἀεὶ ἔργα, καὶ τὴν Πλάτωνος ἀρχὴν (ζημιᾶν 4), μὴ νεκρὰ γινώσκοντα

officii praesentibus pugnis omnino perfolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem, ut videas singulatim et adcurate, nulla arte fieri potest; multorum enim haec annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit praeconio citari, tanquam fugitium, a Ioue: te sane ipsum idem impediverit, ne administres mortuale tuum munus: Platonis imperio certe damnum adtuleris, si nullos

4. Τὴν Πλ. α. [ζημιᾶν] Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit eiusdem, vix ullam habet difficultatem: fin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe maiorem. Hic in prima parte positum κω-

λύσει

γυγῶντα πολλὰ τῷ χρόνῳ· καὶ ὁ τελώνης Αἰα-
κὸς ἀγανακτήσει, μὴδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ
τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδης, τῷτ' ἤδη
σκεπτέον. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινόει τὸ
βέλτιστον· ἐγὼ δὲ ἔδεν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξέ-
νος ὢν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψη-
λὲ τινος ἡμῖν ἔδει χωρεῖν, ὡς ἀπ' ἐκείνῃ πάντ'
ἴδοις· σὺ δὲ 5), εἰ μὲν ἐς τὸν ἔρανὸν ἀναλθεῖν
δυνα-

nullos mortuos deducas longō temporis interval-
lo: et publicanus Aeacus indignabitur, ne obo-
lum quidem lucrificiens. Vt vero summa rerum,
quae geruntur, capita spectes, id iam nunc di-
spiciendum est. CHAR. Ipse tu, Mercuri, quid
optimum sit, excogita: quandoquidem ego eo-
rum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe
hospes. MERC. Vt paucis dicam, Charon, emi-
nente quodam nobis opus erat loco, ut inde
cuncta contempleris: quod si in coelum adscen-
dendi

λύσει repeti non potest in sequenti; sed
ex ~~ἐκ~~ formandum est aliud illius membri
sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει,
aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium.
Eum in modum huic loco recte suppetias
tulit Th. Wörken. Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. H.
5. Σὺ δὲ . . . δυνατόν ἦν] An cuiquam haec
placeant nescio: mihi certe medica manu
indigere videntur. Lego itaque σοὶ δέ, vel
δυνατὸς ἦς. du Soul.

Σὺ δὲ] Nominativum tueri licet, si statuas
abso-

δυνατὸν ἦν, ἐκ αὖ ἑκαμνον· ἐκ περιωπῆς γὰρ
 αὖ ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ ἔθε-
 μις εἰδῶλοις αἰεὶ ζυγόντα ἐπιβατεύειν τῶν βα-
 σιλείων τῷ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὄρος πε-
 ρισκοπεῖν.

XAP. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἶωθα λέγειν
 ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὴν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ
 τὸ πνεῦμα καταιγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὁδῶν ἐμπέ-
 σῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν
 ὑπ' ἀγνοίας καλεῦσθε τὴν ὁδὸν σείλαι, ἢ ἐνδῶ-

ναυ

dendi ius tibi foret, non laborarem : ex hac enim
 specula exacte cuncta despiceres : nunc, quoniam
 fas non est te, qui cum vmbribus semper versaris pe-
 dem ponere in regia Iouis, id scilicet agendum no-
 bis, ut montem aliquem altum circumspiciamus.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quae soleam
 dicere vobis, quando nauigamus? quum enim
 ventus turbine impulsus in obliquum velum in-
 cidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos
 prae inperitia iubetis velum contrahere, aut
 laxa-

absolutum : de te vero, vel, ad te quod adui-
 net, si potestas tibi foret in coelum adscenden-
 di. Usitata Graecis structuræ forma, quam
 nec Attici refugiant. Neque tamen diffi-
 reor, arridere mihi σοὶ δέ. Est autem πε-
 ριωπὴ quoduis cacumen et editior locus,
 etiam montium, vnde longe lateque pro-
 spici possit. *Hemst.*

ναί ὀλίγον τῷ ποδὸς 6), ἡ συνεκδραμεῖν τῷ
 πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἀγειν παρακε-
 λεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω.
 κατὰ ταυτὰ δὴ καὶ σὺ πράττε, ἐπόσα καλῶς
 ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὢν. ἐγὼ δὲ,
 ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδῆμαι,
 πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. EPM. Ὁρ-
 θῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἰσομαι τί ποιητέον,
 καὶ ξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. ἄρ' ἐν ὁ Κάυκα-
 σος ἐπιτήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ
 ἄμφοϊν ὁ Ὀλυμπος ἐκείνοσί; καίτοι καὶ Φαῦλόν
 τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὀλυμπόν ἀπιδὼν· συγ-
 καμείν

laxare paululum pedem, aut obsecundare ven-
 to rapienti: ego vero vos, ut quietem agaris,
 admonéo; * me enim ipsum optime scire, quid
 facto sit opus. Similem in modum tu, qui nunc
 vicem gubernatoris geris, fac quodcumque puta-
 veris e re esse: ego, ut vedorum est officium,
 silentio sedebo, per omnia morem gerens im-
 peranti tibi. MERC. Recte mones: nam ipse
 sciueró, quid fieri conueniat, et inuenero ido-
 neam speculam. Num igitur Caucasus oppor-
 tunus? an Parnassus altior, an utrisque Olym-
 pus iste? Atenim non inscitum aliquid mihi in
 mentem venit ad Olympum respicienti: verum
 te

6. Τῷ ποδὸς] *Pedis*, id est, funis, quo ten-
 ditur velum. *Brodaeus*.

καμείν δέ τι καὶ ὑπεργῆσαι καὶ σέ δεῖ. ΧΑΡ.
 Πρόσταττε· ὑπεργήσω γὰρ ὅσα δυνατά. ΕΡΜ.
 "Ὅμηρος ὁ ποιητής Φησι τὰς Ἀλωέως υἱέας,
 δύο καὶ αὐτὰς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαι
 ποτε τὴν "Ὀσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαντας
 ἐπιθεῖναι τῷ "Ολύμπῳ, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ'
 αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξαιν οἰομένους
 καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν ἄραχόν. ἐκείνῳ μὲν ἔν
 τῷ μεираκίῳ, ἀτασθάλῳ γὰρ ἦσιν, δίκας ἐτι-
 σάτην. νῶ δὲ, (ὃ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν
 ταῦτα βελεύομεν) τί ἄχ' οἰκοδομεῖμεν καὶ αὐ-
 τοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδρῶντες ἐπάλληλα τὰ
 ἔρη, ὥς ἔχοιμεν ἂφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεσέραν
 τὴν σκοπὴν;

ΧΑΡ.

te quoque operam mecum laboremque confocia-
 re oportet. CHAR. Impera modo: adiunabo
 quod in me est. MERC. Homerus poeta A-
 loei filios, et ipsos duos, ait adhucdum pueros
 voluisse aliquando Ossam ex fundamentis reuul-
 sam imponere Olympo, tum Pelion Ossae, il-
 lamque se scalam idoneam habituros putasse, et
 adscensum in coelos: illi quidem utrique adole-
 scentuli, utpote perditissime improbi, poenas
 fuerunt: nos autem, quibus in Deorum frau-
 dem haec consilia non capiuntur, cur non stru-
 cturam et ipsi similem adornamus conuolutis
 aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab
 altiore loco accuratiorem prospectum?

4. CHAR.

ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δὴ ὄντες
 ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὀσσαν;
 ΕΡΜ. Διατί δ' ἐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς
 ἡμᾶς ἀγενεστέρες εἶναι τοῖν βρεφυλλίοις ἐκείνοις,
 καὶ ταῦτα; θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὐκ
 ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἐπίθανόν τινα τὴν
 μεγαλουργίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης
 γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥμισυ ποιητικός. ὁ δὲ
 γεννάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν σιχοῖν αὐτίκα ἡμῖν
 ἀμβρατὴν ἐποίησε τὸν ἔρανόν, ἔτω ῥαδίως συν-
 τιθεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σοι ταῦτα
 τεράσια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰ-
 δότι, ὃς τὸν πόλον αὐτόν, εἰς ὧν, φέρει, ἀνέ-
 χων

4. CHAR. Et poterimus, Mercuri, nos duo
 in altum extollere leuatum Pelium aut Ossam?
 MERC. Quidni, Charon? an nos statuis
 ignauiores esse puerulis istis? idque, vbi Dii
 sumus. CHAR. Non quidem: verum res
 mihi videtur improbabilem quandam habere
 operis aggrediundi magnitudinem. MERC.
 Sane; quippe literarum imperitus es, o Cha-
 ron, minimeque poetica facultate praeditus:
 at animosus ille Homerus binorum versuum
 opera statim nobis aditum in coelos confecit:
 tam ex facili componebat montes. Equidem
 miror, si ista tibi esse portentosa videantur,
 quem Atlas scilicet non fugit, qui polum
 ipsum vnus fert, sustinens nos simul
 omnes.

χων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀνέεις δὲ ἴσως καὶ τῷ ἐμῷ
ἀδελφῷ πέρι, τῷ Ἡρακλέος, ὡς διαδέξοιτό
ποτε αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα, καὶ ἀναπαύ-
σειε πρὸς ὀλίγον τῷ ἄχθας, ὑποθεῖς ἑαυτὸν
τῷ Φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ
ἀληθῆ ἐσι, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰ-
δῇτε. ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τί-
νος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἂν; ὥς
ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὀσσαν πρῶτον, ὥσπερ
ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων
Ὀμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰνοσίφυλ-
λον· ὁρᾷς, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς
ἐξεργασάμεθα; Φέρε ἔν ἀναβάς ἴδω, εἰ καὶ
ταῦτα ἱκανά, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει.

Παπαῖ,

omnes. Etiam inaudiueris forte de fratre meo
Hercule, ut successerit aliquando hic in vicem
illius Atlantis, eumque recrearit interquiescen-
tem tantisper, dum ipse subditis humeris onus
coeli gestaret. CHAR. Audiui et ista: sintne ve-
ra, tu, Mercuri, poetæque sciueritis. MERC.
Verissima, Charon: nam quam ob rem sapien-
tes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Os-
sam primum, uti nobis praemonstrat carmen,
et architectus Homerus; dein super Ossam tre-
mulum arboribus Pelion. Viden, quam facile
simul et poetice rem perfecimus? Age igitur
adscendam videamque, istane sint satis ido-
nea, an plura insuper accumulare deceat.

5. Πα-

Παπαί, κάτω ἔτι ἐσμέν ἐν τῇ ὑπώρειά τῃ
 ἔραν᾽ ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐσίων μόγισ Ἰωνία, καὶ
 Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας ἔ πλέον
 Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῶν,
 τὰ ἐπὶ τάδε τῇ Ἰσρεῖ μόνα· ἀλκείθεν, ἡ Κρή-
 τη ἔ πάνυ σαφῶς· μετακινήτῃ ἡμῖν, ὧ πορθη-
 μεῦ, καὶ ἡ Οἶτη, ὡς ἔοικεν· εἴτα ὁ Παρθασσὸς
 ἐπὶ πᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον,
 μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομη-
 κύνοντες πέρα τῇ πιθανῇ· εἴτα συγκαταῤῥιφ-
 θέντες αὐτῷ πικρᾷ τῆς Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς
 πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων. ΕΡΜ.
 Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα· μετατί-
 θει

5. Papae! infra sumus adhuc in radicibus
 Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia
 et Lydia apparet; ab Occidente non plus,
 quam Italia et Sicilia; a Septentrionali regio-
 ne, quae cis Istrum sunt sola: ab ista vero
 parte Creta non admodum dilucide. Sedibus
 suis emouenda nobis, portitor, etiam Oeta,
 sicuti videtur; tum Parnassus super omnes
 imponendus. C H A R. Ita faciamus: vide
 modo, ne subtilius elaboremus opus produ-
 cendo ultra verisimilitudinem; deinde ne
 cum ipsa mole deuoluti amaram nobis Ho-
 meri architecturam experiamur, contritis cra-
 niis. M E R C. Bono sis animo: periculo
 nobis vacabunt haec omnia. Transfer Oe-
 tam:

Θει τὴν Οἴτην· ἐπικυληνδεῖσθω καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδὲ, ἐπ' ἀνείμι αὐθις· εὖ ἔχει· πάντα ἔρω· ἀνέβηνε ἤδη καὶ σὺ. Χ Α Ρ. "Ορεξερῶ Ἐρμῇ, τὴν χεῖρα. ἔ γάρ ἐπὶ μικρὰν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάσεις. Ε Ρ Μ. Εἴγε καὶ ἰδεῖν 7) ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα· οὐκ εἶνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ Φιδόθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχῃ με τῆς δεξιᾶς, καὶ Φείδε μὴ κατὰ τῆ ὀλισθηρᾶ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σὺ· καὶ ἐπείπερ διόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἐνάτερος ἄκρην ἐπιλαβόμενοι καθο-
ζώμε-

tam: subuehatur etiam Parnassus. En iterum escendo: recte habet; cuncta video: iam tu quoque huc subi. C H A R. Porriges, Mercuri, manum: haud enim in paruatam istam me machinam elenas. M E R C. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: etenim non licet vtrumque et tutum, et spectandi cupidum esse. At tu tene dextram meam firmiter, et parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc euasisti: quandoquidem vero biceps est Parnassus, vbi alterum vterque verticem occupauerimus,

7. Εἴγε καὶ ἰδεῖν] Particula saepius eum in modum poni solita, vt intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis sententiam: *conandum est aliquid, et cum nonnullo periculo huc adscendendum, siquidem, o Charon, perspicere velis omnia.* Hemst.

ζώμεθα. σὺ δὲ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

ΧΑΡ. Ὅρῳ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιερέεσσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς τῷ Κωκυτῷ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικρὰς, καὶ τινὰς Φωλεὰς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖνάς εἰσιν, εἰς Φωλεὰς εἶναι νομίζεις.

ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς ἔδεν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Πάριαν σσὸν αὐτῇ Κασαλία, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τῶ ὑψηλῷ ὄρῳ· ἐβελόμην δὲ εἰς πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ

59

mus, confideamus. Tu vero iam mihi in orbem circumspiciens, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum

montes, et fluvijs Cocyto ac Pyriphlegethonte maiores: deinde homines valde parvos, eorumque quasi lustra quaedam.

MERC. Sunt illae vrbes, quas tu lustra putas.

CHAR. Scin tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin frustra Parnassum cum ipso fonte Castalio, et O-

ean, et alios montes loco emouimus.

MERC. Quid ita? CHAR: Nihil equidem accurate distinctum ex alto video: volebam enim non vrbes, nec montes solos tantum, velut in pi-

ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς,
καὶ ἃ πράττει, καὶ οἷα λέγει· ὥσπερ ὅτε
με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρα-
με, ὃ, τι γελῶν· ἀκῆσας γὰρ τινος ἡσθην ἐς
ὑπερβολήν. ΕΡΜ. Τί δὲ τῷτ' ἦν; ΧΑΡ.
Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπὸ τινος τῶν Φί-
λων ἐς τὴν ὑσεραίικν, μάλισα ἤξω, ἔφη· καὶ
μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τῷ τέγες κεραμὶς ἐπι-
πσοῦσα, ἐν οἷδ' ὅτε κινήσαντος, ἀπέκτεινεν
αὐτόν. ἐγέλασα ἔν, ἐν ἐπιτελέσαντος τὴν
ὑπόσχεσιν. εἶοκα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι,
ὡς μᾶλλον βλέποίμι, καὶ ἀκέοίμι·

ΕΡΜ. Ἐχ' ἀτρέμας· καὶ τῷτο γὰρ ἐγὼ ἰά-
σομαί σοι, καὶ ὀξυδερκέσατον ἐν βραχεὶ ἀπο-
Φανῶ,

Eturis, videre; sed ipsos homines, quaeque agant,
et qualia loquantur: uti quum mihi primum ob-
viam factus conspexisti ridentem; quaerebasque,
quid riderem: etenim re quadam obiter audi-
ta mirificum in modum fui delectatus. MERC.
Quid autem illud erat? CHAR. Ad coenam ali-
quis, opinor, vocatus a quodam amicorum in po-
sterum diem, condixit; dumque loquebatur, de
tecto in caput tegula delapsa, nescio quo impel-
lente, eum interemit: quare risi, quod ad con-
stitutum non venerit. Videor autem tunc etiam
inferius descensurus, ut magis videam et audiam.

7. MERC. Ne tu moueas: equidem et huic
malo remedium tibi adferam, teque visu acutissi-
mum

Φανῶν παρ' Ὀμήρου τινὰ καὶ πρὸς τῆτο ἐπω-
δὴν λαβὼν· καὶ πειδᾶν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο
μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὄραν.
ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ.

Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ
πρὶν ἐπῆεν,

Ὅφρ' εὖ γινώσκης ἡμὲν θεόν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
ΧΑΡ. Τί ἐστίν; ΕΡΜ. Ἦδη ὄρας; ΧΑΡ.
Ἵπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς
πρὸς ἐμέ· ὥς σὺ τὸ ἐπὶ τῆτω προδιδασκέμε,
καὶ ἀποκρίνῃς ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βέλει κατὰ τὸν
Ὅμηρον καὶ γὰρ ἐρωμαί σε, ὡς μάθης ἅδ' αὐτὸν
ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὀμήρου; ΕΡΜ. Καὶ
πόθεν

num breui reddam ab Homero quadam ad hunc
usum incantatione sumpta: tu vero, simul ac
pronunciauero versus, sic tibi persuade, te non
amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane
cuncta perspicere. CHAR. Dic modo. MERC.
Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius
inhaerebat, ut bene dignoscas Deum et homi-
nem. CHAR. Quid est? MERC. Iamne liqui-
de vides? CHAR. Minus in modum, ut nihil
supra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Ita-
que tu nunc porro doce me, ac responde ro-
ganti. Sed vinne ex Homero et ego te rogem,
ut discas in Homeri carminibus me quoque non
esse non versatum? MERC. Vnde vero

πόθεν σὺ ἔχεις τὶ τῶν ἐκείνῃ εἰδέναι, ναυτῆς
 αἰεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν; ΧΑΡ. Ὁρεῖς, ὄνειδι-
 σικὸν τῷτο εἰς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὁπότε διε-
 πόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαφω-
 δῶντος ἀνέσας, ἐνίῳν ἔτι μέμνημαι. καίτοι
 χειμῶν ἡμᾶς ἔμικρός τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ
 γὰρ ἤρξατο ἄδειν ἔμπανυ αἰσιόν τινα ῥῶδην τοῖς
 πλέεσιν, ὡς ὁ Προειδὼν συνήγαγε τὰς νεφέ-
 λας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνῃ
 τινὰ ἐμβολῶν τὴν τρεῖαιναν, καὶ πάσας τὰς
 θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκλῶν τὴν
 θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ
 γιόφος ἐμπεσὼν ὀλίγῃ δεῖν περιστρέψεν ἡμῖν τὴν
 ναῦν.

tibi sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta
 semper remoque adfixus fueris? C H A R.
 Ecce autem, quam hoc probrofe dicitur in ar-
 tem: neque tamen eo minus, quando illum tra-
 iiciebam fato functum, quum multa canentem
 audierim, quorundam adhuc memini. Ex tem-
 pestas quidem nos non mediocris tunc depre-
 hendit: postquam enim eccoepit cantando reci-
 tare nescio quam non valde nauigantibus auspi-
 catam cantilenam, scilicet Neptunum conduxis-
 se hubes, turbasse pontum, velut tudicula qua-
 dam iniecto tridente, omnesque procellas con-
 citasse, atque alia multa, dum mare miscever-
 fibus, tanta tempestas subito caligoque ingruit,
 ut parum abesset, quin nauim nobis caereret.

Tum

καὶ ὅτεπερ καὶ νευτιάσας ἐκείνος ἀπήμεσα
τῶν ραψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ
Χαρυβδεῖ, καὶ Κύκλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν
ἔν ἢν ἐκ τοσάττε ἐμέττε ὀλίγα γὰρ διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπέ γάρ μοι·

Τίς γάρ ᾧ ἐπὶ κᾶχιςος ἀνὴρ, ἥς τε, μέγας τε,
Ἐξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὠμους;
ΕΡΜ. Μίλων ἔτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητῆς
ἐπικροτῆσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦ-
ρον ἀράμενος φέρει διὰ τῆ σαδὶχ μέσση. ΧΑΡ.
Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμέ, ὦ Ἑρμῇ, ἐπαί-
ναϊεν, ὅς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγου
ξυλλαβὼν ἐνθῆσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὅποτεν
ἦκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῆ ἀμαχωτάτῃ τῶν ἀντα-
γωνι-

Tum ille nausea correptus euomit rhapsodia-
rum plerasque cum ipsa Scylla, Charybdi et
Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat
ex tanto vomitu paucula certe conservare.

8. CHAR. At dic mihi, quaeso, quis hicce
crassissimus est vir, foris magnusque, qui emi-
net super alios homines capite, ac latis hume-
ris? MERC. Milon Crotone oriundus, athleta:
plausus ipsi dant Graeci, quod taurum sublatum
ferat per stadium medium. CHAR. Et quanto
iustius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi
Milonem haud multo post comprehensum im-
ponam in cymbulam, quam veniet ad nos a Morte

γωνισῶν κατακαλαιοῦσθαι τῷ θανάτῳ, μηδὲ
 ξυνεῖς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κατὰ οἰμώ-
 ζεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν σεφάνων
 τέτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα Φρενεῖ,
 θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τῷ ταύρῳ Φορᾷ, τί ἐν;
 οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθιγῆσθαι·
 ποτε; EPM. Πόθεν ἐκεῖνος θάνατον νῦν μνη-
 μονεύσεις; ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ; XAP. "Εκ
 τῷτον ἂν εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρεξόντα,
 ὅπῳτ' ἂν πλέῃ· μηδὲ ἐμπίδα, ἐχ' ὅπως ταῦ-
 ρον, ἔτι ἄρ' ἔσθαι δυνάμενος.

Σὺ δὲ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ' ἄρ' ὁδ' ἄλλος
 ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; ἐχ' Ἑλλήν, ὡς ῥοικεν ἀπὸ γέν
 τῆς

adversariorum invidiosissimo deiectus, ne quidem
 intelligens, quo pacto se supplantatum proster-
 nat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recor-
 datus coronarum istarum et plausus: nunc vero
 magnum spirat, dum omnes eum admirantur
 ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne ex-
 istimabimus sperare, se quandoque moriturum
 esse? MERC. Qui fieri potest, mortis ut ille
 meminerit in tanto roboris vigore? CHAR.
 Mitte istum, qui non longe post risum nobis
 praebiturus est, quando nauigio meo vectabitur,
 quum ne culicem quidem, nedum taurum, su-
 stinere poterit.

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit vene-
 rabili forma vir praestans? non Graecus, ut vide-
 tur,

της πολης. EPM. Κύρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμ-
βύσης, ὃς, τὴν ἀρχὴν πάλας Μήδων ἐχόντων
νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων
ἐναγχος ἔτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρση-
σατο· καὶ νῦν ἐλασεῖντι ἐπὶ Λυδίαν εἴκειν, ὡς
καθελὼν τὸν Κροῖσον ἀρχοὶ πάντων. ΧΑΡ.
Ὁ Κροῖσος δὲ πᾶ ποτε καὶ κείνός ἐστιν; EPM.
Ἐκεῖσε ἀπέβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν,
τὴν τὸ τριπλὴν τείχος· Σάρδεις ἐκείνη, καὶ
τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυ-
σῆς καθημένον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγό-
μενον; βάλει ἀκῆσσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι καὶ λέγε-
σι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν ἔν.

ΚΡΟΙ.

tur, quantum e vestitu quidem apparet. MERC.
Cyrus, Charon, Cambyse filius, qui impe-
rium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad
Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper
deuicit, suamque in potestatem Babylonem red-
egit: nunc nihil prius existimes, quam expe-
ditionem eum meditari in Lydiam, ut, Croe-
so subacto, potiatur omnium. CHAR. Croe-
sus autem ubi tandem et ille est? MERC.
Eo respice ad magnam illam arcem, triplici
muro munitam: Sardes istae sunt: ipsumque
iam Croesum conspicias in aureo lecto sedentem,
cumque Solone Atheniensi confabulantem: vin-
auscultemus, quidnam dicant? CHAR, Lu-
bentissime quidem.

O 5

10. CROES.

ΚΡΟΙ. ὦ ξένη Ἀθηναίε, εἶδες γὰρ με τὸν
 πλετόν, καὶ τὰς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος
 χρυσὸς ἐστὶν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν,
 εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐ-
 δαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων
 εἶρε; ΕΡΜ. Θάρρει· ἔδεν ἀγενεῖς, ὦ Χάρων.
 ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες·
 ἐγὼ δὲ, ὧν οἶδα, Κλεόβιν καὶ Βίτωνα ἡγῶμαι
 εὐδαιμονέστατους γενέσθαι, τὰς τῆς ἱερείας παι-
 δας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φησὶν ἔτος, τὰς
 ἅμα πρῶτην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑπο-
 δύντας εἰλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπῆνης ἄχρῃ πρὸς τὸ
 ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα
 ἐκεῖνοι

10. CROES. Hospes Atheniensis (nam vi-
 disti divitias meas, et thesauros, quantumque
 nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lau-
 tissimum apparatus) dic mihi, quem ducas
 omnium hominum felicissimum esse. CHAR.
 Quid ergo Solon respondebit? MERC. Hac
 de re securus esto: nihil, Charon, quod ani-
 mum magnum dedebeat. SOL. Croese, pau-
 ci felices: eorum autem, quos ego novi,
 Cleobin et Bitonem statuo felicissimos exstitis-
 se, illos inquam sacerdotis filios. CHAR.
 Argivae nempe inquit, qui vna nuper ad-
 modum sunt mortui, postquam matrem iu-
 go succedentes traxissent in carpento vsque
 ad templum. CROES. Sit ita: primas
 illi

ἐκείνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δευτέρος δέ, τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙΣ. Ἐγὼ δέ, κάταρμα, ἔ σοι δοκῶ εὐδαιμόνων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἦν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκη τῷ βίῃ· Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβοῦς ἐλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέλος εὐδαιμόνως διαβιώναι. ΧΑΡ. Κάλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν ἔτι ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορρωτέρω αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν.

Ἀλλὰ τίνας ἐκείνας ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρει; ΕΡΜ. Πλίνθας τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμῶν,

illi ferant felicitatis: at secundas quis obtineat? SOL. Tellus Atheniensis, qui et bene vixit, et pro patria mortem oppetiit. CROES. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor esse felix? SOL. Necdum mihi liquet, Croese, nisi ad finem perteneris vitae: mors enim exactissimus index eiusmodi rerum, et vitae ad metam usque feliciter peractae. CHAR. Pulcherrime, Solon, quod nostri non oblitus sis, sed cymbulam nostram esse censeas de talibus bene iudicandi normam.

II. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut quid id est, quod in humeris ferunt? MERC. Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, mercedem

χρησμάτων, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολείται μικρὸν ὑπερον.
 Φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκείνο
 γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, δ' ἀποσίλβει;
 τὸ ὑπωχρον 8) μετ' ἐρυθρήματος; νῦν γὰρ πρῶ-
 τον εἶδον, ἀκῶν αἰεῖ. ΕΡΜ. Ἐκείνο, ὦ Χά-
 ρων, τὸ αἰοιδιμὸν ὄνομα, καὶ περιμάχητον.
 ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἔχ' ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ
 πρόσεςιν, εἰ μὴ ἄρα τῷτο μόνον, ὅτι βαρύνον-
 ται οἱ φέροντες αὐτό. ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα,
 ὅσοι πόλεμοι διὰ τῷτο, καὶ ἐπιβλαῖ, καὶ λη-
 σήρια,

dem oraculorum, per quae etiam pessimibit
 breui post tempore: est autem vatibus vir de-
 ditus supra modum. CHA R. Illud nimirum
 splendidum est aurum, quod refulget subpalli-
 dum quiddam rubore tinctum, nunc enim pri-
 mum vidi, quod semper audio praedicari. MERC.
 Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen,
 et magnis omnium contentionibus expetitum.
 CHA R. Equidem nullus video, quid boni ipsi
 adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant,
 eo grauentur. MER C. Nescis enim, quot
 propterea bella existant, et insidiae, latroci-
 nia,

8) "Υπωχρον] Infra vocat ὠχρὸν καὶ βαρὺ
 κτῆμα. Colorem hunc, qui iam non pla-
 ne pallidus, sed luteus, et flavesceus intel-
 ligi debet, auro Graeci tribuunt. Eundem
 habet usum χλωρὸς, sic ut ab ὠχρὸς saepe
 minimum discreper. Hemst.

θήρια, καὶ ἐπιιορκίαι, καὶ Φόνοι, καὶ δεσμοί,
καὶ πλῆς μακρὸς, καὶ ἐμπορία, καὶ δαλείαι;
ΧΑΡ. Διὰ τῆτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ
χαλκῆ· διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ἰβο-
λὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκά-
τε ἐκλέγων 9). ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς
μὲν πολὺς· ὥςτις ἅπαντα σπαράσσεται ὑπ' αὐτῶν·
τῆτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλῆ τῆ βαθεῖας οἱ μεταλ-
λεύοντες ἀνορύττουσιν· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς
καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τὰλλα.
ΧΑΡ.

nia, periuria, caedes, vincula, nauigatio lon-
ginqua, mercaturae, seruitutes denique. CHAR.
Ob istud, Mercuri, quod non multum ab aere
differt? aes enim poui, vt qui obolum, vt scis,
a vectorum vnoquoque exigam. MERC. Sane:
sed aes quidem abundat; eamque ob rem non val-
de magno studio expetitur ab ipsis: verum illud
aurum ex profundis terrae visceribus metalli fos-
fores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra
oritur itidem, vt plumbum ceteraque metalla.
CHAR.

9. Ἐκλέγων] Vfus est verbo proprio in co-
gendis colligendisque vectigalibus et pen-
sionibus: quare de publicanis est frequens
ἐκλέγειν Φόρος vel τέλος. Hinc ἐκλογαίς
non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες
καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δη-
μοσίῳ. Hentf.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λήγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, αἱ τοσῶτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὥχρ᾽ καὶ βαρέως κτήματες. ΕΡΜ. Ἄλλ' ἔ Σόλων γε ἐκείνος, ὦ Χάρων, ἐρᾶν αὐτῷ φαίνεται, ὡς ἐρᾷς· καταγελαῖ γὰρ τῷ Κροῖσῳ, καὶ τῆς μεγαλαυχίας τῷ βαρβάρῳ· καὶ, μοι δοκεῖν, ἔρεσθαι τι βλάσται αὐτόν· ἐπακύνωμεν ἔν.

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἷοι γάρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τέτων τὸν Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νῆ-Δε'· ἔ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ἔδεν τοιῶτον. ΣΟΛ. Οὐλὲν μακάριον οἷοι τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιοτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθες χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ ἔ;
ΣΟΛ.

CHÆR. Incredibilem quandam narras hominum dementiam, qui tanto amore capiantur rei pallidæ ac ponderosæ. ΜΕΡC. At Solon quidem ille, Charon, eius amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Croesum, et iactabundam barbari gloriationem. Verum, nā fallor, ex illo quaerere quidpiam vult: auscultemus ergo.

12. ΣΟΛ. Dic mihi, Croese, numnam putas opus habere lateribus istis Pythium? CROES. Ita per Iouem: non enim est illi Delphis donarium tale vilius dedicatum. ΣΟΛ. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum, si possideat in ceteris etiam lateres aureos? CROES. Quidni putem? ΣΟΛ.
Magnam

ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν
 ἐν τῷ ἔργῳ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ
 χρυσίον δεήσει αὐτὰς, ἣν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ.
 Πᾶ γὰρ τσᾶντος ἂν γένοιντο χρυσός, ὅσος παρ'
 ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν
 Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τῷ βελ-
 τίονος ἄρα ἐνδεεὶς ἔσε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων
 ὁ σίδηρος χρυσίε; ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνη μηδὲν
 ἀγανακτῶν, μάθοις ἂν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ
 Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνως οἱ σώζοντες
 τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ
 σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἀρ' ἔν, ἣν Κῦρος,
 ὡς λογοποιῶσί τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μα-
 χαίρας

Magnam mihi narras, Croese, paupertatem in
 coelo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum
 ipsis e Lydia sit petendum, si desiderarint. CROES.
 Vbinam tanta sit auri copia, quanta apud nos?
 SOL. Quæso te, ferrumne etiam nascitur in
 Lydia? CROES. Non sane multum. SOL.
 Potioris ergo metalli indigetis. CROES. At
 quomodo præstet ferrum auro? SOL. Si re-
 spondeas nihil indignatus, discere licebit.
 CROES. Roga modo, Solon. SOL. Vtrum,
 qui seruant aliquos, meliores, an qui ab iis
 seruantur? CROES. Qui seruant videlicet.
 SOL. Num igitur, si Cyrus, quos rumo-
 res nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos
 enses

χείρας σὺ ποίησῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκάσῃ τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἶγε μὴ τῆτον παρσκευάσαιο, οἷχοιτο ἂν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει 10), ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν ἔτι ταῦτα· φαίη δ' ἔν ἀμείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκ ἔν καὶ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθας ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐθις ἀνακαλεῖν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδηρᾶ ἐκεῖνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἦν τε χαλκόν, ἦν τε χρυσὸν ἀναθῆς, ἄλλοις μὲν ποτε

κτήμα,

enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium? CROES. Ferrum utique. SOL. Hoc sane metallum nisi comparavis, abeat tibi aurum in Persidem captivum. CROES. Di meliora, mi homo. SOL. Absit, haec ut ita contingant: videre tamen nunc auro melius esse ferrum fateri. CROES. Quid? num igitur Apollini me iubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere? SOL. Is ne ferro quidem opus habebit; ac tu siue aes, siue aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando,

10. Εὐφήμει] Formula quaedam solemnis, quum aliquid infauste dictum vel factum abominantur, et procul a se facessere iubent; in qua ne ipsum quidem illud ἀνθρώπου in cassum ponitur. Hemst.

κτῆμα, καὶ ἔρμαιον ἔσῃ ἀνατεθεικώς, Φωκεῦ-
σιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράν-
νῳ, ἢ ληστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν
χρυσοποιῶν 11). ΚΡΟΙ. Ἀεὶ σὺ μὲ τῷ πλά-
τῳ προσπολεμεῖς, καὶ Φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λύδης, ὦ Χάρων, τὴν
παρρησίαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλ-
λά

quando, ac praedam facilem cedat dedicaueris,
Phocensibus inquam, aut Boeotis, aut ipsis Del-
phis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius
certe parum curat tuos aurifices. CROES. Sem-
per tu meis diuitiis bellum indicis, et inuides.

13. ΜΕΡC. Non fert Lydus, o Charon,
loquendi istam libertatem, verosque sermones:
quin

11. Χρυσοποιῶν] Qui sint aetate sciore χρυ-
σοποιοί, quae τέχνη χρυσοποιητική, huc
χρυσοποιία, compertum habeo: verum vt
Latini *aurifices*, sic pari potestate Graecos
vsurpasse χρυσοποιᾶς, mihi nondum li-
quet: certe *aurifex* in optimis Glossis red-
ditur χρυσοχόος, non, quod propius ad
Latinae vocis rationem accederet, χρυσο-
ποιός. *Budaeus* etiam, teste *Stephano*, non
alia, quam vnus *Luciani*, auctoritate id
verbi munire potuit. Idcirco animus in-
clinat, vt credam scripsisse Nostrum χρυσο-
χόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis
admodum est familiare. Inde aurificum
officinae χρυσοχοεῖα, vel, vt saepe scri-
buntur, χρυσοχάια. *Hemst.*

λὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πείης ἀνδρω-
 πος ἔχ' ὑποπτήσσω, τὸ δὲ παριστάμενον 12)
 ἀλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' ἔν' μικρὸν ὕστε-
 ρον τῷ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δεῇ αἰλόντα ἐπὶ
 τὴν πυρὰν ὑπὸ τῷ Κύρῳ ἀναχθῆναι· ἤκουσα γάρ
 τῆς Κλωθῆς πρώην ἀναγιγνωσκάσης τὰ ἐκάστῳ
 ἐπικεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγγέγραπτο,
 Κροῖσον μὲν αἰλῶναι ὑπὸ Κύρῳ, Κύρον δὲ αὐτὸν
 ὑπ' ἐκείνησιν τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς
 τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τῷ ἵππῳ τῷ λευκῷ ἐξε-
 λαύνει·

quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo,
 qui nullo metu se submittat, animique cogitata li-
 bere proferat. Verum in memoriam non diu post
 redibit Solonis, quum tempus aderit, ut captus
 in rogam Cyri iussu imponatur. Etenim audiui
 ex Clothone nuper praelegente, quae cuique
 forent fato decreta: in quibus et haec erant con-
 signata, Croesum captum iri a Cyro, Cyrum au-
 tem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse:
 viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo
 inue-

12. Τὸ παριστάμενον] Saepe quae ex prae-
 senti rerum statu cogitationes nobis oriun-
 tur, παρίσασθαι τῇ ψυχῇ et simpliciter
 παρίσασθαι, obuersari animo, menti esse
 praesto, dici solent. Hinc τὸ παραστάν et
 τὸ παριστάμενον, quod subito menti occurrit,
 e re nata cogitatio. Hemst.

λαύνουσιν; ΧΑΡ. Νῆ Δία. ΕΡΜ. Τώμυρις
 ἐκείνη ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμῶσα τῷ
 Κύρῳ αὕτη ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος.
 ὅρῳ δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμ-
 βύσης ἐκεῖνος ἐστίν. ἔτος βασιλεύσει μετὰ τὸν
 πατέρα, καὶ μυρία σφαιλὲς ἐν τε Λιβύῃ, καὶ
 Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀποθανεῖται,
 ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν. ΧΑΡ. ὦ πολλῶ γέ-
 λωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτὸς προσβλέψειεν
 ἔτις ὑπερφρενῶντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πι-
 στεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον ἔτος μὲν αἰχμάλωτος
 ἔσοι, ἔτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκῷ αἵματος;
 Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν προ-
 Φυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπροσθημένους, ὁ τὸ διάδη-
 μα,

inuestam. C H A R. Ita sane. MERC. Illa
 Tomyris est, quae caput Cyri praecisum in
 vtreni iniiciet plenum sanguinis. Viden' etiam
 filium Cyri iuuenem? iste Cambyfes est, re-
 gnabitque post patrem: is rebus vndiquaque
 male gestis in Libya, et Aethiopia, tandem
 mente captus interibit, postquam occiderit Apin.
 C H A R. O multam ridendi materiam: at nunc
 quis eos adspicere sustineat tanto fastu elatos?
 aut quis in animum inducat, paulo post hunc
 fore captiuium, illum caput habiturum in vtre
 sanguinis?

14. Verum quis ille est, Mercuri, qui pur-
 pureum amiculum fibula substrictum gerit, dia-
 P 2 dema-

μα, ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθῦν ἀνατεμὼν Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ· βασιλεὺς δὲ τίς εὐχεται εἶναι; E P M. Εὕγε παρῳδοίς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὀρέξας τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ ἔτος αὐτός, ὑπὸ τῷ παρεξῶτος οἰκέτῃ Μαιανδρίῃ προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκευοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀναρεῇ τῷ χρόνῳ. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπῆκουσα. X A P. Εὕγε, ὦ Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτὴς, ὦ βελτίστῃ, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπόμενε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσάτῳ δὲ ἐπαιρεσθῶν, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρῃ ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε
γνωρί-

demate reuinctus, cui annulum coquus porrigit pisce dissecto, in insula circumflua? regem plane videtur prae se ferre. M E R C. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante familiari seruo Maeandrio proditus Oroetae Satrapae in crucem agetur miser, eiectus fortunis omnibus in puncto temporis: etenim haec quoque ex Clotho percepi. C H A R. Euge, Clotho, fortiter et ipsos, optima, et capita praecide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: interea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ridebo sin-

γνωρίσας αὐτῶν ἔκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσὴν κομίζοντας.

ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τέτων ὧδε ἔχει. τὴν δὲ πληθύν, ὧ Χάρων, ὀρεῖς, τὰς πλέοντας αὐτῶν, τὰς πολεμῆντας, τὰς δικαζομένας, τὰς γεωργῶντας, τὰς δανείζοντας, τὰς προσαιτῶντας; ΧΑΡ. Ὅρῳ ποικίλην τίνα τύρβην, καὶ μεσὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας ταῖς σμήνεσιν, ἐν αἷς ἅπας μὲν ἰδίῳ τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δὲ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγασσι, καὶ φέρονσι τὸν ὑποδεέσερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτὰς ἐκ
τ' ἀφα-

bo singulos agnoscens nudos in cymbula, nec purpuream vestem; neque tiaram, nec ornamentum aureum secum ferentes.

15. MERC. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit fors: multitudinem autem, Charon, istam vides, nauigantes, bellantes, in iudiciis versantes, agros colentes, foenus exercentes, stipem petentes. CHAR. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin et vrbes eorum persimiles aluearibus, in quibus unusquisque proprium quemdam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam vespae, agunt feruntque inbecilliores. Quod autem circum-

τ' ἀφανῆς ἔτος ἔχλος τίνες εἰσίν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ δαίματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναί, καὶ Φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μῖση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τῶν δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμείμικται αὐτοῖς, καὶ συμπαλιτεύεταί γε, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζήλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ Φιλαργυρία. ὁ Φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρέμεναι, ὅπότ' ἂν μάλιστα οἴηται τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἶχοντα, κεχηνότας αὐτὰς ἀπολιπῆσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὀρεῖς ὑπὸ τῷ ὕδατος.

— "Hy

volat eos ex occulto, agmen illud, quinam sunt? M E R C. Spes, Charon, et metus, et amentiae, voluptates, auaritia, irae, odia, atque eiusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest inmixta, in eademque velut ciuitate degit, itemque odium, ira, aemulatio, incitiae, perplexa haesitatio, et auaritia: sed metus et spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam et pauentem contrahere se facit; hae vero capitibus imminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, auolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum et Tantalus vides accidere apud inferos ab aqua fugiente.

16. Quod

Ἦν δ' ἀτενίσῃς, κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ἐπι-
κλωθέσας ἐκάζω τὸν ἀτρακτον, ἀφ' ἧς ἡρετῆ-
σθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων,
ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιᾳ τινι καταβαίνοντα ἐφ'
ἐκαστὸν ἀπὸ τῶν ἀτρακτων; ΧΑΡ. Ὅρῳ πάντα
λεπτὸν ἐκάζω νῆμα ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολ-
λὰ, τῷτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ.
Εἰκότως, ὦ πορθημεῦ· εἴμαρται γὰρ ἐκεῖνῳ μὲν,
ὑπὸ τέττε Φονευθῆναι· τέττῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου·
καὶ κληρονομῆσαι γε τῷτον μὲν ἐκείνῳ, ὅτ' αὖ
ἢ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τέττε·
τοιόνδε γὰρ τι ἢ ἐπιπλοκή δηλοῖ. ὁρᾷς δ' ἔν
ἀπὸ λεπτῶν κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ ἕτος μὲν
ἀνασπασθεῖς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μι-
κροῦ

16. Quod si aciem intenderis, conspicias et-
iam Parcas stamina singulis versato deducentes
fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex
tenuibus filis: videntne quasi araneorum fila
quaedam in singulos a fusis demissa? CHA R.
Cerno tenuissimum unicuique licium additum
inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.
MERC. Et iure quidem, portitor: nam illi fata-
le est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic
vero, ut haereditatem adeat eius, cuius brevius
sit filum: isti contra, ut illius: tale enim quid-
dam mutui inplexus significat. Perspicias tamen
a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum
adtractus sublimis apparet; ac paulo post prae-

κρὸν κατὰ πτεσῶν, ἀπορραγέιντος τῆ λίθου, ἐπει-
δὲν μηκέτι ἀντέχει πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν
ψόφον ἐργάζεται. ἄτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς
αἰωρούμενος, ἦν καὶ πέση, ἀψοφητὶ κείσεται,
μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακροθέντος τῆ πτώ-
ματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ἔδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν
ἀξίαν, ὅπως ἐςὶ καταγέλασα, ὦ Χάρων· καὶ
μάλιστα αἶ ἄγαν σπεῖδαι αὐτῶν, καὶ τὸ μετα-
ξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάσσας γιγνομέ-
νες ὑπὸ τῆ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐ-
τῆ, καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοί, ὡς ἐρᾶς, ἡπία-
λοι, καὶ πυρετοί, καὶ Φθόγαι, καὶ περιπνευμο-
νίαι, καὶ ξίφη, καὶ λησῆρια καὶ κώνεια, καὶ
δικα-

cipitatus abrupto liño, quando non amplius one-
ri sustinendo sufficiet, magnum edet sonitum :
hic autem paululum modo a terra leuatus et-
iamsi ceciderit, nullo iacebit excitato sonitu, sic
ut a vicinis vix casus eius exaudiat. CHAR.
Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. MERC. Imo vero ne verbis quidem con-
sequi possis, prout dignum est, quanto sint risu
excipienda, Charon : maxime si species eorum
contentissima studia, et quod inter medias spes
intereant correpti ab optima Morte. Eius autem
sunt nuncii ministrique valde multi, ut vides,
frigora febrium et ardores, tabes, pulmonum
adfectus, gladii, latrocinia, cicutaе potiones,
iudices,

δικασαί, καὶ τύραννοι· καὶ τῶν ἐδὲν ὅλως
αὐτὰς εἰσέρχεται, ἐς ἃν εὖ πράττωσιν· ὅταν
δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἶ αἶ, καὶ
ὦ μοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόον, ὅτι
θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοί, καὶ ὀλίγον τῆτον χρό-
νον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ
ἐνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς, ἀφέντες, ἔζων τε
ἂν σωφρονέσειον, καὶ ἥττον ἡνιῶντα ἀπεθα-
νόντες. νῦν δὲ ἐς αἰὲ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς
παρῆσιν, ἐπειδὴν ἐπιστὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ
ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόγῃ,
ἀγανακτᾷσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, ἃ ποτε προσ-
δοκήσαντες ἀποσπασθήσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί
γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν ἐκείνος ὁ τὴν εἰκίαν
σπεδῇ

iudices, tyranni: horum ipsis nihil in mentem
plane subit, dum felices agunt; simulatque offen-
derint, mox crebrum in ore ottotoe, ah, ah, hei
mihi. Quod si statim ab initio secum cogitassent
tum se esse mortales, tum, pauxillum istud tem-
poris in vitam quasi peregrinatione instituta, abi-
turos tanquam ex somnio, omnibus super terram
relictis, vixissent sane sapientius, minusque dolo-
ris morientes cepissent: nunc autem perpetuo
quum se sperent vsuros esse rebus praesentibus,
vbi praesto fuerit minister, citaueritque et duxe-
rit vinculis inpeditos febris tabisue, indignantur
se abduci, vt qui nondum expectauerant fore, vt
inde auellerentur. Quid enimvero non faciat iste,

σπερδῇ οἰκοδομώμενος, καὶ τὰς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλος αὐτῷ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθείς τὸν ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὴδὲ δειπνήσας ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῇ ἢ γυνῇ, καὶ Φίλῃς διὰ τῆτο ἐσιῶν, καὶ τῆνομα τῆ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίσατο, ὡς ἐπτέτης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήσκει, ἄρα ἂν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἰτίον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχῆντα ἐπὶ τῷ παιδί ἐκεῖνον ὄρᾳ, τὸν τῆ ἀθλητῆ πατέρα τῆ Ὀλύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκνομίζοντα τὸ παιδίον, ἔχ ὄρᾳ, ἔδὲ οἶδεν ἀφ' οἷας αὐτῷ

qui domum gnauiter aedificat, operariosque vrget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum inposito tecto, decessurum, haeredique relicturum, vt ea domo fruatur, in qua ne semel quidem ipse miser coenauerit. Ille porro, qui gaudet, quod masculum infantem vxor sibi pepererit, ideoque amicos prolixè accipit nominalia scelebrans, si sciret septennem puerum esse obiturum, num tibi videtur laetaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod illum felicem filii sorte contempletur, athletae patrem Olympico certamine victoris; sed vicinum, qui exequias it infanti, non cernit, neque nouit, a quo flamine pepen-

αὐτῶ κρόκης ἐκρέματο. τὰς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων διαφερομένους ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τὰς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν καλεσμένους ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὅρῳ πάντα ταῦτα, καὶ, πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, ὃ σερέμενοι ἀγανακτῶσιν. ΕΡΜ. Ἦν γὰρ τὰς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκῶσιν, ἔξω τῷ ἀβεβαίῳ, καὶ ὡς Φῆς ἀμφιβόλῃ τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιερὰ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς Φόβος, καὶ παραχὰς, καὶ μῖση, καὶ ἐπιβελας, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τέτοις γὰρ ἅπαντες ζύνει-

pependerit. Iam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacerant pecunias, tum, antequam frui liceat, citantur ab iis, quos modo dixi imminentibus nunciis et ministris.

18. CHAR. Haec omnia video, et apud animum meum cogito, quid ipsis dulce sit in cursu vitae, quidue sit illud, quo privati indignantur. MER C. Porro si quis reges eorum intueatur, qui esse felicissimi censentur, praeter instabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura iucundis ingrata inueniet ipsis adesse, timores, perturbationes, odia, insidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes versan-

ζύνεισιν. εἰς πένθη, καὶ νόσους, καὶ πᾶθῃ, ἐξ
 ἰσοτημίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπερ δὲ τὰ
 τάτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν
 ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γέναι, ὦ Ἑρμῇ, εἰπεῖν, ὅ
 τινι εἰοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ
 βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας 13)
 ἐν ὕδατι ἐθέκισα ὑπὸ κρηνῇ τινι καταρράττοντι
 ἀνισαμέναις; τὰς Φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν
 ζυναγεί-

versantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones,
 quae scilicet in eos aequali iure atque in alios
 quosuis imperium exercent. Nunc ubi regum isto-
 rum conditio misera est atque aerumnosa, expu-
 tare commodum, qualis priuatorum sit hominum.

19. CHA R. Atenim exponere tibi volo, Mer-
 curi, cuinam rei similes mihi visi fuerint homi-
 nes, eorumque vniuersa vita. Tu sane bullas ali-
 quando in aqua spectasti sub scatebra violenter
 praecipitante existentes; bullas istas inquam in-
 flatas,

13. Πομφόλυγας] *Homo bulla*: eoque magis
 senex, inquit Varro de R. R. I. c. 1. an-
 num agens octogesium. Πομφόλυξ au-
 tem ἡ ἐπιπλέωντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ
 ὕδατι ἐπανέσασις, definiente Arati Schol.
 ad Διοσ. v. 248. Vide Hesych. qui praeter-
 ea docet, ἐπὶ τῶν διακενῆς Φυσισμένων λέ-
 γεσθαι τὴν λέξιν. Hemst.

ξυναγίρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τούτων αἱ μὲν τι-
νες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκτραγεῖσθαι ἀπέσβη-
σαν (14)· αἰὸς ἐπὶ πλεόν διαρκῆσι· καὶ προσ-
χωρησῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὐταὶ ὑπερφυσώ-
μεναι ἐς μέγιστον ἔγκον αἰρонта· εἴτα μέντοι
καὶ κείναι πάντως ἐξερράγησαν ποτε· ἡ γὰρ οἶον
τε ἄλλως γενέσθαι. τῆτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων
βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυστημένοι,
οἱ μὲν μείζες, οἱ δ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγο-
χρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ
δὲ ἅμα τῷ ζυεῖναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' οὖν
ἀποεράγηται ἀναγκαῖον. EPM. Οὐδὲν χεῖρον
οὐ

flatas, vnde cogitur spuma: earum quaedam
parvae, quae statim diruptae solent extingui;
aliae diutius perdurant, accedentibusque aliis
mirifice inflatae maximum in tumorem excre-
scunt: nec tamen et ipsae non tandem ruptae di-
labuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum
est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intum-
uerunt, hi maiores, illi minores: et nonnulli
quidem brevissimi temporis habent et cito pereun-
tem inflationem: alii simul atque coaluerint de-
ficiunt: veruntamen omnibus bullae modo ru-
ptis interire necesse est. MERC. Nulla quidem
parte

14. Ἀπέσβησαν] Id est ἀποεβῆναι εἰώθασι.
Hemst.

σὺ τῷ Ὀμήρῳ εἰκασας, ὦ Χάρων, ὃς Φύλλοις
τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡ. Καὶ τοιαῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς εἰς
ποιῶσι, ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων
ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐ-
τὰς δεήσει, ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥμιν παρ'
ἡμᾶς. βῆλει ἔν, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλῷ ἐσμέν,
ἀναβοήσας παμμέγεθες παρξινέσω αὐτοῖς, ἀπέ-
χεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ αἰ-
τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων,
ὦ μάταιοι, τί ἐσπαδάκατε περὶ ταῦτα; παύ-
σασθαι κἀμνοντες· ἔ γὰρ ἐς αἰὲ βιώσεσθε· ἔ-
δὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδιδὸν ἐσιν, ἔο' ἂν
ἀπά-

parte deteriorem; Charon, comparisonem in-
stituit, quam Homerus, qui cum foliis genus
hominum confert.

20. CHAR. Eiusmodi quum sint, Mercuri,
vides qualia designent, quamque ambitiosa con-
tentione inter se de magistratibus, honoribus et
possessionibus decertent; quibus tamen omnibus
relictis non effugient, quin haud plus vno obolo
habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam
in alto sumus, quanta potero maxima voce ex-
clamem, adhorterque eos, ut abstineant se a va-
nis laboribus, eoque modo vivant, ut semper
mortem sibi ante oculos habeant positam, sic
eos compellans: Inepti, quid studium istis, in
rebus abutimini? desinite fatigari, non enim
in per-

ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανόν· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν γυμνὸν οἶχεσθαι· τὴν οἰκίαν δέ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τὰς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπὶ κούῃ ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, ἔκ ἂν οἶε μέγα ὠφελήθηναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεσέμεν ἂν γενέσθαι παραπολύ;

ΕΡΜ. ὦ μακάριε, ἔκ οἶσθα, ὅπως αὐτὰς ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὧτα. ποσ᾽ ἔτι κηρῷ ἔδυσαν αὐτὰ, οἷον περ' Ὀδυσσεὺς τὰς ἐταῖρας ἔδρασε δέξει τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν ἔκ ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκῆσαι, ἢν καὶ

in perpetuum viuetis: nihil eorum, quae in terris maximi fiunt, sempiternum est: nihil inde secum abstulerit, qui vita fungitur; quandoquidem necesse est nudum abire; domum vero, agrum, quicquid est auri aliorum ex aliis esse, et mutare dominos. Haec atque eiusmodi si sic, ut exaudiri possim, ipsis inclamem, non tu censeres magnos inde redundaturos ad vitam fructus eosque multo fere prudentiores?

21. MERC. Mi Charon, nescis quam ipsos ignorantia et fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures: tanta cerae copia eas obstruxerunt, quemadmodum Vlysses fecit sociis metuens ne Sirenas auscultarent. Quae ergo spes est, illi ut audire possint,

ἦν καὶ σὺ κεραιῶς διαρραγῆς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τῷτο ἐνταῦθα ἡ ἀγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἄλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδεγμένοι τὴν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, οὐδὲ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἷα εἰσιν. ΧΑΡ. Οὐκ ἔν ἐκείνοις γὰρ ἐμβοήσαιμεν; Ε.Ρ.Μ. Περιττόν τῷτο λέγειν πρὸς αὐτὰς, ἀ ἴδασιν. ὁρῶς, ὅπως ἀποσπᾶσαντες τῶν πολλῶν καταγελωσι τῶν γεγνημένων, καὶ ἑδαμῇ ἑδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλός εἰσι δρασμόν ἤδη βουλεύοντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τῆ βίης; καὶ γὰρ μισῶνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γεννάδα· πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ερμῆ.

sint, etiamsi tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe potest, idem hic ignorantia perficit. Attamen sunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes secuti, acie mentis ad peruidendas cognoscendasque res humanas plane singulari. CHAR. Quin illis igitur inclamo. MERC. Superuacuum fuerit, ad eos si dicas, quae nouerunt: viden ut seducti a vulgo hominum derident quicquid agitur, nullaque ex parte probant: imo vero non obscure patefaciunt, se aufugere iam conari ad vos ex vita; eo magis quod odio sint, dum redarguunt istorum inficitias. CHAR. Euge, generosa pectora: verum valde sunt pauci, Mercuri.

Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἰκανοὶ καὶ ἔτοι· ἀλλὰ κατίω-
μεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἐν ἔτι ἐπόθεν εἰδέναί, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῇ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πε-
ποιηώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα
κατορύττασι, θεάσασθαι 15). ΕΡΜ. Ἡρά,
ὦ Χάρων, καὶ τύμβος, καὶ τάφος καλεῖται τὰ
τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ
χωμα-

ri. MERC. Et hi sufficiunt. Sed iam descen-
damus.

22. CHAR. Vnum est adhuc, quod deside-
rem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus
numeris res mihi humanas demonstrandi bene-
ficio absolueris; scilicet conditoria cadauerum,
vbi ea sepeliunt, vr spectem. MERC. Monumenta,
Charon, tumulos, et sepulcra vocant, istius-
modi conditoria. Ceterum, qui ante vrbes sunt,
agge-

15. Θεάσασθαι] Cursus orationis paululum
impeditus; repetendum ex prioribus ἐπό-
θεν, θεάσασθαι. tum cape, quasi hunc
ordinem verborum instituisse, τὰς ἀποθή-
κας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττασι. Quo-
niam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων
Charon, tanquam ignarus, quibus propriis
vocabulary insigniantur, commemorat, id-
circo non noluit Mercurius varias tumulo-
rum, quod Graecos appellationes obiter so-
dalem optimum docere. (Hemst.

χώματα ὀρέας, καὶ τὰς σήλας, καὶ πυραμίδας;
 ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλά-
 κιά ἐσι. ΧΑΡ. Τί ἔν ἐκεῖνοι ἐφάνησι τὰς
 λίθας, καὶ χρίσσι μύρω; οἱ δὲ καὶ πυρὰν νή-
 σάντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινα
 ὀρύξαντες, καίισσι 16) τε ταυτὶ τὰ πολυτε-
 λῇ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μω-
 λέραιον, ὡς γὰρ εἰκάσαι, ἐγχεύουσιν; Ε.Ρ.Μ.
 Οὐκ οἶδα, ᾧ πορθεῖ, τί ταῦτα πρὸς τὰς ἐν
 ᾧ δὲ πεπιτεύκασι δ' ἔν τὰς ψυχὰς ἀναπεμ-
 πομέναις.

aggestae terrae cumulos illos vides, cipposque
 et pyramides? ista omnia loci sunt mortuis re-
 cipiendis, seruandisque cadaveribus. CHA R.
 Quid autem illi coronant lapides, et perun-
 gunt vnguento? quidam etiam rogo prae tumulis
 extructo, et serobe quadam effossa comburunt sum-
 tuosas istas coenas, atque in foueas vinum mul-
 sumque, quantum coniectare licet, inuergunt.
 MERC. Equidem, o portitor, quid ista faciant ad
 eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis
 esse persuasum scio, animas sursum emissas ab
 inferis

16. Καίισσι] Coenam feralem, quae cum
 corpore simul in rogam ingesta cremari so-
 lebat, intelligere videtur propterea, quia
 mox ait, animas sursum emissas, quatenus
 liceret, δειπνεῖν τὴν κνίσσαν καὶ τὸν καπ-
 νόν. Hemst.

πομέναις κατὰθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἶον τε περι-
πετομένας τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πί-
νειν δὲ ἀπὸ τῆς βόθρε τοῦ μελίκερατον. ΧΑΡ.
Ἐκεῖνες ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία
ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦ-
τα, ὅσημέραι κατὰγοντι αὐτάς. οἷσθ' ἔν, εἰ
δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γε-
γνησέναι; ἐπεῖτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὧ Ἑρμῇ,
ἐπάσχος, ἐκ ὀλίγα πράγματα ἔχων, εἰ ἔδει μὴ
κατὰγειν μόνον αὐτάς, ἀλλὰ καὶ αὐθις ἀνάγειν
πιομένας. ὧ μάταιοι τῆς ἀνοίας, ἐν εἰδότες
ἡλίκοις ὄρεσι διακίρκεται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ
ζώντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἔσι·
καὶ ὅτι.

Κάτ-

inferis coenare, qua licet, circumvolitantes ni-
dorem et fumum, atque haurire de scrobo mul-
sum. CHA R. Illi ut adhuc bibant, edantque,
quorum crania sunt aridissima? ridiculus enim-
vero sum, haec tibi si dicam, qui quotidie deducis
eos: tu nimirum optime nosti, possintne remea-
re, ubi semel terram subierunt. Illud enim uero
mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane ri-
su dignum accideret, si oporteret non deducere
solum ad inferos, sed insuper eos iterum reducere
potaturos. Vah dementiam! inanissimi mortales,
qui nescitis, quam longinquo finium interval-
lo discreta sint mortuorum viuentiumque nego-
tia, qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec,

Κάτθαν' ἑμῶς ὃ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅστ' ἔλ-
λαχε τύμβος,

Ἐν δ' ἴῃ τιμῇ Ἴσος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτη δ' Ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ἑμῶς νεκρῶν ἀμεννὰ κερήνας
Γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφοδελὸν λει-
μῶν.

ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὀμηρὸν
ἐπαντλεῖς. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀνέμνησάς με, θέλω
σοι δεῖξαι τὸν τῷ Ἀχιλλέως τάφον· ὅρᾳς τὰν
ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἵκαιοτο τὸ Τρωϊ-
κόν· ἀντιμερὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ Ῥοί-
τειῳ. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, αἱ τά-
φοι. τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξέν μοι,
ὡς κα-

mortuorum esse simili modo et qui tumulo careat,
et qui sepulcrum fuerit fortitus; uno eodem-
que honoris esse gradu Irum, regemque Aga-
memnonem; Therstae parem Theridis filium
pulchra coma conspicuae: omnes namque perin-
de umbrarum sunt infirmae caluariae, nudi ari-
dique per florentem asphodelo campum.

23. MERC. Hercules; quam large nobis
Homeri versus ingeris. Sed quandoquidem me
commonefecisti, volo tibi monstrare Achillis se-
pulcrum: viden mari prope adiacens? Sigeum
est illud Troïcum; e regione autem situs est Ajax
in Rhoeteo. CHAR. Non ingentia sunt Mercuri
monumenta. Nunc vrbes insignes monstra mihi,
quas

ἐς κάτω ἀνέομεν· τὴν Νῆσον τὴν Σαρδαναπά-
 λη, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεω-
 νάς, καὶ τὴν Ἰλίον αὐτήν. πολλὰς γὰρ μέμνη-
 μαί διχπορθμεύσας ἐκείθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν
 μηδὲ νεωλῆσαι, μηδὲ διαψύξαι 17) τὸ σκα-
 Φίδιον. EPM. Ἡ Νῆος μὲν, ᾧ πορθμεῦ, ἀπά-
 λωλεν ἤδη, καὶ ἔδεν ἵχνος ἐτι λοιπὸν αὐτῆς·
 εἴδ' ἂν εἶπης ἔπε πότ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι
 ἐκείνη

quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sar-
 danapali, Babylonem, Mycenae, Cleonae,
 ipsamque Ilium: multos equidem inde memini
 me traiecisse, adeo ut decem integris annis nec
 subducere, neque ventis exponere licuerit sca-
 pham. MERC. Ninus iam, Portitor, interit, ne-
 que ullum vestigium amplius est eius reliquum;
 sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi

Q 3

Baby-

17. Διαψύξαι] Apud Graecos ἀναψύχειν et
 διαψύχειν primum ponuntur pro aëri, au-
 rae, soli exponere: quae commaduerunt
 ad solares radios flatusque venti oppande-
 re. De navibus, quae subductae ad aë-
 rem et ventum siccescunt, utrumque ver-
 bum aequè usurpari solet. Itaque Charon
 decem totis annis quum non potuisset νεωλ-
 ῆσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαΦίδιον, metus
 erat, ne cymbula curae necessariae ex-
 pers plane corrumpetur. Hemst.

ἐκείνη εἶν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβο-
λον 18), ε' μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθεσμένη,
ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δέ, καὶ Κλεωνάς
αἰσχύνομαι δαῖξά σοι· καὶ μάλιστα τὸ "Ιλιαν.
ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν "Ομηρεν κατελ-
θὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλ-
λὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνή-
κασι καὶ αὐταί. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὡ πορθμεῦ
καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παρ-
δοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχῃ ἔν εἰς
τάφρος ἐν Ἀργεὶ ἔτι καταλείπεται. ΧΑΡ.
Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, "Ομηρε, καὶ τῶν ὀνομά-
των,

Babylonem turribus ornatam, quae magno moe-
nium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non
diu post quaereretur, haud secus ac Ninus. My-
cenae Cleonaeque pudet me monstrare tibi: of-
focabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum re-
versus ob magniloquentiam carminum: atta-
men olim erant felices; nunc vero totae sunt
mortuae: moriuntur enim, quemadmodum ho-
mines, sic et urbes; quodque mirabilius, flu-
vii integri: itaque ne alveus quidem Ipachii
Argis amplius superest. C H A R. Papae,
quae laudes, Homere! qui nominum splen-
dor!

18. Ἡ τὸν μέγαν περίβολον] Ἐχουσα sub-
audio. Brod.

των, Ἰλιον ἱερὴν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτίμε-
ναί Κλεωναί.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολε-
μῶντες ἐπείνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους Φονεύ-
σιν; ΕΡΜ. Ἀργεῖες δῖος, ὦ Χάρων, καὶ Λα-
κεδαιμονίης, καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐπείνον στρατη-
γὸν Ὀδρυσάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τροπαιον
τῷ αὐτῷ αἵματι; ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐ-
τοῖς, ὦ Ἑρμῇ, ὁ πόλεμος; ΕΡΜ. Ὑπὲρ τῆς
πεδῖς αὐτῆς, ἐν ᾗ μάχονται. ΧΑΡ. Ὡς τῆς
ἀνοίας, οἷγε ἐκ ἴσασιν, ὅτι καὶ ὅλην τὴν Πε-
λοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν
ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τῇ Αἰακῇ· τὸ
δὲ πε-

dor! Ilion sacra, latisque viis insignis; Cleo-
nae nitide conditae.

24. Sed, quod sine sermonis instituti fraude
fiat, quinam isti sunt belligerantes, aut cuius
rei causa sese inuicem obtruncant? MERC. Ar-
giuos cernis, Charon, et Lacedaemonios, il-
lumque semianimem imperatorem Othryaden,
qui inscribit tropaeum suo sanguine. CHAR.
Pro qua re, Mercuri, bellum inter eos est or-
tum? MERC. Pro illo ipso campo, in quo
pugna conferitur. CHAR. O insignem dementi-
am! scilicet ignorant se, licet vel totam Pelo-
ponnesum eorum quisque possederit, vix tamen
vnius pedis spatium ab Aeaco accepturos esse:

Q 4

campum

δὲ πεδίον τῆτο ἄλλοτε ἄλλαι γεωργήσασαι, ποτα-
λάκις ἐκ βάρθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπείσαντες
τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσαι.
ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐ-
θετήσαντες αὐτῆς τὰ ὄρη, ἀπαλαττώμεθα,
ἐγὼ μὲν, κατὰ ἐσάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθ-
μεῖον· ἤξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκρο-
σολῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐ-
εργέτης αἰεὶ ἀναγεγράφη. ὠνέμην δέ τι διὰ σέ
τῆς ἐποδημίας. οἶα ἔσι τὰ τῶν κακοδαιμόνων
ἀνθρώπων πρᾶγματα! βασιλεῖς, πλίνθοι χρυ-
σαῖ, ἐκτόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δέ, εἰδὲς
λόγος.

campum autem illum alii atque alii vsque co-
lent, ac saepe funditus illud tropaeum eruent
aratro. MER C. Haec quidem ita fient: nos ve-
ro, vbi iam descenderimus, suisque montes se-
dibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea
peragenda, quorum gratia iter ingressus sum,
tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum
aduentabo tibi mortuos deducens. CHAR. Be-
ne de me meritus es, Mercuri: ego semper
non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te
meas referam: haud enim mediocris per te fru-
ctus ex isthac peregrinatione ad me redundauit.
At qualia sunt hominum infausorum negotia!
reges, lateres aurei, hecatombae, praelia:
Charontis vero nulla habetur ratio.

Περὶ

Περὶ Θυσίων.

Ἀ μὲν γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράτ-
 τασι, καὶ ταῖς ἐορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν
 θεῶν, καὶ ἃ αἰτῶσι, καὶ ἃ εὐχονται, καὶ ἃ
 γινώσκουσι περὶ αὐτῶν, ἔκ οἷδα, εἰ τις ἔτι
 κατηφὴς ἐστὶ, καὶ λελυπημένος, ὅσις ἔ γελάσεται
 τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων,
 καὶ πολὺ γε, οἶμαι, πρότερον τῷ γελῶν πρὸς
 ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτὰς χρη-
 καλεῖν, ἢ τὸναντίον θεοῖς ἐχθρὰς, καὶ κακο-
 δαίμονας, οἷγε ἔτι ταπεινὸν, καὶ ἀγενιὲς τὸ
 θεῖον ὑπειληφασιν, ὥς ἐῖναι ἀνθρώπων ἐνδεές,
 καὶ κολακευόμενον ἡδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμε-
 λημένον.

De Sacrificiis.

I. In Sacrificiis quae perpetrant inepti homi-
 nes, in diebus festis, in salutationibus
 Deorum: quae porro petunt, quae optant, quae
 de illis sentiunt; nescio an ita demissus quis
 quam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eo-
 rum quae fiunt perspicere stoliditatem possit.
 Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo
 suo exquireret, prosne praedicare illos fas sit, an
 contra ea hostes Deorum et ob id ipsum infeli-
 ces; qui ita humilem, illiberalem adeo diuinam
 naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut
 gaudeat adulantibus, negligi se indignetur.

λέμενον. τὰ γὰρ Αἰτωλικά πάθη, καὶ τὰς
τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τὰς τοσάτας
φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα
ταῦτα ἔργα Φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψι-
μοιρέσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν
ὑπὸ τῷ Οἰνέως· ἔτως ἄρα βαθέως καθίκετο
αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ
ἔρξαι αὐτὴν ἐν τῷ ἔραυνῷ τότε μόνην, τῶν ἄλ-
λων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπνευμένων, δεινὰ ποιεῖ-
σαν, καὶ σχετλιάζουσαν, αἵας ἐρετῆς ἀπολειφ-
θῆσεται.

Τὰς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίας, καὶ τρισ-
ευδαίμονας εἴποι τις ἂν, εἶγε ἀπομνήμονεὺς
τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμή-
ρου

Etenim Aetolicos illos casus, et calamitates Ca-
lydoniorum, et tot caedes, et illam Meleagri
tabem, vniuersa haec opera aiunt esse Dianae,
aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam.
Tam profunde *in animum illius* descendit, quod
sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi il-
lam videre in coelo solam tunc *relictam*, reli-
quis diis ad Oeneam profectis, afflictantem se,
et conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro si-
bi carendum sit.

2. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter-
felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat
Iupiter, *quam in ipso Homeri poeseos prin-*
cipio

ρα ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο· δώδεκα
 ἑξῆς ἡμέρας ἐσιάσαντες, καὶ ταῦτα, ἐπαγόμε-
 νον καὶ τῆς ἄλλης θεᾶς. ἕτως ἔδεν ὡς ποικί-
 λαν ποιεῖν, ὡν ποιεῖσιν. ἀλλὰ πωλεῖται τοῖς
 ἀνθρώποις τὰ γὰρ αὐτὰ, καὶ ἔνθα πρίσθαι παρ'
 αὐτῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοῖδ'· τὸ
 δὲ κλατεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν,
 ἐκαστόμβης· τὸ δὲ σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου
 Πύλων, ταύρων ἑννέα· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς
 Ἴλιον διαπλεῦσαι, παρθένῃ βασιλικῇ. ἡ μὲν
 γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο
 παρὰ τῆς Ἀθηναῆς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου,
 εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνης,
 καὶ σεφάνης, καὶ λιβανωτᾶ μόνου παρ' αὐτοῖς ὄνια.

Ταῦτα

cipio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum
 epulis illum excipientes, idque, cum reliquos et-
 iam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Ad-
 eo eorum quae faciunt, absque mercede, ut vi-
 detur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus,
 estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem
 forte bucula, diuitias alius bubus quatuor; alius
 regnum hecatomba; alius ut saluus ab Illo Pylum
 redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion
 liceat traicere, virgine regia *redimendum est*. Nam
 Hecuba quidem, ne tum vrbs caperetur, bubus
 duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Con-
 iicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona,
 aut solo ture *adeo*, apud ipsos esse venalia.

3. Pu-

Ταῦτα δὲ, οἶμαί, καὶ Χρύσης ἐπιστάμενος, ὅ-
τε ἱερεὺς καὶ γέρων καὶ τὰ θεῖα σαφές, ἐπαι-
δὲ ἄπαρακτος ἀπῆλθε παρὰ τῷ Ἀγαμέμνονος, ὡς
ἂν καὶ παραναείσας τῷ. Ἀπόλλωνι τὴν χάριν
δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν, καὶ
μόνον ἐκ ὀνειδίζεαι, λέγων, ὦ βέκτις! Ἀπολλο-
νον, ἐγὼ μὲν σε τὸν νεῶν, τέως ἀσεφάκωτον
ὄντα, πολλάκις ἐσεφάνωσα· καὶ τὰ πάντα σοὶ
μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκλυσσα ἐπὶ τῶν βω-
μῶν· σὺ δ' ἀμελεῖς, μὴ τοιοῦτα πεπονθότος,
καὶ παρ' ἑδὲν τίθεςαι τὸν εὐεργέτην, τοιγαρ-
τ' ἐν ἄτῳ κατεδυσώπησεν. 1) αὐτὸν ἓκ τῶν λό-
γων

3. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui
sacerdos esset, et senex et diuinarum rerum con-
sultus, cum infectis rebus rediret ab Agamem-
none, expostulat cum Apolline, apud quem
in foenore collocasset gratiam, et vicem reposcit,
et tantum non conuiciatur, dicens, Equidem A-
pollo optime, aedem tuam, coronarum honore
ad eum diem carentem, saepe coronavi, totque
tibi taurorum caprarumque femora tuis in alta-
ribus adoleui. Tu vero negligis me talia passum,
nulloque numero habes optime de te meritum.
Itaque tantum oratione illa pudorem ei ob-
iecit,

1. Κατεδυσώπησεν] Hoc est, pudore incusso
exoravit: nam δυσωπία est pudor, quo fit,
ut aegre oculos tollere audeamus. Cleric.

γων, ὥς τε ἐρπετίζαμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τῶ
 ναυδάθυα καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε, τῶ
 λοιμῷ τῆς Ἀχαΐας αὐτοῖς ἡμένοις καὶ κυσίν.
 Ἐπεὶ δ' ἄκαξ τῷ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθη, βέ-
 λομαι καὶ τίλλα εἰπεῖν, ὃ περὶ αὐτῷ οἱ σοφαί
 τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, ἔχ' ὅσα περὶ τῆς ἔρω-
 τας ἐδυζύχσεν, ἔδδ' τῷ Ἰακίνθῳ τὸν Φόνον,
 ἔδδ' τῆς Δάφνης τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ
 καταδικασθεὶς ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ,
 καὶ ξοφρακισθεὶς διὰ τὸ τοιοῦτον ἐκ τῶ ἔραν' κατε-
 πέμφθη ἐ γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τύ-
 χῃ· ὅτε ἰὲ καὶ ἐθήτευσεν ἐν Θετταλίᾳ παρ'
 Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι·
 παρὰ τῷ μὲν γὰρ ἑ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τῷ Πό-
 σειδῶ-

fecit, ut agitis correptis infestoque editore
 prope nauam stationem loco, pestilentiae telis
 ipsos cum pulis canibusque Achiuos configeret.
 4. Cum vero semel in Apollinis incidi mentio-
 nem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de
 illo hominis commemorant, non quam inuenu-
 stus amator uerit, nec Hyacinthi caedem, neque
 ut Daphne aspernata illum fuerit: sed quod iu-
 dicio damnatus ob Cyclopi inrersectos, testamur
 quae suffragia de coelo in terram eiectus, humana
 conditione a quo sorte uti iussus est. Est vero et-
 iam, cum feruli ministerio, in Thessalia apud
 Admetum, et apud Laomedontem in Phrygia
 functus est, apud hunc quidem non ipse solus, sed
 cum

σειδῶρος, ἀμφοτέρῃσι πλυνθεύσασθαι ὑπὸ ἀπο-
ρίας, καὶ ἐργαζόμεναι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ ἔδὲ ἐν-
τελῇ τὸν μισθὸν ἐνομίσαντο παρὰ τῷ Φρυγῷ,
ἀλλὰ πρὸς ὧσιν αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά,
Φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς.

Ἡ γὰρ ἔταῦτα σεμνολογᾷσιν οἱ ποιηταὶ πε-
ρὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τῶν ἱερῶν, περὶ τῷ
Ἡφαίστῳ, καὶ Προμηθεῶς, καὶ Κρόνῳ, καὶ Ῥέας,
καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τῷ Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα
παρακαλέσαντες τὰς Μῦσας συνῶδ' ἐν ἀρχῇ
τῶν ἐπιῶν, ὅφ' ὧν δὴ ἐνθεοὶ γεινόμεοι, ὡς τὸ
εἶκος, ἄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τῆς χίμαιρας ἐξέ-
τεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβατίλευσέ τε
ἐν αὐ-

cum Neptuno lateribus ducendis imbo, et
muris struendis operam locantes ob inopiam,
et ne integram quidem a Phryge mercedem
auferentes, qui de ea deberet illis, aiunt,
triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice
narrant de Diis Poetae, et multum hisce di-
uiniora, de Vulcano, et Prometheo, et
Saturno et Rheas; totaque pene Iouis fami-
lia. Et haec faciunt, invocatis in principio
versuum Musis cantus adiutricibus, quarum
adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut
Saturnus exsecro statim Coelo patre in illo
impera-

ἐν αὐτῷ 2), καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ
ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείας
ὑπὸ τῆς Ρέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, εἰς
τὴν Κρήτην ἐκτεθείς, ὑπ' αἰγὸς ἀνετράφη,
καθάπερ ὁ Τηλέφος ὑπ' ἐλάφης, καὶ ὁ Πέρσης
Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἴτα ἐξελά-
σας τὸν πατέρα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον κατα-
βαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγχετο δὲ πολ-
λὰς μὲν ἄλλας, ὕστατην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελ-
φὴν, κατὰ τὰς Περσῶν τέτο καὶ Ἀσσυρίων
νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσιαν κε-
χυμένος, ῥαδίως ἐνέπλησε παιδῶν τὸν ἄρανεν,

τὰς

imperauerit, suosque natos deuorauerit: vt Ar-
gius Thyestes: vt deinde Iupiter, furto sub-
icientis lapidem Rheae, in Creta expositus et
a capra nutritus sit, quemadmodum nempe Te-
lephus a cerua et a cane. Cyrus superior: vt
deinde expulso patre, et in carcerem coniecto
imperium ipse tenuerit: vt uxores duxerit
ille quidem complures alias, ultimam ve-
rὸ Iunonem germanam suam ex Persarum
hoc quidem Assyriorumque legibus: amator
vero maximus sit, et effusus solutusque in
Venerem, facile coelum liberis vt compleuerit;
quo-

2. Ἐν αὐτῷ] Quid hoc sit, aperiant alii. Lu-
cianam non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ.
vt c. ultimo, aut aliud quid, certe non hoc.
du Soul.

πὰς μὲν ἐξ ὁμοτύμων παῖσάμενος, εὐχὴ δὲ καὶ
νόθος ἐκ τῆς θνητῆς καὶ ἐπιγίει γένεας· ἄρτι μὲν
ἀγεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος,
ἢ κύκνος, ἢ ἄετος, καὶ ὅλως ποικιλιώτερος αὐ-
τῆς Πρωτέως. μόνην δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἐφύσθη;
ἐκ τῆς αὐτῆς κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὴν ἀπεχνῶς τὸν
ἐκκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον
ἡμιτελῆ Φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ἐτικκομένης, ἀρ-
πάσας, ἐν τῷ μηρῷ φέρων κατώρυξε, κατὰ
ἑξέτερε, τῆς ὠδίνος ἐνστάσης.

Ὁμοία δὲ τέτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας ἄδασθαι;
ἀνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηγέμιον 3)
αὐτὴν

quorum alios ex sui fastigii matribus, alios vero
nothos atque hybridas ex mortali ac terrestri ge-
nere creauerit, cum nunc aurum generosus ille,
nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, et ipso
Proteo mutabilior; solam autem ex suo ipse ca-
pite Mineruam ut genuerit, intra ipsum plane
cerebrum conceptam: Bacchum enim, aiunt,
informem adhuc ex matre cum maxime conflu-
gente ereptum, in suo ipse femore defodit, ac
deinde instante partus dolore exsecuit.

6. Similia vero hisce etiam de Iunone ca-
nunt, sine viri consuetudine eam peperisse
filium

3. [ὑπηγέμιον.] Quasi vento gruida facta
fuisse. Nam ὑπηγέμιος est ὑπὸ τῆς ἀνέμῃ.
Cleric.

αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, ἔ μάλ᾽ αὖ
 εὐτυχῇ τέτον, ἀλλὰ βάνανσον 4), καὶ χαλκία,
 καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιᾶντα, καὶ
 σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτήν, καὶ
 ἔδὲ ἄρτιον τῷ πόδε· χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν
 ἀπὸ τῆ πτώματος, ὁπότε ἐρρίφη ὑπὸ τῆ Διὸς
 ἐξ ἔραν᾽· καὶ εἶγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιῶν-
 τες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἑτεθνή-
 κει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ἂν Ἀστυάναξ ἀπὸ
 τῆ πύργῃ καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν Ἥφαι-
 σε μέτρια· τὸν δὲ Προμηθεῖα τίς ἐκ οἶδεν, οἷα
 ἔπα-

filium Vulcanum, quasi aura conceptum, non
 nimis illum beatum, sed sordidum opificem,
 fabrum aerarium, igne adustum, in fumo vi-
 ventem semper, fauilla oppletum, qui camino
 adstet tota vita; et ne recte quidem pedibus
 valentem, claudum nempe ex casu, cum de
 coelo proiectus a Ioue esset: et nisi (bonum fa-
 ctum!) Lemnii, cum ita praeceps ferretur, illum
 excepissent, perierat nobis Vulcanus, ut ille prae-
 cipitatus de turri Aestyanax. Quanquam Vulcani
 ista tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat,
 quae

4. Βάνανσον] Βάνανσος est arte sordida seu
 sellularia quaestum faciens: sed πυρίτην Grae-
 cis esse ignipotentem, qui circa ignem ver-
 satur, mihi persuaderi non potest: πυρί-
 τήν lapidem et gemmam quis ignorat?
 Graecius.

ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν Φιλάνθρωπος ἦν;
καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ τῆτον εἰς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ
Ζεὺς ἀνεσάρωσε ἐπὶ τῷ Καυκάσῳ, καὶ τὸν ἀε-
τὸν αὐτῷ παρακατασχέσας τὸ ἥπαρ ὁσημέρας
κολάψοντα.

Οὗτος μὲν οὖν ἐξετέλεσε τὴν καταδίην. ἡ
Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς
ἐκ ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη
καὶ ἔξωρος ἔσα, καὶ τοσούτων μήτηρ θεῶν;
παιδεραζέσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυπῶσα, καὶ τὸν
Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρεσα· καὶ ταῦτα
μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥς πῶς ἂν
ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοι-
χεύεται,

quae acciderint ea causa, quod supra modum
homines complecteretur? abductum enim in
Scythiam Iupiter Caucaso monti tanquam cru-
ci adfixit, aquila apposita, quae iecur viri quo-
tidie rostro tunderet.

7. Hic poenas igitur persolvit. Rheam ve-
ro; (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis
neget indecore se gerere, et indigna facere,
quae anus licet, et effoeta, et tot Deorum ma-
ter, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia
ardeat, atque Attin suum, iuncta leonibus
rheda tollat, eumque talem qui iam nec
utilis illi esse possit. Quae cum ita sint,
quis iam Veneri succenseat ob adulteria, aut
Lunae

χεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κα-
ταΐσσει πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Φέρε δὲ ἤδη τέτων ἀφένενοι τῶν λόγων ἐς
αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν ἔρανόν, ποιητικῶς ἀνα-
πτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ
ὁδόν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσ-
μηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλιῆς ἐστὶ τὰ
ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τῷ Ὀμήρῳ λέγοντος ἡκέ-
σαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν
ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τῶν ὧν γενομένων,
Φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος κα-
θαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν
ἡμέρα, καὶ χρυσεὺν τὸ δάπεδον. ἐσιόντι δὲ,
πρῶτον μὲν οἰκῶσιν αἱ Ὠραι. πυλωρεῖσι γάρ·
ἔπειτα

Lunae de media saepe via ad suum-descendenti
Endymionem.

8. Age vero iam hīs relictis sermonibus in
ipsum ascendamus coelum, poetarum licentia
eadem qua Homerus Hesiodusque via euecti,
videamusque quomodo coelestium vnumquod-
que ornatum instructumque sit. Si quis autem
transgressus paullum etiam superiora sublato ca-
pite intropexerit, vel plane in dorsum *et ver-
ga conuexa* euaserit, illi vero et lux candi-
dior fulget, et sol purior, et illustriora side-
ra, ac dies ubique et solum aureum. Ad pri-
mum ingressum Horae habitant, ianitrices nem-

ἔπειτα δὲ, ἡ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρε-
ται, καὶ ἀγγελιαφόροι τῷ Διός· ἐξῆς δὲ τοῦ
Ἥφαϊστος τὸ χαλκεῖον ἀνάμεσον ἀπάσης τέχνης·
μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τῷ Διὶ τὰ
βασίλεια· ταῦτα πάντως περιμαλῆ τῷ Ἥφαϊ-
στῳ κατασκευάσαντος.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰθύν καθήμενοι, (πρέπει
γὰρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκο-
ποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντῃ περιβλέπουσιν
ἐπικύπτοντες, εἴποθεν ὄψονται πῦρ ἀναπτό-
μενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλίσσομένην πε-
ρὶ καπνῷ. καὶ μὲν θύη τις, εὐωχέοντα πάν-
τες, ἐπικεχνηότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα
πίνοντες τοῖς βωμῶν προσχέμενον, ὥσπερ αἱ
μυῖαι.

pe; tum Iris et Mercurius, ministri Iouis ac
nuntii: deinde aeraria Vulcani officina omni
artis instrumento plena; tum Deorum domus,
et ipsa Iouis regia. Pulcherrima ista vndique
a Vulcano fabricata.

9. Confedere Dii (deceat enim puto superna
illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Io-
vem et in terram despiciunt, vbique oculos cer-
nui circumferentes, si qua videant ignem ac-
censum, aut surgentia nidore volumina fumi.
Et si quis sacrificet, epulantur omnes in-
hiantes fumo, et sanguinem altaribus adfu-
sum, muscarum instar haurientes; domi ve-
ro si

μυῖα. ἦν δ' οἰκόσιτοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία
τὸ δεῖπνον. πάλα μὲν ἔν καὶ ἄνθρωποι συνει-
σιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ
Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὕβρις αἱ, καὶ λάλοι,
ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ
τῷ θνητῶν γένει καὶ ἀπόρρητος ὁ ἔρανος.

Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαρὲν καὶ οἱ
ἄνθρωποι συνῶδὰ τέτοισι, καὶ ἀνέλκθαι περὶ
τὰς θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν
ὑλᾶς ἀπετέμοντο 5), καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ
ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν
ἐκεί-

ro si coenent, nectar et ambrosia illorum sunt
epulae. Olim quidem homines etiam ad con-
viviū et comeffationem illorum adhibebantur,
Ixion puta et Tantalus. Cum vero tentatores
dearum essent insolentes et loquaces, ipsi qui-
dem poenas ad hunc diem luunt, caeterum in-
accessum fuit ab illo tempore mortalium gene-
ri coelum atque interdictum.

10. Talis Deorum vita est. Homines igitur con-
sonantia his et consequentia circa religiones insti-
tuerunt. Primum nemora sacrarunt, et montes
dedicarunt, et sacras esse iusserunt aues, et suas

R 3

unicui-

5. Ἀπετέμοντο] Ad verbum resecuerunt ἀ-
πετέμοντο, nimirum id ipsum est sacrare,
ab usu promiscuo separare. Gesnerus.

ἐκάσῳ θεῷ. μετὰ δὲ νεμιάμενοι κατὰ ἔθνη σέβ-
 βουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν
 Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθη-
 ναῖος τὴν Ἀθηνᾶν· μαρτυρεῖται γὰρ τὴν οἰκειό-
 τητα τῷ ὀνόματι· καὶ τὴν Ἥραν ὁ Ἀργεῖος,
 καὶ ὁ Μυγδόνιος 6) τὴν Ῥέαν· καὶ τὴν Ἀφρο-
 δίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρήτες ἐγενέσθαι
 παρ' αὐτοῖς, ἐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέ-
 γουσι, ἀλλὰ καὶ τὰ φρον αὐτῷ δεικνύουσι. καὶ
 ἡμεῖς ἄρα τοσῶτον ἠπατώμεθα χρόνον, οἰόμε-
 νοι τὸν Δία βροντᾶντε, καὶ ὕειν, καὶ τὰ ἄλλα
 πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλας τεθνεὺς,
 παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος..

Ἐπεὶτα

unicuique plantas Deo adsignarunt; deinde in
 gentes descriptos colunt, suosque ciues declarant;
 Delphus quidem Deliusque Apollinem; Minervam
 vero Atheniensis: (testatur enim ipso suo no-
 mine Graeco illam coniunctionem;) Iunonem
 porro Argivus, et Mygdonius Rheam, et Venerem
 Paphius: rursus Creteneses non natum modo
 apud se, neque nutritum modo Iovem praedicant,
 sed sepulcrum quoque illius ostendunt. Nos igitur
 longo adeo tempore falsi sumus, qui putaverimus,
 Iovem tonare et pluere et reliqua omnia
 perficere: at fugit nos, olim eum esse mortuum,
 qui apud Creteneses sepultus sit.

II. Dein-

6. Μυγδόνιος] Hic pro Phrygio: Poëtarum
 enim θεολογόμενα cum tractet, Poëtica
 etiam ratione utitur. *Gesner.*

Ἐπειτα δὲ νυχὸς ἐγείραντες, ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοι-
 μοι, μηδὲ ἀνέξιοι δῶκεν ὦσιν, εἰκόνας αὐτῶν
 ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ
 Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, ἐκ οἷδ' ὅπου
 ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία,
 παῖδα δ' ἐς αἰὲν τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν
 ὑπηνήτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχάρτην, καὶ
 γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' ἔν οἱ παριόν-
 τες ἐς τὸν νεῶν ἔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα
 ἔτι οἶοντα ἑρῶν, εὖτε τὸ ἐκ τῆς Θράκης με-
 ταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας
 ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μεταμοιχθέν, καὶ
 τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκοπεῖν κεκλευσμένον,
 καὶ

II. Deinde templis excitatis, ne sine do-
 mo, sine foco sibi sint Dii, signa illis assi-
 milant, Praxitele aliquo aduocato aut Poly-
 cletō, aut Phidia. At hi nescio ubi viderint
 Deos, fingunt certe barbatum Iouem, per-
 petuo adolescentem Apollinem, Mercurium
 primae lanuginis iuuenem, caeruleo capillo
 Neptunum, et glaucis Mineruam oculis. Ta-
 men qui intrant aedem, non iam Indicum
 sibi ebur videntur videre, aut quaesitum ex
 Thraciae metallis aurum; sed Saturni ipsum
 ac Rheae filium, in terram traductum collo-
 catumque a Phidia, et Pisaeorum desertis
 praesidere iussum, ac satis habere, si ipsis

καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ πέντε 7) ὅλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

Θέμενοι δὲ βωμὰς, καὶ προῤῥήσεις, καὶ περιῤῥαντήρια 8), προσάγχει τὰς θυσίας· βῆν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβανωτὸν, ἢ πόπκον· ὁ δ' πένης ἰλάσατο τὸν θεὸν Φιλῆσας μόνον τὴν αὐτῷ δεξιάν. ἀλλ' οἷγε θύοντες (ἐπ' ἐκεῖνας

quinque interiectis annis, per Olympiorum occasionem obiter aliquis ei sacrificet.

12. Positis vero altaribus et ediculis et vasis lustralibus, hostias admouent, aratorem bonum agricola, opilio ouem, capram caprarius, alius quidam tus aut libum; pauper autem placauit Deum adorata solum dextra. Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vitta-

7. Διὰ πέντε] Ne cui fraudi sit illud ὅλων, notanda huius locutionis natura, quae Graecis imprimis familiaris, vt videre est in διὰ πέντε, διὰ τεσσάρων, quae Musici norunt ita computari, vt graduum numerus vnitate multari debeat. διὰ πέντε ergo est, quinto quoque; atque adeo spatium intermedium quatuor. du Soul.

8. Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] Accipio illud, quod deinde Προγράμματα vocat, scripturam in edita propositam, qua arcentur profani, ἐκὰς, ἐκὰς, etc. Gesner.

ἐκείνης γὰρ ἐπάνειμι) σεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μὴδὲ τῶν ἀχρήστων τί κατασφάττωσι, προσάγῃσι τῷ βωμῷ, καὶ Φονεύσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τῷ θεῷ, γοερόν τι μυκώμενον, καὶ, ὡς τὸ εἶκος, εὐφημῶν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλῶν. τίς ἔκ ἂν εἰκάσειεν ἡδεσθαι ταῦθ' ὀρώοντας τὰς θεάς.

Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα Φησί, μὴ παρίεναι εἰσω περὶ ῥαντηρίων, ὅσις μὴ καθαρὸς ἐστὶ τῶς χειρὸς· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἔσηκεν ἡμαγμένοσ, καὶ, ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαίρων, καὶ καρδιχληῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, καὶ τί γὰρ ἔκ εὐσεβέος

ἐπιτε-

vittatum animal, quod quidem diu ante probaverunt, si sit integrum (ne quod *impurum aut parum idoneum* mactent) admouent altari, et in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans, quae bona illius verba interpretari licet, et tibi dimidiato iam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet delectari, haec cum vident, Deos?

13. Et edicti quidem tabula denunciat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis manus puras non habeat. Caeterum sacerdos ipse stat cruentatus, et ut Cyclops ille, secans, et exta eximens et cor protrahens, et sanguinem adfundens altari, et nihil non pium

ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ πῦρ ἀνακίσσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορὸν τὴν αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος; καὶ ἱεροπρεπῆς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν ἄρανὸν διασκιδνάται ἡρέμῃ. ὁ μὲν γε Σκύθης, καὶ πᾶσας τὰς θυσίας ἀφείς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινῶς, αὐτὰς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παραίτησι· καὶ ἄτω ποιῶν ἀρέσκει τῇ θεῷ.

Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γινόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἦν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τῆ ἄραν. κριοπρόσωπον μὲν τὸν Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιζον Ἑρμῆν, καὶ τὸν Πᾶνα ὅλον

perficiens: denique vero igni accenso imponit ipsam cum pelle capram, et ouem cum sua sibi lana. Tum nidor ille sanctus adeo ac Deo dignus alta petit, et in ipsum coelum paulatim diffunditur. At Scythia relictis hostiis omnibus, quas humiles putat, ipsos homines ad aram Dianae sistit, coque facto Deae placet.

14. At ista forte mediocria non minus his, quae apud Assyrios fiunt et Phrygas Lydosque. In Aegyptum quidem si veneris, tum sane, tum videbis magnifica multa et vere digna coelo: arietina facie Iovem, canina praeclarum illum Mercurium, et Pana caprum usque

ὄλον τρέγον, καὶ Ἴβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἶδ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὅφρ' εὖ εἰδῆς, ἀκρόσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προφητῶν ἐξυρημένων, διηγεμένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ἐπιθεσθε βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν πολεμίων, καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάσασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἦκον ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τὰς πολεμίας. εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδου τρέγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τῆς δέξας. ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέλει

usque quaque: et aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum alium, et simiam.

Haec si nosse velis, ut sunt tibi cognita plane, audies sophistas multos et scribas, et raso capite Prophetas, qui tibi enarrent edicto prius, Valuis arcete profanos! qui tibi enarrent, inquam, ut ab hostibus et gigantibus seditionem metuentes Dii in Aegyptum venerint, ubi latere se sperarent ab hostibus, deinde vnus illorum caprum subierit, arietem prae metu alius, bestiam quancunque alius, aut auem: hancque ob causam illas formas hodie quoque seruari Diis. Haec nimirum in pene-

λοι ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων.

Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθῶσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται περισσάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον ἀποσφάζαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέγιστος θεὸς αὐτοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς ἔτιω περὶ πολλῶ ποιεῖται τὴν κόμην, ὅσις ἐκ ἀπεξύρησε, καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, καὶ τὸν Νίσχ' ἔχῃ πλόκαμον τὸν πορφυρεῖν; ἔσι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα ἔτιω γινόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαι

penetralibus templorum reposita seruantur, scripta ante decies mille amplius annos.

15. Caeterum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent hostiam, et plangunt circumstantes modo maculatam, alii vero eam sepeliunt, contenti ingulasse. Maximus quidem illorum Apis Deus si moriatur, quis tanti facit comam, quin tondeat, et nudum in capite luctum prae se ferat, si vel purpureum Nisi cirrum habeat. Est porro Apis de grege Deus, priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*priuatius*) bubus et angustior. Haec quae ita fiunt, et a vulgo creduntur, reprehensore

σθαί μοι δοκεῖ τῷ μὲν ἐπιτιμήσοντες ἔδενος,
 Ἡρακλείτῃ δέ τινος, ἢ Δημοκρίτῃ, τῷ μὲν γε-
 λασομένῃ τὴν ἀνοιαν αὐτῶν, τῷ δὲ τὴν ἀγνοίαν
 ὀδυρμένῃ.

fore opus habere mihi non videntur, sed vel
 Heraclito quodam vel Democrito, quorum al-
 ter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter
 deploret.

Βίῳ νι) Πρᾶσις.

ZETΣ. Σὺ μὲν διατίθει τὰ βᾶθρα, καὶ πα-
 ρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνε-
 μένοις.

Vitarum Auctio.

IVP. Tu scamna dispone, et locum para
 aduenientibus, tu colloca adductas
 ordine

1. Βίῳ νι) *Vitas* interpretari hic et in ipso li-
 bello βίης non dubitavi. Retinet βίος so-
 lennem et frequentissimum intellectum,
 quo vitae rationem, professionemque adeo
 notat: nisi quod Satyrica prosopopoeia hic
 vitae et instituta ponuntur vt personae.
 Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, vt hoc vtar,
 est persona omnium, qui se Pythagoricos
 dicunt.

μένοις· σὺ δὲ σῆσον ἐξῆς παραγαγὼν τὰς βίβας·
 ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὥς εὐπρόσωποι φα-
 νῶνται, καὶ ὅτι πλείους ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ
 Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ,
 τὰς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον.
 ἀποκηρύξομεν δὲ βίβας Φιλοσόφας παντὸς εἶδους,
 καὶ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις ἂν ἔχει
 τοπαρευτικά τὰργύριον καταβαλέσθαι 2), εἰς
 νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητὴν. ΕΡΜ.
 Πολλοὶ

ordine vias: sed exorna ante, ut formosae vi-
 deantur, et emtores quam plurimos alliciant.
 Tu vero, Mercuri, praeconium fac, et iube;
 quod bene verrat! emtores iam adesse ad lapi-
 dem (*forum*). Praeconio autem vendemus vias
 Philosophas omnis generis, et sectarum diuersa-
 rum. Si quis vero praesentem pecuniam numera-
 re non possit, fideiussore dato, proximo anno sol-
 uet.

dicunt. Interim subinde dentes stringit
 Lucianus in acta et sermones ipsorum ve-
 terum Philosophorum. Hoc tota dialogi
 ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες,
 cogit. Gesner.

2. Καταβαλέσθαι] Hoc verbum Attice ele-
 ganter pro ἐκτίειν, *solvere* usurpatur. No-
 ster in Dial. Meretr. καταβαλέσθαι ἀργύ-
 ριον. Thom. Mag. Καταβολή, ἡ ἐκτίσις,
 Bos.

Πολλοὶ συνίασιν· ὥςτε χρεὶ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτάς. ΖΕΤΣ. Πωλῶμεν ἔν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν;
 ΖΕΤΣ. Τετονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν,
 ἑπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται. ΕΡΜ.
 Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς, κατὰ βῆθι, καὶ πᾶρ-
 εχε σαυτὴν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις.
 ΖΕΤΣ. Κήρυττε δῆ. ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον
 πωλῶ 3), τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς
 ὑπὲρ ἀνδρωπον εἶναι βέλεται; τίς εἰδέναι τὴν
 τοῦ

uer. MERC. Multi conueniunt: nihil cun-
 ctandum est, neque illos retinendum. IVP.
 Vendamus ergo.

2. MERC. Quem vis primum producamus?
 IVP. Comatum huncce Ionicum, etenim
 honestus esse videtur. MERC. Heus tu,
 Pythagorice, descende, perspiciendum te
 praebe congregatis. IVP. Iam fac praeco-
 nium. MERC. Optimam vitam vendo,
 honestissimam, quis emet? Quis supra ho-
 minis conditionem extolli vult, quis nosse
 concor-

3. Ἄριστον βίον πωλῶ] Rectius veritas, *vita*
optimum, vita virilem, generosum, liberum:
 hoc est, qui optime viuit, quī viriliter, ge-
 nerose, non effoeminate, libere viuit.
Graeu.

τοῦ παντός ἁρμονίαν, καὶ ἀναβιβᾶν πάλιν;
 ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, ἐκ ἀγεννῆς. τί δὲ μάλι-
 ζα οἶδεν; ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν,
 τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν.
 μάντιν ἄνθρωπον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἐξέσιν αὐτὸν
 ἀνακρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΤΘ. Σάμιος.
 ΑΓΟ. Πᾶς δὲ ἐπαιδευθῆς; ΠΤΘ. Ἐν Αἰγύ-
 πτω, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δὴ,
 ἦν πρῶταί σε, τί με διδάξεις; ΠΤΘ. Διδά-
 ξω μὲν ἔδὲν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀνα-
 μνήσεις; ΠΤΘ. Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν
 ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας.
 ΑΓΟ.

concordiam vniuersi, et reuiuiscere? EMTOR.
 Specie videtur haud illiberali. Quid vero ma-
 xime nouit? MERC. Arithmeticam, Astrono-
 miam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Im-
 posturam. Vatem vides summum. EMT. Li-
 cétne interrogare hominem? MERC. Interro-
 ga, quod bene eueniat!

3. EMT. Cuias es? PYTH. Samius. EMT.
 Vbi institutus es? PYTH. In Aegypto apud
 sapientes, qui ibi sunt. EMT. Age si te eme-
 ro, quid me docebis? PYTH. Equidem doce-
 bu te nihil, sed in memoriam tibi reuocabo.
 EMT. Quomodo istuc? PYTH. Purgan-
 do prius animam, et sordes illius eluendo.
 EMT.

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάσθαι με, τίς
 ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; ΠΤΘ. Τὸ μὲν πρῶ-
 τον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ ἀφωνίῃ, καὶ πέντε
 ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓΟ. Ὡρα σοι ὦ
 βέλτιστε τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν ἐγὼ γὰρ
 λάλος, καὶ ἀνδρίας εἶναι βέλομαι. τί δέ μετὰ
 τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν; ΠΤΘ.
 Μουσικῇ καὶ γεωμετρικῇ ἐνασκήσεαι. ΑΓΟ.
 Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρωδὸν γενόμε-
 νον, καὶ τα εἶναι σοφὸν χρή.

ΠΤΘ. Εἴτ' ἐπὶ ταυτέοισιν, ἀριθμέειν. ΑΓΟ.
 Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΤΘ. Πῶς ἀριθ-
 μέεις; ΑΓΟ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα.
 ΠΤΘ. Ὅρα, ἀ-σὺ δυνάεις τέτταρα, ταῦτα
 δέκα

ΕΜΤ. Pone nimirum me iam purgatum esse;
 quis modus reponendi in memoriam? PYTH.
 Primum quidem longa quies, et silentium, et
 quinque integris annis nihil quidquam loqui.
 ΕΜΤ. Quin tu bone vir Croesi filium instituis.
 Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed
 tamen, quid post silentium, quid post quinquen-
 nium fiet? PYTH. In Musicis exercebere et
 Geometricis. ΕΜΤ. Lepide narras, si prius fieri
 citharœdum oportet, tum deinde sapientem.

4. PYTH. Post hæc deinde numerare. ΕΜΤ.
 Noui iam nunc numerare. PYTH. Quomodo
 igitur numeras? ΕΜΤ. Vnum, duo, tria, qua-
 tuor. PYTH. Vides, quæ tu putas quatuor, ea
 S decem

δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὄφριον; ΑΓΩ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοῖνυν ὄφρος τὰ τέτταρα, ἢ ποτὲ θειότερος λόγος ἤκιστα, ἢ δὲ μᾶλλον ἰσῆς. ΠΥΘ. Μετὰ δὲ ὧ ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν ἡ Φαρή· καὶ ὅκαῖα ἔοντα μορφὴν, καὶ ὅπως κινέονται. ΑΓΩ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ αἴρ, ἡ ὕδωρ; ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἶα τε ἀμορφίη καὶ ἀσχημοσύνη κινέσθαι. καὶ ἐπὶ τεττέοισι δέ, γνώσεαι τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἔοντα, καὶ ἀρμονίην. ΑΓΩ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖςδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σωυτὸν ἓνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὀρεόμενα,
καὶ

decem sunt, et trigonum perfectum et nostrum Iusiurandum. EMT. Ita me quaternio, maximum illud iusiurandum, ut non vnquam diuiniore nec sacros magis sermones audiui. PYTH. Post ea vero, hospes, scies de terra, et aëre, et aqua, et igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, et quomodo moueantur? EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua? PYTH. Et maxime quidem manifestam: alioquin, *Qui possent habituque et forma cassa moveri?* Ad haec intelliges Deum numerum esse et harmoniam. EMT. Mira praedicas.

5. PYTH. Praeter ea quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui vnus videris, alium oculis cerni,
alium

καὶ ἄλλον ὄντα εἶσέαι. ΑΓΟ. Τί φῆς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ ἔχ' ἔτος, ὥσπερ νῦν πρὸς σέ διαλέγομαι; ΠΤΘ. Νῦν μὲν ἔτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεοι. χρένῳ δὲ αὐθις, ἐς ἄλλο μεταβήσεαι. ΑΓΟ. Τέτο φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαι με, ἀλλαπτόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τὰδε μὲν ἱκανῶς.

Τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΤΘ. Ψυχῆϊον μὲν ἔδὲ ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττη τὰς κυάμους; ΠΤΘ. ἔκ' ἄλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμασὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτεν μὲν γὰρ τὸ πᾶν γενή εἰσι. καὶ ἦν ἀποδύσης κύαμον ἔτι χλωρὸν

aliū autem esse cognosces. EMT. Quid ais? aliū me esse, non illum ipsum, qui nunc tecum loquor? PYTH. Iam quidem hic es, olim vero in alio corpore, et sub nomine alio apparebas, cum tempore vero rursus in aliud corpus et nomen transibis. EMT. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod ad victum qualis es? PYTH. Animalium edo nihil: sed reliqua exceptis fabis. EMTOR. Cur auersaris fabas? PYTH. Non auersor: sed sacrae sunt, et mira earum natura. Primum quantae sunt, geniturae sunt. Si scire nudes fabam viridem,

χλωρόν ἔοντα, ὅψαι τοῖσιν ἀνδρείοις μοῖρᾱ-
 σιν ἐμΦερέα τὴν Φυήν. ἐψηθέντι δέ. ἦν ἐπα-
 Φῆς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένῃσιν, αἷμα
 ποιήσεις. τὸ δὲ μείζον, Ἀθηναίοισι νόμος,
 κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι, ΑΓΟ. Καλῶς
 πάντα ἔΦης, καὶ ἱερῶς πρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι,
 καὶ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βάλομαι. ὦ Ἡράκλεις,
 χρυσῆς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστὶ. θεός, ἔ βροτός τις
 εἶναι φαίνεται· ὥς ἐ νῆσομαι πάντως αὐτόν.
 πόσῃ τῆτον ἀποκηρύττεις; ΕΡΜ. Δέκα μνῶν.
 ΑΓΟ. Ἐχω, τοσάττε λαβών. ΖΕΤΣ. Γρά-
 Φε τῆ νῆσαμένῃ τῆνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ.
 Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμ-
 Φι Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτη
 Ἑλλά-

videbis eam virilibus membris figura similem;
 costam vero si destituas, in aura certo nume-
 ro noctium, sanguinem efficies. Quod vero ma-
 ius, lex est Atheniensibus, fabarum suffragiis
 eligere magistratus. ΕΜΤ. Praeclare omnia
 dixisti, et ut Sacris dignum est. Sed exue te,
 nam et nudum te videre volo. Hercules, au-
 reum illi femur est! Deus, non mortalis aliquis
 esse videtur. Itaque omnino emendus est. Quan-
 ti illum praedicas? ΜΕΡC. Decem minis.
 ΕΜΤ. Meus igitur est, tanti enim emo. ΙVP.
 Scribe nomen emtoris et patriam. ΜΕΡC.
 Videtur, Iupiter, Italicus esse de his qui
 circa Crotonem et Tarentum et illam Grae-
 ciam

Ἑλλάδα. καίτοι ἐκ εἰς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχε-
δὸν ἐώνηνται κατὰ κοινὸν αὐτόν. Ζ Ε Υ Σ.
Ἀπαγέτωσαν· ἄλλον παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βάλει τὸν αὐχμῶντα ἐκείνον, τὸν
Ποντικόν; Ζ Ε Υ Σ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ. Οὐ-
τος, ὁ τὴν πῆραν ἐξηρημέστος, ὁ ἐξωμίας, ἐλ-
θὲς, καὶ περὶ ἴδι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον
ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γεννικὸν
βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται; Α Γ Ο. Ὁ
κῆρυξ πῶς ἔφη; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον;
ΕΡΜ. Ἐγώ γε. Α Γ Ο. Ἢ ἴτα οὐ δεδίας
μή σοι διακῆται ἀνδραποδισμῶ, ἢ καὶ προκα-
λέσηται σε ἐς Ἀρεῖον πάλγον; ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐ-
τῷ μέλει τῆς πράξεως· οἶεταί γάρ εἶναι παν-
τάπασιν

ciam habitant. Quamquam non vnus, sed tre-
centi circiter emerunt communiter possiden-
dum. IVP. Ducant. nos producamus alium.

7. MERC. Visne squalidum illum Pontic-
um? IVP. Prorsus ira volo. MERC. Heus
tu peram suspense, exserte humerum, veni,
circumi hunc confessum. Virilem vitam ven-
do, vitam praeclaram et generosam, vitam li-
beralem: ecquis emeret? EMT. Quid ais,
praeco? liberum tu hominem vendis? MERC.
Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam
tibi impingat plagii, aut in Areopagum te
in ius vocet? MERC. Nihil sua referre
putat, si vendatur. Putat enim vbiuis se esse
liberum.

τάπασιν ἐλεύθερος. ΑΓΟ. Τέδ' ἂν τις αὐτῷ
 χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ ἔτω κακοδαμύνως
 διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδρο-
 φόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. ΕΡΜ. Οὐ μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπισήσης, πολὺ
 πισοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐ-
 τῷ καὶ τένομα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ
 τίνα τὴν ἀσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. Αὐτὸν
 ἐρεῖ· ἀλλήλῃσον γὰρ ἔτω ποιεῖν. ΑΓΟ. Δέδια
 τὸ σκυθρωπὸν αὐτῷ, καὶ κατηφές, μὴ με
 ὑλακτῆσθαι προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δάκη γε
 ἔχ' ὀρεῖς ὡς διῆκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπασκε
 τὰς ὀφρεῖς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑπο-
 βλέπει; ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γὰρ ἐστὶ
 ΑΓΟ.

liberum. EMT. Quis vero usus esse possit ho-
 minis squalidi, et male adeo a fortuna habiti,
 nisi forte fossorem aut aquarium facere velimus.
 MERC. Non hoc solum, sed si ianuae custo-
 dem illum imponas, multo quam sunt canes fi-
 deliori isto vteris: et sane cani ei nomen est.
 EMT. Caias est, aut cuius rei usum et exerci-
 tationem promittit? MERC. Ipsum interroga,
 id enim optimum factu erit. EMT. Metuo tru-
 culentum hominis vultum atque tristem, ne al-
 latret me accedentem, aut plane etiam mordeat.
 Nonne vides, uti clavam sustulit et supercilia
 contraxit, et minax quiddam ac biliosum obtue-
 tur. MERC. Noli timere. cicur est.

8. EMT.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτισε, ποδαπὸς εἶ;
 ΔΙΟ. Παντοδαπός. ΑΓΟ. Πῶς λῆγεις; ΔΙΟ.
 Τῷ κόσμῳ πολίτην ὄρεσθαι. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δέ τι-
 να; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί ἔν ἔχει
 καὶ λεοντὴν ἀμπεύχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας
 αὐτῷ. ΔΙΟ. Τῇ μοι λεοντῇ τὸ τριβώνιον.
 στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, ἢ
 ἡλευσός, ἀλλ' ἐκείσις, ἐκκαθάραί τὸν βίον
 προαιρέμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως.
 ἀλλὰ τί μάλισα εἰδέναι σε Φῶμεν; ἢ τίνα τὴν
 τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτὴς εἰμι τῶν ἀν-
 θρώπων, καὶ ἰατρός τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀλη-
 θείας καὶ παρρησίας προφήτης 4) εἶναι βέλομαι.

ΑΓΟ.

8. EMT. Primum, bone vir, cuius es? DIOG.
 Omnigena. EMT. Quid ais? DIOG. Mundi ci-
 uem vides. EMT. Quem sectaris? DIOG. Her-
 culem. EMT. Quin igitur et Leoninam fumis?
 Nam ad clauam quod pertinet, similis ei videris.
 DIOG. At leonina mihi est detritum hoc pallio-
 lum: bellum autem gero, ut ille, contra volupta-
 tes, non (tamen ut ille aliena) iussu, sed mea frou-
 te, qui repurgare illis vitam instituerim. EMT.
 Laudo propositum. Sed quid maxime scire te dica-
 mus? aut quam artem habes? DIOG. Liberato-
 rum hominum, et medicus affectionum; in vni-
 versum autem veritatis, et libertatis in loquen-
 do Praeco esse volo.

S 4

9. EMT.

4. Προφήτης] *Amisistum* hic verti προφήτην
 voluit

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἦν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν, καὶ ἀπορίᾳ συγκατακλεῖσας, τριβῶνιον περιβαλῶ. μετὰ δέ, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδαρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἦν ἔχης, ἐμοὶ πειθόμενος, εἰς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς, γὰρ μὲν δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσαι· καὶ τὴν πατρίαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τὰ-

9. EMT. Age, Praeco, si te emero, qua me ratione docebis? DIOG. Cum primum te accepero, et deliciis exutum, cum inopia concludero, palliolo te amictiam, deinde opus facere, et elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, et obuio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abiicies: tum matrimonium, et liberos et patriam negliges, et nugae putabis omnia: relictæque domo paterna, aut

voluit in thesauro Stephanus; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obuersatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim προφήμι etiam proloquar, praedico. Gesner.

ἢ τάφον αἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πί-
 θον. ἢ πῆρα δέ σοι θέρμων ἔσαι μεσῇ, καὶ ὀπι-
 σθογράφων βιβλίων. καὶ ἔτως ἔχων, εὐδαι-
 μονέστερος εἶναι φήσεις τῷ μεγάλῃ βασιλεύς. ἢ
 μασιγῇ δέ τις, ἢ σρεβλοῖ, τέτων ἔδεν ἀνα-
 ρὸν ἡγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τῆτο φῆς τὸ μὴ ἀλ-
 γεῖν μασιγᾶμενον; δ' γὰρ χελώνης, ἢ καράβη
 τὸ δέσμα περιβέβληται. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπί-
 δειον ἐκεῖνα ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΟ.
 Τὸ ποῖον. ΔΙΟ. Ἡ Φρὴν σοι ἀλγήσει, ἢ δὲ
 γλώσσα ἔσαι ἀνάλγητος.

Ἄ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτα ἐστὶν
 ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδο-
 ρεῖσθαι

aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turri-
 culam, aut dolium denique. Caeterum pera
 tibi lupinorum plena erit, et librorum in ter-
 go etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorem
 te magno rege (*Persarum*) putabis. Si vero
 flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil ho-
 rum molestum indicabis. E M T. Quid ais?
 non dolere flagris licet caesum? Equidem non
 testudinis neque cancri testa circumdatus sum.
 DIOG. Euripidis illud parua mutatione de-
 flexum aemulabere. EMT. Quodnam? DIOG.
 Animus dolet, dolore lingua sed vacat.

IO. Porro quae maxime adesse tibi debent,
 haec sunt. Improbum oportet esse, et audacem, et

ρεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώ-
ταις. ἄτω γὰρ ἀποβλέπονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον
ὑπολήφονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσαι, καὶ
ἀπηχὲς τὸ φθόγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὁμοιον κυτί·
καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βᾶδισμα,
τοιᾷτω προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώ-
δη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδῶς δὲ, καὶ ἐπι-
είκεια, καὶ μετριότης ἀπέξω. καὶ τὸ ἐρυθριᾶν
ἀπόξυσον 5) τᾷ προσώπῳ παντελῶς. δῖως δὲ
τὰ πολυανθρωπώτατα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐ-
τοῖς

conuiciari ordine omnibus regibus pariter et
priuatis: ita enim oculos in te coniciant, for-
temque te virum putabunt. Porro barbara vox
erit, et absona loquela, et plane cani similis:
vultus contentus ac rigidus, incessus, qui vul-
tum talem deceat: verbo, fera omnia et agre-
stia. Pudor vero et aequitas et mediocritas ab-
esto: frontem perfricare ne satis habe, sed ab-
rade penitus. Loca sequere celeberrima, et in
his

5. Ἀπόξυσον] Puto me in versione vim ver-
borum sic satis adsecutum esse. Vult fundi-
tus extirpari pudorem, q. d. *abrade ipsum
crubescere*. Forte praeferant alii Erasmi in-
terpretationem, *erubescendi facilitatem de
facie prorsus abstergas*. Sed non de sola
facilitate hic sermo est; et *abstergere*, si cum
ἀποξέω compaterur, parum vehemens,
Gesner.

τοῖς τέτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θάλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος 6)· κατὰ λυσιν γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ᾧ φεῖ δὲ πάντων, ἃ μὴ δ' ἰδίᾳ ποιήσκειν ἂν τις, θάρρῃν ποίει, καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰρᾷ τὰ γελοιώτατα· καὶ τέλος, ἣν σφαιδεύῃ, πολὺποδα ὤμῶν, ἣ σπηλίαν φαγὼν, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενῶμεν.

ΑΓΟ. Ἀπαγε. μίαν γὰρ, καὶ ἐκ ἀνδρῶν πινὰ λήγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾶσά γε, ὦ ἔσθες, καὶ

his ipsis solus et in sociabilis esse postula, neque amico admisso neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere fuscipiat, et Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur, crudo Polypo aut sepia deuorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

II. EMT. Apage impura narras, et ab humanitate abhorrentia. DIOG. Sed heus tu facillima,

6. Μὴ ξένον προσιέμενος] Προσιέσθαι τινα est aliquem ad se admittere, aditum conueniendi dare alicui. Aelian. lib. IX. V. H. c. 3. Κλειῖτος δὲ, εἰποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ πορφύρεων βαδίζων εἰμάτων τὰς δεομένας προσίετο. Clitus vero, si quando audieturus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes. Bos.

καὶ πᾶσιν εὐχερῇ μεταλθεῖν. ἔγάρ σοι δεήσει
 παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτο-
 μος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδός. καὶ ἰδιώτης 7)
 γὰρ ἂν ᾦς, ἥτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης,
 ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, ἔδέν σε κωλύσει θαν-
 μάσιον εἶναι, ἢν μόνον ἢ ἀναίδεια, καὶ τὸ θρά-
 σος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης.
 ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν ἔ' δέομαί σε. ναύτης
 δ' ἂν ἴσως ἢ κηπιρὸς ἐν καιρῷ γένοιο * καὶ ταῦ-
 τα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι ἔτοσί τὸ μέγιστον
 δὲ'

lima, et quae nullo negotio unusquisque obeat.
 Neque enim opus tibi erit eruditione, et litte-
 ris et nugis, sed compendiaria ista tibi ad glo-
 riam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo,
 aut falsamentarius, aut faber, aut argentarius,
 nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impu-
 dentia audaciaque adsint, et conuiciari praeclare
 didiceris. EMT. Ad ista quidem te non opus ha-
 beo: verum nauta forte, aut olitor, opportune
 fias, idque, hic si duobus summum ubolis te ven-
 dere

7. Ἰδιώτης] Non nego: ἰδιώτην βίον signi-
 ficare aliquando simpliciter vitam priuatam.
 hic vero pro vita rudi, indocta, impolita,
 inculta, quia opponitur sapientiae studio.
 Sic homo rudis et ignarus significatur Her-
 motimo p. 614. Sic apud Latinos quoque
 intelligenti et ingeniosa opponitur Idiotia.
 Iensius.

δύ' ὀβολῶν. E P M. Ἐχε λαβίων· καὶ γὰρ ἄσ-
μενοι ἀπαλαξόμεθα, ἐνοχλῆντος αὐτῶ, καὶ
βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξαπλῶς ὑβρίζοντος
καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

Z E T Σ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν
τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐξεφανωμένον. E P M. Ἄ-
γε δὴ πρέσσεχε πᾶς. πολυτελές τὸ χρῆμα, καὶ
πλεσιῶν δεόμενον. βίος ἔτος ἡδύς, βίος τριπ-
μακάριςτος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται
τὸν ἀβρότατον; A Γ O. Ἐλθέ σύ, καὶ λέγα
ἅπερ εἰδῶς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γὰρ σε, ἦν
ὠφέλιμος ἦς. E P M. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὦ
βέλτισε, μὴδ' ἀνάκρινε· μεθύει γὰρ. ὥς ἐκ
ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὀρεῖς,
διολι-

dere voluerit. M E R C. Habe tibi hominem.
Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam no-
bis facebat, et clamat, et in vniuersum omni-
bus insultet atque maledicat.

12. I V P. Alim voca, Cyrenaeum illum,
purpura illum indutum, coronatum. M E R C. Age
ergo, attende quisquis es: res pretiosa et locu-
pletum emtorem desiderans. Haec vita suavis,
vita ter beata. ecquis voluptatis cupidus est;
quis emit delicatissimum? E M T. Huc veni, et
dic quae nosti, etiam enim te, si frugi fueris.
M E R C. Noli molestiam ei faceffere, o bo-
ne, nec interroga, ebrius enim est, ita ut
ne respondere quidem possit, labante, ut vides
lingua.

διολισθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν,
 πρίαιτο διεφθαρμένον ἔτῳ καὶ ἀπόλασον ἀν-
 θράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων· ὡς δὲ,
 καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. ἀλλὰ
 καὶ σὺ, ὦ Εὐμῆ, λέγε ὅποσα πρόσθεν αὐτῷ,
 καὶ ἃ μετῶν τυγχάνει. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον,
 συμβιώναι δεξιός, καὶ συμπιεῖν ἱκανός, καὶ κω-
 μάσαι μετὰ αὐλητριδος ἐπιτήδειος ἐρῶντι καὶ
 ἀσώτῳ δεσπότῃ. τᾶλλα δὲ περμμάτων ἐπισή-
 μων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σο-
 Φιστῆς ἡδουπαθείας· ἐπαιδευθὴ μὲν ἔν Ἀθήνη-
 σιν. ἐδέλευσε δὲ καὶ περὶ Σιελίαν τοῖς τυράν-
 νοις, καὶ σφόδρα ἡυδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ
 δὲ κεφάλαιον τῆς πρῆξιςσεως, ἀπάντων κα-
 ταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν
 ἐράνι-

lingua. ΕΜΤ. Et quis bene sanus emat corru-
 ptum adeo et nequam mancipium? quot vero
 olet unguenta! ut incerto labantique pede in-
 cedit, et extra viam fertur! Interim vel tu dic,
 o Mercuri, quæ sint in illo, et quæ tractet.
 MERC. In vniuersum conuiuia dexter est, et
 comptationi aptus, et qui commissetur cum ri-
 bicina apud amatorem herum et luxuriosum.
 Caeterum bellariorum coquendorum sciens, et
 obsoniorum peritissimus, et omnino voluptatis
 magister. Institutus Athenis seruiit tyrannis in Si-
 cilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius
 instituti, contemnere omnia, vti omnibus, vndi-
 que

ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. "Ὁρα σοὶ ἄλλαν περιβλέπειν τῶν πλεσίων τέτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ ἐκ ἐπιτήδειος ἡλαρόν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡΜ. "Ἀπρατὸς ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ἕτος ἡμῖν μένειν.

ΖΕΥΣ. Μετάσχεσον· ἄλλον παράγαγε· μᾶλλον δὲ τῷ δύο τέτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσε· ἄμα γὰρ αὐτῷ πεπεῖσθαι βέλομαι. ΕΡΜ. Κατὰ βήτην ἐς τὸ μέσον. τῷ αἰρίσω βίω πωλῶ· τῷ σοφωτέρῳ πάντων ἀπακηρύττομαι. ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν ἔ διαλείπει γελῶν, ὁ δὲ τινα ἔεικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ ὑποπάρῃαν. τί ταῦτ', ὦ ἕτος, τί γέλας;

ΔΗΜ.

que corrogare voluptatem. EMT. Circumspiciendus tibi erit alius emptor, de diuitibus illis et pecuniosis; equidem hilarem adco vitam emere non possum. MERC. Videtur hic non vendibilis esse et apud nos mansurus, Iupiter.

13. IVP. Transire illum in alteram partem iube. Producat alium, quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, et ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim vna vendi volo. MERC. Descendite in medium. Vitae optimas vendō, sapientissimos omnium praedico venales. EMT. Quantum, Iupiter, inter se distant, alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur; ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hos sibi vult? Quid rides?

DEM.

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκέει
τὰ πράγματα ὑμῶν, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς. ΑΓΟ.
Πῶς λέγεις; καταγελαῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ
παρ' ἐδὲν τίθεσθαι τὰ ἡμέτερα πράγματα;

ΔΗΜ. Ὡςδε ἔχει. σπαρδαῖον γὰρ ἐπ' αὐτέοισιν
ἐδὲν. κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων Φορῇ
καὶ ἀπειρίῃ 8). ΑΓΟ. Οὐ μένεν, ἀλλὰ σὺ κε-
ρὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως,
καὶ παύσῃ γελοῖν.

Σὺ δὲ τί κλάεις ὦ βέλτιτε; πολὺ γὰρ οἶμα
καλλιὸν σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑΚ. Ἡγέομαι
γάρ,

DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res ve-
strae omnes et vos ipsi. EMT. Ain tu? Omnes
tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes?
DEM. Sic est. Serium enim in iis nihil quid-
quam: vana omnia, atomorum impetus, impe-
ritia. EMT. Enim vero tu vanus es re vera
et imperitus. O insolentiam! ridere non de-
fines.

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo
enim melius credo, te alloqui. HERAC. Peto
enim,

8. Ἀπειρίῃ] Cane hanc vocem de imperitia
aut ignoratione intellexeris; immensum
enim Democrito notat. Cic. I. de fin. in-
finitio ipsa, quam ἀπειρίαν νοοῦσι, tota ad
illo est, i. e. Democritus du Souverain.

γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα οἷζυρά,
καὶ δακρυώδεα, καὶ ἔδεν αὐτέων ὅ, τι μὴ ἐπι-
κήριον· τῷ δὴ οἰκτεῖρω τε σφῆας καὶ ὀδύρομαι.
καὶ τὰ μὲν παρεόντα ἔδοκέω μεγάλα, τὰ δ'
ὑψέρω χρόνῳ ἐσόμενα, πᾶμπαν ἀνιηρά. λέγω
δὲ τὰς ἐκπυρώσας καὶ τὴν τῷ ὅλῃ συμφορῇν.
ταῦτ' ὀδύρομαι καὶ ὅτι ἔμπεδον ἔδεν, ἀλλὰ κως
εἰς κωκεῶνα πάντα συνειλδόνται, καὶ ἐς τὴν
τὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα,
μικρόν· ἄνω κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβο-
μένα ἐν τῇ τῷ αἰῶνος παιδίῃ. ΑΓΟ. Τί γὰρ
ὁ αἰὼν ἐστὶ; ΗΡΑ. Παῖς παίζων, πεσσεύων,
διαφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἀνθρώποι;
ΗΡΑ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ
θεοί;

enim, Hospes, res hominum questu et lacrymis
dignas, neque quidquam earum non fato obno-
xium: Hoc sane nomine miseror illas et desleo,
et praesentia quidem magna non arbitror: sed
quae in posterum futura sunt, ea demum tristitia,
exustiones loquor, et vniuersi calamitatem: haec
deploro, et quod stabile nihil est ac firmum, sed
cinno quasi quodam permista et confusa feruntur,
idemque sunt delectatio et fastidium, cognitio
ignorantia, magnum paruum, sursum deorsum
euntia, et vices in illo saeculi lusu permutantia.
EMT. Quid igitur est saeculum? HER. Puer
ludens, talos iactans, huc illuc vagans. EMT. Ho-
mines vero quid? HER. Dii mortales. EMT.

T

Dii

Θεοί; ΗΡΑ. "Ανθρώποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὡς ἔτος, ἢ γρίφας συντιθεῖς 9). ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, ἐδὲν ἀποσκαφεῖς. ΗΡΑ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων. ΑΓΟ. Τοιγαρὲν ἐδὲ ὠνήσετά σε εὖ Φρυνῶν. ΗΡΑ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν 10) κυμῶζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν ἐκ ὠνεομένοισι. ΑΓΟ. Τὰτὶ τὸ κακὸν ἐπὶ πόρρω μελαγχολίας ἐστίν, ἐδ' ἑτέρον ἐγὼ γε αὐτῶν ὠνήσομαι. ΕΡΜ. "Απρατοὶ καὶ ἔτοι μένουσιν. ΖΕΤΣ. "Ἄλλον ἀποκήρυττε.

ΕΡΜ.

Dii vero? ΗΕΡ. Homines immortales. ΕΜΤ. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis. Plane enim ut Loxias ille Apollo nihil clare dicis. ΗΕΡ. Nihil enim vos curo, ΕΜΤ. Igitur neque sanus quisquam te emerit. ΗΕΡ. Ego vero plorare iubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores. ΕΜΤ. Morbus huius hominis ab atra bile non procul abest; neque vero alterum eorum emerim equidem. ΜΕΡC. Neque igitur hi vendi poterunt. ΙVΡ. Praedica alium.

15. ΜΕΡC.

9. Γρίφας συντιθεῖς] Griphi, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, nisi quod doctrinam et eruditionem requirunt maiorem. De quibus lege, quae *Athenaeus* scripsit L. X. et *Casauboni* observationes ad eiusdem libri c. I. *du Soul*.

10. Ἡβηδὸν] *Suidas* reddit ἀθρόον i. e. confertim, sine discrimine. *Leedes*.

ΕΡΜ. Βάλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν σω-
μῶλον; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ. Δεῦρ'
ἔλθε σύ. βίον ἀγαθόν, καὶ συνετὸν ἀποκηρύτ-
τομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον; ΑΓΟ. Εἰ-
σέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις; ΣΩΚ.
Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ.
Πῶς ἐν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδικῶς γὰρ ἐδέε-
μην, τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ'
ἂν ἐπιτηδεύειν ἔμᾳ γένοιτο συνέιναι καλῶ;
καὶ γὰρ ἐ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυ-
χὴν δὲ ἡγᾶμαι καλήν. ἀμέλει II), καὶ ὑπὸ
ταύτῳ

15. MERC. Vis Athenientem illum; loqua-
culum? IVP. Ego vero volo. MERC.
Huc tu transi. Viram bonam et prudentem
praedicatus. Quis emit sanctissimum? EMT.
Dic mihi, quid maxime nosti? SOC.R.
Puerorum amator sum, et doctus artes ama-
torias. EMT. Quomodo igitur ego emam
te? Paedagogo enim opus habebam pro pue-
ro quem pulchrum habeo. SOC.R. Ecquis
vero aptior me sit contubernalis pulchri?
Neque enim corporum amator ego, animam
pulchram iudico. Noli laborare si vel sub
T 2 eadem

11. Ἀμέλει] Hic retinere vim suam potest
verbum ἀμέλει, quod alias interiectione,
aut adverbio *adob*, apud Latinos permutan-
dum est. *Gesner.*

ταῦτόν ἱμάτιόν μοι κατακέωνται, ἀκρόσῃ αὐτῶν
 λεγόντων μηδέν ὑπ' ἐμᾶ δεινὸν παθεῖν. ΑΓΟ.
 "Απισα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα
 τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα,
 ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὁμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ
 τὴν πλάτανον ἔτω ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. Ἡρά-
 κλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ
 λέγεις; ἔδοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; ἔχ' ὄρα
 τὸν Ἀνεβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος· καὶ τὸν ἐν ἔρα-
 νῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἄλ-
 λὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν
 ἐμμεν-

*eadem veste mecum pernoctarint, audias dicen-
 tes, nulla se iniuria a me affectos. EMT. Su-
 pra fidem sunt quae dicis: amatores ultra ani-
 mum nihil nugarum tentare, idque ubi plena
 eius rei fit facultas sub eadem veste iacenti.*

16. SOCR. At ego canem tibi iuro et pla-
 tanum, haec ita se habere. EMT. Hercules!
 quam absurdi sunt isti Dii. SOCR. Quid ais?
 Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non
 vides quantus ille sit in Aegypto? et illum in
 Coelo Sirium? et Cerberum illum apud In-
 feros?

17. EMT. Recte dicis. errabam equidem.
 Sed qua ratione vivis? SOCR. Cinitatem
 incolo

ἑμαυτῷ τῖνα πόλιν ἀναπλάσας, χρεῶμαι δὲ πολιτεία ξένη, καὶ νόμους νομίζω τὰς ἀρχάς. ΑΓΟ.

Ἐν ἐβελόμην ἀκᾶσαι τῶν δογμάτων. ΣΩΚ.

Ἄκουε δὴ τὸ μέσιγον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνη, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βελομένῳ τῷ γάμῳ.

ΑΓΟ. Τί τᾶτο Φῆς; ἀνηρῆσθαι τὰς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩΚ. Νή Δία, καὶ ἀπλῶς γε

πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ.

Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ ἔτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἀθλον φιλήσαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς Φιλοδωρείας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἱ ιδέαι,
καὶ

incolo quam ipse mihi formaui, republica vtor noua, et meas ipse mihi leges fero. EMT. Vnum velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placet, nullam earum vniscuiusquam esse, sed in partem nuptiarum venire quisquis voluerit. EMT. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges? SOCR. Ita per Iouem, et omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiam. EMT. De pueris vero aetate et forma florentibus quid statuis? SOCR. Et hi erunt praemium fortissimis, qui amore illorum potiantur, quories splendidum et audax facinus ediderint.

18. EMT. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput est? SOCR. Formae et

καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. ὅπῃσα γὰρ
 δὴ ὄρεῖς, τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν ἄρανόν, τὴν
 θάλατταν, ἀπάντων τῶντων εἰκόνες ἀφανεῖς
 ἐξᾶσιν ἔξω τῶν ὅλων. ΑΓΩ. Πᾶ δὲ ἐξᾶσιν;
 ΣΩΚ. Οὐδαμῶ, εἰ γὰρ περ εἶεν, καὶ ἂν εἶεν.
 ΑΓΩ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἀπὸρ λέγεις τὰ παρα-
 δείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἰ
 τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων
 ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶ μὲ ἄλλον, καὶ
 ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓΩ. Ταιγαγεὺς ὦν-
 τέος εἶ, σοφὶς, καὶ ὀξυδερκέης τις ὢν. Φέρ' ἴδω
 τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτῆ σὺ. ΕΡΜ. Δὸς
 δύο τάλαντα. ΑΓΩ. Ὀνησάμενη ἄσπε Φῆς,
 τὰργύριον μὲν τοι ἐς αὐτὴς καταβαλῶ.

ΕΡΜ.

exempla rerum. Quidquid enim vides, terram,
 terrestria, coelum, mare: horum omnium, ima-
 gines quaedam, visum effugientes, stant extra
 hoc uniuersum. EMT. Vbi stant igitur? SOCR.
 Nusquam, si enim in loco aliquo essent, plane
 non essent. EMT. Non video ea quae narras
 exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim
 es mentis quidem oculo. At ego omnium vi-
 deo imagines, et te quemdam alium corporis
 oculos fugientem, et me, et prorsus duplicia
 omnia. EMT. Ergo emendus es, ita sapiens et
 visu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro il-
 lo a me exigis? MERC. Dabis talenta duo. EMT.
 Emi quanti dicis, Pecuniam vero deinde soluam.

19. MERC.

ΕΡΜ. Τί ἔν σοι τῶνομα; ΑΓΩ. Δίων Συρακῆσιος. ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ-
 τὸν Ἐπικύρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τῶ-
 τον; ἔστι μὲν τῷ γελοῦντος ἐκεῖνος μαθητῆς, καὶ
 τῷ μεθύοντος, ὥς μικρῷ πρόσθεν ἀπειρηγύττο-
 μεν. ἐν δὲ πλεόν οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέ-
 σερός τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνεῖα
 φίλος. ΑΓΩ. Τίς ἡ τιμὴ; ΕΡΜ. Δύο μναῖ.
 ΑΓΩ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ 12) ὅπως ἴδω,
 τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυ-
 κέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς
 ἰσχά-

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT. Dio Syracusanus. MERC. Habe tibi et duc, quod bene vertat! Te iam Epicureum voco. Quis hunc emer? Est quidem ridentis illius discipulus, et ebrii alterius, quos paullo ante praeconio vendebamus. Vnum autem amplius nouit illis, quatenus magis est impius. Caeterum suavis est, et gulae amicus. EMT. Quod pretium? MERC. Duae minae. EMT. En tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus gaudet cibus? MERC. Dulcibus vescitur et mellis saporem habentibus, maxime ficibus.

T 4

EMT.

12. Τὸ δεῖνα δὲ] Hanc vel similem sententiam hic postulari video. verba τὸ δεῖνα δὲ quid sibi velint, nondum plane adsequor. Ἀν τὸδ' εἰπὲς ὅπως εἶδω, hoc dic ut sciam. Gesner.

ἰσχάδας. ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν ἔδεν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

ZETΣ. Ἄλλον κἀλεῖ, τὸν ἐν χρᾷ ἡξίαν ἐκείνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς σοᾶς. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· εἰκόασι δ' ἐν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπληγνότητων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τῆτο Φῆς; ΕΡΜ. Ὅτι μόνος ἔτος σοφός, μόνος καλός, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖς, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλάσιος, νομοθέτης, καὶ τᾶλλα, ὅποσα ἐσὶν. ΑΓΟ. Οὐκᾶν, ὦ γὰρ δέ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νῆ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. Ἔοικεν.

ΑΓΟ.

ΕΜΤ. Haec res difficultatem non habet. Emam viro massas caricarum.

20. IVP. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu. MERC. Bene mones, videntur sane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit? ΕΜΤ. Quorsum illud dicis? MERC. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus iustus, fortis, rex, rhetor, diues, legislator, et quotquot sunt reliqua. ΕΜΤ. Ergo bone vir, coquus etiam bonus et medius fidius cerdo, et faber, et id genus. MERC. Sic videtur.

21. ΕΜΤ.

ΑΓΟ. Ἐλθε, ὦ γὰρ, καὶ λέγε πρὸς τὰν
 ὀνητήν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ ἐκ ἄχ-
 ρῃ πιπρασκόμενος καὶ δῆλος ὢν; ΧΡΥΣ.
 Οὐδαμῶς. εἴ γάρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐσιν. ὅσα δὲ
 ἐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ.
 Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις; ΧΡΥΣ. Τί φῆς; οὐ
 μανθάνεις, ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐσι προηγ-
 μένα (3), τὰ δ' ἐμπάλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ.
 Οὐδὲ νῦν μανθάνω. ΧΡΥΣ. Εἰκότως. εἴ γὰρ
 εἰ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, εἰδὲ κατα-
 ληπτί-

21. EMT. Huc prodi, bone vir, et dic mi-
 hi te emturo, quid hominis sis? et primum, an
 non aegre feras, te vendi et seruum esse?
 CHRYS. Nequaquam; haec enim in nostra
 potestate non sunt. Quaecunque vero in po-
 testate nostra non sunt, ea indifferentia esse
 contingit. EMT. Non intelligo quid dicas.
 CHRYS. Quid ais? intelligere te negas, talium
 quaedam esse praeposita, alia reiectanea. EMT.
 Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum,
 qui non adsuetus sis nostris nominibus, neque fa-
 cultate

T 5

13. Τὰ μὲν ἐσι προηγμένα] Stoicus, ex suae
 familiae disciplina diuidit bona inter προ-
 ηγμένα, et ἀποπροηγμένα· προηγμένα Ci-
 cero vertit *producta*, quae aliis in eligendo
 praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur
reicta, quae nulla aestimatione digna sint.
Gracm

ληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπεκταῖος ὁ
τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐμαθὼν, ἔμνονον ταῦτ'
οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβημα, καὶ παρασύμβημα,
ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ.
Πρὸς τῆς φιλοσοφίας, μὴ φθονήσης καὶν τῷ-
το εἰπεῖν ὅ, τι σύμβημα, καὶ τί παρασύμβε-
μα. καὶ γὰρ ἐκ οἷδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τῷ ῥυθ-
μῷ τῶν ὀνομάτων. ΧΡΤΣ. Ἀλλ' ἐδεῖς φθό-
νος. ἦν γὰρ τις χολὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ
χολῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ
ἀφανῆς λάβη, ὁ τοιῆτος εἶχε μὲν δὴ καὶ σύμ-
βημα τὴν χολείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμ-
βημα 14) προσέλαβεν.

ΑΓΟ.

facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagi-
nes. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem
perdidicit, non haec modo novit, verum etiam
symbama et parasymbama, (*Accidens et Praeterac-
cidens*) qualibus et quantis rebus inter se diffe-
rant. EMT. Per Philosophiam, ne inuideas mihi
vel hoc dicere, quid rei symbama sit, et quid Para-
symbama. Nescio enim quomodo ferit aures ipse
numerus horum nominum, et concinnitas. CHRYS.
Nulla vero est invidia, si quis enim, claudus cum
sit, illo ipso claudus pede offendens ad lapidem,
vulnus ex improuiso accipiat, ille habuit symba-
ma claudicationem, vulnus autem illud, ut pa-
rasymbama, insuper nactus est.

22. EMT.

14. Παρασύμβημα] Ludit festiuus scurra in
detor-

ΑΓΩ. Ὡς τῆς ἀγχινοίας· τίδ' ἄλλο μάλιστ'
Φῆς εἰδέναι; ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάναι,
αἷς συμποδίζω τὰς προσομιλῶντας, καὶ ἀπο-
φράττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ, Φιμὸν ἀτεχνῶς
αὐτοῖς περιτιθεῖς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει τχύν-
της

22. EMT. Hem solertiam! Quid vero am-
plius te posse ais? CHRYS. Verborum la-
queos, quibus impedio, qui mecum loquun-
tur, quos obturato ore, et freno iniecto, pla-
ne ad silentium redigo. Nomen huic facultati
decan-

detorquenda significatione vocum, quae ad
Grammaticam vel Dialecticam pertinens,
quam discas optime ex Apollonio Synt. lib.
I. p. 36, 14. et lib. 3. p. 295. Verbo,
σύμβαμα est praedicatum casui recto addi-
tum, ut in hac propositione, Τρύφων πα-
ριπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum
casui obliquo additum, ut in hac; μετα-
μέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα con-
gruitatem notat: παρασύμβαμα autem, cum
ab ea aliquantulum receditur. Verum Lu-
cianus ad verbum σύμβαμα vocat accidens,
et παρασύμβαμα nouum accidens, quod su-
peruenit illi veteri ac priori, idque ridicu-
lo exemplo declarat. Potest ipsa ambigui-
tas Latinis appellationibus vix ac ne vix
quidem explicari, quod συμβαίνειν tum vna-
re, congruere, significat, tum accidere et
contingere. Gesner.

τη, ὁ αἰδιδιμός συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις,
 ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. Σκό-
 πει γὰρ ἔσι σοὶ παιδίον; ΑΓΟ. Τί μὴν;
 ΧΡΥΣ. Τῷτο ἦν πῶς κροκόδειλος ἀρπάσῃ,
 πλησίον ποταμῷ πλαζόμενον εὐρών, καὶ τὰ σοι
 ἀποδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτὸ, ἦν εἴπῃς τάλῃ-
 θες ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως τῷ βρέ-
 φει, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωμέναι; ΑΓΟ. Δυσ-
 ἀπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰ-
 πὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρι-
 νάμενος, ἀνάσσωσά μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθά-
 σῃ αὐτὸ καταπιῶν. ΧΡΥΣ. Θάρρει. καὶ ἄλ-
 λα γὰρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ.
 Τὰ

decantatus ille syllogismus. E M T. Inexpu-
 gnabilem mihi et violentum narras. CHRYS.
 Attende igitur. Estne tibi puer? E M T.
 Quid tum? C H R Y S. Si hunc forte Cro-
 codilus ad flumen oberrantem rapiat, ac de-
 inde redditurum se tibi polliceatur, ea lege,
 si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo
 puero: quid dices illum decreuisse? E M T.
 Rogas, ad quod respondere, admodum sit diffi-
 cile. Anceps enim haereo, quo responso reci-
 pere illum possim. Sed tu per Iovem responso
 tuo serua mihi puerum, ne, antequam ego respon-
 deam, illum deuoret. CHRYS. Bono sis animo.
 Nam et alia te docebo etiam admirabiliora? E M T.
 Quae-

Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν θορίζοντα, καὶ τὸν κυ-
 ριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν
 ἐγκυκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τῶτον τὸν ἐγκυκα-
 λυμμένον, ἢ τίνε τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; ΧΡΥΣ.
 Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνο-
 νος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἄμα, καὶ ἔκ οἶδε. παρε-
 σῶτος γὰρ αὐτῇ τῷ Ὀρέσῃ ἐπὶ ἀγνώτος; οἶδε
 μὲν Ὀρέσῃ, ὅτι ἀδελφεὺς αὐτῆς· ὅτι δὲ ἔτος
 Ὀρέσῃς, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκυκαλυμμένον, καὶ
 πάνυ θαυμαστὸν ἀκρόσηλόγον· ἀποκρίναι γάρ μοι,
 τὸν πατέρα οἶσθα τὸν πεκυτῆ; ΑΓΟ. Ναί.
 ΧΡΥΣ. Τί ἔν; ἦν σοι παρασῆσας τινὰ ἐγκυ-
 καλυμμένον, ἔρωμαι, τῶτον οἶσθα, τί Φῆσεις;
 ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ.

Quaenam! CHRYS. Metentem syllogismum, et
 dominantem, et super omnia Electram et Oper-
 tum. EMT. Quem tu mihi Opertum, quam Ele-
 ctam narras? CHRYS. Electram intelligo nobis
 lissimam illam, Agamemnonis, quae eadem nouit
 simul et non nouit. Adstante enim apud illam O-
 restes nondum agnito, nouit illa quidem, Orestem
 esse fratrem suum, huncce hominem vero esse O-
 restem ignorat. Opertum autem illum admirabi-
 lem sermonem iam statim audies. Etenim respon-
 de mihi, Patrem tuum nosti? EMT. Sane quam.
 CHR. Quid igitur, si quempiam hominem oper-
 tum adstare iubeam, teque interrogem, huncce
 nosti? Quid dices? EMT. Scilicet me non nosse.

23. CHRYS.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς ἔτος ἦν ὁ πατήρ
 ὁ σός. ὥς· εἰ τᾶτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἰ τὸν πα-
 τέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὐ μένεν· ἀλλ'
 ἀποκαλύψας αὐτὸν εἰσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως
 ὁ ἔν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πρά-
 ξεις πρὸς τὸ ἀνρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφιόμενος;
 ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγε-
 νήσασμαι. λέγω δὲ πλῆτον, ὑγείαν, καὶ τὰ
 τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονή-
 σαι, λεπτογράφεις βιβλίους παραθήσοντα τὴν
 ὥψιν 15), καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σο-
 λουισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημά-
 των.

23. CHRYS. Verum enim verò ille ipse
 erat pater tuus. Hunc igitur si non novisti, ma-
 nifestum est, patrem tuum te non nosse. EMT.
 At ego retecto illò verum sciam. Attamen quis
 tibi finis sapientiae, aut quid facies cum ad fa-
 stigium virtutis delatus fueris? CHRYS.
 In primis naturae morabor, diuitias dico, sa-
 nitatem, et similia. Opus verò est multa
 ante laborare, libris minute scriptis adhi-
 bere faciem, commentarios congerere, so-
 llocismis impleri, absurdisque vocibus: et
 quod

15. Ὅψιν] Non vult puto simpliciter admo-
 ueri oculos, sed propter litterarum tenui-
 tatem prope faciem applicari, quae res
 myopas deinde efficit. Gesner.

των. καὶ τὸ κεφάλαιον, ἡ θάμις γενέσθαι σο-
φόν, ἢν μὴ τρεῖς ἐφεξῆς τῶ ἐλλέβορε πίῃται
ΑΓΟ. Γενναῖά σο ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά.
τὸ δὲ γνίφωνα 16) εἶναι, καὶ τεκογλύφον (καὶ
γὰρ ταῦδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὲς
ἤδη πεπωκότες τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελείως πρὸς
ἀρετὴν; ΧΡΥΣ. Ναί. μόνον, ὅτι τὸ δανεῖζειν
πρέποι ἀντὶ τοῦ σοφῶ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ πύλ-
λογίζεσθαι, τὸ δανεῖζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι
τάς

quod caput rei est, fas non est sapientem fieri,
nisi ter-deinceps helleborum biberis. EMT.
Generose ista et plane viriliter. Sed Gniphonem
sordidum esse, et foeneratorem improbum,
(nam haec quoque tibi inesse video:) haecne
et ipsa dicemus esse viri helleboro purgati et
perfecti ad virtutem? CHRYS. Ita sane;
solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum
enim proprium illius sit colligere; (*sylogi-
smos facere*;) foenerari autem et computare
usuras,

16. Γνίφωνα] *Parum*. F. G. Sed vellem
auctoritatem indicasset, non enim inuenio
usquam, quare Cl. du Soul adsentior, no-
men proprium inde facienti. Verum si
auarum tantummodo significare necesse est,
ut *verhones* habuere, σκνίφον potius le-
gas, de qua voce vid. *Kuster. ad Aristoph.*
Plut. 52A. *Reiz.*

τὰς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τῷ συλλογίζεσθαι, μόνον ἂν εἴη τῷ σπεχδαίει καθάπερ ἐκείνῳ, καὶ τῷτο. καὶ ἔστι μόνον γε ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τὰς τόκους, ἀλλὰ καὶ τέτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς, ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δευτέραι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμόν ὅποιά Φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δευτέρον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δευτέρον.

ΑΓΟ. Οὐκ ἂν καὶ μισθῶν περὶ τὰ αὐτὰ φῶμεν, ἔς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπεχδαῖος μισθὸν ἐπὶ

vsuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, et non simpliciter modo, ut reliqui solent vsuras, sed vsurarum quoque alias vsuras capere. An enim ignoras, vsurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias. Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas vsuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapientiae nomine tu fumis ab adolescentibus, manifestumque est solum virum bonum

ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται; ΧΡΥΣ. Μανθάνεις.
 ἔ γάρ ἐμαυτῷ εἵνεκα λαμβάνω, τῷ δὲ διδόντος
 αὐτῷ χάριν. ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης,
 ὁ δὲ, περιεκτικὸς, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκήῳ εἶναι πε-
 ριεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην. ΑΓΟ.
 Καὶ μὴν τῶναντίον ἔφη, τὸν νέον μὲν εἶναι πε-
 ριεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλάσιον, ἐκχύτην.
 ΧΡΥΣ. Σκώπτεις ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μὴ
 σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτω συλλογιμῷ.
 ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους; ΧΡΥΣ.
 Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διασφαλῆναι τὴν
 διάνοιαν.

Ὁ δὲ

num mercedem virtutis nomine capturum.
 CHRYS. Rem tenes; neque enim ego mea
 causa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius
 sit effusor (*effusus, prodigus*) alius comprehen-
 sor (*tenax, avarus*) ego quidem comprehensor
 esse meditor; discipulum autem studeo effuso-
 rem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti;
 illud enim volebas, iuuenem quidem compre-
 henforem esse (*frugalem et parcum*) te vero,
 qui solus diues es, effusorem (*liberalem et
 magnificum.*) CHRYS. Rides tu quidem,
 sed vide ne syllogismo te indemonstrabili fe-
 riam. EMT. Et quid ab illo telo metuen-
 dum? CHRYS. Dubitatio et silentium, et
 mentis distractio.

Ὁ δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω τάχιστα σε ἀποδείξω 16) λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; ἔ γάρ Περσεύς, ὃ βέλτισε, εἶναι μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστὶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί δέ, τὸ ζῶον, ἔ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σὺ δέ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἔοικα γάρ. ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὦν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τῷ Διὶ, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς πείησον ἄνθρωπον. ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἐμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπέ γάρ

25. Quod vero maximum si voluero; statim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perseus es. CHRYS. Hac fere ratione. Lapisne corpus est? EMT. Est. CHRYS. Quid vero animal, nonne corpus? EMT. Est. CHRYS. Tu vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur. CHRYS. Lapis ergo es, qui sis corpus. EMT. Nequaquam vero. Sed solve me per Iovem, et postliminio quasi me homini redde. CHRYS. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi,

17. Ἀποδείξω] Ἀποδείξω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambiguitatem utcumque exprimere. Nam efficiam te esse lapidem, idem est quod demonstrabo. *Gesner.*

γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥΣ.
 Τί δέ, λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥΣ.
 Σὺ δέ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶ-
 μα δέ ὢν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ.
 Οὐκ ἄρα λίθος εἰ ζῶόν γε ὢν. ΑΓΟ. Εὖγε
 ἐποίησας, ὡς ἤδη μὲ τὰ σκέλη καθάπερ τῆς
 Νιοβῆς ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνή-
 σομαι γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτῆ καταβαλῶ;
 ΕΡΜ. Μναῖς δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβανε. ΕΡΜ.
 Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δι',
 ἀλλ' ἔτοι πάντες, οὓς ὄρεῖς. ΕΡΜ. Πολλοί
 γε, καὶ τὰς ὤμους καρτεροί, καὶ τοῦ θειζον-
 τος λόγου ἄξιοι.

Z E T Σ.

mihī, Omne corpus animal? E M T. Non.
 C H R Y S. Quid vero lapis; num animal?
 E M T. Non. C H R Y S. Tu vero Corpus?
 E M T. Nempe. C H R Y S. Corpus vero cum
 sis, animal es? E M T. Sane. C H R Y S. Nec
 igitur lapis es, qui sis animal. E M T. Bene
 abs te factum. Iam enim crura mihī, ut olim
 Niobes, spiritu vitali exeunte, dirigerant.
 Verum emam te. Quantum pro illo numera-
 ri iubes? M E R C. Minas duodecim. E M T.
 Hem cape. M E R C. Solus vero illum emi-
 sti? E M T. Non Hercle, sed hi quos vi-
 des, vniuersi. M E R C. Multi quidem et
 robusti humeros et ratione illa messoria digni.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτρεβε· ἄλλον κἀλει. ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε Φημί, τὸν καλόν, τὸν πλάσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάντα ὅλως ἐπιστάμενον. ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐσί; ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπισικῆς, ἀρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλῆς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥς ἢ πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσώτερικόν, τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γινώσκει μάλιστα; ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσας δὲ ἐσιν; ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκ ὦ μα-

26. IVP. Noli tempus terere, voca alium. MERC. Peripatericum te iam dico, pulchrum, diuitem. Agite, emite prudentissimum, scientem in vniuersum omnia. EMT. Qualis est? MERC. Mediocris, aequus, vitae aptus, et, quod maximum est, duplex. EMT. Quid ais? MERC. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem interiorem, exteriorem vocare alterum. EMT. Quid maxime statuit? MERC. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus externis. EMT. Humanum sapit. Quanti vero est? MERC. Vigin-ti minarum. EMT. Multum dicis. MERC. Non, o bo-

ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δο-
κεῖ. ὥς οὐκ ἂν Φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ
εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτῷ πόσον μὲν ὁ κώ-
νωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ἔσον δὲ βάθος ἡ θά-
λασσα ὑπὸ τῷ ἡλίῳ καταλάμπεται, καὶ ὁποῖά
τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀσρέων. ΑΓΟ. Ἡράκλεις,
τῆς ἀντιβολογίας. ΕΡΜ. Τί δὲ, εἰ ἀνέσσις
ἄλλα πολλὰ τέτων ὀξυδερχέερα, γονῆς τε
πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν
ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὥς ἄνθρωπος μὲν γε-
λασικὸν, ὄνος δὲ οὐ γελασικὸν, οὐδὲ τεκταινό-
μενον, οὐδὲ πλωιζόμενον; ΑΓΟ. Πάνσεμνα
Φῆς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥς ὠνῶ-
μα αὐτὸν εἰκοσιν.

ΕΡΜ.

o bone, videtur enim et ipse argenti aliquan-
tum habere. Itaque non est, cur cesses eme-
re. Porro statim ex illo scies, quanto tempo-
re culex vivat? Ad quam altitudinem mare
a sole perluceat? et qualis sit anima ostreo-
rum? ΕΜΤ. Hercules! quam subtilis illa
disputatio. ΜΕΡC. Quid vero alia multa
si audias hisce acutiora, de semine, et gene-
ratione, et illa embryonum in vteris figlina:
et ut homo sit animal risibile, asinus autem
non risibile; neque fabricans, neque nauig-
ans. ΕΜΤ. Grauiissima narras, et vtilia
plane huius disciplinae capita: itaque emam
illum viginti.

V 3

27. MERC.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλείπεται;
 ὁ Σκεπτικὸς ἔτις σὺ, ὁ Πυρρῆϊας 18), πρόσ-
 θι, καὶ ἀποκηρύττε κατὰ τάχος. ἤδη μὲν
 ὑποῤῥέχουσιν οἱ πολλοί, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πράσις
 ἔσται. ὅμως δέ, τίς καὶ τῆτον ὠνεῖται; ΑΓΟ.
 Ἐγώ γε. ἀλλ' ἐν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπί-
 σασαι; ΦΙΛ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τῆτ' ἐφη-
 σθα; ΦΙΛ. Ὅτι ἄδεν ὅλως εἶναι μοι δοκεῖ.
 ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές; ΦΙΛ. Οὐ-
 δὲ τῆτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγ-
 χάνεις; ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τῆτ' ἀγνοῶ.
 ΑΓΟ.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis est?
 Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, ven-
 dende celeriter. Iam enim plures paullatim
 recedunt, ut inter paucos futura sit venditio.
 Attamen quis et hunc emet? E M T. Ego.
 Verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti?
 PHIL. Nihil equidem. E M T. Quid tibi vis
 hoc responso? PHIL. Nempe nihil omnino mihi
 esse videtur. E M T. Ergo neque nos quid-
 quam sumus? PHIL. Neque hoc novi equi-
 dem. E M T. Neque te aliquid esse nosti?
 PHIL. Etiam multo hoc magis ignoro.
 E M T.

18. Πυρρῆϊας] Serviani Graecum nomen, quod
 servile alioquin est, et *rusum* significat: ne
 periret, quem subesse putabam ad *Pyrrbo-*
nis nomen, respectus. *Gesner.*

ΑΓΟ. ὦ τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ σάθμια
 ταυτί βέλεται; ΦΙΛ. Ζυγῶσάτῳ ἐν αὐτοῖς τὰς
 λόγας, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπει-
 δὲν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τό-
 τε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέσερον. ΑΓΟ. Τῶν
 ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς; ΦΙΛ. Τὰ
 πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν. ΑΓΟ.
 Τί δαί τῆτό σοι ἀδύνατον; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ
 ἄγαθῆ, ἐ καταλαμβάνω 19). ΑΓΟ. Εἰκό-
 τως· βραδὺς γάρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς.
 ἄλλα

EMT. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bi-
 lanx quid sibi vult? PHIL. Rationes in ea ex-
 pendō, et exaequo, cumque ad amussim pares
 et eiusdem ponderis esse intelligo, tum demum
 vtra verior sit, plane ignoro. EMT. Reliqua-
 rum rerum num quid facere recte et ordine
 potes? PHIL. Omnia, nisi quod fugitium ma-
 le persequor. EMT. Cur vero hoc non potes?
 PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT.
 Credibile est. tardus enim et ignarus esse videris.

V 4

Sed

19. Οὐ καταλαμβάνω] Nimirum καταλαμ-
 βάνειν ad intellectus facultatem creberrime
 referunt Sceptici cum Academia, negant-
 que aliquid a se *comprehendi*, h. e. plene
 et sine oppositi formidine cognosci. Haec
 est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more
 suo nugatur noster. *Gesner.*

ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως; ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν. ΑΓΟ. Οὐκ ἔν καὶ κωφὸς ἄμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις; ΦΙΛ. Καὶ ἀκριτὸς γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως, τῷ σκώληκος ἔδῃ διαφέρων. ΑΓΟ. Ὠνητέος εἰ διὰ ταῦτα, πῶς τῷτον ἄξιον χρὴ Φάναι; ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί Φῆς, ἃ ἔτος, ἐπριάμην σε; ΦΙΛ. Ἀδελον. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γάρ, καὶ τὰργύριον κατέβαλον. ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τέττα, καὶ διασκεπτομαι. ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολέθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόν-

Sed quis finis tibi scientiae est? PHIL. Nihil discere, et nihil audire, nihil videre. EMT. Surdum igitur simul et caecum esse dicis te ipsum. PHIL. Et insuper iudicii omnis expertem, et sensus, et summum a verme nulla in re differentem. EMT. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus? MERC. Mina Attica. EMT. Sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi? PHIL. Obscurum id est. EMT. Minime vero, emi enim et pecuniam numeravi. PHIL. Cohibeo me hac de re, et dispicio. EMT. Quin tu sequere me, ut par est meum feruum. PHIL. Quis novit vtrum ve-re illa dicas? EMT. Praeco, et mina, et praesen-

παρόντες. ΦΙΛ. Πάρεισι γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ.
 Ἄλλ' ἐγὼ γέ σε ἤδη ἐμβλαὼν ἐς τὸν μύλωνα
 πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρω λόγον 20).
 ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τέττα. ΑΓΟ. Μὰ Δί',
 ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦ-
 σαι ἀντιτείνων, καὶ ἀνολέθει τῷ πριαμένῳ,
 ὁμᾶς δ' ἐς αὖριον παρακαλέμεν. ἀποκηρύξειν
 γὰρ τὰς ιδιώτας, καὶ βαναύσας, καὶ ἀγοραίους
 βίξας μέλλομεν.

praesentes. P H I L. Adfunt ergo ἱ nobis qui-
 dam? E M T. At ego tibi iam in pistrinum
 compacto planum faciam, dominum me tuum
 esse, secundum rationem deteriore. P H I L.
 De hoc cōhibeo adsensum. E M T. At ego *quid*
videatur pronunciaui. M E R C. Desine contra
 niti, et sequere emtorem, vos autem in crafti-
 num inuitamus. Nam idiotas, et sellularias,
 et forenses vitas praeconio vendemus.

20. Τὸν χεῖρω λόγον] Κρείττω λόγος est,
 quum verborum industria s. sophismatibus,
 caussa infirmior fit fortior: ἥττω autem
 vel χεῖρω λόγος, eius, qui vincitur, etiam-
 si caussam iustam habeat. Reiz.

Ἀλιεὺς, ἢ Ἀναβιῶντες.

ΣΩΚΡ. Βάλλε, βάλλε τὸν κατάρατον τοῖς
ἁφθόνοισι λίθοις· ἐπιβάλλε τῶν βιώ-
λων. προσεπίβαλλε καὶ τῶν ὀστέων· παῖε
τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ διαφύγῃ.
καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύ-
σιππε, καὶ σὺ, πάντες ἄμχ ξυνασπίσωμεν
ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πῆρῃ πῆρῃφιν ἀρήγῃ, βάντρα δὲ βάντροις.
κοῖνός γάρ πολεμῖος, καὶ ἐκ ἑσιν ὃν τινα ἡμῶν
ἐχ' ὕβρισε. σὺ δὲ, ὦ Διόγενης, εἴ ποτε ἄλλο-
τε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆς· διδότης τῇ
ἀξίαν,

Piscator, vel Reuiuifcentes.

SOCR. Feri, feri execrabilem faxis copiosissi-
mis: adlice glebas: insuper adlice te-
stas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat.
Et tu, Plato, feri, et tu, Chrysippe, et tu.
Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Vt baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam
nostrum, quem contumelia non adfecerit. Tu
vero Diogenes, si vnquam alias, claua nunc
utere; nec remitte quidquam. Iam dignas ma-
ledico

εἰζίαν, βλάσφημος ὢν. τί τᾷτο; κευμήνατε,
ὦ Ἐπίκρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ μὴν ἔη ἐχρῆν.

Ἐσὲ σοφοί, μνήσασθε δὲ Θέριδος ὀργῆς.

Ἀριστοτελες, ἐπισπᾶσθαι ἔτι θάσσον. κα-
λῶς ἔχει· ἐάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε,
ὦ μιαιφόνε. εἴση γὰρ αὐτίκα, ἥς τινες ὄντας ἡμᾶς
ἐκκαηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετ-
έλθοι; ποικίλον γὰρ τινα ἐπινόωμεν θάνα-
τον κατ' αὐτῷ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμε-
νον· καὶ ἕκαστον ἐπτάμις γὰρ δίκαιός ἐστιν ἡμῖν
ἀποκλωλέναι. ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολο-
πίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νῆ Δία, μασιγωθέντα γε
πρότερον. τὰς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκίφθω, τὴν
γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμή-
σθω.

ledico illo ore poenas luat. Quid hoc? fessine
estis, Epicure et Aristippe. Certe non dece-
bat. Sapientes estote, iam

In pectus vobis calidae vetus impetus irae redeat.

2. Aristoteles, magis accelera! Bene habet.
Capta est bestia. Cepimus te impure. Mox
igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo ve-
ro modo illum tractabimus? Variam enim con-
tra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere
nobis omnibus possit: dignus enim est, qui se-
pries unicuique nostrum pereat. PLAT. Ego
censo flagellis caesum palo figi, oculos illi
effodi, linguam ipsam multo prius praecidi;
tibi

σθω. σοὶ δὲ τί' Ἐμπεδοκλείς, δοκεῖ; ΕΜΠ.
Ἐς τὰς κρατῆρας ἐμπασεῖν αὐτὸν, ὥς μάθοι
μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. ΠΛΑΤ. Καὶ
μὴν ἄριστον ἦν κηθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα,
λακισὸν ἐν πέτραισιν εὐρεῖσθαι μόραν, ἵνα αὖ
καὶ τὸ μέρος αὐτῷ ἑκάστος ἔχων, ἀπαλλάττοιο.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἑστίῃ Φεί-
σασθέ με. ΣΩΚ. Ἄραρεν· ἐκ αὖν ἀφεθείης ἔτι.
ὅρῳ δὲ δὴ καὶ τὸν Ὀμηρον αὖ λέγει, ὥς

Οὐκ ἔσι λέξει καὶ ἀνδράσιν ὄρνια πιεῖ;

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν καθ' Ὀμηρον ὑμᾶς καὶ αὐ-
τὸς ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ
ἐ παρόψεσθε ῥαψωδῆσαντά με.

Zw-

tibi quid videtur Empedocles? EMP. In cra-
teres delici Aetnae, vt discat non maledicere
melioribus. P L A T. Quin optimum fuerit,
eum instar Penthei alicuius aut Orphei, lace-
rum inuenire fatum per petras, vt etiam par-
tem illius habens quisque discedat.

3. L V C. Minime vero: sed per Iouem sup-
plicum praesidem mihi parcite. S O C R. Decre-
tum est. Non amplius potes dimitti. Vides ve-
ro quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

L V C. Verumtamen ex Homero et ego vobis
supplicabo: reuerebimini forte versus, neque
adspernabimini consuentem carmina.

Quem

Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε
ἀποινα,

Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε, τὰ δὲ Φιλέουσι σο-
φοί περ.

ΠΛΑΤ. Ἀλλ' ἐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σέ
Ὀμηρικῆς ἀντιλογίας. ἄκουε δὴ,

Μὴ δὴ μοι Φύξιν γε κακηγύρε βάλλεο θυμῷ,

Χρυσὸν περ λεξας, ἐπεὶ ἴκεο χειρὰς ἐς αἶμας.

ΛΟΤΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὀμηρος
ἡμῖν ἀπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐ-
ριπίδην δὲ μοι καταΦευκτέον· τάχα γὰρ ἂν
ἐκεῖνος σώσειέ με.

Μὴ κτεῖναι τὸν ἱκέτην· ἔγὰρ θέμις κτανεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ ἔχι κακείνα Εὐριπίδε ἐσιν,
οὐ

*Quem capitis bonus est donis redimendus opimis,
Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.*

PLAT. Sed neque nobis deerit Homericæ re-
sponso: audi modo,

*Ne meditare fugam, blasphema, barbæ, lingua,
Ostentans aurum, postquam mea præda fuisti.*

I.V.C. Vae mihi, Homerus destituit, spes no-
stra maxima: ad Euripidem nempe confugien-
dum: forte ille me servauerit.

Ne caede supplicem; quem ius vetat mori.

PLAT. Quid vero? Nonne et illa sunt Eu-
ripidea,

Haud

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τὰς εἰργασμένας;

ΛΟΥΚ. Νῦν ἔν ἑκατι ῥημάτων κτείνετε μέ;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,
Ἀχαλίνων σομάτων ἀνόμω τ' ἀφροσύνας,
τὸ τέλος δυσυχία.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δεδοκται πάντως
ἀποκτινῶναι, καὶ ἀδεμία μηχανὴ τῷ διαφυ-
γεῖν με, φέρετε, τῷτο γὰρ εἶπατέ μοι, οἳ τι-
νες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεσον πρὸς ἡμῶν
ἀνήκεσά ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ συνειλή-
φατέ με; ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὲν εἰργασαὶ ἡμᾶς
τὰ δεινὰ, σεαυτὸν ἐρώτα ὧ κακίῃσε, καὶ τὰς
καλὰς ἐκείνας σε λόγας, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε
αὐτὴν

Haud digna ferre, indigna qui patravertit.

LVC. *Sic verba propter ergo nos occiditis?*

PLAT. *Sic per Iovem. Ait enim idem ille,*

*Effrenis oris et stuporis impii solet esse finis in-
fortunium.*

4 LVC. Igitur cum stat sententia, omnino
interficere me, nec vlla arte licet mihi eslege-
re, agite, hoc mihi dicite, qui sitis, aut quam
immedicabilem a me iniuriam passi sine vlllo re-
medio mihi irascamini, et supplicii causa me
comprehenderitis. PLAT. Quibus nos iniuriis
adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, et prae-
claros illos tuos libros, in quibus et Philosophiae
ipfi

αὐτὴν, κακῶς ἡγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες,
ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφὲς ἄνδρας·
καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρως. ἐφ' οἷς ἀγανακτή-
σαντες ἀνεληλύθαμεν ἐπὶ σέ, παρκιτησάμενοι
πρὸς ὀλίγον τὸν Αἰδωνέα, Χρύσιππος ἔτοσι,
καὶ Ἐπίκηνρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστο-
τέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν ἔτος Πυθαγόρας,
καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὅποσας διέσυρες
ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· ἔ γάρ ἀποκτενεῖτέ
με, εἰ μάθετε ὅποιος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην·
ὥσε ἀπορρέψατε τὰς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάτ-
τετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.
ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σὲ δὴ χρεὶ τήμερον ἀπολωλέ-
ναι.

ipsi maledixisti, et contumelia nos. adfecisti,
tamquam in foro vendens praeconio viros sa-
pientes, et, quod maximum, liberos. Propter
haec indignati, contra te ab inferis huc veni-
mus, commeatu breui a Plutone impetrato,
Chrysippus hic, et Epicurus, et ego Plato, et
Aristoteles ille, et hic tacitus Pythagoras, et
Diogenes, et omnes, quos in libris tuis lacerasti.

5. LVC. Respiravi. Nec enim interficietis
me, vbi cognoveritis, qualem erga vos me
praeberim. Itaque abiicite lapides. quin ser-
uate potius: vtemini enim iis contra dignos.
PLAT. Nugaris: hodie enim perissete te oportet.
Quin

ναί. καὶ ἤδη γε Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἐνεχ' ὅσσα ἔοργας. ΛΟΤΚ. Καὶ μὴν ὦ ἄριστοι, ἐν ἔχρῃν μόνον ἐξ ἀπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ εἰ μὴ Φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴξε, ἀποκτενέοντες; ἦν ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσκαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν, πεπονηκότα. ὁρᾷτε γοῦν μὴ τὸ τῶν νῦν Φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες Φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛΑΤ. ὦ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κακηγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶε διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν
καταλο-

Quin faxea adest toga tantorum tibi poena malorum. L V C. Enimuero scitote, viri optimi, me si interficiatis, quem vnum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum et beneuolum, et earundem sententiarum, et nisi dictu graue est, vestrorum studiorum curatorem quemdam tutoremque, qui tantum pro vobis laboris susceperim. Videte igitur, ne idem faciaris, quod qui nunc sunt Philosophi, ingrati-que, iracundi, et parum officii memores videamini aduersus virum bene de vobis meritum. P L A T. Impudentiam hominis videte! Insuper gratiam tibi maledicentiae illius causa debemus? vsque adeone cum mancipiis te putas disputare veris? etiamne in beneficio nobis

καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων.

ΛΟΤΚ. Πᾶ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἡ πότε ὕβρικα; ἔς αἰὶ Φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτὰς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, ἔς καταλελοίπατε ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἅ Φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινεῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκείναι τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' ὅττι, καὶ ὅπως ἀνεξεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηᾶσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηγήματε ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφὰς, εἴ
τις

bis imputabis contumeliam tantam; et ebriam verborum in nos petulantiam?

6. LVC. Vbi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui semper ita vixerim, philosophiam ut admirarer, et vos ipsos laudibus tollerem, et in libris quos reliquistis, versarer. Hacc enim ipsa quae dico, vnde alias, quam a vobis sumens, et apum instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? at illi laudant, et florem unumquemque agnoscunt, vnde et a quo, et quomodo legerim: et verbis quidem me sectantur propter florum legendorum solertiam, re autem ipsa vos et vestrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios specie et coloribus;
X si qui-

τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπίσαιτο, καὶ ἀνα-
πλέξασθαι, καὶ ἀεμόσασθαι, ὥς μὴ ἀπάρδεν
θάτερον θατέρει. ἔσθ' ἔσις ἐν ταῦτα εὖ πε-
πονθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρή-
σειεν εὐεργέτας ἀνδρας, ἃφ' ὧν εἰναι τις ἔδο-
ξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὴν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὐ-
ρυτον εἴη τὴν Φύσιν, ὡς ταῖς Μῦσαις ἀντάρδειν,
παρ' ὧν εἴληφε τὴν ὥδην, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐρι-
δαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι
ὄντι τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τῆτο μὲν ὦ γενοαῖς, κατὰ τὰς ῥή-
τορας εἰρηται σοί· ἐναντιώτατον γὰρ ἐσι τῷ
πράγματι, καὶ χαλεπωτέραν σε ἐπιδείκνυσι
τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ πρόσ-
εσιν,

si quidem legere illos sciat aliquis et nescire et
concinnare, ne alter ab altero dissideat. Estne igitur,
qui his bonis vestris usus, male audeat dice-
re viris bene de se meritis, a quibus hoc habet, ut
esse aliquis videatur? Nisi forte eo fit ingenio, quo
Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis
Mufis, a quibus canendi artem acceperit, aut
cum Apolline contendat, iaculari ausus contra
ipsum muneris huius et artis sagittandi auctorem.

6. PLAT. Ista quidem, vir fortis, ex rhe-
torum arte declamasti, maxime enim rebus
ipsis sunt contraria, et eo importuniorum
ostendunt audaciam tuam, quandoquidem ini-
uriæ huic ingratus etiam animus accedit, qui
accepris

εἶναι, ὅς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς Φῆς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τῆτον ὑποδέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα παρὰ σὲ ἀπειλήφαμεν, ἀνδρῶν σὺ τὸν λειμῶνα ἐκείνον ἀναπετάσαντες, καὶ ἐκωλύμεν δρῆσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥς διὰ γε τῆτο μάλισα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

ΛΟΓΚ. Ὁρᾶτε· πρὸς ὀργὴν ἀκῆετε, καὶ ἔδεν τῶν δικαίων προσίεσθε. καίτοι καὶ ἂν ᾤησθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθίκοιτο ἂν. ἀλλὰ μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ, πέρρῳ εἶναι τοῦ
 τοιᾶ-

acceptis a nobis, quod fatere, telis, contra nos iaculatus sis, hoc vno tibi scopo proposito, de omnibus nobis male vti diceres. Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, et pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

8. LVC. Videte, irae auscultatis, neque infestum quidquam admittitis: quatenus non putabam fieri vnquam posse, vt ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perueniat; verum soli vos ab eiusmodi rebus videbamini esse remotissi-

τοιαῦτα. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἀκρίτεν γε ὧ θαυμά-
σιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνήτε με. ὑμέτε-
ρον γὰρ καὶ τῷτο ἦν, μὴ βιά, μηδὲ κατὰ τὸ
ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφο-
ρα διαλύεσθαι δίδοντας λόγους, καὶ δεχομένους
ἐν τῷ μέρει· ὥς τε δικαστὴν ἐλόμενοι κατηγορή-
σατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χει-
ροτονήσητε ὑπὲρ ἀπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογί-
σομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. καὶ εἰ μὲν τι ἀδι-
κῶν φαίνωμαι, καὶ τῷτο περὶ ἐμῆ γνώμῃ τὸ δι-
καστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἕξιαν. ὑμεῖς δὲ
βίαιοι οὐδὲν τολμήσετε. ἦν δὲ τὰς εὐθύνας
ὑποσχών, καθαρός ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρί-
σκωμαι, ἀφῆσουσι μὲν οἱ δικασαί· ὑμεῖς δὲ,
εἰς

mi. Sed quidquid sit, certe non indemnatum, viri
admirabiles, nec ante iudicium me occideritis.
Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec
prout quis robustior est, rem gerere, sed iure
lites dirimi, redditis inuicem auditisque ratio-
nibus. Itaque iudice capto accusate me vos
aut simul omnes, aut quemcunque pro vniuer-
sis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego ve-
ro criminibus respondebo. Si deinde pareat,
me fecisse iniuriam, idque de me statuerit iu-
diciū, sustinebo nimirum iustam poenam,
vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, co-
gnitione facta, purus vobis et reprehensione
indignus inueniar, absoluent me scilicet iudices,

εἰς τὰς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας
κατ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τῷτο ἐκεῖνο, ἑς πεδίον τὸν ἵππον,
οἷς παρχηρεσάμενος τὰς δικαστὰς, ἀπέλθοις.
Φασὶ γὰρ ῥήτορά σε, καὶ δικανικὸν τινα εἶναι,
καὶ πανῆργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικη-
σὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τινα μὴ σὺ δωροδοκή-
σας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδिका, πείσεις ὑπὲρ σὲ
ψηφίσασθαι; ΛΟΥΚ. Θαρρῆεῖτε τέτταγε ἔνε-
κα· ἐδένα τοιῷτον διαιτητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμ-
φίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι, καὶ ὅσις ἀπο-
δώσεται μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾷτε γὰρ, τὴν φι-
λοσοφίαν αὐτὴν μετ' ὑμῶν ποιῶμαι δικάζουσαν
ἐγώ γε.

vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos,
et contra nos incitarunt.

9. P L A T. Hoc vero illud fuerit, *Equum in-
campum*, ut tu impulsus in fraudem iudicibus
abeas. Aiunt enim te rhetorem esse et causi-
dicum et versutum in dicendo veteratorem.
Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non
muneribus corruptum, ut multa iniuste faci-
tis, inducas, ut secundum te ferat senten-
tiam. L V C. Hac quidem cura vos libero:
suspectum id genus iudicem, aut ambiguum,
quique calculum mihi suum vendat, esse ve-
lim neminem. Videte enim, ipsam vobis-
cum Philosophiam iudicem vobis ipse fero.

ἔγωγε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΤΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· ἐδὲν ἐδὲ τῆτο δεδία-
τοσᾶτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιε-
σίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιῶμεν ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώ-
κρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ ἐκ ἁλογαπροκαλεῖσθαι,
δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βα-
δίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν φιλοσο-
φίην παραλαβόντες, ἀκῶσωμεν ὃ, τι καὶ ἀπο-
λογήσεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ ἐχ ἡμέτερον, ἀλ-
λὰ δεινῶς ιδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων,
καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέ-
ξομεν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς κατηγορεῖν ἐθέλεσι,

κατα-

PLAT. Quis igitur accuset, siquidem nos iu-
dicaturi sumus. LV C. Vos iidem et accusate
et iudicate. Neque hoc quidquam metuo; tan-
tum iustitia causae supero, et ex abundanti
causam me dicturum confido.

IO. PLAT. Quid agimus, Pythagora et So-
crates? videtur enim vir non praeter rationem
prouocare, dum indicari postulat. SOCR. Quid
vero aliud, quam eamus ad tribunal, et assum-
pta Philosophia audiamus, quid causae dicturus
sit. Indicta enim causa damnare nostrum non
est, sed valde idioticum, iracundorum homi-
num, et ius in manu ponentium. Praebebimus
enim occasiones volentibus male de nobis dicere,
si in-

καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον
ἐπὲρ ἑαυτῆ. καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν
αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνὴρ καὶ
Μελίτη πρὸς, τῶν ἐμῶν κατηγορησάντων, ἢ
τῶν τότε δικασῶν, εἰ ἔτος τεθνήσκειται, μηδὲ
τοπαράπαν ὕδατος 1) μεταλαβών; ΠΛΑΤ.
"Αῖρε παραινεῖς ὦ Σώκρατες· ὥς ἀπίωμεν
ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἢ δέ, δικασάτω, καὶ
ἀγαπήσομεν αἷς ἂν ἐκείνη διαγνῶ.

ΛΟΥΚ. Εὖγε ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦ-
τα, καὶ νομιμώτερα. τὰς μέντοι λίθους φυ-
λάττετε ὡς ἔφην. δέξει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕσε-
ραν

si indicta caussa virum lapidemus, idque homi-
nes gaudere nos iustitia professi, aut de Anyto
ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut
de his, qui tum erant iudices, si hic ne aqua
quidem attributa (ex clepsydra) moriatur? PLAT.
Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad
Philosophiam. illa iudicet, et nos sententia il-
lius stabimus.

II. L V C. Euge viri sapientissimi, meliora
ista et magis legitima. Verum lapides serua-
te, uti dixi, opus enim paullo post illis erit
X 4 apud

I. [Ὑδατος] Aquam alicui fundere, est ei lo-
cum dare dicendi et causam suam agendi,
ad aquae enim mensuram certam oratores
dicebant ut clepsydram. Adel. Vorst.

ρον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. πᾶ δὲ τὴν φιλοσοφίαν
 εὖροι τις αὖ; ἔ γάρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καί τοι
 πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν
 οἰκίαν, ὡς συγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων
 αὖν τισι τριβῶνια περιβεβλημένοις, καὶ πώγ-
 νας βαθεῖς καθειμέναις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἤκειν
 φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐτὰς, ἀνηρώτων.
 οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμᾶ ἀγνοῶντες, ἢ καὶ ὅλως
 ἀπεκρίναντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοντο καὶ εἰδότες,
 ἢ ἄλλην θύραν αὐτ' ἄλλης ἀπεδείκνυσιν. ἔδέπω
 γὰρ καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν.

Πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός
 τινος, ἤκουον αὖν ἐπὶ τινας θύρας, βεβαίως ἐλ-
 πίσας

apud tribunal. Vbi vero Philosophiam inueniat
 aliquis? nec enim vbi habitat, uoui, quam-
 quam longo tempore oberravi domo eius quae-
 renda, ut illius consuetudine vterer. Deinde
 cum inciderem in quosdam palliolis amictos, et
 prolixas barbas submittentes, qui ab illa se ve-
 nire dicerent, putans hos scire, interrogabam.
 At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt,
 aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae
 suae conuincerentur, aut aliam pro alia ianuam
 mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem
 nondum inuenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea coniectura, vel ali-
 quo deducente ad ianuas quasdam delatus sum,
 firma

πίσας τότε γὰρ εὐρημέναι· τεκμαιρόμενος τῷ
 πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων ἀπάντων
 σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐθαλῶν, καὶ
 φροντιστικῶν τὴν προσοψιν. μετὰ τῶν οὖν
 συμπαρὰβυσθεις, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἄν· εἶτα
 ἑώρων γυναικῶν τι ἔχ. ἀπλοῖκόν, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα ἐς τὸ ἀφελές καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερ-
 ρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα ἔδὲ τὸ
 ἄφρονον δοκῆν τῆς κόμης ἀκαλλώπιζον ἑῷσα,
 ἔδὲ τῷ ἱματίῳ τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως πε-
 ρισέλασσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμημένη αὐτοῖς καὶ
 πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκῆντι προσ-
 χρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύδιον, καὶ
 Φύκος,

firma cum spe tandem aliquando me inuenisse,
 idque colligebam ex multitudine intrantium et
 exeuntium, qui seueri omnes viderentur, ha-
 bitu composito, et vultu acriorem cogitationem
 prae se ferente. Cum his igitur clanculum me
 inferciens et ipse intrabam. Deinde vidi mulier-
 culam minime candidam, quantumuis ad simplici-
 tatem quamdam cultus expertem se concinnaret.
 Sed mox mihi apparuit scilicet, eam neque co-
 mas, quas negligenter solutas videri volebat,
 inornatas reliquisse, neque vestis amictum sine
 adfectione composuisse. Manifesto autem iis se
 rebus exornauerat, et ad decentiam, assimi-
 lato illo cultus neglectu, vsa fuerat. Sublu-
 cebat vero etiam aliquantum cerussae et fuci;

Φύκος, καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινέμενη ὑπὸ τῶν ἑρασῶν ἐς τὸν ἄλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχέειρος ἐδέχετο· καὶ τὰς πλεσιωτέρας ἂν παρακχεθισαμένη πλησίον, τὰς πένητας τῶν ἑρασῶν ἔδὲ προσέβλεπε. πολλὰν δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκέσιον, ἐώρων περιδέρχια χρυσᾶ, τῶν ἐγγέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πόδας αὐτῆς εὐθύς ἀνέσρεφον, οἰκτεῖρας δηλαδὴ τὰς κακοδαίμονας ἐκείνας ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, ἢ τῆς ῥινός, ἀλλὰ τῆς πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδῶλω ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τὸ μὲν ὀρθῶς ἐλεῖς· ἔγὰρ πρόδηλος ἔδὲ πᾶσι γνῶριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' ἐδὲν

verbaque omnino meretricia; laudarique se ab amatoribus pulchritudinis nomine gauderat, et, si quis quid daret, accipiebat cupide, et cum ditioribus prope adfideret, pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non naso quidem, sed barba duci paterentur, et Ixionis exemplo, inanem speciem amplecterentur pro Iunone.

13. P L A T. Illud quidem recte, neque enim in propatulo ianua, neque nota omnibus. Caeterum

ἄδεν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενᾶμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη περὶ ἀφίξεταί, ἐπανιᾶσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσεις καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τὲτο γὰρ ἔσημαί· ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσσεισιν. ὁρῶς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τῶ σχήματος, τὴν προσηνὴ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζουσαν; ΛΟΤΚ. Πολλὰς ὁμοίας ἔρετόγε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία πάντως ἦγε ἀληθὴς Φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, Φθονοζαμένη μόνον.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος ἄνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ

rum ne opus quidem est domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin iam accedit. Viden' illam decenti habitu, adspectu propitio, quae cagitabunda placide incedit. LVC. Multas video fimiles habitu, incessu, atque amictu: et tamen inter has quoque una tantum est vera quidem Philosophia. PLAT. Recte. sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

14. PHIL. Vah, quid Plato et Chrysippus apud superiores, et Aristoteles, et reliqui omnes, ipsa

αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά με τῶν μαθημάτων;
 τί αὖτις ἐς τὸν βίον; ἀρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν
 κάτω; ὀργιζομένοις γένεσθε. καὶ τίνα τῶ-
 τον ξυλλαβόντες ἀγετέ; ἢ παλωποδύτης τις,
 ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐσι; ΠΛΑΤ. Νὴ
 Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱερόσυλων ἀσε-
 βέστατος· ὃς τὴν ἱερωτάτην σέ, κακῶς ἀγο-
 ρεύειν ἐπαχείρησε; καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅπως
 τί παρὰ σὲ μαθόντες, ταῖς μεθ' ἡμᾶς κατα-
 λελοιπάμεν. ΦΙΛ. Εἴτα ἡγανακτήσατε λοιδο-
 ρησάμενα τινός; καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμέ, οἷα
 πρὸς τῆς κωμωδίας ἀκχοῦσα ἐν Διονυσίοις, ἄμως
 Φίλην τε αὐτὴν ἡγήμα, καὶ ἄτε ἐδιδασάμην,
 οὔτε ἡττιασάμην προσελθοῦσα· ἐφίημι δὲ παί-
 ζειν

ipsa disciplinae meae capita. Quid vos rursus
 in vitam? numquid aduersi vobis apud inferos
 accidit? Irati enim videmini. Et quis est quem
 captum hic ducitis? furne vestium est, an ho-
 micida, an sacrilegus? P L A T. Et quidem,
 Philosophia, sacrilegorum omnium sceleratissimus,
 qui sanctissimam te maledictis laedere ausus sit,
 et nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae
 apud te didiceramus, posteris reliquimus.
 P H I L. Et vos indignati estis maledicente
 nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia
 a Comoedia audiens Dionysiis, tamen amicam
 illam putem, nec in ius vocarim vnquam, ne-
 que accedens cum illa expostulauerim; sed pa-
 tiar

ζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἐορτῇ; εἶδα γὰρ ὡς ἔκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χειρὸν γένοιτο, ἀλλὰ τὸναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποσείλβει, καὶ Φανερότερον γίνεται. ὑμεῖς δέ, ἔκ εἶδα ὅπως ὀργιστοὶ καὶ ἀγανακτικοὶ γέγονατε. τί ὁ ἔν αὐτὸν ἀγγχετε 2); ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἤκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπίσχη τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. Φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγεν ἐπὶ αὐτὸν ἐς τὰ πλήθη καὶ ἡμῶν.

ΦΙΛ.

tiar illam ludere, quae convenire videntur et solennia sunt illis feriis. Quippe cum nquerim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, et fieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facili estis et irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini? PLAT. Commeatu unius huius diei summo, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

15. PHIL.

2. Ἀγγχετε] Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox Philosophia, ὁῦλος inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι θεῶν. Gesner.

ΦΙΛ. Εἴτα πρὸ δίκης εἰδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλος γέν ἐστιν εἰπεῖν τι θέλων. ΠΛΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπὶ σέ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα. καί σοι ὅ, τι ἂν δοκῇ, τῷτο ποιήσῃ τέλος τῆς δίκης. ΦΙΛ. Τί φῆς σύ; ΛΟΥΚ. Τῷτο αὐτό, ὡ δέσποινα φιλοσοφία, ἥπερ καὶ μόνη τὰληθές ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γέν εὐρόμην πολλὰ ἰκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΛΑΤ. Νῦν ὦ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρῶν δὲ τὸ ἀτιμώτατον φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δὲ ὀβολῶν ἑκάσον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων. ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ ἔ φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γοήτας ἄνδρας ἐπὶ τῷ

15. PHIL. Deinde vos illum ante iudicium, indicta causa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid. PLAT. Non; ad te enim reiecit omnia: tua sententia litere finiet. PHIL Tu quid ais? LVC. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe inuenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetraui, tibi ut cognitio causae seruetur. PLAT. Nunc, facerrime, dominam vocas, paulo ante vero contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in tanto Theatro praeconio vendens, et duobus quidem obolis, genus unumquodque illius disputationum. PHIL. Videte ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri

τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλά καὶ μικρὰ πράττον-
τας, ἡγόρευε κακῶς. ΛΟΥΚ. Εἴση αὐτίκα,
ἣν ἐθέλης ἀπολογεμένε ἀκέειν. μόνον ἀπίω-
μεν ἐπ' Ἀρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀρε-
πολιν αὐτὴν, ὥς ἂν ἐκ περιώπῃς ἅμα καταΦα-
νεῖν πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει. |

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ
τέως περιπατήσατε· ἔξω γὰρ ὑμῶν, ἐκδικάσα-
σα τὴν δίκην. ΛΟΥΚ. Τίνες δὲ εἰσιν ὦ Φι-
λοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιοι καὶ αὐταὶ δέκξουσιν.

ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύ-
νη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ
προηγμένη δὲ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη,
καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθεια ἐστίν. ΛΟΥΚ.

Οὐχ

nostri sub nominis obtentu turpia multa patran-
tes, traduxerit. L V C. Hoc statim scies, si
causam dicturo operam dare volueris. Solum
abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam
arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspe-
ctu sint res urbanae omnes.

16. PHIL. Vos vero, amicae, in Poecile
interim inambulate. veniam enim vobis, hac li-
te iudicata. L V C. Quae vero sunt, o Philoso-
phia? videntur enim et ipsae decentissimae.
PHIL. Virtus est illa virgo, Temperantia illa,
et prope illam Iustitia, praecedens vero Eruditio,
sed obscura illa et tenui colore Veritas est. L V C.

Non

Οὐχ ὁρῶ ἢν τινὰ καὶ λέγεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλ-
 λώπιζον ἐκείνην ἐχ' ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑπο-
 φεύγσαν αἰεῖ, καὶ διολισθαίνεσαν; ΛΟΤΚ.
 Ὅρῶ νῦν μόλις. ἄλλὰ τί ἐχί καὶ ταύτας ἀ-
 γεις, ὥς πληρὲς γένοιτο, καὶ ἔντελές τὸ συνέ-
 δριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀνα-
 βιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βέλομαι. ΦΙΛ.
 Ἡ Δία, ἀκολοθήσατε καὶ ὑμεῖς. ἔ βαρὺ γὰρ
 μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμε-
 τέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἀπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ εἰδέν δέο-
 μαί ἀκρίβειν, ἔ πάλα οἶδα ὅποῖά ἐσιν. ΦΙΛ.
 Ἀλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἂν,
 ὥς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα. ΑΛΗΘ. Οὐκ ἔν
 ἐπά-

Non video, quam dicas. PHIL. Nonne vides
 fuci illam expertem, nudam, subducentem se
 semper et elabentem? L V C. Nunc tandem
 vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut
 plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veri-
 tatem vero etiam aduocatam mihi adducere in
 ius volo. PHIL. Nempe sequimini etiam vos,
 nec enim molestum erit, vnam iudicare causam,
 eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non opus habeo
 audire, quae olim sciani, uti se res habeat. LVC.
 Verum nostra interest, Veritas, te adesse in
 iudicio, ut indices omnia. VER. Itaque addu-

ἐπαγῶμαι καὶ τῷ θεραπευτικῷ τούτῳ, εὐ-
νοικωτάτῳ μοι ὄντι. ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὀπτό-
σας ἂν ἐθέλης. ΑΛΗΘ. Ἐπεσθόν ὧ Ἐλευ-
θερία καὶ Παρρησία μεθ' ἡμῶν, ὡς τὸν δεί-
λαιον τέτον ἀνδρωπίσκον ἐρασὴν ἡμέτερον ἐν-
στα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ προφάσει
δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ' Ἐλεγχε, αὐ-
τῷ περίμεινον. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς ὧ δέσποτι-
να· ἡμέτερον δὲ καὶ ἕτος, καὶ εἰ τις ἄλλος. σὺ
γὰρ τοῖς τυχεῖσι θεοῖσι προσπολεμῆσαι δεή-
σται, ἀλλ' ἀλλὰζόσιν ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγ-
κτοις, αἰετίνας ἀποφυγὰς εὐρίσκομενοις, ὡς
ἀπαγκαῖος ὁ Ἐλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγκαιστάτος
μὲν ἐν ἡμῖν ἀμείνον δὲ εἰ καὶ τὴν ἀπόδειξιν παραλά-
βεις.

adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas
mihi. PHIL. Duc sane quotquot volueris.
VER. Sequimini, Libertas, et tu Loquendi Fi-
ducia, vt formidolosum hunc homuncionem, ama-
torem nostrum, in periculo iusta nulla causa
versantem seruare possimus. Tu vero Elenche
(Conuictio) hic mane. LUC. Minime vero,
Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat.
Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnan-
dum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus,
et conuictioni repugnantibus, et effugia semper
inuenientibus. Itaque necessarius est Elenchus.
PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero fe-
ceris, si demonstrationem etiam assumes. VER.
Y Sequi-

βοις. ΑΛΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπεὶ περ ἀναγκάιοι δοκεῖτέ πρὸς τὴν δίκην.

ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσέτασθρίσεται καὶ ἡμῶν ὦ Φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. Εἴτα δεδίκατε ὦ Πλάτων, καὶ Χρυσίππῃ, καὶ Ἀριστότελες, μή τι ψεύσῃται ὑπὲρ αὐτῆς Ἀλήθεια ἔσα; ΠΛΑΤ. Οὐ τῆτο; ἀλλὰ δεινῶς πανεργὸς ἐστὶ καὶ κολακικός· ὥς παραπτεῖσθαι αὐτήν. ΑΛΗΘ. Θάρρειτε· ἐδὲν ἔμῃ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαράσης. ἀπὶ ὧμεν ἔν.

Ἄλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τοῦνομα; ΛΟΤΚ. Ἐμοὶ Παρρησιαῆδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγκικλέους. ΦΙΛ. Πατρίς δέ; ΛΟΤΚ. Σύρος,

Sequitur omnes, quandoquidem necessarii ad iudicium videmini.

18. ARIST. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem. PHIL. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit veritas? PLAT. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia est, et adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducet. VER. Bono animo estote. nihil profecto iniustum fiet, hac vna praesente, Iustitia. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen est? LUC. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis (*Confidentius, Veri F. Convincentii N.*). PHIL. Sed patria?

Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων
 ἀλλὰ τί τέτο; καὶ γὰρ τέτων τινὰς σῖδα τῶν
 ἀντιδίκων μου, ἔχῃ ἥττον ἐμᾶ βαρβάρους τὸ
 γένος· ὁ τρόπος δέ, καὶ ἡ παιδεία ἐκ κατὰ Σο-
 λέας, ἢ Κυπρίας, ἢ Βαβυλωνίας, ἢ Ἑταγερί-
 τας· καίτοι πρὸς γε σέ, ἔδεν ἂν γένοιτο ἔλατ-
 τον, εἰ τὴν Φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ
 ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο ἔσθαι. ΦΙΛ.
 Εὖ λέγεις· ἄλλως γὰρ τέτο ἠρόμην.

Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἀξιὸν γὰρ ἐπίσασθαι
 τέττό γε. ΛΟΥΚ. Μισαλαζὼν εἰμι, καὶ μι-
 σογόης, καὶ μισοψευδῆς, καὶ μισότυφος, καὶ
 μισῶ πᾶν τὸ τοιοῦτῶδες εἶδος τῶν μιαρῶν
 ἀνθρώ-

trix? LVC. Syrus sum, o Philosophia, eorum qui
 Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam
 horum etiam aduersariorum meorum noui, non
 minus quam ego sum genere barbaros; mores
 vero et eruditio, non qualis Solensium, aut
 Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritar-
 um. Quamquam apud te quidem nihil quidi-
 quam deteriore causa quis fuerit, neque si vo-
 ce sit barbarus; modo sententia iusta esse appa-
 reat. PHIL. Recte narras. Temere enim il-
 lud quaerebam.

20. Ars vero quae tibi est? nam istud qui-
 dem scire refert. LUC. Ofor superbiae sum,
 et praestigiarum, et mendaciorum, et rutnoris
 inanis; odi igitur omne hoc genus impurorum

ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοὶ εἰσιν ὡς οἴσθα.
 ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῇ τινα μέτει τὴν
 τέχνην. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γοῦν ἐπό-
 σοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐ-
 τήν; ἔ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ
 ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τῆς Φιλῶ 3),
 τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γάρ, καὶ Φι-
 λόκαλος, καὶ Φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ Φι-
 λεῖσθαι συγγενῇ. πλὴν ἀλλ' ἐλάχιστοι πάνυ ταύ-
 τῃς ἀξιοὶ τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντία
 ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πεν-
 τακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν, ὑπ'
 ἀργίας

hominum. Admodum vero multi sunt, quod
 nosti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem fa-
 cis. LUC. Bene dicis, vides enim, apud quam
 multos in odio sum, et in quae pericula propter
 eam venerim. Verum tamen etiam oppositam
 illi artem accurate novi: illam puto quae amo-
 re constat. Sum enim veri amicus, et honesti
 ac pulchri, tum simplicitatis et quaecumque na-
 tura amabilia sunt. Verum pauci admodum
 digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri
 illi, oppositae arti subiecti, et odio aptiores,
 quinquagies mille: quare periculum est, ne al-
 teram

3. Ἀπὸ τῆς Φιλῶ] Non potest Latina versio
 hunc locum adsequi, neque enim formare
 licet composita, quae his a μισο, vel a
 Φιλο incipientibus respondeant. *Gesner.*

ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πάνυ ἡκριβω-
κέναι. ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἐκ ἐχρῆν. τῷ γὰρ αὐτῷ
καὶ τὰδε Φασί, καὶ τὰδε· ὥς μὴ διαίρει τὸ
τέχνα· μία γὰρ ἐξόν, δύ' εἶναι δοκᾷσαι. ΛΟΥΚ.
Ἄμεινον· σὺ οἶσθα ταῦτα ὡς Φιλοσοφία, τὸ
μέντοι ἐμὸν, τοιᾷτόν ἐστιν, οἷον τὰς μὲν πονηρὰς
μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τὰς χρηστὰς, καὶ Φιλεῖν.

ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν·
ἐνταῦθά περ ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικά-
ζωμεν· ἡ Ἱέρεια διάθες ἡμῖν τὰ βάρβαρα, ἡμεῖς
δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν.
ΛΟΥΚ. Ὡς Πολιάς 4), ἐλθέ μοι κατὰ τῶν
ἀλαζό-

teram quidem, cuius exercendae ita rara offera-
tur occasio, dediscam; alteram autem nimis et-
iam calleam. PHIL. At non oportebat: eius-
dem enim et hoc est, aiunt, et illud. Noli ita-
que artes dirimere, quae duae cum videantur
esse, una sunt. LUC. Melius tu ea nosti, Phi-
losophia. Mea igitur haec ratio est, odisse ma-
los, bonos autem amare atque laudare.

21. PHIL. Iam age, adsumus enim nunc,
ubi oportebat: hic alicubi in templo urticae
Palladis iudicemus. Disponi nobis, Antistes, iu-
be subsellia: nos interea deam adorabimus.
LUC. Custos urbis, praesidio mihi veni con-

Y 3

tra

4. Ὡς Πολιάς] Id est Minerva urbis Dea tu-
telaris, Atheniensibus proprie Πολιάς dicta.
Ael.

ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀνιμνησθεῖσα ὅποσα ἐπι-
ορκούντων ὁσημέρᾳ ἀκῆεις αὐτῶν· καὶ ἃ πράτ-
τασι δὲ μόνῃ ἑρῶς, ὅτε δὲ ἐπίσκοπος ἔσα. ὧν
καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτὰς. ἐμὲ δὲ ἦν πακρά-
τέμενον ἰδῆς, καὶ πλείους ὥσιν αἱ μέλαιναί, σὺ
προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς 5), σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν 6). ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθή-
μεθα ἑτοιμοὶ ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ,
προελόμενοί τινα ἐξ ἀπάντων, ὅσις ἄριστα κατ-
ηγορή-

tra insolentes hominēs, recordata; quot illorum
periuria quotidie audias. Quae faciunt, sola
vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus
est illos vlcisci. Me vero si qua succumbere vi-
deas, et plures sint nigri calculi, tuo in adiecto
me serua.

22. PHIL. Age, iam sedemus vobis, pa-
ratae vestras audire rationes. Vos autem
electo vno ex omnibus, qui optime accusa-
turus

Ael. V. H. 2. c. 9. f. ὦ Πολιάς Ἀθηναῖ.
Vbi omnino vid. *Periz.* Reiz.

5. Τὴν σεαυτῆς] Ψῆφον. *Albam* scilicet. Haec
ad fabulam de iudicio Orestis spectant, in
quo ei Minerua auxilium tulit, ac suo illum
suffragio liberavit. *Brodt.*

6. Εἶεν] Ad superiora etiam hic respectum
haber, *sunt, ista!* q. d. satis de his: satis
cunctatam. *Gesner.*

ἡγορήσας ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν, καὶ διελέγχεσθε· ἔ γάρ οἱόν τε πάντα ἅμα λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παρρησιαῖδη, ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τῆτο. ΑΝΑ. Τίς ἔν' ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; ΧΡΥΣ. Σῶ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμασὴ, καὶ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ πειθῶς μέσον· ἥτε σύνσεις, καὶ τὰ ἀκριβές, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καμρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεςιν, ὥστε τὴν προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ πάντων εἰπὲς τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἰπ-

turus videatur, actionem componite, et reum convincite: neque enim fieri potest, ut simul omnes dicatis, tu vero post haec causam dices Parrhesiade. REV. Quis igitur nostrum huic iudicio aptissimus fuerit? tua Plato cogitandi admirabilis sublimitas, et mere Attica vocis suavitatis, et gratia illa, quae tantum in persuadendo valet: tum prudentia, et exquisitum illud artificium, et illae, ubi demonstrandum erat, verborum illecebrae; omnia haec copiose tibi adsunt. Itaque erandi suscipe provinciam, et pro omnibus ea, quibus opus est, profer. Nunc recordare omnium illarum, et in eundem locum confer, si quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodi-

ἢ Ἰππίαν εἰρητὰ· δεινότερος ἔτος ἐστίν. ἐπὶ
παττε ἐν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ
ἐκτεῖνα καὶ συνεχῇ ἐρώτα· καὶ σοι δοκῇ κακτεῖν
πε παράβυσσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα
ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν αὐτὸν, εἰ μὴ ἔτος ὑπόσχη
τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ τίνα τῶν σφοδρο-
τέρων προχειρισώμεθα, Διογένην τῆτον, ἢ
Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σὲ ὦ Χρύσιπ-
πε. εἰ γὰρ δὴ κάλλος ἐν τῷ παρόντι, καὶ δει-
νότητος συγγραφικῆς ὀκαιρὸς, ἀλλὰ τινος ἐλεγ-
κτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ
ὁ Παρρησιάδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἐγὼ
αὐτῶ

cum, aut Hippiam dictum est: hic enim illis
magis formidandus est. Itaque adspere etiam
aliquid de ironia, et lepidas illas perpetuasque
interrogationes profer: et si videbitur, illud et-
iam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Iupiter
volucrum currum agens, indignaturus sit, ni-
si supplicio iste afficiatur.

23. PLAT. Nequaquam. Sed vehementio-
rum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel
Antisthenem, vel Cratetem, vel te adeo, Chry-
sippe. Neque enim sane pulchritudinem, aut
in scribendo vim quamdam praesens tempus de-
siderat; sed apparatus convincendi et indici-
alem. Orator autem est Parrhesiades. DIOG.
Ego

αὐτᾷ κατηγορήσω. καὶ γὰρ εἰδὲ πᾶν μακρῶν
 εἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δὲ
 ὑπὲρ ἅπαντας ὑβρισμαί, δὴ ἐβολῶν πρώην
 ἀποκεκηρυγμένος. ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης ὦ
 Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἁπάντων.
 μέμνησο δὲ ὧς γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτῷ μόνον
 πρεσβεῖσιν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὀρεῖν.
 εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς
 λόγοις, σὺ δὲ τῷτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅσις
 ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε· ὥς δὲ, ὑπὲρ Φι-
 λοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ
 κακῶς ἀκράσης ἐν τοῖς Παρρησιάζοντι λόγοις. καὶ ἴας
 προαιρέσεις ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν
 ἅπαν-

Ego vero accusabo illum, nec enim puto longa
 oratione opus futurum. Et alioquin ego supra
 omnes contumeliose tractatus sum, quem duo-
 bus ille obolis nuper sub praecone vendiderit.
 PLAT. Diogenes, o Philosophia, ager pro omni-
 bus. Memento autem, vir generose, ne tuum
 modo in accusatione negotium agas, sed com-
 munem causam spectes. Si quid enim inter
 nos non convenit de nostris disputationibus, tu
 in praesentia quidem noli quaerere, aut vtra
 sit verior ratio definire: sed in uniuersum mo-
 do pro philosophia ipsa indignationem ostende,
 contumeliis obruta, et male audiente in Parrhe-
 siadae sermonibus: relicisque sectis, quibus
 dissidemus, quod commune habemus omnes,

ἅπαντες ἔχομεν, τὴτο ὑπερμάχαι. ὄρα, σὰ
μόνον πραεσησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν
νῦν κινδυνεύεται, ἢ σμυνότατα δόξαι, ἢ τολαῦ-
τα πισυθῆναι, εἴα ἕτος ἀπέφηναι.

ΔΙΟΓ. Θαρσύνετε, οὐδὲν ἐλλείψομεν, ὑπὲρ
ἅπαντων ἐρῶ. καὶ ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τὰς
λόγας ἐπιηλασθεῖσα (Φύσει γὰρ ἡμερος, καὶ
πρᾶός ἐστιν) ἀφείναι διαβελεύηται αὐτόν, ἀλλ'
ἔ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μά-
τηνιζυλοφορέμεν. ΦΙΛ. Τὴτο μὲν μηδαμῶς,
ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· ἄριστον γὰρ, ἢ περ τῷ
ξύλῳ. μὴ μέλλω δ' ἐν. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ
ἔδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΤΚ.

pro eo propugna. Vide, solum te praefecimus;
in te nostra iam omnia periclitantur, ut aut ho-
nestissima videantur, aut talia credantur esse,
qualia hic proposuit.

24. DIOG. Bene estote animo, nulla in re
deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte
Philosophia sermonibus istius fracta, ut est in-
genio mansueto et miti, dimittere illum cogi-
tet; at ego certe causae non deero: ostendam
enim homini nos non frustra clavam gerere.
PHIL. Istuc quidem minime; sed oratione po-
tius, quod optimum, quam clava res gerenda est:
sed noli cunctari diutius. Iam enim infusa est
in clepsydram aqua, et in te consilium inruetur.

LVC.

ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μεθ' ὑμῶν. Διογένης δὲ κατηγορεῖτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐδέδιος ἔν μή σε καταψηφίσωνται; ΛΟΥΚ. Οὐδ' αὖτις πλείοσι γέν κρατῆσαι 7) βέβαιον. ΦΙΛ. Γενναῖά σε ταῦτα· καθίστατε δ' ἔν, σύ δ' ὦ Διογένης, λέγε.

ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα περὶ 8) τὸν βίον ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ ἔδ' ἐν

LUC. Adfideant vobiscum reliqui, q̄ Philosophia, et ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generose tu quidem. Adfideate igitur: tu vero dic Diogenesi. 25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est:

7. Πλείοσι κρατῆσαι] *Pluribus suffragiis.* Brod.

8. Περί] Παρὰ iussit reponere M. du Soul, et utilitarius et rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle: *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant. Ceterum περὶ cum accusativo, pro secundum, etiam Aristot. I. Hist. Anim. c. I. ὕπερον δὲ περὶ ἑκάστων γένος ἐπισησαντες ἔρῃμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per vel circa vi-*

ἔδεν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω,
 ἀλλὰ Πύθαγόραν τῆτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ
 Ἀριστοτέλην, καὶ Χρύσιππον, καὶ τὰς ἄλλας,
 οἷς ἐκ οἰδεν ὅσα ἐς τὸν βίον καλὰ ἐσεκομίσαν-
 το; ἃ δὲ τοιαύτας ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισεκατάρα-
 τος ἐνόσι Παρρησιάδης ὑβρίζει, ἤδη εἶω. ῥή-
 τωρ γὰρ τις ὡς Φασιν ὦν, ἀπολιπὼν τὰ δικα-
 ῆρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκίμησας, ἐπό-
 σεν ἡ δεινότητος, ἡ ἀκμῆς ἐπεπόρισθ' ἐν ταῖς λό-
 γοις, τῆτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, οὐ
 πικύεται μὲν ἀγορεύειν κακῶς. γόητας, καὶ ἀπα-
 τεῖνας

est. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc
 Pythagoram, et Platonem, et Aristotlem et re-
 liquos ignorat, quanta in vitam bona intule-
 rint? quibus vero nos, tales cum simus, exe-
 crabilis ter et amplius iste Parrhesiades contu-
 meliis adfecerit, iam dicam. Cum enim orator,
 aiunt, esset, relictis iudiciis, et secunda in il-
 lis fama, quantum vel vehementiae vel matu-
 ritatis in dicendo ipsi suppeteret, omni, inquam,
 illo instrumento, ac dicendi copiis contra nos
 collectis, male loqui de nobis non definit, cum
 praestigiatores atque impostores appellet, ac
 persua-

ca vitam. Interim παρὰ ex trium Codd.
 auctoritate reponendum credo, ut etiam
 deinde Catapl. c. 23. ubi haec varitatio περὶ
 et παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. Reiz.

τεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπειθῶν
 καταγελοῦν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μη-
 δὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν
 πολλῶν ἤδη κεποίηκεν αὐτὲς τε ἡμᾶς, καὶ σέ,
 τὴν Φιλοσοφίαν, Φληνάφες, καὶ λήρης ἀπο-
 καλῶν τὰ σά, καὶ τὰ σπερδακτάτα, ὧν ἡμᾶς
 ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξιὼν, ὥς ἐξου-
 τὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινέεισθαι πρὸς τῶν
 θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. Φύσει γὰρ τοιῶ-
 τόν ἐστιν ὁ πολὺς λεῶς, χαίρεισι τοῖς ἀποσκή-
 πτουςι, καὶ λοιδορεμένοις; καὶ μάλιστα ἔτιαν
 τὰ σεμνότατα εἶναι δοκῶντα διασύρηται· ὥς
 περ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει,
 καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τετονὶ ἐπὶ χλευασίας
 παράγχεσιν ἐπὶ τὴν σκηνήν, καὶ κωμωδῶσιν ἄλ-
 λοκό-

persuadeat multitudini, vt irrideat nos, et, tam-
 quam nihil sumus, contemnat. Quin et in o-
 dium iam et nos ipsos et te Philosophiam, ad-
 duxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas,
 et, quae maxime seria nos docuisti, per risum
 et ludibrium enarret, vt ipse quidem plausus
 ferat ac laudes a spectatoribus, nobis vero in-
 sultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gau-
 dent irrisoribus et maledicis, praesertim cum
 ea traducuntur, quae videntur augustissima: vt
 nimirum et olim quoque Aristophane gaude-
 bant, et Eupolide, Socratem hunc nostrum ri-
 sus causa in scenam producentibus, et absurdas
 quas.

λοκότες τινὰς περὶ αὐτῶ κωμωδίας· καί τοι ἐκείνοι μὲν καὶ ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι ἐδόκει τῆς ἐορτῆς· καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, Φιλόγελώς τις ὢν.

Ὁ δὲ, τὰς ἀρίστες ξυγκαλῶν, ἐκ πολλῶ φροντίσας, καὶ παρασημασάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλην τέτον, Χρύσιππον ἐκείνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, ὅτε ἐορτῆς ἐφείσης, ὅτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθῶν. εἶχε γὰρ ὅν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἀρχὼν αὐτὸς ἔδρασε. καὶ τὸ πάντων

quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionysiis, ubi permissum erat hoc facere, cum pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit.

26. At iste convocatis optimatibus, diu multumque commentatus et paratus, conscripto in maledictis quibusdam libro crasso, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, et in unum omnes, nec solemnitatem permittente, neque vlla priuatim a nobis laesus iniuria. Haberet enim sane ea res veniam, si defendens iniurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium vero

πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ
τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, ὑποδύεται· καὶ
ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκέτην ὄντα,
τέτῳ ξυναγωνισῇ καὶ ὑποκριτῇ χρήται καθ'
ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένικπον ἀναπεισας ἐταῖρον
ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῶδεῖν αὐτῷ τὰ πολλὰ· ὃς
μόνος ἔπαρεσιν, ἀδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν,
προδὲς τὸ κοινόν.

Ἄνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑπο-
σχέειν τῷ δίκῃν. ἢ τέ γὰρ ἂν εἶπειν ἔχοι, τὰ
σημνότατα διαπύρων ἐπὶ πρῶτων μαρτύρων,
χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον,
εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλ-
λος τις ἔτι καταφρονοῖ Φιλοσοφίας. ἐπεὶ
τόγε

vero indignum maxime illud est, quod haec
cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen
subit; et conciliato sibi dialogo, familiari nostro,
cerraminis adiutore actoreque contra nos utitur;
qui insuper Menippo persuaserit, nostro sodali,
ut comedias frequenter secum agat, qui solus
non adest, neque accusat nobiscum, communis
causae proditor.

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum
subire aequum est. Nisi forte habet quod con-
tradicat, homo res grauissimas tot sub testibus
traducens: utile igitur etiam hisce tale supplici-
um, si puniri istum videant, ne quis alius in
posterum Philosophiam contemnat: quandoqui-
dem

τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέ-
 χεσθαι, ἔ μετριοτήτος, ἀλλ' ἀνδρείας, καὶ
 εὐηθείας εἰκότως αὖ νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τε-
 λευταῖα, τίνι Φορητὰ; ὃς καθάπερ ἀνδράπο-
 δα παραγαγὼν ἡμεῖς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ
 κήρυκα ἐπισήσας, ἀπημπώλησεν, ὡς Φασα-
 τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλοῦν, ἐνίους δέ, μὲν Ἄττι-
 κῆς· ἐμὲ δ', ὁ πονηρότατος ἔτος, δὴ ὁ βολῶν·
 οἱ παρόντες δ' ἐγέλων ἀνδ' ὅτι αὐτοὶ τε
 ἀνελλόμενοι ἀγανακτήσαντες, καὶ πρὸς ἀξίῳ
 μὲν τιμαρῆσεν ἡμῖν, τὰ αἰσχρὰ ὑβρι-
 μένοις.

ΑΝΑ. Εὐγε ὦ Διογενες, ὑπὲρ πάντων κα-
 λῶς, ὅποσα ἔχρην, ἅπαντα εἰρηκας. ΦΙΛ.

Παύσα-

dem si nunc quiescamus, et feramus iniurias,
 ea non iam moderatio, sed ignavia et inscitia
 videatur merito. Ultima enim illa cui tolera-
 bilia? cum mancipiorum instar, in forum nos
 productos, praecone constituto, alios, ut nar-
 rant, magno, quosdam vero mina Attica; me
 quidem pessimus duobus obolis, cum risu prae-
 sentium, vendidit. Quibus de causis et ipsi
 indignabundi in vitam rediimus, et te rogamus,
 ut vicem nostram viciscaris, qui turpissimis con-
 tumeliis sumus adfecti.

28. REV. Euge, Diogenes, Praeclare quae
 opus erant omnia pro omnibus dixisti. PHIL.
 Defini-

Παύσασθε ἐπαινῶντες· ἔγχει 9) τῷ ἀπολογη-
μένῳ. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδῃ, λέγε ἤδη ἐν τῷ
μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε ἔν.

ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα μὲν, ὦ Φιλοσοφία, κατ-
ηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χα-
λεπώτερα, ἃν οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν.
ἐγὼ δὲ τοσάττε δέω ἔξαρνος γενέσθαι, ὥς ἂν
εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκώς
ἀφίχθαι, ὥς τε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς ἔτος ἀπε-
σιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκώς,
νῦν πρὸς στήσιν μοι δοκῶ. ἔτω γὰρ ἂν μάθοις
ᾧς τινὰς ἀπεκήρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον,
ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καὶ μοι μό-
νον

Definite laudare: infunde iam causam dicturo.
Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito:
tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

29. PARRH. Non omnia contra me dixit,
o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, et dif-
ficiliora quidem, nescio qua re motus praeter-
misit. Ego vero, tantum abest ut ea negem
me dixisse, aut meditatus eorum defensionem
huc venerim, aut statuerim, si quid aut iste ip-
se reticuit, aut ego dicere nondum occupavi,
nunc iam adiicere: ita enim intelligas, quos
ego homines praeconio vendiderim, quibus
male, superbos et impostores appellando, dixe-
rim.

9. Ἐγχει] *Aquam infunde.* Brod.

νον τέτο παραφυλάττετε; εἰ ἀληθῆ· περὶ πάντων ἐρῶ· εἰ δέ τι βλάβος φημι, ἢ τραχὺ φαίνεται ἔχων ὁ λόγος, εἰ τὸν διελέγοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνους· ἂν αἴμα· δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιῶντας· ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὅποσα τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασυτητα, καὶ βίαν, καὶ ὠδισμόν, καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὧ Φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας, ἤξιεν ὅπσον ἔτι μοι λοιπὸν τῆ βίης, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδιόντινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σηκόμενος, καταβιῶναι.

Κάπει-

rim. Et ad hoc mihi unum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario inesse debeant caussidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, et sexcenta alia; ab his, ut decebar, fugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optauique, siquid reliquum mihi vitae esset, tamquam ex procella et aestu in serenum quemdam portum inuectus, sub tua tutela, transigere.

30. Dein-

Καὶ περὶ δὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὡς περ ἀνγκυαῖον ἦν, καὶ τὰςδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπιγεγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ καλλίστα, καὶ συμφερότατα παραινέοντας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τὰς κακότητας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τὰς ἐνθυμίζοι, καὶ ἀπειθῶνοι τὸν ἑαυτῷ βίον· ὅπερ, νῆ Δία, καὶ τῶν κατ' ἡμᾶς αὐτὰς ὀλίγοι ποιῶσιν.

Ὅρων δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι Φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τῆ πράγματος, τὰ μὲν πρὸ χειρὸς ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμῆσθαι ῥᾶδιον, εὖ μάλα

30. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, et hocce omnes admirabar, vitae beatae legistatores, et manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis praeceptis proponendis vtilissimisque, si quis ab iis non discedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amore Philosophiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest, gloria ductos, promptis illis et publicis, quaeque imitari vnicuique facile est,

μάλα εοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέ-
γω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ
δὲ τῷ βίῃ, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγο-
μένους τῷ σχήματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ἐπιτη-
δεύοντας; καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς
ὑποσχέσεως, ἡγανάκτεν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοιον
ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτῆς τρα-
γωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίης,
Ἀχιλλεῖα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑπο-
κρίνοιτο αὐτὸν μῆτε βαδίζων, μῆτε φθεγγό-
μενος ἡρωϊκόν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικέ-
τῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ
Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τῷ μετρίῃ αὐταῖς
προσεοικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλί-
νικος, ἀλλὰ μοι δοκεῖ, τάχισ' ἂν ἐπιτρέψαι
τῷ

est, satis bene referre viros bonos, barbam di-
co, incessum, et amictum; vita vero et actio-
nibus contradicere habitui, et contraria vestris
studia habere, dignitatemque professionis cor-
rumpere, indignabar equidem: videbaturque
negotium illi simile, si quis actor Tragicus,
mollis atque effeminatus, Achillem, aut The-
sea, aut ipsum Herculem agens, nec incessu
utatur neque voce heroica, sed sub tanta per-
sona fractas delicias faciat: quem neque Hele-
na quondam, neque Polyxena ferret, ultra
modum sibi similem; nedum ille decorus victo-
riis Hercules: qui videtur mihi mox cum ipsa
persona

τῷ ῥ' ὀπάλῳ παίων τὸν τοιᾶτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, ἔτις ἀτίμως κατατεθλησμένος πρὸς αὐτῷ.

Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὄρῶν, ἐκ ἡνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοῶντας τὰς Κυμαίεες ὁγκώμενος μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δὴ τις αὐτόν ξένος καὶλέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἡλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινὸν, ὧ φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ
ἄνθρω-

persona actorem talem sua claua elisurus, a quo ignominiose adeo in feminam fractus esset.

32. Huic similem iniuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam histrioniae turpitudinem, simios hosce Heroum personas induere ausos, et Cumanum illum asinum imitari; qui Leoninam indutus postulabat ipse leo esse, cum apud ignaros eius rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet, donec illam peregrinus, qui et leonem saepe et asinum vidisset, redargueret, et fustibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod nemo non ho-
Z 3 minum,

ἄνθρωποι, εἴ τινα τῶν ἐώρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον ἢ ἄσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, ἐκ ἔστιν ὅσις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιῶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτε αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκείνος ἐποιεῖτο, καὶ ἐκ τῶν λόγων ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κηκῶς βιᾶντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἰκαζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἢ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγίνετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκείνον δὲ ἐώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥς ἐκρήμην ἠλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε.

Ταῦτα

minum, si quem horum prae aut indecore, aut libidinose quidquam facere videret, ipsam statim Philosophiam accusaret, et Chrysippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cuiuscumque se cognominem peccator ille ferret, disputationesque haberet. Itaque ab male illo vivente, male de vobis coniectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viuentes exigebatur: sed vos discefferatis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne et inhoneste se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, et in simile cum illo crimen pertracti estis.

33. Haec

Ταῦτα ἐκ ἡνεγκα ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἡλεγχον αὐτὰς, καὶ διεκρίνον ἀφ' ὑμῶν. ὑμεῖς δέ, τιμᾶν ἐπὶ τέτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. ἐκ οὖν ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεῶν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχάμενον, ἀγανακτήσω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβέοντα ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' ἔ' δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μασιγᾶν εἰώθασιν, ἣν τις ὑποκριτὴς, Ἀθηναῖον, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ ἔδόν πε ἐργίζοντα αὐτοῖς ἐκείνοι, ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παῖσιν.

33. Haec ego videns non tuli, sed redargui illos, et a vobis discreui. At vos, qui honorem mihi ea de causa debebatis habere, in ius me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum obferoans, Dearum mysteria effutientem et extra sanctum illarum chorum impie saltantem, indignatus fuero, eumque redarguero; mene impium esse putabitis? iniuste illud quidem: cum etiam sacrorum certaminum praesides flagris obiurgare soleant, si quis histrio Mineruae aut Neptuni, aut Iouis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, et habitu suo indutum, flagellis caedendum

παίειν τοῖς μασιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἤδοντο
 ἂν, οἷμα, μασιγυμένων. οἰκέτην μὲν γὰρ, ἢ
 ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι, μικρὸν τὸ
 πταῖσμα. τὸν Δία δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ
 κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀπο-
 τρόπαιον ὡς καὶ αἰσχρόν.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τὸδὲ πάντων ἀτοπώτατόν
 ἔστιν, ὅτι τὰς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβῶς
 οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τέτῳ μόνον
 ἀναγιγνώσκοντες αὐτὰς, καὶ μελετῶντες, ὡς
 πάναντία ἐπιτηδεύουσιν, ἔτω βιῶσι. πάντα μὲν
 γὰρ ὅσα φασίν, οἷον χρημάτων καταφρονεῖν,
 καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶσθαι ἀγαθόν,
 καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τοῦ-
 των

dendum virgatoribus tradiderint: sed faueant,
 puto, vapulantibus. Nam seruum aut nuntium
 parum dextre agere, parvus fuerit error. Io-
 nem vero aut Herculem non pro dignitate de-
 monstrare spectatoribus, mali ominis instar et
 turpe nimis fuerit!

34. Rursus illud omnium est absurdissimum!
 quod dogmata quidem vestra studiose vulgus il-
 lorum exquisit; caeterum perinde viuunt, ac
 si ad hoc solum ea legerent, et meditarentur,
 ut contraria omnia sequantur. Quae enim di-
 cunt omnia, exempli causa, diuitias gloriam-
 que contemnere, et sola quae bona sunt hone-
 sta putare, et irae expertem esse, et splendi-
 dos

των ὑπεροχῶν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοί, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τὰς πλεσίους πεθήπασιν, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγωῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαρὲν, γέλῳτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλεσίων θύρας ἀλλήλους παρωθέμενοι, καὶ δεῖσνα πολυάνδρωπα δειπνῶντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τέτοις ἐπαινῶντες φορτικῶς, καὶ πέρα τῆ καλῶς ἔχον-

dos hosce despiciere, et tamquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt et sapientia, et vere sane admiranda. Verum enim vero, isti mercede haec ipsa docent, et diuites admirantur, et argento inhiant, et caniculis iracundiores sunt, et leporibus timidiores, magis adulatōres quam simii, libidinōsiores asinis, felibusque rapaciores, et in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conflictantur, et circa diuitum ianuas alii alios detrudunt, et celebriores coenas frequentant, et in illis ipsis sine more modoque laudant, et ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non con-

ἔχοντος ἐμφορήμενοι, καὶ μεμψίμοιροι Φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῇ καὶ ἀπειδὰ φιλοσοφῶντες, καὶ τὸν ἄκρατον ἔφεροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ, ὅποσοι ζυμπίνεσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύεσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει.

Τὸ δὲ πάντων αἰσχίσον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλέσιον εἶναι τὸν σοφὸν κερκαγῶς, μικρὸν ὑςερὸν αἰτεῖ προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὁμοιωτῶς εἰ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτῇ, τῶν ὑποδεεσέων δεόμενος. ὅταν μὲν ἂν αὐτὸς τι δεῖν λαμβάνειν, πολὺς

tentos produnt, et in vino insuavia quedam atque absurda philosophantur, et merum non continent. Idiotae autem quotquot conuiuiae sunt, rident scilicet, et despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat.

35. Quod vero turpissimum omnium est, nalla se re indigere, vnusquisque eorum cum dicat, sed solum diuitem esse sapientem, clamet, paulo post rogandi causa accedit, et nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiam rectam gerens ac diadema, et reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere, multa

πολύς ὁ περὶ τῆς κοινωνικῆς εἶναι δεῖν λόγος, καὶ
ὡς ἀδιάφορον ὁ πλεῖτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον,
ἢ τὸ ἀργύριον, εἰδέν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφί-
δων διαφέρον; ἔταν δέ τις ἐπικυρίας δεόμενος
ἑταῖρος ἐκ παλαιῶ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν,
ὀλίγα αἰτῇ προσελθὼν, σιωπῇ; καὶ ἀπορίας
καὶ ἀμυθίας, καὶ παλινωδίας τῶν λόγων πρὸς το
ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ Φιλίας, ἐκείνοι λό-
γοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλόν, ἐκ οἷο ὅπη
ποτὲ εἴχεται, πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα.
πτερέντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραι πρὸς
αὐτῶν ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχόμενα.

Μέχρι γὰρ τέτα, φίλος ἕκαστος αὐτῶν ἐς
ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προκείμενον
ἐν τῷ

multa de bonorum inter sapientes communione
disputatio, et quam res sit indifferens diuitiae:
quid enim, inquit, aurum est vel argentum?
nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis
indigus sodalis vetus, et a longo tempore ami-
cus accedens paullum quiddam roget, silen-
tium, aestus, incitria et verborum illorum in
contrariam sententiam retractatio. Multae au-
tem illae de amicitia disputationes, et virtus,
et honestum, nescio quo abiere; omnia quidem
auolarunt, volucra vere verba, quibus temere
quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eo enim vsque vnusquisque eorum ami-
cus est, quoad argentum vel aurum in medio
positum

ἐν τῷ μέσῳ. ἦν δὲ τις ὀβολὸν ἐπιδειξήτομ μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία ἐξαλλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευγεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδὴν τις ὅσῃν ἐς μέσους αὐτὰς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσσοντα τὸ ὅσῃν ὑλακτᾷσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, πιθήκας ποτὲ πυρρῆι χιζεῖν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μικροτάτα δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρωπίνων,) ἐκμαθεῖν πᾶσι καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλεργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμενα. καὶ μέχρι πολλῶν εὐδοκιμεῖν τὴν θάαν, ἄχρι δὲ τῆς θνατῆς ἀσθεῖας, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆμεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθη-

positum non fuerit Si quis vero obolum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec iam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit, si quis os in medios illos proiecerit; exsiliunt, mordent inuicem; eumque qui os praecepit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias, (facillime autem humanas imitantur actiones:) didicisse celeriter, et saltasse in vestibis purpureis, et personatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, proiiceret eas in medium: tum vero simii, visa re, obli-

πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τᾷδ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρρίχισαῦν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα κτεξ' ῥήγνυσον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης διελέλυτο, καὶ κατεγελάτο ὑπὸ τᾷ θεάτρῳ.

Τοιαῦτα καὶ ἔτιοι ποιεῖσι. καὶ ἐγώ γε τοὺς τοιέτους κακῶς ἡγόρευον, καὶ ἔπειτα παύσομαι διελθόντων, καὶ κωμωδῶν. περὶ ὑμῶν δέ, ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ εἰσὶ τινες ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίαν ζηλῶντες, καὶ τοῖς ὑμέτεροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανεῖην ἐγώ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν, ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιᾶ-

το

obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis fimii, quod erant scilicet, facti, laruas contriungere, laceratisque vestibus de fructibus inuicem depugnarunt: illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spectatoribus.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego maledixi, nec vnquam desinam convincere illorum fraudes, ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque similibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes Philosophiam, legumque vestrarum obseruantes:) absit a me infania illa, vt contumeliosum quidquam, aut sinistrum dicam. Aut quid habeam dicere?

Quid

το βεβίωται; τὰς δ' ἀλὰζένας ἐκείνας, καὶ θεοῖς
 ἐχθρὰς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυ-
 θαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀρι-
 στότελες, τί φάτε προσήκειν ὑμῖν τὰς τοιαύτας, ἢ
 οἰκεῖόν τι καὶ συγγεῖες ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ;
 ἐν Δία Ἡρακλῆς 10), φασί, καὶ πῶθικος. ἢ
 διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκου-
 σι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τὸτο χρὴ ὑμῖν
 εἰκάζειν αὐτάς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ πιδανοὶ γὰρ
 ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ
 θᾶττον ἂν γυνὴ ἀηδὺνα μιμήσαιο, ἢ ἔτοι φι-
 λосоφας.

Quid enim horum simile est in vita vestra? At insolentes illos et Diis inuisos odio persequi, puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, et Plato, et Chrysippe, et Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum et cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submitunt et philosophari se praedicant et truci vultu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Iam vero facilius Iulciniam vultur imitetur, quam isti Philosophos.

10. Ἡρακλῆς] *Hercules et simia*, prouerbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Reiz.

λοσόφας. εἶρηνα τὰ ὑπὲρ ἑμαυτῷ ὅποσα εἶχον.
σύ δέ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτὰς, εἰ
ἀληθῆ ἐσι.

ΦΙΛ. Μετάσκηθι, ὦ Παρρησιάδη, προέρω-
τέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρη-
κέναι ἀνὴρ εὐδοξεν; ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φι-
λοσοφία, μεταξύ λέγοντες αὐτῷ, κατὰ τῆς
γῆς δύναν ἡυχόμεν· ἄτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν.
ἐγνώριζον γὰρ ἀκούεσα ἕκαστον τῶν ποικίλων
αὐτὰ, καὶ φάρμακον μεταξύ τοῖς λεγομένοις,
τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε· τοῦτο δέ, ὁ δεῖνα ποιεῖ.
καὶ ὅπως εὐδείξει τοὺς ἀνδρας ευαργῶς, καθά-
περ ἐστὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεακό-
τας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς
ψυχὰς

phos. Dixi pro me, quae habebam. Iam tu,
Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si
vera sint.

38. PHIL. Longius hinc, Parrhesiade, re-
cede interim. Nos quid faciamus? quomodo
dixisse vobis videtur? VIRT. Equidem Philo-
sophia illo dicente terram mihi hircere optabam
prae pudore, adeo vera dicebat omnia. Agno-
scebam enim inter audiendum vnumquemque
qui ista faceret; et referebam, dum dicerentur,
illud quidem ad huncce; hoc vero ille, in-
quiebam, facit. Et omnino ostendit homines
dilucide, ut in pictura quadam similes per
omnia, cum non corpora modo, sed ipsas
quoque

ψυχὰς αὐτὰς εἰς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεμάσας.
 ΦΙΛ. Κἀγὼ πάντῃ ἡρυνθρίασα, ὦ Ἀρετὴ. ὑμεῖς
 δέ, τί φάτε; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφείσθαι
 αὐτὸν τῷ ἐγκλήματι, καὶ Φίλον ἡμῖν, καὶ εὐ-
 εργέτην ἀναγεγράφθαι; τὰ γὰρ τῶν Ἰλίου
 ἄτεχνῶς πεπένθαμεν, τραγωδὸν τινα τῆτον ἐφ'
 ἡμᾶς πεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν συμφο-
 ράς. ἀδέστω γὰρ, καὶ τὰς θεοῖς ἐχθρὰς ἐκτραγω-
 δεῖτω. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάντῃ
 ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγο-
 ρέμενα, καὶ Φίλον ποιῶμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.
 ΦΙΛ. Εὖγε ὦ Παρρησιάδῃ· ἀφίσμέν σε τῇ
 αἰτίας, καὶ ἀπάσαις II) κρατεῖς, καὶ τὸ
 λοιπὸν

quoque animas exquisitissima similitudine expri-
 meret. PHIL. Et ego plane erubesceram, o
 Virtus. Vos autem quid dicitis? RE V. Quid
 aliud, nisi absolui illum a crimine oportere, et
 amicum nobis ac bene meritum in publico mo-
 numento scribi. Iliensium enim exemplo Tra-
 goedum hunc in nos commouimus, qui Phry-
 gum canat calamitates. Canat igitur, et illos
 Diis inuisos tragoediis suis infamet. DIOG.
 Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum
 magnopere et retracto crimina, eumque, vi-
 rum fortem, amicum mihi adscisco.

39. P H I L. Bonum factum, Parrhesiade,
 soluius te accusatione; vincis suffragiis omni-
 bus;

II. Ἀπάσαις] Ψήφοις. Brod. Vid. supra
 hoc Dial. c. 21. Reiz.

λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὢν. ΠΑΡΡ. προσεκύνη-
σα τήν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον
αὐτὸ ποιήσῃ μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ ὦ μέ-
γα σεμνὴ Νίκη τὸν ἐμὸν βίοτον κατέχοις, καὶ
μὴ λήγοις σεΦανῆσα. ΑΡΕΤ. Οὐκ᾽ ἐν δευτέ-
ρῃ κρατῆρος 12) ἤδη καταρχώμεθα, προσπαλῶ-
μεν καὶ κείνας, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς
ἡμᾶς ὑβρίζῃσι. κατηγορήσει δὲ Παρρησιάδης
ἐκάςκ. ΠΑΡΡ. Ὁρθῶς ὦ Ἀρετὴ ἔλεξας·
ὥς σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, κατακύψας ἐς τὸ
ἄσυ, προσκλήρυττε τὰς Φιλοσόφους.

ΣΤΛ.

bus, et quod reliquum est, scito, te nostrum
esse. PARRH. Equidem inirio iam adoravi.
Iam vero Tragico magis orationis genere faci-
endum videtur: augustius enim fuerit. Splen-
dida quaeso Victoria, me comitare tuum, viri-
di nec parce coronae. VIRT. Igitur de alte-
ro iam cratere libemus, et vocemus etiam istos,
ut poenas suarum in nos contumeliarum nobis
perfoluant. Accusabit vnumquemque Parrhesi-
ades. PARRH. Bene istud, Virtus. Itaque
tu, Syllogisme puer, despiciens in urbem,
praeconio huc euoca Philosophos.

40. SYLL.

12. Δευτ. κρατῆρος] Alludere videtur ad
morem veterum, qui primum craterem a-
licui deorum libabant, a secundo autem au-
spicabantur. *du Soul.*

A a

ΣΤΑ. Ἄκουε, σίγα· τὰς φιλοσόφους ἤκειν 13)
 εἰς ἀκρόπολιν ἀπολογισομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς,
 καὶ Φιλοσοφίας, καὶ Δίκης 14). ΠΑΡΡ. Ὁ-
 ρᾶς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κή-
 ρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην. οἱ πολ-
 λοι δὲ αὐτῶν, εὐδὲ σχολὴν ἄγασιν, ἀμφὶ τὰς
 πλεσίους ἔχοντες. εἰ δὲ βάλει πάντας ἤκειν,
 κατὰ τὰδε ὧ Συλλογισμὲ κήρυττε. ΦΙΛ. Μη-
 δαμῶς. ἀλλὰ σὺ ὧ Παρρησιάδῃ; προσκάλει;
 καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδέν τὸδε χαλεπόν. ἄκουε· σίγα.
 ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγασιν, καὶ ὅσοι προσήκειν
 αὐτοῖς

40. SYLL. Audi, tace. Veniunt Philosophi in arcem caussam dicturi ad tribunal Virtutis, Philosophiae, Iustitiae. PARRH. Vide pauci conueniunt agnito praeconio. Nam et alioqui Ius metuunt, et vulgus illorum otium non habet, occupati circa diuites. Si vero venire omnes volueris hunc fere in modum edic, Syllogisme. P H I L. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos aduoca.

41. PARRH. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causa ad illos pertinere se

13. Ἦκειν] Sic solet in formula praeconiorum omitti χρῆν aut simile quid. *du Soul.*

14. Δίκης] Lege Δικαιοσύνης. *du Soul.*

αὐτοῖς οἶοντα τῷ ὀνόματος, ἤκειν ἐς ἀκρόπο-
λιν ἐπὶ τὴν διανομὴν. δύο μναῖ ἐκάσῳ δοθή-
σονται, καὶ σησαμαῖος πλακῆς· ὃς δ' ἂν πώ-
γωνα βαθύν 15) ἐπιδείξηται, καὶ παλάθην
ισχάδων ἔτος γε προσεπιλήψεται. κομίζουσιν δ'
ἐκασον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἣ
ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦ-
τά γε, ἣν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς
ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι
σοφόν.

re se iudicant, veniunto in arcem ad congia-
rium. binae unicuique minae dabuntur, et de
sesamo placentia. Quicumque vero prolixam
barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum mas-
sam accipiet. Adferat autem quisque, tempe-
rantiam, iustitiam, continentiam minime; ne-
que enim ista, si non adsint, necessaria: verum
quinque omnino syllogismos; quippe nefas est
Aa 2 abique

15. Πώγωνα βαθύν] Sic noster iterum in
Ioue Trag. c. 26. βαθυπώγωνα καὶ εὐγέ-
νειον. Sic de Senectute profunda siue ma-
gna, *Ael. V. H.* 2. 36. βαδύτητα γηρῶν.
Generaliter de omni fere magno, vt πλε-
τός βαθύς. *Ael. V. H.* III. 18. Immo et
de latitudine, s. densitate, *Herodian.* VIII.
1. 3. Φάλαγγας ἐς τετράγωνον ἔταξε σχή-
ματα, ἐπιμηκεῖς μᾶλλον ἢ βαθείας. i. e.
acies densas instruxit. Reiz.

σοφόν. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τά-
λαντα,

Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ πᾶσιν ἐριζόμεν ἔξοχος εἶη.

Βεβαί, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἀνοδος ἀθιζομένων,
ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς 16) ὡς ἤκασαν μόνον. πα-
ρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀ-
σκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἀρειον πάγον
ἔτι πλείους, ἔνιοι δὲ, καὶ κατὰ τὸν τῷ Τάλῳ
τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακείον προθέμε-
νοι κλίμακας, ἀνέρπασσι βομβηδὸν, νῆ Δία καὶ
βοτρυδὸν, ἐς μὲ δίκην, ἵνα καὶ κατ' Ὅμηρον εἴ-
πω, ἀλλὰ καὶ κείθεν εὐμάλα πολλοί, καὶ ντεῦθεν

Mu-

absque illis esse sapientem. Proposita in medio
sunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa superauerit omnes.

42. Vah quam plenus est adscensus inuicem
se trudentium ad duas minas, cum primum au-
diere. Ad Pelasgicum autem alii, ad Aescula-
pii alii, et circa Areopagum etiam plures, alii
vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscu-
rorum aedem scalis admotis cum bombo in al-
tum eniruntur, atque examinis instar apum
glomerantur in vnam, vt. Homeri verbo vtar.
Verum inde etiam bene sane multi et hinc
sexcenti,

Quoi

16. Ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς] Leg. ἐπὶ τὰς δύο
μνᾶς, ὡς ἤκασαν κ.τ.λ. Gesner.

Μυρίοι, ὅσα τε Φύλλα, καὶ ἄνθρα γίνεται ἤρι.
 Μεσὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν
 προκαθίζόντων, καὶ πανταχῶς πῆρα, πώγων,
 κολακεία, ἀναισχυντία, βακτηρία, λιχνεία,
 συλλογισμὸς, Φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὅπο-
 σοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀνῆσαν,
 ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει
 τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι
 τῶν ἄλλων σχημάτων. τῆτο γὰρ τὸ δεινότα-
 τόν ἐστιν, ὃ Φιλοσοφία, καὶ ὃ τις ἂν μέμψαι-
 τό σε μάλιστα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα
 καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόη-
 τες ἔσονται πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων.

ΦΙΛ.

Quot folia, et flores quot nascens exigit annus.

Breui autem plena illorum arx erit, cum clan-
 gore sibi inuicem adsidentium, et ubique pera,
 barba, adulatio, impudentia, baculum, gula,
 syllogismus, auaritia. Pauci vero, qui ad pri-
 mam praeconis vocem adscenderant, vix appa-
 rent, nulla nota insignes, reliquorum turbae
 immisti, et latent similitudine habitus reliquo-
 rum. Illud enim, Philosophia, sane molestissi-
 mum est, et quod quis maxime in te etiam
 reprehendat, quod notam illis nullam aut si-
 gnum imponis. Saepe enim hi impostores ipsis
 vere philosophantibus sunt probabiliore.

ΦΙΛ. Ἐσσι τῷτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

ΠΛΑΤ. Αὐτὰς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τὰς Πλατωνικὰς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τὰς Πυθαγορικὰς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν.

ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς σοῆς.

ΠΕΡ. Οὐ μὲν ἔν· ἀλλ' ἐνγε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τῶ Περπάτῃ.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακῆντας δότε, καὶ τὰς παλάδας· περὶ δὲ τῶν μυνῶν περιμενέμεν, καὶ ὑσάτῃς δεῖν λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Πῶτὰ δύο τάλαντα; δειξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμέν ἐρισικώτεροι.

ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

ΦΙΛ.

PHIL.) Fiet illud paulo post, sed iam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet. PYTH. Non, sed Pythagoricos nos, prior enim fuit Pythagoras. STOIC. Nugas agitis, meliores nos de Porticu. PER. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione Philosophi. EPIC. Nobis Epicureis placentas date et massas: de minis exspectabimus, et si accipiamus ultimi. ACAD. Vbi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis sumus contentiosiores. STOIC. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

44. PHIL.

ΦΙΛ. Πχύσασθε φιλονεικῶντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξυλοῖς παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴσε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἐγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὐτή, καὶ ἡ Ἀλήθεια, διζάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφῶντές εἰσιν, εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὗρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκῶντα βιῶντες, εὐδαιμονήσασιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρέψομεν, ὡς μὴ αἰτιποιοῦντο τῶν ὑπὲρ αὐτοῦς, ἀλαζόνες ὄντες· τί τοῦτο; Φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' ἔν ἡ ἀνθρώποις· πλὴν ὀλίγων τέτων, ὅπερ σαι μεμενήκασιν, καὶ Φηβηθέντες τὴν κρίσιν.

Οἱ

44. PHIL. Definite rixarum. Vos vero Cynici, ne impellere alii alios, neque baculis pulsat: ad alia enim vocati estis, et iam ego Philosophia, et Virtus haec, et Veritas cognosceramus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui inuenientur ex nostris placitis vinere, beati erunt, iudicio nostro optimi. Impostores vero, et nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, adfuerint. Quid hoc? fugitis, per Iouem, per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes iudicium.

Οἱ ὑπηρεταὶ ἀνέλασθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυ-
νίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· Φέρ' ἴδω τί
καὶ ἔχει, ἥπερ θέμεας, ἢ βιβλίαν, ἢ ἄρτους
τῶν αὐτοπυρίτων; ΠΑΡΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυ-
σίον τετρί, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον θυτι-
κον, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβες. ΦΙΛ. Εὖγε,
ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσ-
κήσεως· καὶ μετὰ τέτων ἡξίς λοιδορεῖσθαι
ἅπασι, καὶ τὰς ἄλλας παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ.
Τοιᾶτοι μὲν ἡμῖν ἔτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν
ὄν τινα τρόπον ἀγνοόμενα ταῦτα πεπαύσεται,
καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἳ τινες οἱ
ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἳ τινες αὖ πάλιν οἱ τῷ ἑτέρῳ
βίῃ·

45. Famuli, tollite peram, quam minutus
ille Cynicus in fuga abiecit. Age videam,
quid habeat? num forte lupinos, aut librum,
aut panes ex atrorum genere? PARRH. Non.
sed hoc aurum, et vnguentum, et cultrum ad
sacrificiales epulas, et speculum, et tesseras.
PHIL. Bonum factum, vir fortis. haec igitur
tibi habebas exercitationis tuae viatica: his in-
structus postulabas maledicere omnibus, et re-
liquos disciplina continere? PARRH. Tales
quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos vi-
dere, quemadmodum ista ignorari desinant,
dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illo-
rum boni viri sint, et qui alterius sint vitae.

Tu

βίη· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σὲ γὰρ τῆτο γένοιτ' ἂν, ὡς μὴ ἐπικρατῇ σε τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ Φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τὰς χρεστὰς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ, ποιησώμεθα τὸ τοιῆτον, ἐπεὶ χρεστὸς ὥπται καὶ εὖναις ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτῆ τὸν Ἐλεγχον, ἅπασιν τοῖς Φάσκεισι Φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἴθ' ὃν μὲν ἂν εὖρη γνήσιον ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίας, σεφανωσάτω θαλᾶ σεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δέ τι νι (οἷοι πολλοὶ εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ Φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπᾶσας,

Tu vero, Veritas, inueni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne inuale scat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

46. VER. Ipsi, si viderur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, et nobis beneuolus, et tuus, Philosophia, admirator maximus, ut adsumto Elencho, cum omnibus agat, qui se dicunt Philosophos. Deinde si quem inuenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, et in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, Philosophiae histriionem, detracto pallio,

σας, ἀποκείρατόν τὸν πώγωνα ἐν χερσὶ πάντῳ τρυ-
 γακρινῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τῷ μετώπῳ στίγματα
 ἐπιβάλλετο. ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσάφρουν.
 ὁ δὲ τύπος τῆς καυτῆρος, ἔσω ἀλώπηξ, ἢ πίδακος.
 ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δὲ Ἐλεγχος, ὦ Παρ-
 ρησιάδη, τοιοῦσδε ἔσω, οἷος ὁ τῶν αἰτῶν πρὸς τὸν
 ἥλιον εἶναι λέγεται· ἔμὰ Δία, ὥς κε καὶ κείνης ἀν-
 τιβλέπειν τῷ Φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζε-
 σθαι· ἀλλὰ προθεῖς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονήν,
 ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἶδῃς ὑπερβῶντα, καὶ μηδὲ
 μὴ ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, ἔτος ἔσω, ὁ δὲ ἄλλος
 σεφόμενος· ὃν δὲ ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν
 χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυ-
 τήριον τῶτον, ἀποκείραντα πρότερον τὸν πώγωνα.

ΠΑΡΡ.

barbam illi in ipsa cute eo genere cultri, quo
 capri tondentur, refecet, et stigmata frondi
 illius imponat, aut inter supercilia inurat: ty-
 pus autem cauteris vulpes esto, aut simia.
 PHIL. Bene ista, Veritas, examen autem,
 Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad so-
 lem esse dicitur: non sane ut et illi aduersus lu-
 men contueantur, et ad illud examinentur.
 Sed auro proposito, et gloria, et voluptate,
 quem illorum videris despiciere ista, et nequa-
 quam ad speciem illam trahi; hic esto ille ramo
 oliuae coronandus: quem vero fixis oculis respi-
 cere, et manum ad aurum porrigere, hunc vero ad
 cauterium memento, deorsa prius barba, ducere.

47. PARRH.

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσαι ταῦτα, ὦ Φίλοσο-
 Φία, καὶ ὄψει αὐτίκα μάλα τὰς πολλὰς αὐτῶν
 ἀλωπεκίας 17), ἡ πιθηκοφόρος, ὀλίγας δὲ καὶ
 ἐξεφανωμένους· εἰ βέλεσθε μέντοι ἀνταῦθα
 ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νῆ Δί', αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς
 λῶγεις, ἀνάξεις τὰς Φυγόντας; ΠΑΡΡ. Καὶ
 μάλα, ἢν ἡ ἰσχυρία μοι ἐθέλῃ πρὸς ὀλίγον χρε-
 σαι τὴν ὁρμὴν ἐκείνην καὶ τὸ ἀγκιστρὸν, ὅπερ
 ἄλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἴδὲ δὴ
 λάβε, καὶ τὸν κάλαμὸν γε ἅμα, ὡς πάντ'
 ἔχοις. ΠΑΡΡ. Οὐκ ἔν ὦ ἰσχυρία, καὶ ἰσχάδας με-
 τινὰς δὸς ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τῷ χρυσίῳ. ΙΕΡ.

Λάμ-

47. PARRH. Fient ista, vt vobis visum est,
 Philosophia, et videbis confestim vulgus illo-
 rum, vulpe notatos aut simia; sed paucos quos-
 dam etiam videbis coronatos. Verum si vultis
 etiam huc profecto quosdam illorum vobis ex-
 traham. PHIL. Quid? tu fugientes huc re-
 trahes? PARRH. Ego vero, si antistes velit
 paulum mihi commodare lineam illam cum ha-
 mo, quem piscator ex Piraeo dedicauit. ANT.
 En tibi, cape, vna cum arundine, vt habeas
 omnia. PARRH. Ergo fac, Antistes, vt mi-
 hi des etiam caricas aliquot, et pauxillum auri.

ANT.

17. Ἀλωπεκίας] Suauissimo lusu respicit nomi-
 ne altero ad κοππατίας equos, altero ad
 σαμφόρας, de quibus ad principium Nu-
 bium Aristophanis viri doctissimi. Gesner.

Λάμβανε. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἡνὲρ διανοεῖται;
 ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἀγκίστρον ἰσχάδε, καὶ χρυ-
 σίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς τειχέως, κα-
 θῆκεν ἐς τὴν πόλιν. ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρ-
 ρησιάδη, ποιεῖς; ἦπερ τὰς λίθας; ἀλευσεῖν διέ-
 γνωνκας ἐκ τῆς Πελασγικῆς; ΠΑΡΡ. Σιώπησον,
 ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε· σὺ δὲ
 Πόσειδου ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτη Φίλη, πολ-
 λὰς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων.

Ἄλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον
 δὲ χρύσοφρυν. ΕΛΕΓ. Οὐκ· ἀλλὰ γαλδρός ἐστὶ·
 προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. ὅς φρα-
 ται τῆς χρυσίης, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔψαυσεν, εἴ-
 ληπται, ἀνασπᾶσθαι. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ἐ-
 λεγχε,

ANT. Cape. PHIL. Quid facere vir cogi-
 tat? ANT. Escam hamo impositam ficum et
 aurum, sedens ipse in lorica muri demisit ver-
 sus urbem. PHIL, Quorsum haec facis, Par-
 rhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e
 Pelasgico? PARRH. Tace, quaeso, Philoso-
 phia, et capturam exspecta. Tu vero, pisca-
 tor Neptune, et tu, cara Amphitrite, multos
 nobis huc mitte pisces.

48. Verum video lupum speciosum, aut po-
 tius Chrysophryn. LIBER. Non. sed muste-
 lus est. Accedit sane ad hamum hians. Iam
 auri odorem captat. prope iam est. attigit. ca-
 ptus est. extrahamus. PARRH. Et tu Elenche
 manum

λεγχε, νῦν ξυνεπιλαβὲ τῆς ὀρμιάς· ἄνω ἐσί·
 Φέρ' ἴδω τίς εἴ ᾧ βέλτισε ἰχθύων; κύων 18)
 ἔτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. τί τῆτο ᾧ
 γενναιότατε; εἴληψαι λιχνύων περὶ τὰς πέ-
 τρας, ἔνθα λήσβειν ἤλπισας, ὑποδεδυκαίς; ἀλ-
 λά νῦν ἐση φανερός ἄπασιν, ἐκ τῶν βραγχίων
 ἀπηρητημένος· ἐξέλαιμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἀγ-
 κισρον· ἡ δ' ἰσχὰς ἔδη προσέσχηται, καὶ τὸ
 χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξε-
 μεσάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δελεάσωμεν.

ΠΑΡΡ.

manum lineae admoue. Iam supra est. Age
 videam, quis es, piscium optime? Canis hic
 quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc,
 vir bone, captus es, gulam dum sectaris circa
 petras, ubi putabas subeundo te latere posse.
 Sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e
 branchiis. Eximamuse scam, et hamum huncce.
 vacuus iam tibi hamus, ficus iam infedit, et
 aurum descendit in ventrem. ΔΙΟΓ. Per Io-
 vem euomat, ut ea ad alios etiam esca utamur.

ΠΑΡΡΗ.

18. Κύων] De Cynico philosopho sermonem
 hic esse, apertum. Cum de Platonico agit,
 simili ad nomen respectu πλατῶν appellat.
 Hunc vocauerat modo γαλεόν. Iam γαλεός
 s. *mustelus* piscis, κύων, *carcharias*, cogna-
 tum specierum nomina aequae Cynico
 conueniunt. *Gesner.*

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί Φῆς ὦ Διόγενης; οἶσθα
 τῷτον ὅς τις ἐστίν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνὴρ;
 ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου
 ἄξιον αὐτὸν χρὴ Φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δὴ ὀβο-
 λῶν πρῶτον αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. Πολ-
 λοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰδεχ-
 θῆς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν
 κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον
 ἀνάσπασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον· ἐκείνο μέντοι
 ὄρα, ὦ Παρρησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ
 κάλαμος, ἀποκλασθῇ. ΠΑΡΡ. Θάρρει ὦ
 Διόγενης· κῆφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν 19) ἐλα-
 φρότε-

PARRH. Quid ais, Diogenes, nosti hunc
 quis sit, et ad te ne aliqua ratione hic vir per-
 tinet? DIOG. Minime. PARRH. Quid igi-
 tur? Quanti illum aestimare par est? equidem
 duobus illum obolis nuper indicaui. DIOG. Mul-
 tum narras. neque enim edulis est, et horridus
 adspectu, et durus, et nullius pretii. Demitte
 illum per petram praecipitem: tu vero alium ha-
 mo demisso extrahe. Illud tamen vide, Parrhesia-
 de, ne inflexa tibi arundo frangatur. PARRH.
 Noli metuere, Diogenes, leues enim sunt et mino-
 ris

19. 'Αφυῶν] Glossa Paris. *Apbyae pisciculi,*
quos parit limus, vermiculorum instar scatu-
riētes: meminist Aelianus. Plinius vero Aquas
a latinis appellari dicit, quod ex aqua et
pluvia procreentur. Reiz.

Φρότεροι. ΔΙΟΓ. Νή Δία, ἀφύεσται γε ἀνάσπῃ δὲ οὐκ ὡς.

ΠΑΡΡ. Ἰδὲ· τίς ἄλλος ἔστος ὁ πλατύς, ὥς περ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; ψῆττά τις κελήνως ἐς τὸ ἀγκίστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπᾷσθω. Ἐλ. τίς ἐσιν; ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων. ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ ὦ κατάρτα, ἦκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; ΠΑΡΡ. Τί Φῆς ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ ἔστος.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω. ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὥς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χροάν,) ταινίας τινας ἐπὶ

ris quam apuae ponderis. DIOG. Ita sane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

49. PARRH. Vide quis alius ille latus (Platys) et quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum, deglutiit: tenetur: extrahatur. quis est? DIOG. Platonium se dicit. PLAT. Et tu, sacerime, ad anrum venis? PARRH. Quid ais, Plato, quid illo faciemus? PLAT. De eadem petra hic etiam.

50. DIOG. In alium iam demittatur hamus. PARRH. Et sane video quendam vndique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas

ἐπὶ τῇ νώτῃ ἐπιχρῦσας ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἐλεγχες; ὁ τὸν Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, ἔτός ἐστιν ἤλθεν, εἴτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκόπει ἀκριβῶς, αὐθις ἐπανῆλθεν, ἔχανεν, εἰληπται, ἀνιμήσθω. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρη μὲ περὶ αὐτῷ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τις ἐστίν. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος Ἀριστοτέλης κατὰ τῶν πετρῶν.

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἰδὲ πολλὰς πετὰς ἰχθύς ὁρῶ κατὰ ταυτὸν ἐμόχρους, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπτοτέρους· ἥπου σαγῆνης ἐπ' αὐτὰς δεήσει· ἀλλ' ἔπαρεςιν. ἱκανὸν εἰκὼν ἕνα τινα ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπάσαιμεν· ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἀγκιστρὸν δηλαδὴ,

aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur. ARIST. Noli me de illo interrogare Parrhesiade, ignoro enim quis sit. PARRH. Igitur hic quoque o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

51. DIOG. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco concolores, spinosos, exasperata facie, echinis capru difficiliores. Itaque sagena ad illos opus erit. verum ad manus non est: satis fuerit, vel vnum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit

λαδῇ, ὅς αὖ αὐτῶν θρασύτερος ἦ. ΕΛΕΓ. Κάθεσ, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπι-
πολὺ τῆς ὀρμιᾶς, ὥς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδῶσι,
καταπιὼν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. Καθῆμα. σὺ
δὲ, ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαί,
μάχονταί περὶ τῷ δελέατος. καὶ οἱ μὲν, ξυνά-
μα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ,
προσφύντες, ἔχονταί τῷ χρυσίῳ. εὖ ἔχει. πε-
ριεπάρη τις μάλα καρτερός. Φέρ' ἴδω τίνοος
ἐπώνυμον· σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός
τέ εἰμι ἀναγκάζω ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφῳνοι γὰρ
αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἐλεγχε, εἰπέ ὅν τινα ἔχει
διδάσκαλον αὐτό; ΕΛΕΓ. Χρυσίππου τῆτονέ.
ΠΑΡΡ. Μακάτω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν
τῷ

erit audacissimus. ELEN. Demitte si videtur,
ferrata prius probe linea, ne auro deuorato
dentibus illam ferratis refecer. PARRH. De-
misi: tu vero Neptune piscatum perfice. Vah!
pugnant de esca: et alii quidem, simul multi-
ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent au-
rum. Bene habet. Traiectus est hamo vnus
robustissimus. Age videam cuius nomine te
dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum,
qui loqui piscem cogam; mutum enim hoc ge-
nus. Sed tu dic, Elenche, quem habet Magi-
strum? ELEN. Chrysippum hunc. PARRH.
Iam percipio: ideo quod aurum (Chrysur) ine-

τῷ ὀνόματι. σὺ δ' ἄν Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἰπὲ, οἶσθα τὰς ἀνδρας, ἢ τοιαῦτα παρήγεις αὐτὰς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νὴ Δία, ὕβρισμα ἐρωτᾷς ὦ Παρήρσιάδῃ, προσήμενί ἡμῶν ὑπολαμβάνων, τοιαύτας ὄντας. ΠΑΡΡ. Εὐγε ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. ἔτιω γὰρ καὶ αὐτὰς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἔπει καὶ ἀκανθώδης ἐσὶ καὶ δέος μὴ διατραῖ τις τὸν λαιμὸν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἄλλος ὦ Παρήρσιάδῃ τῆς ἀγῆρας, μὴ καὶ τί σοι, οἶον πολλοὶ εἰσιν, αἰχλήται ἀποσπάσας τὸ χρυσὸν, καὶ τὸ ἀγκίστρον· εἰτά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερεΐᾳ δέησει. ὥστ' ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσασα, καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ἔδει.

rat nomini. Tu igitur Chrysippe, per Minervam, dic, nosti viros? aut talia facere illos iubebas? CHRYS. Contumeliose facis, Parrhesiade, cum talia nos interrogas, hoc sumens, ad nos aliquid pertinere, qui sint tales. PARRH. Euge Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceptus eat cum reliquis, spinosus cum sit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum sibi configat.

52. PHIL. Satis captum, Parrhesiade, ne quis tibi, ut sunt multi, abeat cum auro et hamo, ac tu deinde dependere Antistitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Peripatum*) sed tempus etiam est, vos abire, unde

ὅθεν ἡμετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχος ὦ Παρρησιάδη, κύκλω ἐπὶ πάντας αὐτὰς ἰόντες, ἢ σε-Φανῶτε, ἢ ἐγκατακαίετε, ὡς ἔφην. ΠΑΡΡ. Ἔσαι ταῦτα, ὦ Φιλασοφία. χαίρετε ὦ βέλ-τιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἐλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶ-τον ἀπιέναι δεήσει; μὲν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τῆς Λυκείας ποιησώμεθα τὴν ἀρχὴν· εἰδὲν δισίοσει τῆτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἀν' ἀπέλθωμεν, ἐλίων μὲν τῶν σεΦά-νων, πολλῶν δὲ τῶν καυσηρίων 20) δεησώμεθα.

de venistis: ne commeatum vobis datum exce-
datis. Tu vero, Parrhesiade, et Elenchus, in
orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel
inurite ut iussi. PARRH. Fiet istuc, Philoso-
phia. Vos valete viri optimi. Nos vero, Elen-
che, descendamus, perfecturi, quae iniuncta
nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit?
in Academiamne an in Porticum? A Lyceo ca-
piemus initium. Nihil intererit. Verum novi
ego, quocumque venerimus, paucis nobis co-
ronis, cauterius vero plurimis opus futurum.

20. Καυσηρίων] Vititur et Orig. c. Celsum
V. 273. 2. Nescio tamen an non rectius le-
geretur καυτηρίων ut supra c. 46. et infra
Απ. μισθ. c. 2. Sed credo potius scriptum
fuisse καυσηρίων. du Soul.

Κατάπλους, ἢ Τύραννος.

ΧΑΡ. **Εἶεν** 1), ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος
 τῷτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές, καὶ πρὸς
 ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὃ, τε γὰρ
 ἀντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἰσὸς ὑψώται, καὶ ἡ
 ὀφθόνη παρακένκρεται, καὶ τῶν κωπῶν ἐνάση
 τετρώπωται. κωλύει τε ἄδεν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τὸ
 ἀγκύριον ἀνασπᾶσαντας ἀποπλεῖν. ὃ δ' Ἑρμῆς
 βραδύνει, πάλαι παρῆναι δέον. κενὸν γὰρ ἐπιβα-
 τῶν ὡς ὄρεας τὸ πρὸς θμεῖον, τρεῖς ἤδη τῆμερον ἀνα-
 πεπλευ-

Traiectus, siue Tyrannus.

CHAR. **S**atis de his, Clotho. At scapha no-
 bis diu instructa, et ad traiectionem pa-
 rata optime est. exhausta enim sentina, ere-
 ctus malus, velum passum, suo loco suspensus
 unusquisque remus; neque quidquam in me-
 morae est, quo minus sublata ancora solvamus.
 Sed moras nequit Mercurius, qui olim adesse
 debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides,
 navis est, quae ter iam hodie traiecissee poterat:
 et

1. **Εἶεν**] Orationem a superioribus penden-
 tem notat, indicatque (quod in dialogis
 ad τὸ πιθανὸν pertinet:) praecessisse iam
 sermones alios quibus hoc ipsum εἶεν finem
 imponit, atque ad alia transit. *Gesner.*

πεπλευσέναι δυνάμενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ Βε-
 λυτόν ἐσσι· ἡμεῖς δὲ, ἄδέπω ἔδ' ὀβολὸν ἐμπε-
 ποκῆκαμεν. Εἴτα ὁ Πλάτων εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ
 ῥαθυμεῖν ἐν τέτοις ὑπολήφεται· καὶ ταῦτα
 παρ' ἄλλῳ ἔσσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν
 κηρυχθὸς νεκροπομπὸς, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐ-
 τὸς ἄνω τὸ τῆς Λήθης ὕδωρ πεπωκώς, ἀνασρέ-
 ψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιτέληται. καὶ ἦτοι παλαίει
 μετὰ τῶν ἐΦήβων, ἢ κιθαρίζει, ἢ λόγους τι-
 νὰς διεξέρχεται, ἐπιδευνόμενος τὸν λῆρον τὸν
 αὐτοῦ· ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ γεννά-
 δας παρελθὼν. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν
 τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριάζει. πρὸς ἡμᾶς,
 καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὢν.

ΚΛΩΘ.

et prope iam vesperam est, nos vero obolum
 nondum fecimus. Deinde Pluto, bene noui,
 me omissiore esse animo putabit, idque cum
 alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster
 et bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*,
 ita supra ipse aquis Lethes potis redire ad nos
 obliuiscitur, et vel luctatur cum adolescentulis,
 vel cithara canit, aut orationes quasdam expli-
 cat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter
 etiam furarrinam facit generosus ille: est
 enim haec quoque vna ipsius artium. Licenter
 igitur nobiscum agit, cum tamen ex semisse no-
 ster sit.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχο-
 λία προσέπεσεν αὐτῷ, τῷ Διὸς ἐπὶ πλῆθον δεη-
 θέντος ἀποχρησασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα;
 δεσπότης δὲ κακεῖνός ἐστιν. ΧΑΡ. Ἀλλ' ἐχ-
 ῶς, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τῷ μέτρῳ δεσπύζειν
 κοινῷ κτήματός, ἐπεὶ ἐχ' ἡμεῖς ποτε αὐτὸν
 ἀπιέναι δέον, κατεσχήκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα
 τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφύδελος μέ-
 νον, καὶ χοαί, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα·
 τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ἀμίχλη, καὶ σκότος.
 ἐν δὲ τῷ ἔρηνῳ, Φαίδρα πάντα, καὶ ἦτε ἀμβρο-
 σία πολλή, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥς μοι
 ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν
 μὲν

2. CLOTH. Vnde vero nosti, Charon, si
 quod negotium illi inciderit, si forte Ioui opus
 fuerit opera illius diutius abuti, ad superna ne-
 gotia? Herus autem et ille est. CHAR. Ve-
 rum non ita, Clotho, ut ultra modum impe-
 ritet communi mancipio: quandoquidem ne-
 que nos umquam illum retinimus cum disce-
 dendum esset. Verum causam novi equidem.
 Apud nos enim asphodelus solum est et libatio-
 nes, et placentae, et inferiae; caeterum obscu-
 ritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta
 sunt omnia, et multa ambrosia, et copiosum vi-
 tra inuidiam nectar: itaque suavius apud illos
 morari mihi videtur: atque a nobis quidem
 euolat,

αὐτὸν ἀνίπταται, καθάπερ ἐν δεσμοτηρίᾳ τινος ἀποδιδράσκων· ἐπειδὴν δὲ καιρὸς κατίσται, σχολῇ καὶ βάρην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

Κ Λ Ω Θ. Μηκέτι χαλέπαιτε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ αὐτὸς ἔστος ὡς ὀρεῖς, πολλές τις ἡμῖν ἄγων· μαῖλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον 2), ἀθρόως αὐτὰς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τῆτο; δεδεμένον πινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα, ἕνα δὲ τινα καὶ πῆρην ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὀρεῖ ἔχοντα, δριμύ ἐνορεῶντα, καὶ τὰς ἄλλας ἐπισπεύδοντα. ἔχ ὀρεῖς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι ῥεόμενον, καὶ τῷ πό-

δσ

euolat, tanquam e carcere quodam fugiens, cum vero descendendi tempus est, otiose, et lento gradu, vix tandem aliquando adest.

3. CLOTH. Desine indignari Charon, prope enim est, ut vides, multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens, sed quid hoc? vinctum quemdam inter hos, et alium ridentem, alium vero peram ab humeris suspensam, et clauam in manu habentem video, toruam tuentem, et cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, puluere

B b 4

opple-

2. Αἰπόλιον] Caprarum gregem non ouium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, et palatur, aegre autem continetur. Gesner.

δε κλονιζόμενον, καὶ πνευσιῶντα, μεσὸν γοῦν
 ἄσθματος αὐτῷ τὸ σῶμα; τί ταῦτα ὦ Ἑρμῆ;
 τίς ἡ σπεδή; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔσικας.
 ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο ὦ Κλωθοῖ; ἢ τεκτονὶ τὸν
 ἀλιτήριον ἀποδράσαντα μεταδιώκων, ὀλίγου
 δεῖν λειπόνεως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην; ΚΛΩΘ.
 Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βεβλόμενος ἀπαδίδρασκε; ΕΡΜ.
 Τετὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μαῶλλον ἐβέλετο. ἔσι
 δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος· ἀπὸ γὰρ τῶν ὀδυρ-
 μῶν, καὶ ὧν ἀνακωκύνει, πολλῆς τιнос εὐδαιμονίας
 ἐσερῆσθαι λέγων. ΚΛΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀπε-
 δίδρασκεν, ὡς ἐπιβιῶναι δυνάμενος, ἐπιλελοι-
 πότες ἤδη τῷ ἐπικεκλωσμένῳ αὐτῷ νήματος.

ΕΡΜ.

oppletis pedibus, et anhelantem; plenum enim
 spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae
 ista est intentio? videris esse perturbator?
 MERC. Quid aliud, Clotho; quam quod,
 impurum hunc fugitivum dum persequor, na-
 vem, parum abest, quin hodie deferuerim.
 CLOTH. Quis vero est? aut quid sibi voluit,
 cum fugam molitus est? MERC. Illud quidem
 apertum, vivere hominem maluisse. Est au-
 tem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem
 intelligas ex lacrimis, et quatenus eiulat mul-
 taque se felicitate priuatum dicit. CLOTH.
 Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diu-
 tius posset supervivere, deficiente iam quod
 nerum ipsi *a me* fuit, stamine.

4. MERC.

ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ
γενναιότατος ἔτος, ὁ τὸ ξύλον 3), συνήργησέ
μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ
ᾤχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' ἧ γὰρ μοι παρα-
δεδωκεν αὐτὸν ἡ Ἀτρεπός, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν
ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα. καὶ τὴν πόδα ἀντε-
ρείδων πρὸς τῆδαφος, ἔ' παντελῶς εὐόλογος
ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἰκέτευε, καὶ κατελεπαίρει ἀ-
Φεθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δώσειν
ὑπισχνόμενος. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκός, ἐκ ἀνίειν,
ὀρῶν ἀδυνάτων ἐφιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ
ἦδη τὸ σόμιον 4) ἦμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς
ἔθες

4. M E R C. Fugere instituisse dicis? Nisi
enim vir ille fortis cum claua, adiunxisset me,
nisi comprehensum vinxissemus, fuga euaserat.
Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos,
per totam viam contra contendit, et obtraxit
gradum, pedibusque solo obnixus non sane fa-
cilis ductu fuit: interdum vero supplicauit et-
iam et blandis precibus, magnisque promissio-
nibus interpositis, dimitti paulum rogauit. Ego
vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum
petere viderem, quae fieri non possunt. Cum
vero in ipsis iam faucibus essemus, adnumeran-

B b 5

te

3. Ὁ τὸ ξύλον] Ἐχὼν subaudio. Brod.

4. Στόμιον] Peccant haec in Geographiam
inferorum, in qua nihil ultra Charontis
cymbani

ἔθος ἀπαριθμῆντος τῷ Αἰακῷ, καί μιν λογιζο-
 μέναι αὐτὰς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς
 πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, ἐκ οἷδ' ὅπως,
 ὁ τρισκατάρτος ἀπὼν ὤχετο. ἐνθάδε ἂν νε-
 κρὸς εἴς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας
 ταῖς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων ὦ Ἑρμῆ, Φησι,
 χρῶ τῇ κλεπτικῇ, αἷλις σοι αἱ ἐν ἄρανῳ παι-
 δίαί· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ ἔδαμῶς λαθεῖν
 δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὄρῃς πρὸς τοῖς χιλίοις
 ἔχει τὸ σύμβολον ἐννεχαραγμέναι· σὺ δέ μοι
 παρ' ἑνὶ ἡκεῖς ἄγων· εἰ μὴ τῆτο Φῆς, ὡς πα-
 ραλελόγισαί σε ἡ Ἀτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθρία-
 σαις πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν
 κατὰ

te me pro more mortuos Aeaco, et illo ad ref-
 feram a tua sorore missam eos recensente, ili-
 cet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit
 igitur mortuus vnus rationibus, et subductis
 Aeacus superciliis, noli inquit, Mercuri apud
 omnes illa furandi solertia vti: fatis tibi apud
 superos lufus est; mortuorum res acuratae, ne-
 que latere quidquam potest. Quatuor et mille,
 vt vides, insculptos habet tabulis; tu vero mi-
 hi vno minus adducis; nili forte hoc dixeris,
 circumuentum te ab Atropo. Ego vero erubef-
 cens ad hanc illius orationem, mox recordatus
 sum

cymbam pertingere censetur. Maleque
 adeo hic situm cis lacum Aeaci portorium,
 quod in vltiori ripa poni decuit, *du Soul.*

κατὰ τὴν ὁδόν. καὶ πειδὴ περιβλέπων ἔδαμξ
τῆτον εἶδον, συνεῖς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς
εἶχον τάχως κατὰ τὴν ἄγκυραν 5) πρὸς τὸ Φῶς·
εἶπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος ἔτος· καὶ
ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγοῦ θάσσοντες, καταλαμβά-
νομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσούτον
ἦλθε διαφυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δέ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν
ἤδη τῇ Ἑρμῇ κατεγιγνώσκομεν. ΧΑΡ. Τί
ἔν ἐτι διαμύλλομεν, ὡς ἔχ' ἱκανῆς ἡμῖν γεγενη-
μένης διατρεῖβης; ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαίνει-
τωσαν.

sum eorum, quae in via acta essent, cumque
circumlatis oculis nusquam hunc viderem, in-
tellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lu-
cem itur persecutus sum; sua vero sponte inse-
cutus me est vir optimus hicce, itaque velut
emissi carceribus currentes comprehendimus
hominem in ipso iam Taenaro: tantillum abe-
rat quin effugisset.

5. CLOTH. Nos vero, Charon, negligē-
tiae Mercurium damnabamus. CHA R. At
quid cunctamur adhuc, quasi non satis iam mo-
rarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, inscen-
dant.

5. Κατὰ τὴν ἄγκυραν] Vid. Ros de ellipfi, p.
180. qui docet, modo τὴν Φέρεσαν, omis-
so ὁδόν dici, modo τὴν ὁδόν πρὸς . . .
omisso participio. Reiz.

τωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισμένη τὸ βιβλίον,
 καὶ περὶ τὴν ἀπαθάναν καθεζομένη, ὡς ἔθος,
 ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσκωμαι, τίς
 καὶ πόθεν, καὶ ὅν τινα τεθνεὺς τὴν τρέπον.
 εὐ δὲ παραλαμβάνων σοίβαζε, καὶ συντίθει,
 ὦ Ἐρημ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβα-
 λῃ· τί γάρ ἂν καὶ ἀποκρίναιντό μοι; E P M.
 Ἰδὲ δὴ σεις, ὦ πορθημεῦ, τὸν ἀριθμὸν ἔτοι οἱ
 τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκταθειμένων. X A P.
 Βαβαί τῆς εὐαγρίας, ὁμφακίας ἡμῖν νεκροὺς
 ἡκίς ἄγων. E P M. Βέλει, ὦ Κλωθοῖ, τὰς
 ἀκλαύστες ἐπὶ τέτοις ἐμβιβασώμεθα; ΚΛΩΘ.
 Τὰς γέροντας λέγεις; ἔτω ποίει. τί γάρ με δεῖ
 πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου 6) πῶς νῦν
 ἐξετά-

dant. Ego vero libro in manus sumpto ad scalas
 adfidens, vti mos est, ingredientem vnum-
 quemque cognoscam, quis sit? unde? et qua
 ratione mortuus sit? tu vero Mercuri adsumptos
 stipa et compone. Sed hosce recens natos pri-
 mum iniice, quid enim mihi respondeant?
 MERC: En tibi, Portitor, numerum: trecen-
 ti hi sunt, cum expositis. CHAR. Vah diues
 captura! acerbos nobis et immaturos mortuos
 adducis. MERC. Vin, Clotho, vt indeplora-
 tos post hosce imponamus? CLOTH. Senes
 dicis. Quid enim molestiam subeam exquiren-
 di nunc quæ ante Euclidem acta sunt. Vos iam
 acce-

6. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] In bello Peloponnesia-
 co

ἐξετάζουσιν· οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη·
 τί τῶτο; εἰ ἐπακούσαι με, βεβυσμένοι τὰ ὦτα
 ὑπὸ τῶν ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τῶτοις ἀρά-
 μωνον παραγαγεῖν. P.P.M. Ἰδὲ πάλιν ἔτσι δουρὶν
 δέοντες· τετρεμῆσιςι, τακεροὶ πάντες, καὶ πέ-
 πειροι γ), καὶ καδ' ὄραν τετρεγγημένσι. ΚΛΩΘ.
 Νῆ Δι', ἐπεὶ ἀσαφίδες δ) γε πάντες ἤδη εἰσὶ·
 Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις', ὦ Ἑρμῇ πα-
 ράγαγε· καὶ πρῶτόν μοι εἴπατε, ὅπως ἀπο-
 θανόν·

accedit sexagesarii maiores. Quid hoc? non
 exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt
 illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sub-
 latis admoueamus. MERC. En tibi hos et-
 iam duodequadringentos maturitate mites om-
 nes et suo tempore vindemiatos. CLOTH.
 Ita sane: passi enim iam omnes et corrugati sunt.

6. Iam vulneribus interfectos, Mercuri, ad-
 moue: et primum mihi dicite, qua ratione
 mortui

co. cum Athenienses Lacedaemonii supe-
 rassent, Athenis potiti triginta tyrannos
 statuerunt, quibus tandem depulsi, Εὐ-
 κλείδης ἀρχόντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν
 ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν,
 ὥς τε τὰ πρὸς Εὐκλείδης ἄνδρα εἶναι. Hoc igi-
 tur nunc dicit ὅτι τῶν πάντων γεροντῶν ἀνα-
 ζητήσῃ τὸν βίον ἔβλησαν. Bourdel.

7. Πέπειροι] Contra ἐμφαλίαν. Bourdel.

8. Ἀσαφίδες] Alludit ad prouerbium ἀνδρὸς
 γεροντός ἀσαφὶς τὸ κρατίον. du Soul.

θανόντες ἤκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γε-
 γραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμῶντας ἀπο-
 θανεῖν ἔδει χθρὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας ἐπὶ τοῖς
 ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὁξύαρτα υἱὸν μετ' αὐ-
 τῶν Γωβαρην. E P M. Πάρσισι. Κ Λ Ω Θ. Δι'
 ἔγωγα αὐτὰς ἀπέσφαξαν ἑπτά. καὶ ὁ Φιλόσο-
 φος Θεαγένης, διὰ τὴν ἑταίραν τὴν Μεγαρέ-
 θεα. E P M. Οὗτοι ἡ πλησίον. Κ Λ Ω Θ. Πᾶ-
 δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθα-
 νόντες; E P M. Παρεῖσιν. Κ Λ Ω Θ. Ὁ δ'
 ὑπὸ τῆς μισοῦ καὶ τῆς γυναικὸς Φαενυθεῖς; E P M.
 Ἰδὲ σοι πλησίον. Κ Λ Ω Θ. Τὰς ἐκ δικαστηρίων
 οὗτα παράγαγε. λέγω δὴ τὰς ἐκ τυμπάνου 9),
 καὶ

mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea quae
 descripta sunt, recognoscam. In pugna mori
 oportuit heri in Media tres et octaginta, et in
 his Gobarem Oxyartis filium. M E R C. Adfunt.
 C L O T H. Amoris impatientia interfecerunt se
 septem: et Theagenes Philosophus propter Me-
 garensem meretricem. M E R C. Hic prope te
 isti. C L O T H. Vbi vero sunt, qui regnandi
 causa alter ab altero interemti sunt? M E R C.
 Adstant. C L O T H. Et ille ab adultero et
 uxore interfectus? M E R C. En prope te.
 C L O T H. Iam iudicio damnatos adduc. Di-
 co autem illos fustibus et fidiculis excruciatos,
 item-

9. Τὰς ἐκ τυμπάνου] Spanh. ad Aristoph.
 Plut.

καὶ τὰς ἀνεσκολοπισμένους· οἱ δ' ὑπὸ λησῶν
ἀποθανόντες ἐκαίδεκα, πᾶσιςιν ὦ Ἑρμῆ; EPM.
Πάριστιν εἶδε οἱ τραυματίαι, ἃς ὄρεας. τὰς δὲ
ἡλιναῖκας ἅμα βέλει παραγάγω; ΚΛΩΘ. Μά-
λιστα, καὶ τὰς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τε-
θνήσκει, καὶ τὸν ὁμοιον τρόπον. καὶ τὰς ἀπὸ
πυρετῆος δὲ, καὶ τὰς τεταρῶν· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ'
αὐτῶν Ἀγαθοκλέα.

Πᾶ δὲ ὁ φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς
Ἑκάτης τὰ δεῖπνον φάγοντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν
καθαρσίων ὡὰ, καὶ πρὸς τοῦτοις γε, σπηλαίαν
ὥμην

itemque palo suffixos. Sexdecim vero a latro-
nibus interfecit ubi sunt, Mercuri? MERC.
Adfunt faucii isti quos vides. Vin mulieres si-
mul adducam? CLOTH. Sane: et naufragos,
simul enim et eodem modo perierunt; et a fe-
bri confectos simul, et cum illis Agathoclem
medicum.

7. Vbi autem Cyniscus ille Philosophus,
quem coena Hecates deuorata, et ouis piacula-
ribus, insuperque sepia cruda, mori oportuit.
CYN.

Plat. v. 470. ostendit, tum fustium suppli-
cium, tum fideiularum cruciarum hac voce
notari. Alterum autem supplicium, no-
lim crucem vertere, quae σαυρός est, et τῆ
T figuram habet. Ἀπὸ τῆ σκέλοπος acu-
ti notio separari, puto, non potest. Gesner.

ὥμην (10), ἀποθανεῖν; ΚΤΝ. Πάσαι σοι παρέ-
 σθηκα, ὦ βελτίστη Κλωθῶ. τί δέ με ἀδικήσαν-
 τα, τοσῶτον βίασαι ἄνω τὸν χρόνον; σχεδὸν
 γὰρ ἔλδον μοι τὸν ἀτράκτον ἐπέκλωσας. καίτοι
 πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα διακόψας εἰλθεῖν·
 ἀλλ' ἔκ τοι ὅπως ἀρρήκτον ἦν. ΚΑΩΘ. Ἐφο-
 ρὸν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων ἀμαρ-
 τημάτων 11) ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἐμφαίνει ἀγα-
 θῇ τύχῃ. ΚΤΝ. Μὰ Δι', ἦν μὲ πρῶτόν γε
 περὶ τὸν δεδεμένον ἐμβιβασάμεθα· δεδία-
 γμας μὴ σε παραπέσῃ δέομαιος.

ΚΑΩΘ.

CYN. Olim tibi adsum, Clotho optima, ob
 quod vero peccatum meum diu adeo me apud
 Inperos reliquisti? fere enim totum mihi fufum
 conglomeraveras: quamquam saepe tentarem ab-
 scisso huc venire: at illud nescio quomodo rum-
 pi non poterat. CLOTH. Reliqueram te, ut
 inspector esses et medicus eorum quae peccant
 homines. Sed incende, quod faustum, felix-
 que sit. CYN. Non prius, Hercule, quam
 vinctum huncce imposuerimus: metus enim ne
 precibus te suis praeter fas moneat.

8. CLOTH.

10. Σηπίων ὥμην] Imitatus igitur est magistrum
 suum: iam adluserat in Vitarum auctione. G.

11. Ἰατρὸν — τῶν ἀμαρτημάτων] Sic ἰᾶσθαι
 pro liberare, sanare ab errore; noster infra
 in Gallo, c. 28. Ἐγὼ σε ἰᾶσομαι ἢ Μίκυλ-
 λω. Et Fugit, c. 3. Ἦν μόνην ἰᾶσασθαι ἂν
 τὰ γιγνόμενα οἶμαι. Reiz.

ΚΛΩΘ. Φῆρ' ἴδω τίς ἐστὶ. ΕΡΜ. Μεγαπέν-
 θης ὁ Λακώδης, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε
 σύ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσπονα Κλωθαῖ,
 ἀλλὰ με πρὸς ὀλίγον ἕασον ἀνελθεῖν. εἰτά σοι
 αὐτόματος ἦξω, καλῆντος μηδενός. ΚΛΩΘ.
 Τί δ' ἐστίν; ἔχαιρ' ἀφαιέσθαι θέλεις; ΜΕΓ.
 Τὴν οἰκίαν ἐνταλίσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον·
 ἡμιτελής γάρ ὁ δόμος καταλείπεται. ΚΛΩΘ.
 Ἀγνοεῖς ἃ δ' εἰς βανά. ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρό-
 νον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἕασον μένειν τῇ
 δὲ ἡμέρᾳ, ἄχρις ἂν τι ἐπισκῆψω τῇ γυναικί
 περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον
 θεσμοῦν κατορωρυγμένον. ΚΛΩΘ. Ἀγαν·
 οὐκ

8. CLOTH. Age videam, quis sit? MERC.
 Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH.
 Incende tu. MEG. Nequaquam, Clotho, Do-
 mina, sed paulum me redire ad superos patere;
 deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemi-
 ne. CLOTH. Quid vero est, cuius causa
 redire cupis? MEG. Domum perficere mihi
 prius permitte: ex dimidia enim parte aedifi-
 caram reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum
 incende. MEG. Non multum, o Parca, tem-
 poris oro. vnum hunc diem manere mihi per-
 mitte, dum vxori de pecuniis aliquid mandem,
 ubi magnum thesaurum defossum habeam.
 CLOTH. Stat sententia: non potes consequi
 Cc quod

οὐκ ἀντέχεις. ΜΕΓ. Ἀπολείπει δὲ χερσὶς
 τοσούτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ, ἀπολείπει. ὁ δὲ
 ῥεῖ πρὸς ταχὺς ἔτινα. Μεγαλὸν γάρ σου ὅς
 ἀντιπρὸς παρὰ λήψεται. ΜΕΓ. Ὁ τὸς ὑβρεῶν
 δὲ χερσὶς, ἐν ὑπὸ ἑαδυνίας ἔγωγος οὐκ ἀπολείπει
 κτεῖνα; ΚΛΩΘ. Γαστρός αὐτὸς ἐκὼν ἐπιβίω-
 σεται. σὰ ἐπὶ τετραπύκνεται καὶ μακρὸν τι
 πρὸς, τὰς παλαιότητας καὶ τὴν ἑαδῆκα, καὶ
 τὴν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβὼν. ΜΕΓ. Ἀ-
 δικεῖς, ὦ Κλωθὸς, καὶ τὰ τοῖς παλαιότητάτων
 διανέμουσα. ΚΛΩΘ. Ἰὼ γὰρ ἐν χερσὶ Κυδινά-
 χου αὐτὰ ὄντα, ὡς γεννησέσθαι, παραδοίφειν
 ἀφαικτεῖνας τε αὐτὸν καὶ τὰ παλαιὰ ἐπὶ ἐμ-
 πνέοντι ἐπισφάξας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ
 ἦν.

quod optas. ΜΕΓ. Peribit igitur tantum au-
 ri? CLOTH. Non peribit: noli laborare. Me-
 gacles enim illud cognatus tuus accipiet. ΜΕΓ.
 Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus,
 quem socordia quadam non prius interfeci!
 CLOTH. Ille ipse: et superstes tibi erit an-
 nis quadraginta; et paullo amplius, pellices
 tuas nactus et vestem et aurum tuum unuer-
 sum. ΜΕΓ. Inimicum mihi; Clotio, facis;
 quae res meas inimicissimis adtribuas. CLOTH.
 Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuif-
 sent, accepisti, interfecto illo, et liberis ipsius
 in conspectu spirantis adhuc iugulatis. ΜΕΓ.
 Sed

ἦν. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς πτήσεως.

ΜΕΓ. "Ακροσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκρόαντος εἰπεῖν βέλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπάγητε πρὸς ὀλίγον· ἂν με Ἀφῆς ἀποδράναι, χιλιά σοι τάλαντα χρυσὸν ἐπιστήμῃ δώσιν ὑπὸ στυγῆμαί σήμερον.

ΚΛΩΘ. "Ετι γὰρ χρυσὸν, ὦ γέλοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις; ΜΕΓ.

Καὶ πᾶς διό δὲ κρατῆρας εἰ βῆλει προσθήσω, εἰς ἑλᾶβον ἀποσκεινῆς Κλεόκριτον, ἔλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ ἀπέφθεν τάλαντα ἑκατόν.

ΚΛΩΘ. "Ελκετε αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἐκὼν.

ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἔξε-
τέλεσσα

Sed iam quidem mea erant. CLOTH. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

9. ΜΕΓ. Audi Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paulum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto.

CLOTH. Itaque adhuc aurum et talenta in memoria habes, ridiculum caput? ΜΕΓ. Et

duo crateres si vis, adiiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti et purissimi talentorum centum pondo.

CLOTH. Rapite hominem. Sponte enim sua, inscensurus non videtur. ΜΕΓ. Antestor vos. Imperfecta manent moenia et nauale quae perfectu-

τάλουν γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιὲς πέντε μὲνας ἡμέ-
ρας. ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλοι σταγχεῖ. ΜΕΓ.
Καὶ μὴν τὸ τό γε πάντως εὐγνωμοναίτω. ΚΛΩΘ.
Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσούτον ἐπιβιώναι, μέ-
χρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπι-
θῶ τὰς Φόρες, καὶ μνημὰ ἐαυτῷ πάμμεγεθες
ἀναστήσας, ἐπιγράψω ἐπὶ ὅσα ἐπραξα μεγάλα
καὶ σερατηγικά παρὰ τὸν βίον. ΚΛΩΘ. Οὐ-
τος, ἔκ ἐτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν
εἴκοσιν ἔτων διατριβήν.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἑτοιμος πα-
ρασχέσθαι τῷ τάχῃ, καὶ τῇς ἐπανόδου 12) εἰ
βέλει

tus eram, si vel quinque ipsos dies vivere ad-
huc licuisset. CLOTH. Omite curam, stru-
et alius. MEG. Verum hoc quidem omnino
aequum postulo. CLOTH. Quid illud est?
MEG. Tantum ut superstes sim, quoad Pisidas
subegero, et Lydis tributa imposuero, et mo-
numentum mihi ipsi maximum excirauero, cui
inscribam, quot et quanta imperatoria in vita
facinora ediderim. CLOTH. Hens tu, non
iam diem vnum postulas, sed viginti fere anno-
rum moram.

10. ΜΕΓ. Verum vades vobis dare paratus
sum celeritatis et reditus. Si vultis vero succe-
daneum

12. Ἐγγυητὰς — τῷ τάχῃ, καὶ τῇς ἐπανό-
δου] H. e. atqui celeris mei reditus sponsores
vobis dare paratus sum. Per figuram ἐν δια-
δοῦ

βάλωθε δὲ, καὶ ἀντάνδρον ὑμῖν ἀντ' ἑμαυτοῦ
 παραδώσω τὸν ἀγαπητὸν (3), ΚΛΩΘ. ὦ
 μισέ, ὃν ἤυχα πολλάκις ὑπὲρ γῆς καταλιπεῖν;
 ΜΕΓ. Πάλοι ταῦτ' ἠυχόμην· νυγὶ δ' ὄρω τὸ
 βέλτιον. ΚΛΩΘ. Ἦξει καὶ κενός σοι μετ' ὀλί-
 γον, ὑπὸ τῷ νεωστὶ βασιλεύοντος ἀνηρημένος.

ΜΕΓ. Οὐκ ἔν ἀλλὰ τῷτό γε μὴ ἀντείπης ὦ
 Μοῖρά μοι. ΚΛΩΘ., Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Εἰδέ-
 ναι βέλομαι τὰ μετ' ἡμῶν ὅν τινα ἔξει τὸν τρό-
 πον.

daneum vobis pro me dabo vnicum filium me-
 um. CLOTH. Quem saepe optabas, impu-
 re, esse tibi superstitem? MEG. Olim istud
 optabam, sed nunc melius video. CLOTH.
 Veniet et ille tibi paullo post, ab eo qui nunc
 regnat sublatum.

11. MEG. Igitur illud certe non negabis
 mihi, Parca. CLOTH. Quid? MEG. Scire
 volo, quemadmodum post me mea se habitura
 sint.

Cc 3

δυσὶν dictum est τῷ τάχως καὶ τῇς ἐπ' ἀνό-
 δα. L. Vos.

13. Τὸν ἀγαπητὸν] Suadent plura ἀγαπητὸν
 hic *unicum filium* intelligi. Vota, quae vix
 in alium, quam in patrem conueniunt; id
 ipsum, quod, ἀντάνδρον *succedaneum* da-
 re vult, cuius superstitionis in sacris libris
 vestigia, denique quod successor illum in-
 terficet, aemulum scilicet imperii et pater-
 nae necis ultorem meruens. *Gesner.*

πον. ΚΛΩΘ. Ἄκου. μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μα-
 θών. τὴν μὲν γυναικὶά σοι Μίδαο εἰ δ᾽ ἄλλοο ἔξει,
 καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν. ΜΕΓ. Ὁ κα-
 τάρκτοο, ὃν ἐγὼ πειθόμενοο αὐτῇ, ἀΦῆκα
 ἐλεύθερον. ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δὲ σοι, ταῖο
 παλλακίοι τῷ νυνὶ τυραννῶντοο ἐγκαταλεχθή-
 σεται· εἰκόνεο δὲ καὶ ἀνδριάντεο, ἧο ἢ πόλίο
 ἀνέστηο σοι πάλαι, πάντεο ἀνατετραμμένοι,
 γέλωτα παρῆχου τοῖο θεωμένοιο. ΜΕΓ. Εἰ-
 πέ μοι, τῶν φίλων δὲ ἔδειο ἀγανακτεῖ τοῖο
 δρωμένοιο; ΚΛΩΘ. Τίο γὰρ ἦν σοι φίλοο; ἢ ἐκ
 τίνοο αἰτίας δικαίοο γεγόμενοο; ἀγνοεῖο ὅτι καὶ
 πάντεο οἱ προσκυνῶντεο καὶ τῶν λεγομένων καὶ
 πραγματοποιμένων ἔκαστα ἐπαινῶντεο, ἢ φόβω, ἢ ἐλ-
 πίοι,

sint. CLOTH. Audi, magis enim iis auditis
 lugebis. Vxorem tuam Midas habebit, servus,
 qui olim adulterio illi cognitus est. MEG. Sa-
 cerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu
 misi. CLOTH. Filia tua in pellicibus eius,
 qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines
 vero et statuæ, quas olim tibi posuit resp.
 euerſæ omnes, ludibrium praebebunt spectan-
 tibus. MEG. Dic mihi, amicorum nullus in-
 digne fert ea quæ sunt? CLOTH. Quis
 enim amicus tibi fuit, aut qua iusta causa fuisset?
 Ignoras, etiam qui adorabant te, et quæ-
 cumque diceres faceresue laudabant, eos uni-
 versos, aut metu, aut spe quadam hoc fecisse,
 imperii

πίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄντες φίλοι, καὶ
 πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβάλλοντες; ΜΕΓ. Καὶ
 μὴν σπένδοιτες ἐν τοῖς συμποσίοις, μεγάλη τῇ
 Φωνῇ ἐπαύχοντά μοι παῖδά καὶ ἀγαθὰ, προα-
 ποθάνειν ἕκαστος αὐτῶν ἔκοιμος, εἰ οἶόν τε εἴ-
 ναι. καὶ ὅλως, ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ. ΚΛΩΘ.
 Τοιγαρὲν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθρὲς δειπνήσας, ἀπέ-
 θανες; τὰ γὰρ τελευταῖον σοὶ πειν' ἐνεχθέν;
 ἐμείνο δαυρὶ κατέπεμψέ σε. ΜΕΓ. Ἔστ' ἄρα
 πικρὰ τῶς ἡσθόμην. τί βελλόμενος δὲ ταῦτ'
 ἔπραξες; ΚΛΩΘ. Πολλὰ μὲ ἀνακρίσεις· ἐμ-
 βήναι δέον.

ΜΕΓ. Ἐν με πνίγει μάστιξ, ὦ Κλωθαί,
 διόπερ' ἀπόθην καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὰ Φῶς ἵναί
 κύψαι

Imperi tui amicos, et rationem habentes tem-
 poris? ΜΕΓ. At illi libantes in conuiuiis ma-
 gna voce multa mihi et magna bona appresari
 solebant, vicariam pro me mortem, si fas esset,
 subire parati omnes: et omnino per genium
 meum iurabant. ΚΛΩΘ. Igitur apud vnum
 illorum coenatus heri periisti. Vltimum enim
 quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum
 tunc te demisit. ΜΕΓ. Hoc erat ergo, quod
 amarulentum quid gustabam: quo vero consilio
 haec fecit? ΚΛΩΘ. Multa interrogas, cum
 incendendum sit.

12. ΜΕΓ. Vnum me angit maxime, Clo-
 tho, propter quod cuperem vel pauxillum in
 Cc 4 lucem

κίψαι παλιν. ΚΛΩΘ. Τί δὲ τῆτό ἐστιν; εἰ-
 κε γάρ τι καμμιέγεσθαι εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων ὁ
 ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε,
 περὶ δαίτην ὀψίαν ἀνελθὼν εἰς τὸ οἶκον, ἔνθα
 ἐκείμην, σχολῆς ἔσης, (ἄδοις γὰρ ἄδὲ ἐφύ-
 λαττέ με) Γλυκερίον τὴν παλλακίδα μου, καὶ
 πάλαι δέ, οἶμαι, κεκοινωνήσας, ἐπισπασάμενος
 τὴν θύραν, ἐσπόμεν, καθάπερ ἄδενός ἐνδον παρ-
 όντος· εἶτα ἐπειδὴ ἄλλος εἶχε τῆς ἐπιθυμίας,
 ἀποβλέψας εἰς ἐμὲ, σὺ μέντοι, Φησὶν, ὦ μια-
 ρὸν ἀνθρώπιον, πληγὰς μοι πολλὰς οὐδὲν
 ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ὦμα λέγων,
 παρῆλθε τέ με καὶ κατὰ κόρυς ἐπαιε· τέ-
 λος δέ, πλατὺ χρημψάμενος, καὶ καταπτύ-
 σας

Lucem respicere. CLOTH. Quid verò illud
 est? videtur enim magnum quiddam esse.
 MEG. Cario servus meus, cum primum me
 vidit mortuum circa vesperam, cum ascendisset
 in conclave ubi iacebam, nactus opportunita-
 tem; neque enim quisquam aderat, qui me
 custodiret, Glycerium pellicem meam, cum
 qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit,
 ostio clauso, quasi neminē praesente, subegit:
 deinde cum explevisset libidinem, me respi-
 ciens, tu quidem, inquit, impure homuncio,
 plagas mihi saepe nihil commérito infixisti, et
 cum his dictis vellicavit me, et malas mihi per-
 cussit: denique piruitam lato scrotu adductam
 in me

σαι με, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσθεβῶν χώρον ἀπιθὶ
ἐπειπὼν ὤχστο. ἐγὼ δὲ, ἐναπιμπράμην μὲν,
αἰ' αἶχαν δὲ ὅμως ὅ, τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν,
αἴσος ἤδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μισαὶ δὲ παι-
δίσκη, ἐπεὶ ψόφῃ προσιέντων. τινῶν ἤσθετο,
σιέλῳ χρίσασα τὰς ὀφθαλμὰς, ὡς δακρύτατα
ἐπ' ἄρτοι, κωλύσα, καὶ τένομα ἐπικαλεμένη,
ἀπηλλάττετο. ὦν εἰ λαβοίμην 14).

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπελθὼν· ἀλλ' ἔμβηθι,
καὶ εἰς ἡδὴ σε ἀπαντῶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον. ΜΕΓ.
Καὶ τίς ἀξιώσει, κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον
λαβεῖν; ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν εἰδείς,
κατὰ

in me cum exspuisset, et in impiorum loca abi-
re me iussisset, discessit. Ego vero quamvis
excandescens, non habebam quo ulciscerer ho-
minem, qui exsanguis iam et frigidus essem.
Scelesta vero puella, strepitu quorumdam su-
pervenientium, animaduerso, salina madefactis
oculis, quasi me lacrimasset, plorans et nomen
meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

13. CLOTH. Parce minis. sed incende,
tempus est, te iam ad tribunal venire. MEG.
Et quis audebit contra virum tyrannum sumere
tabellam? CLOTH. Contra tyrannum qui-
Cc 5 dem

14. Ὦν εἰ λαβοίμην] Scelerum suorum poe-
nas ab his exigerem. aut hoc aut huiusmo-
di quidpiam subintelligendum est. Brod.

κατὰ νεκρῷ δὲ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐν αὐτίκῃ μάλα
 ὄψαι δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτιθέντα ἐκά-
 σω τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ διατρίβει.
 ΜΕΓ. Καὶν ιδιώτην με ποιήσων ὦ Μοῖρα τῶν
 πενήτων ἕνα, καὶν δῶλον ἀντὶ τῶ πάλαι βασι-
 λῆος· ἀναβιώναι με ἕασον μένον. Κ Λ Ω Θ.
 Πῆ δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, σύρετ'
 αὐτὸν εἰσω πῆ ποδῆς. ἔ γάρ ἂν ἐμβραίῃ ἐκὼν,
 ΕΡΜ. Ἐπεὶ νῦν δραπετεύει· δέχε· τῆτον σὺ
 πορθέμευ, καὶ τὸν θεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφα-
 λῶς ἀμβλεῖ πρὸς τὸν ἰσὸν δεδύσεται. ΜΕΓ.
 Καὶ ἡμῖν ἐν τῇ προσεδεία ἀλθίζεσθαι με δαί.
 Κ Λ Ω Θ. Ὅτι τί; ΜΕΓ. Ὅτι, νῆ
 Δία, τύραννος ἦν, καὶ δαρυφάροισ ἐῖχαν μυ-
 ρίας.

dem nemo; contra mortuum vero Rhadaman-
 thus, quem statim videbis iustum, et iuste de
 vnoquoque pronunciantem. Iam vero moras diu-
 tius neclere noli. ΜΕΓ. Vel priuatum me
 facito, Parca, pauperum vnum, vel seruum pro
 eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire
 me patere. CLOTH. Vbi ille cum claua?
 et tu Mercuri, pede illum intro trahite: neque
 enim sponte intrauerit. MERC. Sequere iam,
 fugitiue, adsume hunc portitor, et illum alte-
 rum: utque tuto *id fiat*, hic sane ad malum
 adligabitur. ΜΕΓ. Atqui loco primo addidere
 me oportet. CLOTH. Quid ita? ΜΕΓ.
 Quod me hercule, tyrannus fui, et satellites
 decies

ρίης. ΚΛΩΘ. Εἴτ' ἂν δικαίως σε παρέτιλλεν
ὁ Καρίων, ἔτ' ὡς σκαιὸν ὄντα; πικρὰν δ' οὖν
τὴν τυραννίδα ἔξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου.
ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυρίσκος ἐπανατείνασθαι
μοι τὸ βῆκτρον; ἔκ ἐγὼ σε πρῶην, ὅτι ἐκεί-
θερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς,
μικρὸν δεῖν προσπεπαττάλευσα; ΚΛΩΘ. Τοι-
γαρᾶν μὲν εἰς καὶ σὺ τῷ ἰσῷ προσπεπαττάλευ-
μένος.

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ εὐδαίς
ὑμῶν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμὶ, διὰ τοῦτο
καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ. Σὺ
δὲ τίς εἶ; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μικύλ-
λος. ΚΛΩΘ. Εἴτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ
ὁ γὰρ

decies mille habui. CLOTH. Et non iuste
barbam tibi vellit Cario, scaeuo adeo mortali?
Amaram igitur tyrannidem habebis, claua huius
subinde gustanda. MEG. Audebit quippe Cy-
niscus intendere mihi baculum? Non ego te
nuper, cum procax nimium et asper esses, et
increpare me ausus, vix continebar quin clavis
adfigerem. CLOTH. Propterea et tu nunc
ad malum defixus manebis.

14. MIC. Dic mihi, Clotho, mei plane nul-
la a vobis habetur ratio? An quod pauper sum,
ideo ultimo etiam incendendum mihi est?
CLOTH. Tu vero quis es? MIC. Sutor Mi-
cyllus. CLOTH. Et grauaris moram? non
vides

ὅρῃς ὅποσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν,
 ἀφ' ἑσθ' εἰς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γὰρ ἔχει με, εἰ
 μὴ ἀγαπήτῃ καὶ σοὶ ἡ διατρίβῃ. ΜΙΚ. "Αἴ-
 στον ὦ βελτίστη Μοιρῶν· εἰ πάνυ με ἡ τῆ Κυ-
 κλωπος ἐκείνη εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνεῖ-
 σθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὔτιν κατέδομαι.
 ἂν τε γὰρ πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ
 ὀδόντες περιμένουσιν. ἄλλως τε, καὶ ὁμοῖα γὰρ
 μὰ τοῖς τῶν πλεσίων. ἐν διαμέτρῳ γὰρ ἡμῶν
 εἰ βίαι, φασὶν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων
 εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, φοβερός ἅπασιν, καὶ
 παρίσταστος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσούτον, καὶ
 ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ
 παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως
 ἠνέχτο

vides quanta daturum se pollicetur tyrannus,
 ad exiguum tempus si dimittatur? miror igitur,
 nisi tibi etiam grata videtur mora. ΜΙΚ. Au-
 di, Parcarum optima. Non sane illud me Cy-
 clopis munus delectat, cum promittit, ultimum
 ego Vrin deuorabo: siue primum enim siue vl-
 timum iidem dentes manent. Caeterum nec
 par mea ac diuitum ratio est. e diametro enim
 opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe
 felix cum videretur in vita, metuendus omni-
 bus et conspicuus, relicto auro illo tanto atque
 argento, et vestibus, et equis, et coenis, et
 pueris speciosis, formosisque mulieribus, non
 absurdeangebatur, se ab illis abstrahi, et fere-
 bat

ἡνιάτο, καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως καθάπερ ἰξῶ τινι προσέχεται τοῖς τοιέτοις ἡ ψυχὴ, καὶ ἐκ θέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥαδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μάλλον δὲ ὥσπερ ἄρρηκτός τις ἔτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέναι συμβέβηκεν αὐτὰς· ἄμείλει καὶν ἀπάγῃ τις αὐτὰς μετὰ βίας, ἀνακωνύουσι· καὶ τῶλλα ὄντες θρασυῖς, δελοὶ πρὸς ταύτην εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἀθην Φέρουσαν ὁδὸν· ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τὰπίσω, ὥσπερ εἰ δυσέρωτες, καὶ πόρρωθεν ἀπέβλέπειν τὰ ἐν τῷ Φωτὶ βέλονται, οἷα ὁ μάτατος ἐκείνος ἐποίει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, καὶνταῦθά σε καταλισπαρῶν.

Ἐγώ

bat grauiter. Nescio enim quomodo velut visco quodam talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discedere, quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit. Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo diuinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducatur, eiulatus tollunt et cum audaces sint caetera, mericulosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conuersi retro ad ea, quae a tergo sunt, vt inuenisti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo facitabat, qui et in via fugam tentarit, et hic te fatigarit precibus.

15. Ego

Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, ἢ ἀγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκεῦος, ἢ δόξαν, ἢ εἰκόνας, εἰκότως εὐζῶνος ἦν. καὶ παιδὴ μόνον ἢ Ἀτροπος ἐνευσέ μοι, ἄσμενος ἀπορρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα, κρηπίδα τινα ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθύς ἀνυπόδατος, ἔδωκε τὴν μελαντηρίαν ἀπονηψάμενος εἰπόμεν. μᾶλλον δὲ ἡγάμην ἐς τὸ πρὶς ὄρω. ἔθεν δὲ με τῶν κατόπιν ἐπέσρεφε, καὶ μετεκάλει, καὶ νῆ Δί', ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὄρω. τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἀπασιν εἶναι, καὶ μηδέναι τῶν πλησίον διαφέρειν, ὑπερηδίσαν ἐμαυγ' ἂν δοκεῖ. τεκμαίρομαι.

45. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec instrumentum, neque gloriam, neque statuas, non est mirum quod succinctus fui, et ad primum Atropi nutum laetus, abiecto scalpro et coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exsilii statim, ut eram discalceatus, ac non abluto prius atramento, sequutus sum, vel praeiui potius, ad anteriora prospiciens; neque enim quidquam eorum quae a tergo etant aduertit me et reuocavit. Et Hercules, iam pulchra esse vestra video omnia. Quod enim aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium eminet, supra sane quam dici potest, iucundum mihi videtur. Arbitror
autem,

μὴ δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρεῶ τὰς ἐφείκοντας
ἐνταῦθα, μηδὲ Φάρκας ὑποτάλειν· τὸ δὲ μέγι-
στον, μηδὲ ἐγγᾶντ' ἡμιμῶνος, μηδὲ νασεῖν, μηδ'
ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι· εἰρήνη δὲ
πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τ' ἄμπαλιν ἀνθεσθαι-
μένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελωμένοι, ἀνιῶν-
ται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλούσιοι.

ΚΛΩΘ. Πάλα, ἔν σε ὦ Μικυλλε γελωῦντα
ἑώρων· τί δ' ἦν, ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελῆν; ΜΙΚ.
Ἄκουσον, ὦ τιμωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν
ἀνὰ τυράννους, πάνυ ἀκριβῶς εἰώρων τὰ γυνάμε-
να ὑπ' αὐτῶν, καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσοθέος τι εἶ-
ναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὄρων, ἐμακά-
ριζον

autem, neque aes alienum reposci hic debito-
res, nec tributa pendere, et quod maximum,
neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec
pulsari a potentioribus. Pax vero ubique, et
res plane in contrarium versa: nos enim ri-
demus pauperes, at illi diuites afficiuntur et
plorant.

16. CLOTH. Hoc est, quod diu te ridere
obseruavi, Micylle. Quid vero est, quod ri-
sum tibi mouit maxime. MIC. Audi, vene-
randa mihi maxime Dearum. Cum apud su-
peros vicinus essem tyranni, accurate, quae
fierent ab illo obseruari, et videbatur mihi
nonnumquam par Diis esse. Quippe florem
purpurae quum viderem et ministrantium mul-
titudi-

ρκζον καὶ τῶν ἀπολαθόντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν
 χρυσόν, καὶ τὰ λευκόλητα ἐκπώματα, καὶ
 τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσ-
 σα ἡ τῶν σκευαζομένων εἰς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ
 με· ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλ-
 βιος κατεφαίνετο, καὶ μονοεχὶ καλκίον, καὶ
 ὑψηλότερος, ἅλα πῆχει 15) βασιλικῶ ἐπαιρό-
 μενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ
 ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τὰς ἐντυγχάνοντας
 ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτὸς τε παγ-
 γέλιος ὥφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφήν·
 καί μοι ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάθαρμα
 ἐτεθ-

titudinem, et aurum et pocula gemmis distin-
 cta, et lectos aureis fultos pedibus, beatum
 hominem praedicabam: enecabat me porro ni-
 dor eorum quae in coenam illi parabantur, adeo
 quidem, ut ille egressus mortaliū sortem ac
 ter beatus mihi videretur, ac tantum non pul-
 chrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio:
 sublatus fortuna, et procedens cum gravitate
 quadam, ac vultu supino, et colloqui volenti-
 bus terrorem incutiens. Cum verò defunctus
 esset, et ipse mihi vsquequaue ridiculus vide-
 barur exutis illis deliciis: meque ipsum magis
 deridebam quale pargamentum admiratus es-
 sem,

15. Πῆχει] Πῆχυς βασιλικῆς Herodoto, qui
 tribus digitis iusto cubito maior est. Adol.
 Kerst.

ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐ-
τῷ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων ἐπὶ τῷ αἵ-
ματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων.

Οὐ μόνον δὲ τῆτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανεισὴν
Γνίφωνα ἰδὼν σέοντα, καὶ μεταγινώσκοντα,
ἔτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευ-
σος αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει
τὴν ἐσίαν ἀπολιπὼν (ἔτος γὰρ ἄγχισα ἦν αὐ-
τῷ γένεσ, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο
κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω
τὸν γέλωτα, καὶ μάλισα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς
αἰεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, Φροντίδος τὸ μέτωπον
ἀνέπλεως, καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλατῶν,
οἷς

sem, nidore aestimans illius felicitatem, et bea-
tum illum putans propter cochlearum. Laconici
maris sanguinem.

17. Cum vero non hunc solum, sed praeter-
ea Gniphonem foeneratorem viderem, inge-
mifcentem et cruciantem se poenitentia, qui
fruitus non est diuitiis, sed non gustatis illis
mortuus, relicta substantia Rhodochari luxurio-
so, qui proximus genere illi cum esset, primus
lege ad hereditatem vocabatur; *haec inquam*
cum vidcrem, compescere risum non potui, re-
cordatus praesertim, quam pallidus semper
squalidusque fuerit, curarum, quod frons osten-
deret, plenus, solisque diues digitis, quibus

οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, πατὰ μικρόν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον ἐκχυθησόμενα πρὸς τῆ μακαρίᾳ Ῥοδοχάρει. ἀλλὰ τί ἐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξὺ γὰρ πλέοντες τὰ λοιπὰ γελαρόμεθα οἰμώζοντας αὐτὰς ὀρώντες ΚΛΩΘ. Ἐμβαινε, ἵνα καὶ ἀνιμῆσται ὁ πορθμεὺς ἀγκύριον.

ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ Φέρη; πλῆρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτὲ περιμένε· ἐς αὖριον ἔωθέν σε διαπορθμεύσομεν. ΜΙΚ. Ἀδικοῖς ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαι σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος· οἶμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελείψομαι. καίτοι, τί οὐ
δια-

talenta et myriades computaret, minutatim ea colligens, quae paulo post effluerentur a beato illo. Sed cur non iam soluimus? etenim inter nauigandum ridebimus reliqua, plorare illos videntes. CLOTH. Ingredere, ut tollat ancoram, Portitor.

18. CHAR. Heus tu quo tendis? plena iam est cymba: illic expecta: cras mane traiciemus te. MIC. Iniuriam mihi, Charon, facis, si relinquas me hesternum iam mortuum. Crede mihi legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, iam nauigant, ego vero solus hic destituar: quamquam
cur

δρανήχομαι κατ' αὐτὰς; εἰ γὰρ δέδια μὴ ἀπα-
γρεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεύς· ἄλλως τε
καὶ τὸν ὀβολὸν ἔχον τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν.
ΚΛΩΘ. Τί τῷτο; περίμεινον ὦ Μίκυλλε· εἰ
θέμις ἔγω σε διαλθεῖν. ΜΙΚ. Καὶ μὲν ἴσως
ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι. ΚΛΩΘ. Μη-
δαμῶς, ἀλλὰ προσελώσαντες, ἀναλάβομεν αὐ-
τὸν, καὶ σὺ ὦ Ἑρμῇ, συνανάσπασον.

ΧΑΡ. Πῶς νῦν καθέδειται; μετὰ γὰρ πάν-
τα ὡς ὀρεῖς. ΕΡΜ. Ἐπὶ τὰς ὤμους, εἰ δοκεῖ,
τοῦ τυράννου. ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνε-
νόησεν· ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ
ἐλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν.
ΚΤΝ.

cur non post illos transnato? neque enim me-
tuo, ne viribus defectus suffocer, qui iam sim
mortuus; praesertim cum nec obolum habeam
unde nulum solvam. CLOTH. Quid hoc?
Exspecta Micylle: non est fas ita te transire.
MIC. Quin forte citius quam vos deferar.
CLOTH. Nequaquam. Sed adnauigabimus
eius recipiendi causa, et tu Mercuri, una illum
manu porrecta intro trahe.

19. CHAR. Vbi iam sedebit? plena enim,
ut vides, omnia. MERC. Super humeros, si
videtur, tyranni. CLOTH. Scite excogita-
vit illud Mercurius. Ascende igitur et cerui-
ces impii conculca. nobis vero felix cursus con-
tingat!

ΚΤΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἀντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβελὸν μὲν ἐπ' αὐτὸν ἔχοιμι δοῦναί σοι, καταπλεύσας· πλὴν γὰρ οὐδέν ἐστι τῆς πῆρας, ἢν ὄρῃς, καὶ τοῦτο τοῦ ξύλου· τὰλλα δὲ, ἢν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἔτοιμος, καὶ πρόσκωπος εἶναι· μέμνη δὲ ἔδην, ἢν εὐήρες καὶ καρτερόν μοι ἔσθ' ἐτμόν δῶς μόνον.

ΧΑΡ. Ἐρεττε· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὸν παρὰ σοῦ λαβεῖν. ΚΤΝ. Ἡ καὶ ὑποκελεύσασθαι δεήσει. ΧΑΡ. Νῆ Δί', ἢν περ βιδής κέλευσμα τι τῶν ναυτικῶν. ΚΤΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ ὦ Χάρων τῶν ναυτικῶν. ἀλλ' ὄρῃς, ἀντεπηχοῦσιν οὗτοι δακρυόντες. ὥς· ἡμῖν τὰ ἄσμα ἐπιταραχθήσεται.

ΠΛ.

tingat! CYN. Optimam fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere. Ego obolum, quem post traiectum tibi soluam, non habeo: neque enim mihi quidquam praeter hanc quam vides peram, et hanc clauam. Caeterum si haurire me velis, aut remigare, paratus sum: nihil autem de me querere, modo commodum et robustum mihi remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim fuerit, si hoc abs te auferam. CYN. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit? CHAR. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum. CYN. Noui, Charon, et plurima quidem; sed vide, respondent hi nobis plorantibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

30. DIV.

ΠΛ. Οἶμοι τῶν κτημάτων. ΑΛΛΟΣ. Οἶμοι τῶν ἀγρῶν. ΑΛΛ. Ὅττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἶον ἀπέλιπον. ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβίων. ΑΛΛ. Αἶ, αἶ, τῶν κρογνῶν μὲ παιδίων. ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ὥς πέρισιν ἐφυτευσάμην; ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' ἐδὲν οἰμώξεις; καὶ μὴν οὐ θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαι τινα. ΜΙΚ. Ἀπαγε. ἐδὲν ἐσιν ἐφ' ὅττω ἂν οἰμώξωμαι εὐπλοῶν. ΕΡΜ. Ὅμως ἂν μικρόν τι πρὸς τὰ ἔθος ἐπισέναξον. ΜΙΚ. Οἰμώξομαι τοίνυν, ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἑρμῇ, δοκεῖ. αἶμοι τῶν κατ' αὐμάτων· οἶμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν ὅττοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων· ἐν ἔτι δ

κακο-

20. DIV. Hei mihi diuitias! ALIVS. Hei mihi agros! ALIVS. Hei hei quam domum relinquo! ALIVS. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effunder! ALIVS. Hei hei recens mihi natos pueros! ALIVS. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno institui? MERC. Tu vere nihil, Micylle, ploras? et tamen nefas est, sine lacrimis quemquam traicere. MIC. Apage, nihil est quod secunda adeo navigatione plorem. MERC. Tamen vel pauxillum quiddam dicis caussa ingemisce. MIC. Florabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. hei frustra corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non iam infelix ego a

νακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἐσπέραν ἄσιτος διαμενῶ,
 ἀδὲ τῷ χειμῶνος ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμέγυμνος
 περινοσήσω; τὰς ὀδόντας ὑπὸ τῇ κρύε συγ-
 κροτῶν. τίς ἄρα μὲ τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ
 κρηνητήριον; ἰκανῶς τέθρηνηται· σχεδὸν δὲ
 ἤδη καὶ καταπεπλευκάμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθημῖα πρῶτον ἡμῖν ἀπό-
 δετε· καὶ σὺ δέ, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω·
 δός καὶ σὺ τὴν ὀβολὸν ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Παί-
 ρεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, Φασιν, ἤδη
 γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν
 προσδοκῶν· ἀρχὴν δέ, αὐτὲ οἶδα εἰ τετράγω-
 νον ἐστὶν ὀβολός, ἢ ἑξογγύλον. ΧΑΡ. Ὡ κα-
 λῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικαρδοῦς τήμερον· ἀποβαί-
 νετε

mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hie-
 me sine calceis oberrabo seminudus, stridens
 prae frigore dentibus. Quis igitur scalprum
 meum habebit et subulam? Satis ploratum est,
 et prope traiecimus.

21. CHAR. Age iam vecturae pretium no-
 bis primum date: da tu quoque: ab omnibus
 iam habeo: tu quoque obolum da Micylle.
 MIC. Ludis, Charon, aut in aqua, quod aiunt,
 scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omni-
 no enim neque hoc novi, quadratum quiddam
 sitne obolus, an rotundum? CHAR. Praecla-
 ram vero navigationem hodie et lucrosam! Ex-
 scendite

νατε δ' ὁμῶς· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βῆς, καὶ κύν-
 νας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διακλεῦσαι
 γὰρ κοῦρεῖνα δεῖ. ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτάς, ὦ
 Ἐρμῆ, παραλαβὼν· ἐγὼ δὲ αὐτή, ἐς τὸ ἀντι-
 πέρας ἀποκλευσῆμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἡραμί-
 θρην τὰς Σήρας διέξασα. τεθνῶσι γὰρ δὴ πρὸς
 ἀλλήλων, περὶ γῆς ὄρων μαχόμενοι. ΕΡΜ.
 Προΐωμεν ὧ ἔτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς ἔπε-
 σθέ μοι.

ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τῷ ζῴῳ. πᾶ νῦν ὁ καλὸς
 Μέγιλλος; ἢ τῷ διαγνῶ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων
 Φρύνης Σιμμίχης; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα,
 καὶ ἔδεν ἔτε καλὸν, ἔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη
 καί

scendite tamen. Ego vero ad equos, et bonos,
 et canes, et reliquas animantes transeo: traici
 enim et has oportet. CLOTH. Accipe istos
 abducendos. Ego ipsa quoque in aduersam ri-
 pam renanigabo, Indopatē et Heramithrē
 Seras transductura: mortui enim sunt in pug-
 na de finibus commissa. MERC. Heus pro-
 cedamus, vel potius sequimini me deinceps
 omnes.

22. MIC. Vah quanta hic obscuritas! vbi
 nunc pulcher Megillus? aut qua re hic digno-
 scat aliquis, pulchriorne Phryne fit Simmicha?
 omnia enim aequalia, et eiusdem coloris, ne-
 que quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed

καὶ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἀμορφὸν εἶ-
 ναι δοκῶν, ἰσότημον γίγνεται τῇ πορφυρείδι τῇ
 βασιλῆως. ἀφανῇ γάρ ἀμφω, καὶ ὑπὸ τῷ αὐ-
 τῷ σκότῳ καταδεδυκότα. Κυνίσκη, σὺ δὲ πᾶ-
 ποτε ἄρα ὦν τυγχάνεις; ΚΤΝ. Ἐνταῦθα λέ-
 γω σοι Μικυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζω-
 μεν. ΜΙΚ. Εὐ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν·
 εἰπέ μοι, ἑταίρσθης γάρ, ὦ Κυνίσκη, τὰ Ἐλευ-
 σίνια, ἔχῃ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;
 ΚΤΝ. Εὐ λέγεις· ἰδὲ ἔν' προσέρχεται θαλασ-
 σῶσα τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσ-
 βλέπουσα· ἢ ἄρα πᾶ Ἐριννὺς ἐστίν; ΜΙΚ. Ἐοι-
 κεν ἀπὸ γὰρ τῆ σχήματος.

EPM.

iam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante
 videbatur, aequum honorem regis purpurae
 obtinet: speciem enim neutra habet, easdem
 utraque tenebras subiit. Tu vero ubi es Cy-
 nisce? CYN. Hic, dico tibi, Micylle. Sed,
 si videtur, ambo vna ibimus. MIC. Bene mo-
 nes: manum mihi porrige. Dic mihi, initia-
 tus enim es Eleusiniis, nonne similis hic status
 illis videtur? CYN. Bene dicis. Ecce igitur
 accedit cum facibus mulier, terribile et mi-
 nax quiddam tuens. Numquid ista Erinnys
 est? MIC. Sic quidem videtur, habitum si
 spectes.

23. MERC.

ΕΡΜ. Παραλαμβάνετε τέτρες, ὦ Τισιφῶνη, τέτταρες ἐπὶ τοῖς χιλίοις. ΤΙΣ. Καί μὴν πάσαι γὰρ οὗ Ραδάμανθους οὗτος ὑμᾶς περιμένει. ΡΑΔ. Πρόσωγε αὐτὰς ὦ Ἐριννύ, σὺ δὲ ὦ Ἑρμῇ, κήρυττε, καὶ προσκάλει. ΚΤΝ. Ὁ Ραδάμανθον, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκηψα παραγαγών. ΡΑΔ. Τίνος ἐνεκα; ΚΤΝ. Πάντως βύλομαι κατηγορεῖσθαι τινος, ὃ συνεπίσταιμαι παντὶ δρασάντι αὐτῷ παρὰ τὸν βίον. ἢ ἂν ἔρ' ἀξιόπιστος εἴην λέγων, μὴ ἔχ' ἄλλο πρῶτερον αὐτὸς φανείς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρέπον. ΡΑΔ. Τίς δὲ σὺ; ΚΤΝ. Κυνίσκος, ὃ ἄριστε, τὴν γνώμην Φιλόσοφος. ΡΑΔ. Δεῦρ' ἔλθε, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατὰ σῃ-θι. σὺ δὲ προσκάλει τὰς κατηγορεας.

ΕΡΜ.

23. MERC. Adsume hosce quatuor supra mille. TIS. Quin diu iam Rhadamanthus hic vos exspectat. RHAD. Adduc eos, Erinnys: tu vero, Mercuri, praeconium fac et aduoca. CYN. Per ego te tuum patrem obtestor, Rhadamanthe, me primum inspiciendum admoue. RHAD. Qua caussa? CYN. Omnino decrevi accusare aliquem criminum, quae me conscio in vita patrauit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse, et quomodo vixerim. RHAD. Quis autem es? CYN. Cyniscus, vir optime, sententia philosophus. RHAD. Huc accede, et primus sta in iudicio. tu vero accusaturus aduoca.

24. MERC.

ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκῃ τὰ τεῖ πατήγορεῖ, δεῦ-
 ρο προσίτω. ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· ἀλλ'
 ἄχ' ἰκανὸν τὲτο ὦ Κυνίσκῃ· ἀπαυδί οὐδ' ἔτι
 ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν σιγμάτων. ΚΥΝ.
 Πῶς γὰρ ἐγὼ σιγματίας εὐετόμην; ΡΑΔ. Ὅπο-
 σα ἂν τις ὑμῶν ποιεῖ ἐργάσθαι ταχέϊ τὸν βίον,
 καὶ ἑκάστον αὐτῶν ἀφανῆ σήματα ἐπὶ τῆς
 ψυχῆς περιφέρει. ΚΥΝ. Ἰδὲ καὶ ὑμῖνός παρ-
 ἔσθῃ· ὥς ἀναζητῇ ταῦτα, ὅπερ σὺ φῆς τὰ
 σήματα. ΡΑΔ. Κεκαρὸς ὡς ἐπάπαν ἑτοσί,
 πολλὴν τῶν τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαρτῶν πάνυ,
 καὶ ἀσαφῶν σημῶν· καὶ ταῖς, τί τὲτο; ἔχῃ
 μὲν, καὶ σημεῖα τῶν ἐγκλημάτων, ἐν οἷσα
 ὁ ὅπως ἐξαγγέλλεται, μᾶλλον δὲ ἐκτελεσθῇ·
 πῶς

24. MERC. Si quis contra hunc Cyniscum
 velit dicere, huc accedito. RHAD. Nemo ac-
 cedit: verum non satis hoc est, Cynisce. Exue
 te, ut inspiciam de stigmatibus. CYN. Vbinam
 ego notis compunctus essem? RHAD. Quae-
 cumque vestrum quisque mala in vita patraue-
 rit, eorum notas quasdam visum effugientes in
 animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi ad-
 sto. Require igitur, quas dicis notas. RHAD.
 Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas
 aut quatuor, euanidas omnino et vix cognos-
 cibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia qui-
 dem et signa notarum inusitarum adsunt, sed
 nescio quomodo deleta vel exsculpta potius.
 Quo-

πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρός ἐξ ὑπάρχῃς ἀναπύφηναι; ΚΤΝ. Ἐγὼ σοι Φράσω. πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τῆτο ἐμπολήσας σίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἤρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην. ΡΑΔ. Ἀγαθὸν γε, ἔτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ Φαρμάκῳ· ἀλλ' ἀπιδι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατηγορήσας γε πρότερον ἔφης τυράννη, ἄλλως προσκάλει.

ΜΙΚ. Καὶ τὸν, ὦ Ραδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γὰρ σοι καὶ γυμνὸς εἶμι, ὥς ἐπισκώπει.

ΡΑΔ.

Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es? CYN. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo elui. RHAD. Bono tu quidem et efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum quem dicis reum peregeris. Aduoca alios.

25. MIC. De me negotium paruum est, ὦ Rhadamanthe; et breui exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur.

RHAD.

ΡΑΔ. Τίς δέ ὢν τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εὖγε ὦ Μίκυλλε, καθαρός ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἀπιδι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκον τέτονι· τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. ΕΡΜ. Μεγαπένθης Λακύνδε ἡμέτω ποῖ ἑρέφῃ; πρόσθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτόν, ὦ Τισιφῶνι ἐς τὸ μέσον, ἐπὶ τράχηλον ὠθῆσα· σὺ δέ ὦ Κυνίσκε, κατηγορεῖς καὶ διέλεγχε ἔδη· πλησίον γὰρ ἀνῆς οὐτοσί.

ΚΤΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἐδὲ λόγων ἔδει· γνώτω γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν σημμάτων· ὅμως δέ, καὶ οὗτος ἀπακαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ τῷ λογῷ δείξω φανερώτερον·
ἔτσι

RHAD. Quis es? MIC. Sutor Micyllus. RHAD. Euge, Micylle, purus plane es et nulla nota inscriptus: abi et tu ad Cyniscum illum. Tyrannum iam aduoca. MERC. Megapenthes Lacydae F. prodito. Quo te vertis? accede. te tyrannum aduoco. Protrude illum, Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa iam et conuince: prope enim homo est.

26. CYN. Vniuersim quidem neque opus erat oratione. Statim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen et ipse deregam tibi virum, et oratione mea clarius ostendam.
Quae

ἔτοςί γάρ ὁ τρισηκτάρατος, ὅπῃσα μὲν ἰδιώτης
 ὢν ἔπραξε, παραλείψειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τὰς
 θρασυτάτας προσεταιριζόμενος, καὶ δορυφόρους
 συναγαγὼν, ἐπαναστάς, τῇ πόλει τύραννος κατε-
 ἔστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτενε πλείονας ἢ μυριάς·
 τὰς δὲ ἐσίας ἐνάσων ἀφαιρέμενος, καὶ πλῆτε
 πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, ἑδεμίαν μὲν
 ἀκολασίας ἰδέαν παραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὡμό-
 τητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν ἀθλίων πολιτῶν
 ἐχρήσατο, παρθένους διαφθείρων, καὶ ἐφή-
 βους κατασχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπη-
 κούοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπεροψίας μὲν γε, καὶ τύ-
 φου, καὶ τῶ πρὸς τὰς ἐντυγχάνοντας φρυάγμα-
 τος

Quae igitur facerrimus iste, quamdiu priuatus
 fuit perpetrauerit, omittenda arbitror. Post-
 quam vero adsumtis in sceleris societatem auda-
 cissimis quibusque, et conducto satellitio, in-
 surgens contra ciuitatem, tyrannidem occupa-
 vit, indemnatos interfecit decies mille amplius.
 Horum vero omnium bonis correptis, ad fasti-
 gium diuitiarum cum peruenisset, nullam ille
 luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro
 omni et contumelia in miseros ciues usus est;
 virgines eorum stupris corruptit, adolescentibus
 pudorem eripuit, ebrii more in subiectos sibi
 impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem,
 et fastus, et fremebundae illius erga alloquen-
 tes

τος 16), εἰ δὲ κατ' ἀξίαν δύνατο ἂν παρ' αὐτῷ
 λαβεῖν τὴν δίκην· ῥᾶδιον γὰρ ἂν τις τὸν ἥλιον,
 ἢ τῷτον ἀσκαρδαμικτὶ προσέβλεψεν· οὐ μὴν
 καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὁμότητα καινουργόν
 αὐτῷ τίς ἂν διηγῆσασθαι δύναίτο, ἔσγε μὴδὲ
 τῶν οἰκισιότατων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι
 μὴ ἄλλως κενὴ τις ἐστὶ κατ' αὐτῷ διαβολή, αὐ-
 τήκα εἴσῃ, προσκαλέσας τὰς ὑπ' αὐτῷ πεφο-
 ρευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὄρεας πάρεσι.
 καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· ἔτοι πάντες,
 ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τῷ ἀλιτηρίῳ τεθναῖσιν·
 οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευ-
 σάντες·

tes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis
 repetere. Facilius enim solem aliquis quam
 istum oculis rectis et nihil conniuentibus ad-
 spexisset. Verum etiam crudelem istius in no-
 vis suppliciis excogitandis solertiam, quis enar-
 ret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit.
 Hanc vero non esse inanem contra istum calum-
 niam, statim scies, si aduocari iusseris ab isto
 interemtos. Quin innocari, ut vides, adsunt,
 et circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhada-
 manthe, ab execrabili homine perierunt: alii
 quidem insidiis, quas ob vxores formosas illis
 struxit;

16. Φρυάγματος] Φρυάγμα equorum est so-
 nitus naribus excussus, irae et ferociae
 nuntius, quem *framitum* latini dicunt, ut
 Φρυάγμα Graeci. Gesner.

θέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων
ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλέτχυν· οἱ δὲ,
ὅτι ἦσαν δεξιοί, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ
ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα Φῆς, ὦ μιαρὲ σύ;
ΜΕΓ. Τὰς μὲν Φόνους εἰργασμαι, ἅς λέγει. τὰ
δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας, καὶ τὰς τῶν
ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθοράς τῶν παρ-
θένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος με κατεψεύσα-
το. ΚΤΝ. Οὐκ ἔν καὶ τέτων ὦ Ῥαδάμανθυ,
παρέξω σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνας τέτεις λέ-
γεις; ΚΤΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῇ, τὸν
λύχνον αὐτῷ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσῃσι γὰρ
αὐτοῖ

struxit; alii, quod indignarentur filiis suis con-
tumeliae caussa ad ipsum perductis; alii quod
essent diuites; alii, quod dextri essent ac pru-
dentes, iisque, quae fierent, minime delecta-
rentur.

27. RHAD. Quid ad haec, impurate, re-
spondes? MEG. Caedes quidem perpetravi
quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, ado-
lescentum contumelias, corruptelas virginum,
haec omnia, inquam, contra me Cyniscus men-
titus est. CYN. Igitur et horum exhibebo ti-
bi, Rhadamanthe, testes. RHAD. Quos di-
cis? CYN. Aduoca mihi, Mercuri, lucernam
ipsius et lectum. Haec enim pro testimonio
E e dicent,

αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπί-
σαντο αὐτῷ. ΕΡΜ. Ἡ Κλίη, καὶ ὁ Λύχνος
ὁ Μεγαπένθης παρέσω· εὐγε ἐποίησαν ὑπανέ-
σαντες. ΡΑΔ. Εἶπατε ἔν ὑμεῖς ἃ σύνισε Με-
γαπένθει τέτρω· προτέρω δὲ σὺ ἢ Κλίη λέγε.
ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε, Κυνίσκος·
ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὧ δέσποτα Ῥαδά-
μανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἃ ἐπ' ἐμοῦ
διεπράττετο. ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν ἔν κα-
ταμαρτυρεῖς, μὴδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένεσθαι· καὶ
σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρεται. ΛΤΧ. Ἐγὼ
τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, ἔκ οἶδα· εἰ γὰρ παρῆν· ἃ
δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὅκνῳ λέ-
γειν· πλὴν ἀλλὰ ἐδεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρ-
ρητα,

dicent, quae se conscii fecerit. MERC. Le-
ctus et Lucerna Megapenthis adfundo. Bonum
factum! paruerunt. RHAD. Dicite igitur vos,
quorum conscii sitis huic Megapenthi. LECT.
Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen di-
cere ea, Domine, pudore prohibeor, tam tur-
pia erant, quae in me patrauit. RHAD. Pla-
nissime igitur contra illum fers testimonium,
qui nec dicere ea sustineas. Et tu iam, Lu-
cerna, dic testimonium. LVC. Diurna eius
facinora non novi; neque enim aderam: quae
vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dixe-
re. Verum vidi equidem infanda multa, et
contu-

ῥητα, καὶ πᾶσαν ὑβριν ὑπερπεπαικότα 17). καίτοι πολλάκις ἐκὼν τέλειον ἢ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ Φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίαινε.

ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν τῶν σιγμάτων. παπᾶ, ὅλος οὐτοσί πελιδνός, καὶ κατὰ γράφος, μᾶλλον δὲ κυανός ἐστιν ἀπὸ τῶν σιγμάτων· τίνα ἔν κολασθεῖν τρόπον; ἄρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ;
ΚΤΝ.

contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non biberem, extinguere cupiens: at ille et admouit me factis suis, et lucem meam modis omnibus polluit.

28. RHAD. Satis iam testium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus stigmatum. Papae torus hic est liuidus, et notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem iniiciendus, an tradendus Cerbero?
Ee 2 CYN.

17. Ὑπερπεπαικότα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliiori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Reiz.

KTN. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θέλοις, ἐγὼ σοι και-
νὴν τινα καὶ πρέπασαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθή-
σομαι. ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγὼ σοι μεγίστην ἐπὶ
τάτῳ χάριν εἴσομαι. KTN. Ἔθος ἐστὶν οἴμαι
τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ.
ΡΑΔ. Πάνυ μὲν ἔν. KTN. Οὐκ ἂν μόνος ἐξ
ἀπάντων ἄποτος ἔσω.

ΡΑΔ. Διατί δὴ; KTN. Χαλεπὴν οὕτως
ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, καὶ ὅσων
ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπαζόμενος τὴν
τρυφήν. ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικασθῶ,
καὶ παρὰ τὸν Τάνταλον ἀπαχθεῖς ἔτρεσι, δε-
δέσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε κατὰ τὸν βίον.

CYN. Nequaquam. Sed ego tibi nouum quod-
dam et dignum illo supplicium subiiciam.
RHAD. Dic, maximam ea re gratiam a me
initurus. CYN. Mos est, puto; mortuis omni-
bus Lethes aquam bibere? RHAD. Ita est.
CYN. Solus igitur iste non bibat.

29. RHAD. Quid ita? CYN. Gravem ita
poenam sustinebit, qui meminerit, quis fuerit,
quantum potuerit apud superos; et delicias il-
las animo reuoluat. RHAD. Bene mones.
Damnas esto, et ad Tantalum abductus vinci-
tor, memor eorum, quae in vita egerit.

Mortuorum Dialogi.

D iogenis et Pollucis	I
Pluto, seu contra Menippum	9
Menippi, Amphilochoi et Trophonii	12
Mercurii et Charontis	14
Plutonis et Mercurii	18
Terpsionis et Plutonis	21
Zenophantae et Callidemidae	30
Cnemonis et Damnippi	34
Simyli et Polystrati	36
Charontis et Mercurii, et Mortuorum di- verforum	41
Cratetis et Diogenis	56
Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis	61
Diogenis et Alexandri	72
Alexandri et Philippi	78
Achillis et Antilochi	84
Diogenis et Herculis	88
Menippi et Tantalii	94
Menippi et Mercurii	97
Aeaci, Protefilai, Menelai ac Paridis	100
Menippi et Aeaci	103
Menippi et Cerberi	111
Charontis, Menippi et Mercurii	113
Plutonis et Protefilai	117
Diogenis et Mausoli	121
Nirei, Therstae et Menippi	125
Menippi et Chironis	127
Diogenis, Antisthenis et Cratetis	130
Menippi et Tiresiae	140
Aiacis et Agamemnonis	144
Minois et Sostrati	147

Menippus, siue Necyomantia	153
Charon, siue Contemplantes	197
De Sacrificiis	249
Vitarum auctio	269
Piscator, seu Renouiscences	314
Cataplus, siue Tyrannus	388

ADDENDA

Ad Tom. I. p. 16. ex Io. Aug. Ernesti
V. Ven. Praefat. ad Aristoph. Nub.
p. XXXIV. sq.

Quaesitum est viris doctissimis, quid esset apud Lucianum in Somnio p. 13. T. I. ed. Hemst. ἐπιδικάσιμος Φίλοις. Micyllus interpretatus est *appetibilis amicis*. I. Fr. Gronovius autem *utilis aduocatus amicis*, quod probant filius Iacobus et Hemsterhusius ὁ παν, idque conuenit satis contrario φοβερός ἐχθροῖς. Ego autem nondum potui intelligere, quomodo et forma verbi, secundum analogiam linguae, et origo eius, possit hanc significationem admittere. Nam ἐπιδικάσιμον profecto per analogiam nihil esse aliud potest, quam quod ἐπιδικασθῇ, quod sit eiusmodi, ut id homines ἐπιδικάζονται. Est autem ἐπιδικάζεσθαι proprie, ut Kusterus de Verb. med. p. 112. ostendit, *certare de hereditate, petere hereditatem*. Hinc factum, sicut in aliis verbis, ut quod primum de certa parte diceretur, id usurparetur deinde de genere vniuerso, essetque ἐπιδικάζεσθαι *expetere aliquid, utilitatis causa, certare de re aliqua consequenda, sibi vindicanda*. Hoc sensu planissime dixit Scholiastes Aristophanis ad Nub. v. 47. demonstrans Strepsiaden se ἄγροικον vocare, non deprimendi sui causa, sed suarum diuitiarum indicandarum: ἔ γάρ ἄν, εἰ μὴ παν πλεῖστος ἦν,

ἦν, ἐπεδικάσατο ἂν αὐτῇ ἡ γυνή, *nobilis et urbana femina, nisi valde diues fuisset, eum non appetisset*, eius conditione vti noluisse. Vnde cogi arbitror, ἐπιδικάσιμον Φίλοις esse, quem, vtilitatis spe, ament amici, cuius amicitiam conferuare expetant, in quo colendo, obseruando, retinendo, certent. Idque etiam confirmat locus Iosephi, (quo augeri Lexica poterunt, quae vnum illum Luciani locum exhibent) Antiqu. IV, 2. 4. ed. Hav. vbi Moses dicit Aaronem, etsi Sacerdotium a Deo acceperit, tamen id κατατιθέναι ἐπιδικάσιμον, ponere in medio, ut de eo consequendo certent, qui velint, ut petat, qui velit.

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA.